

Liên Minh Phe Thất Tình

Contents

Liên Minh Phe Thất Tình	1
1. Chương 1 : Thời Kỳ Hạt Giống (1)	2
2. Chương 1 : Thời Kỳ Hạt Giống (2)	12
3. Chương 2 : Thời Kỳ Nảy Mầm (1)	22
4. Chương 2 : Thời Kỳ Nảy Mầm (2)	34
5. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chồi 1	46
6. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chồi 2	55
7. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chồi 3	64
8. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chồi 4	74
9. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 1	84
10. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 2	93
11. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 3	102
12. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 1	111
13. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 2	119
14. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 3	128
15. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 4	135
16. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 5	144
17. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 1	152
18. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 2	157
19. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 3	163
20. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 4	169
21. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 5	174
22. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 6	178
23. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 7	183
24. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 8	187
25. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 9	191
26. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 1	196
27. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 2	201
28. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 3	206
29. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 4	211

Liên Minh Phe Thất Tình

Giới thiệu

Một cô gái yêu thầm suốt bao năm không có kết quả. Một chàng trai bất ngờ phát hiện ra vị hôn thê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-minh-phe-that-tinh>

1. Chương 1 : Thời Kỳ Hạt Giống (1)

Ngày X tháng X. Trời nắng.

Hôm nay, trên đường đi phỏng vấn, mình đòi tiền bồi thường của một tên dê cụ háo sắc trên xe bus thành công!!!

Sau đó bị một tên đi đường nhìn ngó kinh luôn... mình chắc gã ta là đầu gấu xã hội đen.

Rồi sau đó trước mặt gã ta, mi giả của mình bị bong ra không ngại ngần...

Cuối cùng, thực ra thì, gã ta là giám đốc điều hành kiêm tổng giám đốc công ty mình phỏng vấn...

Mình không muốn nói gì nữa, ừm... T_T

Nhan Miêu ra khỏi ga tàu điện ngầm, bắt thẳng tới bến xe bus, sau một loạt những động tác đẩy xô chen ép chen lách có độ khó cao, cuối cùng cũng thành công leo lên xe bus đổi chuyển một cách may mắn.

Tới lúc này, tất cả đều rất thuận lợi. Cô qua hết hàng loạt bài thi viết, lọt vào vòng phỏng vấn chót, cách vị trí mọi người tranh giành võ đầu chảy máu càng lúc càng gần, chỉ còn mấy bến nữa mà thôi.

Thế nhưng dù vào ngày quan trọng như thế này, Nhan Miêu vẫn tiếc không muốn bỏ tiền đi taxi.

Hơn nữa, để tránh làm mòn đôi giày mới, cô còn đi một đôi giày thể thao cũ kèm với áo sơ mi bó sát và váy công sở cạp cao, đôi giày cao gót quý giá vạn phần mua cho buổi phỏng vấn thì nhét vào trong túi.

Trong xe chật chội không thể tả, suốt đường đi Nhan Miêu bị chen ép tới nỗi chỉ hận mình không thể chỉ có một chân.

Khi chỉ còn một bến nữa là xuống, hành khách lên lên xuống xuống, mọi người đều di chuyển khó khăn, cố gắng nhường chỗ để người khác lách qua mình, cô cũng có cảm giác bị vật lạ ép lên lưng.

Lúc đầu Nhan Miêu đang mơ màng gà gật, bị ép một cái thì từ từ tỉnh táo lại, đắn đo phân biệt kỹ càng xem động tác giống như vuốt ve của bàn tay sau lưng cô là vô tình hay có tà ý.

Khi cái tay kia bóp mạnh vào mông cô một cách táo tợn hơn, Nhan Miêu phản ứng thật nhanh, lật tay giữ lại cổ tay gã, quay người trừng mắt nhìn chủ nhân cổ tay ấy.

Tuy đối phương có bộ dạng dân công sở áo quần bảnh bao, nhưng trông không mảnh khảnh thư sinh mà lại rất cơ bắp, bị cô bắt ngay tại trận, nhất thời có chút bất ngờ, không tránh khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn miễn cưỡng giữ bình tĩnh nói: “Cô này, cô có việc gì thế?”.

Xe bus vừa tới bến, Nhan Miêu cũng không tranh cãi âm ỉ, chỉ cầm cổ tay của gã ta, lúi xuống xe không để đối phương chống cự. Rồi xòe tay ra, chìa tới trước mặt gã một cách oai vệ hùng hồn: “Năm trăm tệ”.

Gã kia ngó ra: “Cô nói gì?”.

Nhan Miêu nghiêm túc đáp: “Anh tưởng anh có thể lợi dụng xe bus đông người thì muốn sờ là sờ à? Làm chuyện xấu không phải nộp tiền phạt chắc?”.

Gã này thấy cô tay chân mảnh khảnh, trông như con búp bê sứ động cái là vỡ, yếu ớt dễ bắt nạt, vốn không thừa nhận mình sai, vênh mặt lên nói: “Con điên, mày nói lung tung gì đấy!”.

Nhan Miêu tức lắm: “Anh làm gì thì tự biết. Váy này của tôi là loại năm mươi tệ mua ở chợ đêm, rất dễ phai màu, anh xem trên tay mình dính cái gì hả? Đó là chứng cứ .

“ ... ”

“Nếu không muốn tới đồn cảnh sát thì giải quyết luôn đi, đưa tiền đây”.

Phụ nữ càng liều yếu đào tọt, lúc đụng phải kẻ xấu càng phải tỏ ra khí thế, tàn nhẫn, ngang ngược hơn đối phương, mới có thể đòi lại công bằng ình được.

Quả nhiên lời vừa nói ra, đối phương liền sạch khí thế trợn tuyền rối loạn, mắt đảo lảo liên, nói lắp liếm: “Nhưng tôi, tôi không mang tiền”.

Nhan Miêu càng tức, làm kẻ háo sắc đã không có tiền đồ, làm một kẻ háo sắc thích nói dối thì càng bó tay hơn: “Được thôi anh muốn tự trả tiền hay muốn tôi tới công ty anh, tìm sếp anh đòi bồi thường?”.

Gã này không lằng nhằng nữa, lập tức rút ví, móc hết tiền xu tiền giấy trong ví ra.

Tiền mặt chỉ có ba trăm bảy mươi tám tệ năm hào, sau khi đếm Nhan Miêu lấy số chẵn, nhân đạo chừa lại cho gã tám tệ năm hào đi xe bus, tiếp đến còn trách mắng giáo huấn gã ta một bài tràng giang đại hải.

Đối phương phải hứng chịu đả kích liên hoàn như thế, từ lúc trả tiền đã mất hết ý chí chiến đấu, đành nghe hết bài diễn thuyết đạo đức nhân sinh của Nhan Miêu không chút kháng cự rồi cúi đầu nỏ nề đi mất.

Nhan Miêu cẩn thận đếm lại tiền lần nữa, cất kỹ mớ tiền bồi thường đi rồi rút di động ra xem giờ.

Tòa nhà của tập đoàn Tạ Thị cô tới phỏng vấn đã nằm trong tầm nhìn, thời gian vẫn còn rất sớm. Hôm nay thực sự quá thuận lợi rồi. ^__^

Lúc ngẩng đầu lên, Nhan Miêu cảm thấy hình như quanh đây có người đang nhìn cô.

Cô tìm hồi lâu mới phát hiện đúng là có chàng trai đang mỉm cười với mình.

Mặt mũi anh ta lạ hoắc, tuổi còn rất trẻ.

Tuy mặc vest đi giày da, đeo hoa tai bằng kim cương, nụ cười treo trên mặt, nhưng có cảm giác gian tà đặc biệt; làn da khá trắng, thể nên màu da lộ ra dưới lớp cổ áo sơ mi trắng tinh không hề chói mắt, mà lại có vẻ ngả ngón, không đáng hoàng. = =

... Nếu, nếu ban nãy gặp phải loại người này, thì cô không đối phó nổi, chắc đành phải mời ông anh trai làm cảnh sát của cô xuất trận thôi.

“Cô ơi”.

Nhan Miêu không khỏi cảnh giác: “Cái, cái gì?”.

Chẳng lẽ thấy cô đếm tiền, cũng muốn tới xin đều một phần?

Dựa, dựa vào cái gì hả? Anh ta có bị cô sờ đâu.

“Chỗ này của cô”. Anh chàng chỉ chỉ vào mắt mình.

Nhan Miêu càng ôm túi chặt hơn: “Hả?”.

Anh ta cười nói: “Lông mi của cô, bong ra rồi”.

“ ”

Thư Cán bảo với cô, đi phỏng vấn ít nhiều gì cũng cần trang điểm, nâng cao ấn tượng một chút. Nhưng cô tiết kiệm quen rồi, không nỡ bỏ tiền ra mua bộ mascara và bộ bảo vệ lông mi dùng kèm hàng hiệu mà Thư Cán đề cử. Lúc cần chỉ tùy tiện đánh ít phấn nền mua lúc giảm giá, coi như trang điểm được phân nửa rồi. Nửa còn lại thì tùy tiện gắn cặp mi giả giá hai tệ hồi trước mang về từ một cửa hàng nhỏ.

Không ngờ trong ngày quan trọng cỡ này, cô lại có may mắn gặp chuyện “bong mi” chứ. Sớm biết keo dán mi rẻ tiền không dính chắc, cô đã lấy keo 502 công nghiệp dán vào rồi.

Nhan Miêu lấy một tay che mặt, dò dẫm mò mẫm tới tòa nhà Tạ Thị, lén lén lút lút chui tọt vào nhà vệ sinh tầng một, cuối cùng mới có thể bỏ tay xuống, nhìn mình một cách thảm hại trong gương.

Đúng là cả hai bên mi giả đều bong ra rồi, nhìn cô chẳng khác gì Lục Tiểu Phụng(1) có bốn lông mày. = =
Còn là Lục Tiểu Phụng đi giày thể thao mặc váy công sở.

Ầy, cô đâu biết lũ dê xồm trên xe bus năm nay còn sờ cả Lục Tiểu Phụng nữa = =

Nhan Miêu xấu hổ tới nỗi mặt đỏ bừng, ra sức trấn tĩnh, tự an ủi mình, với người kia dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, cả đời chắc chỉ gặp có lần này, dù lần sau có tình cờ đụng mặt trên phố lớn, người ta cũng không nhớ cô là ai đâu. Cho nên mất mặt thì cũng mất rồi.

Chỉ cần kiếm lại cái mặt trước buổi phỏng vấn, thế là được. = =

Ra khỏi nhà vệ sinh, Nhan Miêu đi thang máy tới bộ phận nhân sự ở tầng năm, im lặng ngồi ngẩn ngơ trên chiếc ghế dài ngoài phòng họp.

Vốn dĩ trong thời gian chờ đợi nên ôn lại tài liệu đã chuẩn bị sẵn thật kĩ càng, kết quả là trong đầu chỉ có câu nói “Lông mi của cô, bong ra rồi” chạy qua như đèn kéo quân. = =

Nhan Miêu “oa” một tiếng chôn mặt vào lòng bàn tay, rốt cuộc cô phải làm sao mới có thể xua đi bóng ma ấy, đối diện với cuộc đời mình đây.

“Cô Nhan Miêu”.

Nhan Miêu vội vàng ngẩng đầu lên: “A, có tôi”.

Người phụ nữ trung niên đứng ở cửa phòng mỉm cười nói: “Cô là người tiếp theo”.

Nhan Miêu lập tức đứng dậy, vuốt phẳng nếp nhăn vô hình trên váy, hít thở sâu hai lần rồi mới trịnh trọng đẩy cánh, cửa phòng họp ra.

Từ giờ phút này bắt đầu tiến quân vào cuộc sống làm việc mới, quên chuyện lông mi giả đi!!!

Sáu vị giám khảo ngồi thành một hàng ngang trong phòng, trợn mắt rất dọa người.

Mà chuyện càng dọa người hơn là, người mới gặp trên đường, anh chàng cô rất nghi ngờ là phần tử xã hội đen, lúc này cũng ngồi trong phòng họp một cách quang minh chính đại. Ngay cả vẻ mặt như cười như không cũng không thay đổi, cứ ngồi dựa lưng vào ghế như thế, uể oải nhìn cô.

Nhan Miêu lập tức đưa tay lên dụi dụi mắt, nhưng người đó nhìn thế nào cũng là thực, không phải ảo giác sinh ra khi thiếu ngủ.

Bốn mắt nhìn nhau, thậm chí người đó còn như mỉm cười với cô.

“...” Giống... người sống... thật đấy...

Hay là, biết đâu, người này chỉ là rảnh rỗi không có việc gì tới góp vui thôi, bộ dạng anh ta như thế, nhìn thế nào cũng không thấy giống người làm kinh doanh hợp pháp, có lẽ chỉ là đứng lúc đi qua, hoặc thậm chí là tới thu tiền bảo kê... nhỉ.

Nhan Miêu khó khăn lắm mới nặn ra nụ cười vô cùng sợ hãi trên gương mặt cứng nhắc, nghe chủ khảo giới thiệu từng giám khảo, rồi lại nghe người ta nói rõ ràng: “Đây là giám đốc điều hành kiêm tổng giám đốc công ty, anh Tạ Tử Tu”.

Anh ta đáp lời rồi nhướn mày cười với cô một cái.

Một pho tượng đá tên “Nhan Miêu” từ từ nứt ra ngay lập tức.

Tới khi kết thúc phỏng vấn, tiếp tục cố gắng trấn tĩnh trở về nhà, đêm ấy Nhan Miêu mơ thấy ác mộng.

Trong mơ Tạ Tử Tu cười với cô, nói: “Cô này, mặt cô bong ra rồi”.

Lúc tỉnh, dậy Nhan Miêu không khỏi soi gương dùng sức kéo mạnh mặt mình, chắc chắn không có khả năng bị bong ra như trong mơ mới thở phào, trở lại thế giới hiện thực.

Nhan Miêu còn chưa kịp rửa mặt, đã nghe thấy chuông cửa reo ầm ĩ. Cô tới gần cửa, cẩn thận quan sát bên ngoài qua lỗ mắt mèo.

Ông anh Nhan Tử Thanh làm cảnh sát của cô nói, không được tùy tiện mở cửa cho người lạ, đặc biệt là đàn ông lạ, vì thế giới bên ngoài rất nguy hiểm.

Nhưng...

Nếu người đứng bên ngoài, là sếp tương lai hôm qua phỏng vấn cô thì sao?

Nhan Miêu lơ mơ mở cửa, đành mở cửa ra: “Anh, anh Tạ... Anh Tạ thân chinh ghé qua, khiến tị xá cũng được vẻ vang.

Tạ Tử Tu cũng không hề khách sáo, tự nhiên vào nhà rồi tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn.

Nhan Miêu cũng đành ngồi theo, buộc mái tóc còn rối bù ra sau, ngây ra như phỗng nhìn người đàn ông cao to ngồi cạnh bàn.

“Xin, xin hỏi, phỏng vấn xảy ra chuyện gì sao ạ?”.

Lẽ nào thông báo kết quả phỏng vấn còn cần sếp tổng đại nhân đích thân tới nhà?

Có cần khách sáo thế không chứ.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Tôi tới không phải nói việc công”.

“...”

Vậy thì nói việc riêng rồi?

Cô không quen biết anh ta, có việc riêng gì mà nói đây.

Trước khi nói tiếp, Tạ Tử Tu đưa mắt quét qua căn phòng một lượt. Hiển nhiên căn nhà trọ cũ và cô chủ mặc áo ngủ kẻ caro chưa rửa mặt này đều không hợp với anh ta.

Rồi anh nhẹ nhàng rút một tấm chi phiếu từ trong túi áo, đặt lên trên bàn, đề hai ngón tay lên chậm rãi đẩy về phía cô.

“Nhận lấy cái này. Đã đủ làm phí chia tay rồi chứ?”.

Nhan Miêu cầm lấy, nhìn kỹ một lượt, đôi mắt ngái ngủ vốn đang kèm nhèm lập tức mở tròn lên. Con số trên tấm chi phiếu thực sự khiến người ta không thể rời mắt, đúng là ra tay không phải là có thành ý bình thường!

Xé nát nó rồi hét lên giận dữ “Đừng mang tiền ra sỉ nhục tôi”.

Đây chắc là xem nhiều phim truyền hình quá nên đầu óc không tỉnh táo rồi.

Có số tiền chia tay như thế này, muốn Nhan Miêu đoạn tuyệt quan hệ với bất cứ gã đàn ông nào trên thế giới, cô cũng sẽ gật đầu như giã tỏi ngay lập tức.

Nhưng vấn đề là...

Cô có qua lại với ai bao giờ đâu, muốn tìm người chia tay cũng không chia được... = =

Chắc chắn là không bồi thường nhầm chứ?

Công ty bây giờ thân thiết thật đấy, không trúng tuyển mà sếp còn tới tận nhà đưa tiền an ủi.

Nhan Miêu đành nuốt nước miếng, cẩn thận nói: "Chuyện đó, xin hỏi đây là...

Mới sớm ra đột nhiên có người đàn ông đẹp trai thế này tới gõ cửa nhà cô, còn đưa một tấm chi phiếu to đùng, không cần biết xuất phát từ lý do gì, đúng là quá hoang đường.

Tạ Tử Tu vẫn không trả lời, chỉ nói: "Nhờ cô chuyển lời cho Nhan Tử Thanh, bảo anh ta tránh xa Đỗ Duy Duy ra một chút".

Nhan Miêu không kìm được nhìn ra khỏi tấm chi phiếu: "Hả? Đỗ Duy Duy?".

Tạ Tử Tu nói: "Chẳng qua là muốn tiền thôi, tôi đưa cho anh ta trước cũng thế. Xin anh ta đừng tổn tâm tư thêm nữa."

Nhan Miêu vội vàng lắc lắc đầu, khiến mình tỉnh táo một chút "Này, chờ một lát. Anh nói tới Đỗ Duy Duy, con gái độc nhất nhà họ Đỗ, chị hai, trùm thành phố T, danh khắp bốn bề, thế khắp tám phương đúng không?".

Tạ Tử Tu nhướn mày: "... Tuy tôi chưa từng nghe thấy danh hiệu đó, nhưng chắc là đúng rồi".

Nhan Miêu không kìm được mà muốn làm rõ ràng: "Anh Tạ này, xin đừng nói đùa kiểu đó được không? Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, anh trai tôi không thể quen với con mụ ác độc... à, kiểu con gái có cá tính như thế được. Nếu anh ấy đi tìm Đỗ Duy Duy, chắc là đang giúp ai đó đòi lại công bằng thôi".

"Đòi lại công bằng?".

"À... ấy là, có, tranh chấp ấy mà..."

Với người ngoài, Nhan Miêu không muốn dùng từ quá thẳng thắn. Thực ra dù gia thế của Đỗ Duy Duy hiển hách, nhưng cũng không hiển hách bằng những việc xấu chị ta đã làm.

Nhan Miêu cũng từng có may mắn trở thành một trong ngàn vạn "việc xấu" ấy, còn lưu lại một vết sẹo sau gáy làm kỉ niệm mãi mãi.

Nếu sinh ra là đàn ông, có lẽ Đỗ Duy Duy sẽ trở thành ông trùm truyền kì của thành phố T một cách thuận lợi.

Mà người xuất thân tốt đẹp, tính cách ngay thẳng, hiện đang làm nhân viên cảnh sát như Nhan Tử Thanh, rõ ràng là có văn hóa tới nỗi không thể nào có quan hệ với loại người như thế

Nhan Miêu trịnh trọng thả lại tấm chi phiếu lên trên bàn đề cả năm ngón tay lên đấy trả lại: "Tóm lại, chắc chắn là anh nhầm rồi".

Hây, sáng sớm ra nhận chi phiếu - đúng là nằm mơ. = =

Thấy Tạ Tử Tu vẫn không có động tĩnh gì, Nhan Miêu lo lắng trong lòng, lại đánh bạo an ủi: "Tôi nói thật, phiền anh hãy tìm hiểu cho rõ ràng, đừng tùy tiện tìm anh tôi gây chuyện. Anh tôi, một, là nhân viên cảnh sát, khổng dễ bắt nạt! Hai, anh ấy tuyệt đối không phải loại thích bị ngược đãi".

Tạ Tử Tu lại nhướn mày: "Thích bị ngược đãi?".

"Vì chị Đỗ rất là, ừm... . Nhan Miêu cố gắng tìm từ ngữ uyển chuyển kín đáo một chút, "Có khuynh hướng bạo lực..."

Tạ Tử Tu cười nói: "Là thế nào?".

Nhan Miêu đành lấy ví dụ chứng minh: "Tôi kể với anh, trước đây chúng tôi học cùng trường, đi cùng một tuyến xe bus đến trường, chị ta nói tôi ăn mặc quá xấu làm bẩn mắt chị ta, thế là lúc sắp tới bến, xe bus mở cửa ra, đột nhiên chị ta đẩy tôi ra ngoài!"

Tạ Tử Tu càng hứng thú hơn: "Rồi sau đó?".

“Sau đó?”. Nhan Miêu không ngờ rằng có người lắng nghe câu chuyện bi thảm này, còn tiếp tục hỏi đoạn sau, “Sau đó, đương nhiên là tôi bị đẩy từ cửa sau lên cửa trước, ngã lộn ra khỏi bus, còn kéo tụt quần một bạn trai nữa... ừm... chuyện này không quan trọng, tóm lại là, ừm...”

Đối phương gật đầu: “Thế thì đáng thương lắm”.

Nhan Miêu vô cùng cảm động: “Phải đó, may là không bị thương...”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Tôi nói anh chàng ấy cơ”.

“ ... ”

Nhìn đồng hồ đeo tay, Tạ Tử Tu đứng dậy, mỉm cười nói: “ Tôi phải đi trước đây. Về chuyện của Nhan Tử Thanh và Đỗ Duy Duy thứ nhất, đó là sự thật, cô có thể xác nhận lại với Nhan Tử Thanh. Thứ nữa, cái cô trộm thành phố T, danh khắp bốn biển, thế khắp tám phương, là vị hôn thê của tôi”.

Tối đó Nhan Tử Thanh điện thoại tới ân cần hỏi thăm, Nhan Miêu cũng không thềm khách sáo, hỏi thẳng luôn: “Anh, anh có bạn gái rồi hả?”.

“A...”

Nghe bên kia ập a ập ứng, Nhan Miêu càng rầu hơn: “Anh còn muốn giấu em tới lúc nào nữa hả? T_T”.

“Miêu Miêu, thực ra anh cũng định nói với em chuyện này mà, chẳng qua là...”.

“Chẳng qua là, lần đầu tiên gặp nhau chị ta đã đánh em, sau đó lần đầu tiên anh đi gặp chị ta, nghe đồn cũng là vì giúp em đòi lại công bằng, đúng không?”.

“ ... ”

Cho dù là cảnh sát cấp cao chính trực đường hoàng oai phong lẫm liệt, lúc này Nhan Tử Thanh cũng chột dạ im re.

“Đúng là lù khù vác lu mà chạy. T_T”. (2)

“ ... ”

“Em nhìn nhầm anh rồi!”.

“Miêu Miêu...”.

Yêu người vẫn bắt nạt em gái mình, đây là chuyện gì hả. Đàn ông đúng thật là...

“Trọng sắc khinh em thì thôi, lần này anh hại chết em rồi! T_T Vị hôn phu của Đỗ Duy Duy, chính là ông chủ công ty em phỏng vấn đấy!”.

Nhan Tử Thanh thả dài: “Xin lỗi em, Miêu Miêu..”

“Xin lỗi thì ích gì.. .T_T”

Còn không thềm đánh tiếng với cô, hại cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, cứ như một con ngốc, trước mặt người trông như cậu chủ của xã hội đen, liều lĩnh nói xấu vị hôn thê của người ta. Giờ nghĩ lại cô còn thấy sợ nổi da gà.

”Không phải anh không muốn nói với em, là Duy Duy không

cho anh nói với người thứ ba. Thực ra, bọn anh đã quen nhau được bốn năm rồi”.

“ ... ”

Chuyện này nhất định là sét giữa trời quang.

“Miêu Miêu này, anh biết chuyện này rất đột ngột, nhưng...”.

” .. Anh, anh còn có thể khoa trương thêm được nữa à?”.

Nhan Tử Thanh giải thích: “Vì cô ấy đã có hôn ước, nên bọn anh vẫn giữ kín tình cảm”.

Nhan Miêu sắp ngất luôn: “Anh cũng biết người ta đã có hôn ước à! Anh, rốt cuộc anh muốn thế nào hả? T_T”.

Nhan Tử Thanh kiên nhẫn nói: “Cô ấy được định hôn ước từ bé. Sau đó đôi phương sống ở nước ngoài, đôi bên chỉ xem ảnh nhau, liên lạc từ xa, thực sự không có tình cảm gì. Nếu từ hôn, Tạ Tử Tu cũng chẳng tổn thất là bao, cùng lắm chỉ là tổn hại danh dự thôi”.

Ồi Tạ Tử Tu có tình cảm với Đỗ Duy Duy hay không, cũng đâu phải người ngoài như anh nói là được.

“...Thế thế việc gì anh phải chen vào làm kẻ thứ ba hả. Lại còn suốt bao nhiêu năm như thế!”.

Vốn là người tốt, sao phải làm kẻ trộm.

Nhan Tử Thanh lại thở dài: “Chuyện đó cũng hết cách, anh thích cô ấy mà”.

Đúng thế, đạo lý trong thiên hạ cũng không lớn bằng một câu “anh thích”. Nhan Tử Thanh cam tâm tình nguyện làm “người tình bí mật” của Đỗ Duy Duy là chuyện của anh ấy, tuy thực sự là quá ngốc.

Nhưng bản thân cô còn ngốc hơn.

Cô lén lén lút lút, coi Nhan Tử Thanh là hoàng tử bạch mã mà thầm yêu trộm nhớ bao nhiêu năm trời, kết quả là ngay cả việc anh có bạn gái cũng không phát hiện ra. T_T

Cô được nhà họ Nhan nhận nuôi, nhỏ hơn Nhan Tử Thanh những bảy tuổi. Tuy hai người xưng anh gọi em, nhưng thực ra không hề có quan hệ huyết thống.

Chính vì biết không có gì cấm kỵ, nên cảm giác của cô với Nhan Tử Thanh khó tránh khỏi khác lạ, nghĩ này nghĩ kia.

Nhan Tử Thanh nhìn đẹp trai hơn rất nhiều cậu nhóc lúc nào cũng ăn mặc đơn giản nền nếp, áo sơ mi trắng, áo khoác sẫm màu, gọn gàng mà sạch sẽ. Đó là kiểu trang phục thuần phác kinh điển.

Anh ấy còn chín chắn, ân cần, kín đáo, có phong độ, có tu dưỡng, xuất sắc lại rất vững vàng. Khác tất cả những đứa con trai cô quen.

Trong nơi gửi gắm tình cảm của thiếu nữ luôn có một người đại diện cho tất cả những ký ức tuyệt đẹp và lý tưởng có thể cất giữ.

Thế nên Nhan Miêu mãi chưa có bạn trai, cũng không theo đuổi thần tượng. Cô chỉ cần có anh trai để sùng bái là được rồi. Nhan Tử Thanh còn tốt hơn đám hót hót biếc thần tượng ngôi sao gì đó, tốt hơn rất nhiều.

Dù cô cũng chẳng mơ mộng hão huyền, chỉ như cô bé con thèm chiếc bánh gato đẹp để bày trong tủ kính, biết mình không ăn được, chỉ cần hay đi ngang qua liếc mắt nhìn một cái là được rồi.

Nhưng ngay cả việc bánh gato đã bị người ta mua mất mấy năm rồi, cô cũng không phát hiện ra, còn tiếp tục chảy nước miếng với cái tủ kính trống không đó, trên thế giới này còn người nào yêu thầm mà bị thăm hơn cô không? T_T

Cứ để sét tới đánh chết thẳng cái đồ xui xẻo như cô đi cho rồi!

Một sáng Nhan Miêu tập trung tinh thần giở qua giở lại xem tới xem lui tất cả các mục quảng cáo thông báo tuyển dụng đính kèm trên báo, chán nản lấy bút khoanh tròn lên đánh dấu.

Bị ông chủ tương lai bắt gặp mình mặc váy công sở đi giày thể thao, bắt chẹt một gã dê xồm trên đường, sau đó lông mày còn biến từ hai thành bốn. Nếu đó mới chỉ là chết một nửa, thì thêm việc anh trai cô cướp vị hôn thê của người ta, cô chết hẳn luôn.

Đương nhiên, cô cũng nghĩ thông chuyện không trúng tuyển rồi. Tên ấy nhìn là biết đúng là một tên công tử bột lỗ mãng, rãnh não chắc chắn rất nông, chỉ dựa vào ấn tượng đầu tiên mà quyết định tất cả, căn bản không thèm quan tâm nghiệp vụ chuyên môn của cô tốt cỡ nào.

Hơn nữa gã ta nhất định là loại tiểu nhân hẹp hòi, vì anh trai cô cướp vị hôn thê của gã, gã bèn đánh trượt cô, nghe thế nào cũng rất hợp lý. T__T

Ai da, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, ai bảo Nhan Tử Thanh là anh trai cô chứ. T__T

Chỉ là, từ xưa tới nay cô đều là con sâu gạo lớn nhất trong nhà họ Nhan. Bố mẹ và anh trai đều khoan dung nhân ái, chưa bao giờ coi cô là người ngoài, lại càng giữ vững nguyên tắc con gái phải được chiều hơn, cố gắng cho cô nhiều tiền tiêu vặt hơn cả anh trai.

Sau này cô vay tiền ra nước ngoài học tiếp, lại là cả nhà cùng giúp cô trả nợ mười mấy vạn.

Cô lớn như thế rồi, dù sao cũng nên độc lập về kinh tế có chút tiền đồ bắt đầu báo đáp lại bố mẹ chứ không phải chỉ tăng thêm gánh nặng cho họ.

Cô rất mong có thể nhanh chóng kiếm được một việc làm tốt kiếm được tiền gửi về nhà, tỏ lòng hiếu thảo. Cho nên với vị trí công việc lần này, cô bỏ ra rất nhiều công sức để giành lấy.

Kết quả là khi đã nắm được chín phần mười rồi, lại trượt vì nguyên nhân trời ơi đất hỡi như thế, Nhan Miêu không khỏi chán nản.

Hầy, đầu năm nay, việc làm tốt lương cao, có lẽ còn khó tìm hơn tình cảm khắc cốt ghi tâm nhiều ==

Di động để cạnh đồ chuông, Nhan Miêu đành tạm dừng việc ăn năn hối hận, bỏ bút xuống, thuận tay nhắc máy.

“Xin chào”.

“Cô Nhan Miêu phải không ạ? Tôi là nhân viên của tập đoàn Tạ Thị”.

Nhan Miêu đau lòng nghĩ, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay, từ chối cũng đến nhanh quá đấy.

“Chúc mừng cô, cô đã trúng tuyển”.

“... ==”

Chỉ trong nháy mắt Nhan Miêu thực sự hết lòng kính trọng Tạ Tử Tu, đồng thời bản thân không khỏi bắt đầu tự kiểm điểm có phải mình trông mặt bắt hình dong, ác cảm với gã ta quá không!

Dù trông người ta không đứng đắn nghiêm túc, dáng như kẻ xấu không thể dây vào, nhưng thực ra không nông cạn, không nhỏ nhen hẹp hòi, không tính toán so đo một chút nào, ngược lại còn là một vị sếp rất có nội tâm, có suy nghĩ, biết kiềm chế, có mắt nhìn!

Ngày đầu tiên Nhan Miêu đến công ty báo danh, hiển nhiên phải chú trọng tới trang phục của bản thân một chút. Vị trí cô được nhận vào là thư ký tổng giám đốc, với dáng vẻ của Tạ Tử Tu, yêu cầu tiêu chuẩn của thư ký không cần nói cũng biết. Để xóa sạch ấn tượng xấu xí, tạo ấn tượng chuyên nghiệp tốt đẹp lòng lòng sếp, Nhan Miêu trịnh trọng mặc bộ đồ công sở hàng hiệu được Nhan Tử Thanh tặng mà trước giờ chưa hề mặc.

Đeo thắt lưng mảnh khóa cài nơ bướm màu đen lên chiếc áo sơ mi trắng, chân váy cạp cao trắng đen bằng lụa, đi đôi giày cao gót hở mũi màu đen gót trắng, đeo đôi hoa tai đá đen DIY(3), còn vấn tóc lên cao, dùng kẹp tóc hình hoa sơn trà màu trắng đen tỉ mỉ búi thành kiểu tóc nữ tính, trước khi ra ngoài con mang theo một cái túi xách da bóng may ô vuông màu đen mới mua.

Nhan Miêu tới công ty thật sớm với hình tượng thư ký chuyên nghiệp như thế, trước tiên làm quen với môi trường công ty làm quen với đồng nghiệp cùng bộ phận, sau đó mới được Tạ Tử Tu gọi tới.

Dù rằng đã kiến thiết tâm lý “Anh Tạ là vị sếp chính trực anh minh vô địch, lại gặp mặt ở phòng làm việc rộng rãi đường hoàng chuyên nghiệp như thế...”

Nhưng vừa nhìn thấy mặt anh ta, Nhan Miêu vẫn rất khó chấp nhận gã này là người tốt.

Dù trên mặt anh ta treo nụ cười, thì thứ khí chất “tôi là gã đàn ông xấu xa” cũng mạnh đến nỗi khiến người ta không thể giả vờ không nhìn thấy.

Tạ Tử Tu ra hiệu cho cô ngồi xuống, rồi nói: “Chúng ta bàn việc công. Sở dĩ tuyển cô vào vì sau khi đã xem xét kỹ lý lịch của cô, biểu hiện trong lúc thi viết và phỏng vấn, tôi tin rằng cô sẽ là thư kí tốt nhất. Trong thời gian sắp tới, rất chờ đợi biểu hiện trong công việc của cô, đừng để tôi thất vọng”.

Nhan Miêu vội vàng gật đầu như già tởi.

“Còn một lý do nữa, chính là, bố tôi nhắc nhở không thể chọn thư kí quá đẹp, để khỏi phân tâm, hoặc truyền ra những tin đồn vô vẩn. Nhưng mà...”.

Nhan Miêu cung kính đợi anh ta nói hết câu.

“Sau khi nhìn ảnh cô, ông ấy vô cùng yên tâm”.

“ ... ”

Rồi Tạ Tử Tu lại lấy cái giọng khích lệ, nói: “Chọn cô làm thư kí vì nhận định cô là người có tài, còn về vẻ ngoài, không phải là thứ quan trọng nhất, cô đừng nản lòng”.

“ ... ”

Ai mà bị nói bóng gió rằng trông mình rất có lỗi với quần chúng cũng sẽ muốn cào lên mặt anh ta hai phát.

Tới khi được dặn dò những việc chung chung sau này cần chú ý xong, Nhan Miêu định mở cửa ra ngoài thì nghe Tạ Tử Tu nói ở đằng sau: “Đúng rồi, nếu chưa xem qua lý lịch của cô, tôi thật sự vẫn không nhìn ra được tuổi của cô đây. Trông bộ dạng của cô, sẽ tưởng cô mới có mười sáu tuổi thôi.”

Vừa nhận được một roi, đột nhiên lại nhận được một viên kẹo như thế, Nhan Miêu không khỏi hoảng hốt vì được khen, vô cùng lo lắng.

Tạ Tử Tu lại cười nói: “Có lẽ tôi mới từ nước ngoài về, quen con gái bên đó rồi. Cô thế này, cơ thể chỉ như vị thành niên thôi”.

“ ... ”

Nhan Miêu coi như đã hiểu ra, Tạ Tử Tu tuyển cô vào, nhất định là mượn cơ hội trả thù. Không tuyển cô là hành cô nhất thời, tuyển cô mới là hành cô cả đời. =__=

Từ bé tới lớn, Nhan Miêu đều chắc như đinh đóng cột nghĩ rằng tâm hồn của người con gái còn quan trọng hơn vẻ bề ngoài, thế nên đặc biệt dốc sức cố gắng, muốn lấy thực lực để thoát khỏi nguy cơ làm bình hoa, bị nói là ngực to óc nhỏ.

Thế mà được người ta nhiệt tình khen ngợi “vẻ đẹp nội tâm”, bề ngoài lại trở thành không quan trọng, nhất thời cô vẫn không biết nên vui hay nên buồn.

Nhưng bị khinh bỉ vẫn tốt hơn được hâm mộ. Cô hoàn toàn không có nỗi lo lắng bị quấy rối nơi công sở của thiếu nữ trẻ tuổi, đây đúng là niềm vui sướng bí mật.

Sau đó Nhan Miêu lại tìm thấy một chuyện khiến mình vui sướng rất nhanh - nếu trong mắt Tạ Tử Tu cô là một người đẹp ở nội tâm, vậy thì cô có thể không cần lo nghĩ về vẻ bề ngoài.

Mấy bộ đồ công sở ôm sát cơ thể mặc vào một người quá, giá cả của mấy bộ đó cũng đắt. Nếu có thể giảm bớt chi phí lại thoải mái ăn mặc tự do, cô đương nhiên vui vẻ mà không mua rồi.

Còn nữa, vẫn hay nói, con gái vì người mình thích mà làm đẹp. “Người mình thích” là động lực duy nhất để tốn tiền vào việc làm đẹp. Tạ Tử Tu lại hoàn toàn không thích cô, cô cũng không định để anh ta thích, chuyện trang điểm cho rạng rỡ xinh tươi đơn giản là lãng phí tiền bạc mà mình đã vất vả cực khổ mới kiếm được.

Thế nên Nhan Miêu rất keo kiệt, suốt ngày mặc bộ váy cũ rộng thùng thình không có đường cong của bà Nhan để lại, hoặc mấy chiếc áo sơ mi cũ ngắn tay và quần tây dài, đi đôi giày bệt, te te lượn qua lượn lại trong khu làm việc trên tầng cao nhất, lộng lẫy nhất của tập đoàn Tạ Thị.

Cứ thế hết một tháng, Nhan Miêu vào đưa tài liệu xong định đi ra thì Tạ Tử Tu gọi lại: “Thư kí Nhan”.

“Anh Tạ có chuyện gì ạ?”.

Tạ Tử Tu chống tay đang cầm bút kí dưới cằm nói như đang suy nghĩ: “Tôi nhớ trong tiền lương của cô có một khoản phí trang phục đúng không? Ngày nào cô cũng mặc như thế là sao hả?”.

Nhan Miêu cúi đầu nhìn mình, nghiêm túc nói: “Anh Tạ, tôi thấy quần áo của mình không có vấn đề, bộ nào cũng theo đúng quy định ăn mặc ở văn phòng. Quần áo sạch sẽ chỉnh tề, không hở vai không hở rốn không hở đùi không hở ngón chân, đúng với hình tượng OL(4) đoàn chính nghiêm chỉnh”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế thì, thư kí Nhan này, phí trang phục công ty trả, chỉ có thể dùng cho trang phục cô mặc khi đi làm. Nếu không nhìn thấy thành quả, đó là cô thất trách rồi. Một tháng cô có bốn bộ cứ mặc tới mặc lui, có phải đã bỏ tiền vào túi riêng không?”.

Nói tới tiền, Nhan Miêu toàn thân cảnh giác ngay lập tức trong đầu vang lên tiếng lách cách của bàn tính: “Anh Tạ anh phải hiểu vật giá bây giờ, phí trang phục có một tí thế chỉ đủ mua hai bộ, trên nguyên tắc tôi phải có ba bộ thay đổi mới được”.

Tiết kiệm tiền rất vất vả, cô có ngu mới mang tiền đó đi mua mấy bộ quần áo công sở vô dụng.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Được rồi, lùi một bước vậy, phí trang phục tôi bỏ tiền túi ra, tặng cho cô gấp đôi. Cô cũng có nghĩa vụ

chăm sóc sức khỏe cho đôi mắt cấp trên của cô, chỉ ít một tuần phải thay từ hai tới ba bộ”.

Trong đầu Nhan Miêu nhanh chóng tính toán tiền nong thêm lần nữa, kết quả đưa ra là không được lời, lại nói: “Anh Tạ tôi nhớ anh tuyển tôi vào làm là vì năng lực chuyên môn của tôi, ngoại hình hoàn toàn không quan trọng mà”

Tạ Tử Tu cười nói: “Lúc đó tôi nói thế à? Thế là tôi lỡ lời đấy”.

Sao, sao thế, cuối cùng nhận sai để đả kích vẻ bề ngoài của cô à?

Tạ Tử Tu lại nói bằng giọng khích lệ: “Tuy tôi không nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng cô không thể tự hài lòng thế được”.

“ ... ”

“Điều kiện bản thân cô đã có lỗi với thẩm mỹ của tôi rồi, nếu ngay cả ăn mặc cũng chẳng ra gì thì phúc lợi cho thị giác của tôi làm sao đây?”.

Cuối cùng Tạ Tử Tu uể oải ngã ra lưng ghế, lại là vẻ mặt như cười như không đó: “Nếu quần áo thay đổi nhiều, đương nhiên tôi sẽ suy xét tới vấn đề chi tiêu của cô, xem xét tăng thêm phí phục cho cô. Nếu ngược lại thì...”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu mỉm cười rút ra kết luận: “Cô không đổi quần áo, tôi đổi thư kí”.

Nhan Miêu không phải không thích quần áo đẹp, lúc rảnh cô cũng thích đọc tạp chí thời trang mượn của Thư Cán, nhìn các kiểu mới đẹp mà suy nghĩ vấn đề.

Thế nhưng cô phải tiết kiệm tiền, cô phải nhanh chóng gom tiền trả hết khoản vay đi du học, rồi báo hiếu bố mẹ thật tốt, nên cô phải tiêu tiền vào chỗ cần thiết nhất.

Mấy thứ trang phục công sở như vest, lúc bình thường mặc không hợp, tới tới lui lui chủ yếu đều chỉ ỉnh Tạ Tử Tu nhìn, cô mất nhiều tiền mua quần áo để làm gì chứ.

Nhưng công việc này với cô mà nói thực sự là rất tốt, có không gian phát triển, lương cao, môi trường làm việc rất tốt, lại không có khả năng bị cấp trên quấy rối, ít làm thêm giờ, dù phải làm thêm tiền trợ cấp cũng rất nhân đạo. Mà làm thư kí của tổng giám đốc, cô còn được phân cho phòng nghỉ cá nhân nữa.

Nếu vì tiếc tiền mua mấy bộ quần áo mà bị sa thải, thì thật đúng là thả mồi bắt bóng.

Sau khi Nhan Miêu cân nhắc thiệt hơn bèn khuất phục trước uy thế, nhanh chóng nghe lời, chi tiền sắm sửa chuẩn bị ỉnh.

Tạ Tử Tu cho cô hai ngày cuối tuần đi sắm đồ mới, thứ hai đi làm Nhan Miêu thay bộ váy cũ đi, cẩn thận vấn mái tóc dài lên mặc áo sơ mi cotton trắng cổ lá sen nhiều tầng, váy cạp àu kem phối với thắt lưng mảnh màu trắng.

Thứ ba lại là bộ váy liền bó sát kiểu Âu màu ngà, thắt lưng sọc màu lam sẫm, trước ngực là một cái nơ bướm kết bằng đá cùng màu.

Thứ tư là áo sơ mi tay phồng chấm bi, váy phồng màu lục nhạt, thắt lưng co giãn hoa hồng màu lục.

Thứ năm trời mưa, nhiệt độ giảm, cô lại thay chiếc áo hai dây dệt kim mỏng màu trắng, khoác thêm chiếc áo vest mỏng màu bạc cổ lá sen tay lửng.

Ngày cuối tuần là một kết thúc hoàn mỹ với bộ váy xanh nhạt cổ trái tim, cùng thắt lưng tết mảnh màu xanh đậm kết nơ bướm.

Trong một tuần này, phúc lợi thị giác của ngài Tạ cuối cùng đã được chăm sóc, sức khỏe của đôi mắt được giữ gìn, bèn tỏ vẻ vô cùng tán thưởng hiệu quả công việc của cô.

2. Chương 1 : Thời Kỳ Hạt Giống (2)

“Đúng là thư kí Nhan rất có trách nhiệm. Xét tới biểu hiện có chí tiến thủ của cô và giá cả quần áo, chuyện phí trang phục tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình”.

Chờ tới khi cô vui vẻ mở cửa đi ra, Tạ Tử Tu lại mở trang web đã lưu trong máy tính của mình, rồi kích vào trang tiêu dùng của một người trên trang web mua sắm của mạng nào đó. Nhân viên trong thời gian làm việc dùng mạng công ty để giải trí như kiểu E-shopping(5) sẽ bị cấp trên giám sát bằng thủ đoạn đặc biệt, cũng rất hợp lý, ừm.

Lướt qua lưu trữ mua sắm gần đây, Tạ Tử Tu không khỏi chống má mỉm cười nói: “ừm, có thể phối hợp thắt lưng tám tệ rưỡi và váy tám mươi chín tệ đã gồm phí vận chuyển được như thế, thư kí của mình giỏi thật đấy”.

Để ăn mừng mình vất vả kiếm được tiền trả hình tăng lương, Nhan Miêu quyết định tiêu hoang một lần, dời nơi tổ chức ăn mừng cuối tuần với Thư Cán từ trong nhà chuyển ra ngoài nhà hàng.

Dạo này Thư Cán mua sắm quá nhiều, lại mới quét thẻ thanh toán một chiếc váy hàng hiệu, hết sạch tiền, nghe nói sắp ra ngoài đi ăn, bèn khó khăn nói: “Tao biết một nhà hàng, cháo ăn ngon lắm”.

Nhan Miêu hào phóng: “Không sao, hôm nay tao mời. Một bát cháo mà tao còn không mời được chắc”.

Hai người vào nhà hàng Thư Cán đề cử, Nhan Miêu còn nghĩ, trang trí trong này nhìn cũng được, chắc là cháo sẽ không rẻ lắm, chuẩn bị sẵn tâm lý tiêu hoang.

Nhưng vừa nhìn giá trên tờ thực đơn, tay cô run rẩy không kiềm chế được.

“Cháo, cháo kiểu gì mà những một trăm sáu mươi tám tệ một bát hả?”.

Thư Cán ngồi đối diện đã co lại thành một dóm dưới ánh mắt của cô, run run nói: “Tao, tao không biết đắt thế. Lần trước Từ Vĩ Trạch thanh toán...”.

Phục vụ mỉm cười đi tới hỏi: “Xin hỏi có thể gọi món chưa ạ?”.

Lúc này mà đặt thực đơn xuống rồi đi thẳng, thực sự là quá mất mặt, Nhan Miêu chỉ có thể nhắm mắt đưa chân.

“Cho hai bát cháo bào ngư thịt cua”

Hai cái bát cực to được bưng lên, coi như lượng cháo bào ngư thịt cua trong ấy cũng khá xứng với cái giá.

Gọi cũng gọi rồi, dù đau lòng, cũng phải cố gắng ăn cho đáng với số tiền bỏ ra. Hai người hì hụi ăn bát cháo quý giá rồi mất hai giây để nhìn phần cháo còn lại ở đáy bát mà dùng thìa không múc được.

Nhan Miêu nói dứt khoát: “Bê bát lên húp hết!”.

Thấy Nhan Miêu xung phong làm trước, Thư Cán đành ngậm ngùi cầm cái bát còn to hơn mặt mình lên.

Hai người cầm cái bát to vạt lên, hút soàn soạt hết cháo.

Tới khi Nhan Miêu đã bỏ cái bát miệng úp vào mặt, đút hương lên trời xuống, quẹt miệng một cái, mới phát hiện có chàng trai da trắng kinh hoàng ngồi đối diện đang chăm chú nhìn mình.

“...= =”.

Nhan Miêu cố gắng trấn tĩnh, dù có là oan gia ngõ hẹp ngồi cùng một nhà hàng với ông sếp nhà mình, cô cũng không chịu ăn xong là đi ngay.

Cháo đắt như thế, hiển nhiên là bao gồm cả quang cảnh và phí phục vụ nữa, hít khí lạnh thêm một lát, uống nước trà miễn phí thêm một chút cũng được mà.

Mỗi người vừa uống xong hai cốc nước chanh, phục vụ lại bưng lên hai bát cháo.

Thư Cán như chim sợ cành cong, lập tức tròn tròn mắt, liên tục xua tay sợ hãi nói: “Chờ đã, chúng tôi không gọi”.

Phục vụ cười nói: “Đây là một vị khách gọi cho hai cô, tính vào hóa đơn của ngài ấy. Mời các cô từ từ thưởng thức”.

Không dừng mà được hưởng hai bát cháo, chờ phục vụ đi rồi, Nhan Miêu lập tức móc di động ra, gọi cho ông sếp đang ngồi bàn đối diện: “Anh Tạ, xin hỏi anh làm gì đấy?”.

Tiền điện thoại công ty có thể trả, nên so với việc đích thân qua đây chất vấn, Nhan Miêu vẫn chọn cách gọi điện thoại nhẹ nhàng. Tạ Tử Tu là kẻ địch, mời bữa trưa miễn phí thì thật đáng nghi, không lẽ có bỏ thuốc chuột vào đó?

Tạ Tử Tu một tay còn đang gấp thức ăn cho cô bạn gái xinh đẹp ngồi cùng bàn, một tay cầm di động áp vào bên tai, cười nói: ‘Các cô chỉ gọi hai bát cháo, còn ăn hết sạch như thế, chẳng lẽ không phải vì đặc biệt thích sao? Làm sếp thì có nghĩa vụ quan tâm tới nhân viên’.

Hiếm khi Tạ Tử Tu có nhân tính như vậy. Nhan Miêu nghĩ một lát, dù đã ăn no tới tám phần, thế nhưng, mất tiền gọi một phần cháo, nếu ăn hai bát, vậy thì giảm được nửa giá rồi.

Thế nên Nhan Miêu quả quyết cầm thìa lên: “Ăn”.

Hai người cúi đầu chiến một mạch, Thư Cán rưng rức nói: “Miêu Miêu, tao, tao ăn hết rồi...”

Nhan Miêu ra chỉ thị: “Ăn hết đi, có thể một bát cháo chúng ta ăn hôm nay chỉ tốn tám mươi tệ thôi, hiểu chưa?”

“Ừ. T_T”

Thế nên cuối cùng hai người ăn đầy một bụng cháo, suýt no tới tận cổ, bụng to như trống, lúc đi bộ về nhà còn phải đỡ sau thắt lưng.

Hôm sau đi làm, Nhan Miêu cứ cảm thấy cháo thịt của hôm qua vẫn chưa tiêu hóa hết, tới nỗi nhìn thấy đồng nghiệp họ Châu còn cảm thấy bụng rất đầy.

Nhưng dù sao vẫn phải cảm ơn sự hào phóng của Tạ Tử Tu đôi chút. Nói thế nào thì anh ta cũng có mối thù cướp vợ với anh trai cô, thế mà vẫn có thể bỏ qua hiềm khích trước kia mà mời cô ăn cháo, thật đúng là quá cảm động.

Khi cô ôm tập tài liệu cần kí tên vào phòng làm việc của Tạ Tử Tu, Tạ Tử Tu lại định ra ngoài, thấy cô thì cười nói: “Để đó trước đi, chờ tôi về xử lí.”

Nhan Miêu để tập tài liệu ngay ngắn lên trên bàn. Tiện tay giúp anh ta sắp xếp dây trang trí bằng thủy tinh trên giá sách kê sát tường, tưới ít nước ấy chậu cây trên bệ cửa sổ để báo đáp vì bát cháo.

Vừa quay đầu lại thì đúng lúc máy tính của Tạ Tử Tu chuyển sang trạng thái chờ, trên màn hình chờ siêu to 27 inch hiện ra một bức ảnh, đặc tả một cái đáy bát và hai cái tay đang cầm bát vô cùng chấn động.

Mà ngoài ảnh đặc tả còn có ảnh bán thân, ảnh toàn thân, còn là N ảnh chụp liên hoàn, còn vô cùng rõ.

“ ... ”

Quả nhiên không có bữa trưa nào miễn phí T__T. Đặc biệt còn là kẻ thù của anh trai thanh toán cho.

Còn nghĩ Tạ Tử Tu đối xử với cô cũng tốt, cô thực sự quá ngây thơ rồi. T__T

Buổi trưa ăn cơm ở phòng ăn tự phục vụ tầng hai, Nhan Miêu bỏ ê hề thức ăn nào cá, nào thịt vào trong khay, Tạ Tử Tu đi tới, cười nói: “Thư kí Nhan...”. Nhan Miêu lập tức xoay người đi, quay gáy lại với anh ta.

Tạ Tử Tu bị đối xử như thế nhưng cũng không so đo với thái độ vô lễ của cấp dưới, chỉ đi theo cô, rồi mỉm cười tự nhiên ngồi đối diện, rắp tâm khiến cô ăn không ngon.

Nhan Miêu thì không thêm để tâm tới sự tồn tại của anh ta, thả lỏng chân tay, cố gắng ăn no uống đủ. Bữa trưa của công ty miễn phí, ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, nếu ăn no, cơm tối có thể giảm một nửa. Cô không thể vì ông sếp đáng ghét của mình mà giảm lượng cơm được.

Tới khi cô vừa ăn hết một cái đùi gà to, lại gặp một miếng lap xưởng lên, Tạ Tử Tu mới nhướn mày, tỏ vẻ thán phục: “Oa, thư kí Nhan, cô ăn cũng... không ít nhỉ”.

Nhan Miêu lấy đũa kéo một miếng thịt ba chỉ xuống cố gắng nhai hết phần lap xưởng còn trong miệng, đáp: “Không phải tối qua anh đã biết rồi à?” Trong máy tính còn bằng chứng nóng hổi kia kia. = =

Chị Dương phòng thư kí thính tai ngồi ăn ở bàn bên cạnh lập tức hóng hớt: “Tối qua hai người đi ăn với nhau à?”. Chị Dương là bà chị hiền lành sắp đến tuổi nghỉ hưu, kinh nghiệm ở công ty rất sâu rất thâm, chẳng khác gì nguyên lão, cho nên công việc bây giờ của chị rất nhàn nhã, chỉ chờ nhận lương, sở thích nghiệp dư là hóng hớt tin đồn.

Nhan Miêu vội vàng nuốt chửng miếng thịt ba chỉ còn chưa nhai để rảnh miệng giải thích: “Cùng ăn cơm với sếp, sao có thể được chứ!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Chúng tôi không ăn cơm, chỉ ăn cháo thôi”.

Lại, lại nữa rồi. Miếng thịt Nhan Miêu mới nuốt xuống nhất thời nghẹn trong cổ họng, sớm biết thì cô đã không nhận của bố thí, vì một bát cháo mà bán cả danh dự của mình.

Ai, ai thèm bát cháo ghê đó của anh”. Bị chụp ảnh làm bằng chứng thì thôi, còn bị sỉ nhục trước mọi người. T__T

Tạ Tử Tu vẫn không biết điểm dừng, cứ cười nói: “Ấy, không phải lúc đó cô thích lắm à? Còn tập trung ăn thế cơ mà, cả đống bát cũng liếm sạch”.

“ ... ”

“Phục vụ người ta còn tưởng rằng cô giúp họ rửa sạch bát, vô cùng cảm kích”.

Nhan Miêu chỉ hận thứ mình cầm là đũa, không phải dao nĩa, không thể phi một phát xiên chết anh ta.

Ăn xong bữa trưa làm người ta đau dạ dày, Nhan Miêu cầm khay tới chỗ thu dọn, tiện thể cầm cốc giữ nhiệt đi lấy ít đồ ngọt chờ lát nữa làm trà chiều.

Chị Dương tò tò theo đuôi, hạ giọng hóng chuyện: “Nhan Miêu có thật em có quan hệ mờ ám với sếp không?”.

Nhan Miêu lập tức rùng mình không kiềm chế nổi, suýt nữa văng cả đồ uống ra ngoài: “Oái, sao có thể được! Chị Dương, chị đừng dọa người ta thế được không?”.

“Đừng giấu chị mà, tình cảm chị em mình tốt thế, nói nhỏ chị nghe, chị đảm bảo không nói cho người khác đâu”.

Nhan Miêu nghiêm chỉnh đáp: “Nếu em thực sự có quan hệ gì đó mờ ám với anh ta, hôm nay ra đường bị rơi mất ví tiền, thẻ tín dụng còn bị quét trộm!”.

Lời thề độc khiến chị Dương thở phào: “Thế thì tốt. Em phải biết giờ anh Tạ đang trong thời kỳ mất mát, không thể coi là thật được. Nếu xảy ra chuyện tranh cãi tình cảm giữa nhân viên công ty, nhất định phải có một người ra đi. Khi ấy người ra đi chắc chắn là em. Nếu vì chuyện như thế mà bị sa thải thì...”.

Nhan Miêu nghĩ thầm, đúng là nói quá lời rồi, có ai chịu mất bát cơm quý giá của mình vì loại người như Tạ Tử Tu đâu. Tạ Tử Tu có sánh bằng túi tiền lương của cô không?

Nhưng Nhan Miêu cũng không thể không thừa nhận, trong công ty Tạ Tử Tu rất nổi tiếng.

Anh ta làm sếp, dù là năng lực làm việc hay cách đối nhân xử thế, hình như rất được cánh đàn ông tán thành, ai cũng phục lẫn, trong mắt Nhan Miêu, có hơi thần tượng mù quáng. Đương nhiên cũng có thể chỉ vì anh ta tỏa ra hormone xã hội đen.

Với đám chị em, lại càng dễ hơn, đổ rạp như chuối trước anh ta.

Nhan Miêu muốn tìm một đối tượng dốc bầu tâm sự nói xấu anh ta cũng không tìm được. Nỗi cô đơn của cô đúng là không ai có thể hiểu.

Ôm cốc giữ nhiệt vào thang máy, thang máy đi lên được mấy tầng thì mở ra cho người khác vào, Nhan Miêu tình mắt liếc thấy trong phòng làm việc rộng có mấy chị em nhân viên đang quay lại chọn lựa lựa, còn hăng hái rút ví tiền ra, cảnh tượng không khác gì tranh mua xe ô tô giảm giá.

Nhan Miêu nghĩ thầm, không biết là gì mà ghê thế, không lẽ có người mang đồ tới bán giá nội bộ?

Vừa nghĩ tới việc có thể tranh được đồ với giá siêu tốt, lòng cô đã như lửa đốt, cũng không chú ý tới sự thật rằng mình và nhân viên ở tầng này chẳng quen biết gì nhau, lập tức xông ra ngoài, chui vào trong đám người.

Không nhìn kỹ xem bán thứ gì, cô đã sốt ruột nói: “Tôi mua một cái, để một cái lại cho tôi!”

“Một tấm năm tệ, cô lấy mấy tấm?”

Nhan Miêu trấn tĩnh nhìn lại, hóa ra thứ đang bán lại là ảnh chụp trộm Tạ Tử Tu thường ngày.

Nhan Miêu lại rùng mình lần nữa, có cảm giác như gặp ma giữa ban ngày, lông tơ trên lưng dựng đứng cả lên: “Thứ này cũng có người mua à?!”.

Năm tệ một tấm, chẳng thà cô đi mua hai cuộn giấy vệ sinh.

“Đương nhiên rồi”. Bà cô mua ảnh nhiệt tình nói, “Thứ này bán chạy lắm đó. Hôm nay chỉ còn lại mấy tấm này thôi, đợi lát nữa là không còn đâu”.

Ảnh s0 với ảnh, đối xử khác nhau đúng là một trời một vực, bảo người ta chịu thế nào cho thấu đây.

Nhan Miêu cắn răng nhìn tập ảnh, nhón ngón trỏ và ngón cái gấp ra một bức: “Có thể giảm giá cái này được không?”.

“Cô ấy mua ảnh của tôi à?”.

“Vâng, anh Tạ..” Mandy phòng thư kí vào đưa tài liệu, tiện thể buôn dưa.

“Ừ...”

Dù Tạ Tử Tu vẫn thần nhiên không hoảng hốt, với bất cứ chuyện gì cũng tỉnh bơ, nhưng vẫn có chút bất ngờ với chuyện này.

Hành vi nửa công khai buôn bán ảnh chụp mình trong công ty, anh đã biết từ lâu, nhưng không muốn tước đi niềm vui nho nhỏ của nhân viên. Giờ kinh tế đang trì trệ, kích cầu nội bộ cũng rất cần thiết.

Nhưng... hóa ra ngay cả thư kí Nhan lúc nào gặp anh cũng như gặp phải kẻ thù mà cũng bắt đầu biết thưởng thức sắc đẹp của anh. Anh có cần phát tiền thưởng cho sự ngoan ngoãn này của cô không nhỉ?

Thế là ngài Tạ Tử Tu đẹp trai tuấn tú đẩy cửa phòng làm việc của mình ra gọi: “Thư kí Nhan”.

“...”

“Thư kí Nhan?”

Đang giờ làm việc thế mà thư kí Nhan lại không ở vị trí của mình, vậy chắc đang ở căn phòng nghỉ be bé cách biệt nằm sau chỗ cô ấy làm việc rồi.

Nhưng chuyện chênh lệch công việc nhỏ thế này, anh cũng miễn cưỡng có thể tha cho.

Nể tình hiệu suất làm việc rất cao, hoàn thành công việc hoàn mỹ trăm phần trăm, và con mắt nhận ra anh hùng, biết cải tà quy chính của cô...

Nghĩ như thế, anh lại hạ cổ tới thăm phòng nghỉ của cấp dưới, sau khi bước vào, đóng cửa lại, Tạ Tử Tu ngoái nhìn gương mặt anh tuấn của mình bị ghim đầy phi tiêu đằng sau cánh cửa.

“Á...”

Nhan Miêu chạy xuống dưới gửi chuyển phát nhanh xong thì quay lại phòng nghỉ, tính kiểm tra mấy gói hàng mình đã gói kĩ. Lúc đóng cửa tự động phát hiện ra tấm ảnh dính đằng sau cánh cửa đã không cánh mà bay. Chuyện này khiến Nhan Miêu không khỏi nghi ngờ, oa, đầu năm nay, ngay cả thứ như thế cũng có người trộm mất, giờ mọi người thêm khát Tạ Tử Tu thật đấy.

Sau đấy cô bị ngài Tạ triệu tới.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc của sếp ra đã thấy Tạ Tử Tu đang dựa lưng vào ghế, ngón trỏ và ngón giữa đang kẹp bức ảnh bị phi thành cái sàng, mỉm cười với cô: “Thư kí Nhan, hình như cô rất có thành kiến với tôi nhỉ”.

Về mặt xấu xa như thế, dù đặt trên mặt ai cũng có thể dịch ra thành “mày dám bắt tao không sung sướng, tao ày không sung sướng cả đời”. Huống hồ là đặt trên mặt Tạ Tử Tu.

Những lúc thế này Nhan Miêu khuất phục trước quyền thế ngay lập tức, bắt đầu run lẩy bẩy: “Đâu có đâu có, không dám không dám ạ”.

“Thế chuyện này là...”Tạ Tử Tu hất hất bức ảnh lên.

“À, cái này, chỉ là, trò giải trí ngoài giờ làm việc của tôi, chính là, luyện phi tiêu, rồi thì, ảnh của anh Tạ, lại có thể, ờ, nhen lên nhiệt tình làm việc của chúng tôi, do vậy, tôi nghĩ thì, nếu như, lúc giải trí, lại có thể, cái đó, chiêm ngưỡng dung nhan đẹp trai của anh Tạ, thế chẳng phải, nhất cử lưỡng tiện sao?”.

Cô bốc phét đến mức cả bản thân cũng không tin nổi, nhưng Tạ Tử Tu không vạch mặt cô, chỉ nhướn mày, nói như đang nghĩ ngợi: “Thế à...”.

Nhan Miêu vì muốn giữ được việc làm mà gật đầu như già tởm.

’Thế thì tốt, thư kí Nhan, lòng kính yêu của cô khiến tôi rất cảm động, để nâng cao nhiệt tình làm việc của cô, chỉ bằng cô đi mua thêm hai tấm nữa, đặt trong phòng nghỉ và chỗ làm việc đi”.

“...”

Tạ Tử Tu cười nói: “Phải nhớ lồng khung cho đẹp đấy nhé. Tôi muốn loại khung gỗ thật, khung ngoài là vỏ cây bulô, khâu bằng da bò thật, tới lúc đó tôi sẽ đi kiểm tra”.

“...”

Nhan Miêu bị ép lại rút ví ra mua ảnh Tạ Tử Tu (còn bị tăng giá tạm thời nữa chứ), thêm khung ảnh đắt tiền, đau đớn tới mức tim phổi đều run rẩy, suýt nữa ốm một trận nặng.

Để bù lại tiền, ngày nào ở công ty cô cũng ăn tới no căng bụng. Đám người đẹp của công ty vì giữ dáng, lấy một khay thức ăn mà cũng không ăn hết, ít thức ăn chay và salad là coi như xong bữa. Chỉ mỗi mình cô có thể ăn hết bốn khay thức ăn, toàn là thịt cá, ăn không hết thì không dùng lại.

Thế nên cô nổi tiếng khắp công ty với danh hiệu “nữ tráng sĩ”.

Nhưng ăn nhiều như thế cũng là bất đắc dĩ, một là cô phải ăn no cho cả phần bữa tối, hai là làm thư kí cho Tạ Tử Tu, lượng công việc lớn, công việc của sếp bận rộn, thế nên thư kí cũng phải xếp lịch công việc tới gầy cả tay.

Huống hồ hiện tại ngày nào cô cũng phải chịu sự độc hại của mấy bức ảnh Tạ Tử Tu trong phòng nghỉ và trên bàn làm việc, áp lực tinh thần tăng cao vô hạn, không ăn nhiều một chút, làm sao chống cự được phóng xạ độc hại của những bức ảnh gian ác đó?

Dù có nói thế nào, chịu hết năm ngày là tới cuối tuần, có thể thoát khỏi bóng ma người thật và ảnh ợt của Tạ Tử Tu, hưởng thụ ngủ nướng thoải mái.

Nhan Miêu bỏ đồng hồ báo thức, định ngủ cho đã mắt, lúc nào tỉnh thì tỉnh, chuẩn bị diệt hết mệt mỏi mỗi tuần qua.

Nhan Miêu kéo chăn quá đầu, ngủ thật sâu, vì ngày nào đi làm cũng phải đối diện với ảnh của sếp, thế nên cô lại mơ thấy Tạ Tử Tu.

Trong cơn ác mộng triền miên, đột nhiên vang lên tiếng chuông lớn, Nhan Miêu mở choàng mắt ra, tim suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, đập thành thịch một lúc mới trấn tĩnh được, mò mẫm lung tung một hồi mới móc di động đang kêu không ngừng ra, run rẩy nói: “A lô...”.

Giọng nam đặc biệt vang lên ở đầu bên kia: “Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu tỉnh hết cả người: “Có chuyện gì sao anh Tạ? .

Mới sáng sớm cuối tuần sếp đã gọi tới, lẽ nào công việc xảy ra sơ suất gì?

“Giúp việc theo giờ hôm nay không tới, tôi có việc phải ra ngoài, phiền cô qua đây giúp tôi dắt chó đi dạo một chút được không?”.

“ ... ”

“Còn nữa, trên đường tới tiện thể mua giúp tôi vài bánh bao hấp nhân gạch cua ở Phụng Đình Hiên nhé”.

“ ... ”

Nhan Miêu buộc tóc gọn lại thành một cái đuôi ngựa dài, vác cái mặt thiếu ngủ, xách túi, lần mò tìm tới nhà riêng của sếp.

Tạ Tử Tu sống một mình ở khu nhà cao tầng, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, thiết kế trong nhà sáng sủa thoáng đãng, màu sắc trang nhã, phong cách đơn giản. Hoàn toàn không thể hiện bất cứ đặc tính gian xảo nào của chủ nhân.

Vốn nghĩ rằng Tạ Tử Tu chắc sẽ nuôi mấy loại chó tính tình hung dữ gì đó, không khéo lại là Ngao Tạng(6).

Thật không ngờ lại là một chú chó Labrador(7) thân thiện chạy ra từ trong phòng ngủ.

Chẳng những hoàn toàn không có bản tính hung hãn như trong tưởng tượng của cô mà còn vô cùng đáng yêu, vừa thấy đã nhảy bổ vào lòng Nhan Miêu, thè lưỡi ra liếm khiến ặt cô đầy nước bọt.

Nhan Miêu miễn cưỡng đỡ lấy sức nặng của chú chó Labrador: “Ấy... Ý nó là rất thích tôi phải không?”

“Không, là thể hiện trên người cô có mùi bánh bao thịt”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu ăn hết bữa sáng cô mang tới, rồi nói: “Nó tên là Darwin. Thức ăn cho chó trong tủ, nó muốn ăn thì cho nó ăn một ít trước, rồi dắt nó đi dạo”.

“Đợi đã, anh nói có việc ra ngoài, là việc gì?”

Tạ Tử Tu khoác áo lên: “Tôi đi chơi golf với bạn”.

“Thế, thế sao không đem nó theo hả?”. Vợ và vợ vẫn còn tưởng có chuyện quan trọng lắm, hóa ra là anh ta muốn đi chơi!

Tạ Tử Tu cười nói: “Không được, nó sẽ ăn bóng golf mất”.

“ ... ”

Thế nên, nhờ cô dắt, thư kí Nhan”.

Chủ nhân ra ngoài chơi bởi, để lại một khách một chó trong nhà hai mặt nhìn nhau.

“... Được rồi, mà muốn chơi gì không?”

Chú chó Labrador bắt đầu sốt ruột liếm vào lòng bàn tay cô, liên tục nhìn cô bằng ánh mắt hiền lành ươn ướt.

“Này, tùy tiện đối xử với người lạ thế này, mà có thể đừng mất tiết tháo như thế được không?”

Chú chó Labrador ngây thơ vô tội tiếp tục liếm.

“Được rồi, tao biết rồi, mà muốn ăn đúng không, để tao xem có gì ăn được không?”

Trong ngăn tủ để đồ, trừ túi thức ăn cho chó ra, còn có một đồng thịt bò khô, thịt lợn, thịt bò hộp, thịt dê hộp, cuộn da bò, thịt ức gà khô và thịt gà sandwich.

Nhan Miêu tròn mắt nhìn một lát, không khỏi cúi đầu nhìn chú chó Labrador đang ngồi bên chân mình chờ mong: “Này mức sống của mà còn cao hơn tao nhiều đấy”.

Hầu hạ Darwin ăn xong hộp thức ăn, Nhan Miêu dắt nó chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Darwin trong thang máy rất phấn khởi chạy vòng quanh cô, tới khi cô bị xích chó vây lại mới thôi. Nhan Miêu đành vừa cời dây ỉnh, vừa lẩm bẩm nói: “Tại sao cuối tuần Tạ Tử Tu có thể đi chơi, còn mình phải dắt chó của anh ta đi dạo chứ?”

Ra khỏi nhà, Nhan Miêu mới nhận ra rằng, cô sai rồi, không phải cô dắt chó, mà bị chó dắt tới nỗi chạy vất chân lên cỏ trên đường.

Darwin nhanh nhẹn chạy nhảy suốt trên đường, cô đi sau nắm chặt dây xích bắt đầu đuổi theo.

“Này này, chậm một chút, này! Darwin!”

May là cô đi giày bệt, thời học sinh vẫn tham gia chạy đường dài, cũng phải chạy tới nỗi chân căng sắp rụng ra như thế.

Tới khi Darwin dừng lại, một người một chó đều không biết rốt cuộc đã chạy marathon được bao lâu. Dĩ nhiên Nhan Miêu sức cùng lực kiệt, đành mua hai phần xúc xích nướng, ngồi ở ghế dài ven đường, mình ăn một phần, phần kia cho chó ăn.

Darwin nuốt một miếng hết sạch phần xúc xích, sau đó lại tiếp tục tha thiết ngóng cô. Nhan Miêu nghi ngờ nó căn bản không hề có động tác là cắn nhai nữa.

“... Đừng mơ, đây là bữa sáng của tao. Trước khi ra ngoài mà còn ăn hai hộp thức ăn cơ mà, không nhớ hả?”

Darwin chuyển sang liên tục dụi dụi vào chân cô, gặm gặm gót giày cô chơi vui lắm.

Nhan Miêu cảm nhận lớp lông bông xù cọ lên mình, cả sức giận dữ cũng không có, chỉ có thể ỉu xìu nói: “Biết không hả, Darwin, mà vừa mới phá hai trăm tệ rồi đấy”.

Nghỉ ngơi xong xuôi, Nhan Miêu đứng dậy, chuẩn bị lên đường về nhà, thế nhưng...

“Mình, mình đang ở đâu đây?”. Đường xá hoàn toàn lạ lẫm, cả bảng trạm xe bus cũng rất xa lạ.

Nhan Miêu tuyệt vọng cúi đầu nhìn chú chó cạnh chân mình: “Darwin, mà biết không?”.

Darwin thè lưỡi ra, nhìn cô với ánh mắt vừa tha thiết vừa ngây thơ.

“... Này! Là mà kéo tao tới chỗ này mà, thế mà mà cũng không biết à?!”.

Giờ cô cũng đã tin đây là chó của Tạ Tử Tu rồi, xấu xa hệt như chủ nó.

Cuối cùng cũng về tới cửa tòa nhà của Tạ Tử Tu, còn phát hiện thang máy hỏng. Nhan Miêu bị Darwin kéo đi cầu thang bộ một cháng thua gì nó, hận không thể lè lưỡi ra cùng thở với Darwin.

Tạ Tử Tu về nhà sớm hơn, mở cửa đón chào bọn họ, cười nói: “Vất vả rồi”.

Nhan Miêu vẫn còn thở hổn hển, đã vội vàng tính sổ với anh ta trước: “Phù - phù - anh, chó của anh, gặm hỏng giày của tôi, phù - phù - chúng tôi còn lạc đường, đi taxi về đây, phù - phù - tối còn mua báo, dọn phân cho nó, tổng cộng hết...”.

“Thế này nhé, để trả công hôm nay cô đã vất vả, tôi mời cô ăn cơm”.

Cái, cái gì, chẳng lẽ không đưa phí làm thêm giờ sao?

Nhưng dù có nói sao, bỗng dưng có bữa cơm tối miễn phí đã tốt lắm rồi. Phải biết, có thể lấy được thứ gì đó từ tay Tạ Tử Tu chẳng khác nào nhổ răng trong miệng hổ.

“Sao mời tôi ăn cơm còn muốn tôi đi mua thức ăn? T__T”

Tạ Tử Tu nghiêng người dựa vào chiếc ghế sofa Natuzzi trong phòng khách, cười nói: “Hôm nay chơi golf hơi mệt, không muốn ra ngoài, thế nên phải phiền thư kí Nhan rồi”

“...T__T”

“Đúng rồi, tôi muốn ăn lẩu cá dưa chua”.

Được rồi, ai bảo anh trai cô cướp vị hôn thê của người ta chứ.

Nhan Miêu phục vụ tận tình bê nồi lẩu cá dưa chua đặt lên bàn uống trà trước ghế sofa, ớt thái màu đỏ lẫn với dưa chua, thịt cá trắng phau xếp kín trong nồi, canh đậm, cá tươi, mềm ngon thơm ngọt.

Chỉ là Nhan Miêu đã mệt tới độ không thấy đói, chỉ có thể đối diện với cái bát nhỏ trước mặt, nửa buồn nửa giận nhìn một người một chó ăn ngấu nghiến, mà còn lười nổi không thèm vào phòng ăn.

Di động trong túi vang lên, Nhan Miêu đành buông đôi đũa chẳng động được là bao xuống, kéo túi xách trên ghế sofa lại, đi sang bên nhận điện thoại.

“Miêu Miêu”. Niềm vui sướng trong giọng nói của Nhan Tử Thanh bị kìm lại, “Có chuyện muốn nói với em”.

Nhan Miêu bị lây tâm trạng vui vẻ của anh: “Có chuyện gì thế?”. Chẳng nhẽ vé số mua hồi trước trúng thưởng rồi?

“Duy Duy cầu hôn anh”.

“Cái gì?!”.

“Tuy nghe hơi là lạ”. Nhan Tử Thanh cười nói, “Phải là anh chủ động mới đúng. Nhưng có nói như thế nào, tóm lại, bọn anh định đính hôn trước”.

“...”

Đùa gì vậy, giờ như thế này thôi cô đã bị Tạ Tử Tu hành cho sống dở chết dở, nếu bọn họ kết hôn thật, cô còn đường sống ở công ty được chắc?

“Anh trai! Anh đừng để ma ám quỷ dụ nữa! Chuyện lớn như thế, anh cân nhắc lại đi, anh có thể từ chối mà!”.

Nhan Tử Thanh lại thở dài: “Anh biết Đỗ Duy Duy trong ấn tượng của em không tốt, nhưng giờ cô ấy thay đổi thật rồi, thực ra anh còn hy vọng hai người có thể làm bạn”.

“A a, cái đấy không quan trọng, anh, anh nghe em nói...”.

“Giờ chưa chấp nhận được cũng không sao, đừng để bụng. Ngoan. Giờ anh phải gọi điện cho bố mẹ”.

“... Bây, em bảo...”.

“Tút TUT TUT...”.

“...”

Nhan Miêu trở lại sofa, dù đã hết sức kiềm chế, nhưng không làm cách nào kiềm chế dây thần kinh mặt của mình được. Đột nhiên nghe Tạ Tử Tu ngồi đối diện hỏi: “Có chuyện gì hả?”

“Không... không có gì”.

“Có liên quan tới tôi?”.

“... Sao lại liên quan tới anh được chứ”.

Tạ Tử Tu lại liếc cô một cái: “Có phải, bọn họ chuẩn bị đính hôn không?”

“Oa!” Trực giác của gã này thật đúng là chuẩn xác tới đáng sợ!

“Thế cơ đấy”. Tạ Tử Tu nghĩ một lát, buông hàng mi dày rậm xuống như đang suy nghĩ, “Hành động cũng nhanh thật. Là sợ đêm dài lắm mộng hay sao?”

“...”

“Mà, cô run gì hả, không phải cô nên vui mừng hay sao?”.

Nhan Miêu không muốn bị anh ta chỉ chó máng mèa nhưng thực sự không thể làm ra vẻ vui mừng nổi.

Nói thật, chỉ cần có thể tổ chức đám cưới thành công, dù bọn họ ly hôn ngay sau khi kết hôn, nhà cô cũng không chịu thiệt. Bác Đỗ xử lý chuyện kiểu này rất chuyên nghiệp. Dù như thế nào vẫn là chuyện tốt đối với nhà cô”.

Nhan Miêu vốn không nhận ra ý châm biếm của anh ta, chỉ một lòng một dạ lo lắng cho sự an toàn của người nhà mình.

Tạ Tử Tu đột nhiên mỉm cười: “Cô nhìn tôi như thế, là thế nào hả?”

“...”

“Hay là, cô muốn bồi thường cho tôi thay Nhan Tử Thanh?”. “Hả?”.

Thấy Tạ Tử Tu đột nhiên đứng dậy, Nhan Miêu lập tức hoảng hốt nói: “Anh, anh muốn làm gì?”.

Tạ Tử Tu khoái trá nói: “Cô làm việc dưới tay tôi, hẳn đoán được có ngày này rồi, phải không?”.

Nhan Miêu lập tức trừng to mắt: “Cái, cái gì?”.

Nhưng Tạ Tử Tu lại hào hứng: “Nói thật, nếu tôi làm này nọ ấy kia với cô, Nhan Tử Thanh nhất định sẽ căng thẳng nhỉ?”.

“...”

“Tôi đem cô ra gây sức ép, Nhan Tử Thanh sẽ nhượng bộ thôi”.

Mặt Nhan Miêu ngay lập tức đỏ bừng: “Tôi không muốn!”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Đây không phải chuyện cô muốn hay không”.

Nhan Miêu nhìn anh ta bước lại gần, chỉ thấy không thể cử động được dưới khí thế ấy của Tạ Tử Tu, sợ tới nỗi dờ người ra, lắp bắp nói: “Tôi, tôi nói thật đấy! Tôi được nhà họ Nhan nhận nuôi, tôi không phải em gái ruột của anh ấy, thực ra anh ấy không thương tôi tí nào đâu, anh có này nọ ấy kia với tôi thì anh ấy cũng không để tâm, không trả thù anh ấy được đâu!”.

Tạ Tử Tu nở nụ cười gian ác tuyệt đỉnh, nói: “Thật à? Để tôi làm thử xem”.

“Thật đấy thật đấy, anh không cần đích thân thử đâu. T_T”.

“Khó nói lắm, không biết chừng anh ta thực sự thâm yêu cô, dẫu sao hai người không phải anh em ruột”.

Nhan Miêu bị chọc đúng chỗ đau, không khỏi ngậm ngùi: “Nếu thế thật thì đã tốt rồi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô, lại chọc vào vết thương của cô lần nữa: “Lẽ nào cô thâm yêu anh ta?”

...Cô ghét nhất loại người có trực giác đáng sợ thế này. T_T

Tạ Tử Tu nói như đang suy nghĩ: “Hóa ra là thế. Thế thì càng tốt.”

“ ... ”

“Cô tỏ tình với anh ta đi”.

“Á... tại, tại sao?”

“Không tại sao cả. Đi tỏ tình với anh ta, để anh ta đừng kết hôn với Duy Duy, hoặc bồi thường cho tôi thay anh ta, cô chọn đi”.

Nhan Miêu run rẩy: “Tôi.. tôi có thể không chọn được không?”

Tạ Tử Tu cười đáp: “Đương nhiên không được”.

“ ... ”

“Nhanh lên nào, gọi điện thoại tỏ tình đi”.

Nhan Miêu mở tròn hai mắt ra sức lắc đầu. Tạ Tử Tu cười: “Nói thế thì, cô muốn anh nợ em trả hơn hả?”

Nhan Miêu sợ tới phát khóc thật: “Tôi không muốn!”

“Thế được, tôi gọi điện thoại, vừa làm vừa để Nhan Tử Thanh ở đó nghe là được rồi...”

Nhan Miêu thiếu chút nữa là suy sụp: “Oa a a a a... ”.

Trong tiếng la hét của Nhan Miêu, Tạ Tử Tu chỉ vươn tay ra đã dễ dàng kéo cô lại.

Nhan Miêu ngã nhào lên người anh ta không thể chống cự được, chỉ là đè lên những tư thế này đã đủ khiến cô sợ tới cứng cả người.

Cô có thể tranh luận với phần tử hung hãn, đòi bồi thường của tên dê xồm cơ bắp, nhưng với kiểu mỉm cười như Tạ Tử Tu thì chẳng khác gì con ếch nhìn thấy rắn độc, sợ hãi tới mức không khống chế được tay chân mình.

Tạ Tử Tu cảm thấy bộ dạng đơ ra như tượng của cô rất thú vị, một tay ôm eo cô khoái trá, tay kia với lấy di động, nằm nhõn nhơ cười nói: “Tôi sắp gọi điện đây”.

Cuối cùng Nhan Miêu cũng tỉnh trí lại: “Không được mà à à à à à... T_T”.

Sức nặng của cô không đủ sức uy hiếp với Tạ Tử Tu, dù lấy cả hai tay giữ cô, Tạ Tử Tu vẫn dễ dàng mở di động, dò danh sách cuộc gọi tới của cô.

Rất nhanh, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói quen thuộc của Nhan Tử Thanh: “A lô?”.

Nhan Miêu vốn đã sợ, vừa nghe giọng nói của Nhan Tử Thanh thì chẳng khác nào bị ẩn công tắc, nước mắt tuôn ào ạt.

Dĩ nhiên Tạ Tử Tu không thể ngờ tới, vội vàng ngắt máy, nghiêng đầu tránh, nhưng nước mắt vẫn rơi tí tách lên mặt anh ta.

Đang phải cuộc công kích nước mắt chính tông này, Tạ Tử Tu không khỏi lẩm bẩm: “... Thật là. Gặp phải thứ này là xui rồi”.

Nhan Miêu khịt mũi nói: “Anh, anh quá đáng lắm...”

Tạ Tử Tu đành rướn người lên, rút khăn giấy ra đưa cho cô: “Này, đùa thôi mà, cô không nhận ra à?”

Nhan Miêu vẫn nhe răng: “Đùa, đùa cái gì hả...”

Rốt cuộc anh ta có biết với bộ mặt gian ác như vậy, lúc nói mấy câu kiểu đó, khí thế dọa người cỡ nào không hả. T_T

Rõ ràng là Tạ Tử Tu chẳng vì cô khóc lóc mà nảy ra long thong cảm, trái lại còn thấy thú vị: “Cô không nghĩ rằng tôi thực sự có hứng thú với cô đây chứ?”

“ ... ”

“Yên tâm, tôi làm người rất có nguyên tắc, cũng rất kén ăn”

“...==”

Chú thích:

- (1) Lục Tiểu Phụng: là nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Cổ Long với biệt hiệu “Tứ mi mao” - người có bốn hàng lông mày, bởi bộ ria mép của anh mảnh như lông mày vậy.
- (2) Ý nói đừng trông mặt mà bắt hình dong, những anh nhìn nhút nhát lạnh lùng lại thường là những anh tán gái thành thần.
- (3) DIY: viết tắt của cụm từ Did It Yourself, tự làm
- (4) OL: viết tắt của từ Office Lady, chỉ những cô gái làm việc ở văn phòng
- (5) E-Shopping: mua sắm trực tuyến trên mạng.
- (6) Ngao Tạng - Chó ngao Tây Tạng - là giống chó được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc. Chó ngao Tây Tạng được mệnh danh là “Chúa tể của thảo nguyên” với ngoại hình “to hơn sói, mạnh hơn báo và nhanh hơn nai”.
- (7) Labrador: là một giống chó phổ biến ở Mỹ.

3. Chương 2 : Thời Kỳ Nảy Mầm (1)

Ngày X tháng X. Trời nắng.

Anh Tà nói muốn liên minh với mình!

Có thể tìm được một đồng minh mạnh như thế hẳn là việc tốt chứ...

Nhưng tại sao mình vẫn cảm thấy có chút chút, xiu xiu, tạo tạo không tin tưởng như thế nhỉ - _-

Nhan Miêu cảm thấy mình thật đúng là trăm xui đổ vào đầu.

Anh trai mình thậm chí sắp đính hôn với ác bá vẫn luôn bắt nạt mình, rồi cấp trên của cô – vị hôn phu của ác bá- cũng là một tên ác bá khác, vốn đang lấy công việc trả thù riêng chèn ép cô, giờ lại càng trầm trọng hơn, giận lấy sang cô, bắt cô làm trâu làm ngựa gấp đôi.

Cả cuộc đời cô, lớn lên trong vòng kìm kẹp của ác bá và ác bá.

Lén lén lút lút bước nhẹ như mèo tiến về phía trước, muốn quay lại chỗ làm việc của mình trong lúc không bị Tà Tử Tu chú ý. Điện thoại nội bộ bỗng nhiên vang lên trên bàn, vừa nhắc máy Nhan Miêu đã bị âm thanh của ma quỷ quần lấy bên tai.

“Thư ký Nhan.”

“...”

“Cô vào đây”.

Nhan Miêu đành miễn cưỡng đẩy cửa rón rén bước vào.

”Sao hôm nay cô vừa thấy tôi là trốn hả?

Nhan Miêu run rẩy đáp:-Tôi...tôi đâu có”.

’Thật không có?’

“... Không có”.

Thật là có, thật sự là quá có.

Anh trai cô sắp đính hôn với Đỗ Duy Duy, chuyện này chắc chắn là đổ dầu vào lửa, Tạ Tử Tu đang tức giận, dù có xé xác cô tại chỗ cũng không có gì lạ. Cô không trốn xa một chút, chẳng lẽ còn tự nhào mình vào hòng súng?

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế được, cô qua đây”.

Cô mới dè dặt bước một bước, Tạ Tử Tu lại hất cằm: “Đóng cửa lại”.

Tóc Nhan Miêu lập tức dựng ngược cả lên.

Nửa tiếng sau, Tạ Tử Tu nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc của mình, ra dò nhắm mắt dưỡng thần, miệng còn chỉ đạo: “Xuống một chút, xuống chút nữa, tốt lắm”.

Nhan Miêu bóp chân cho anh ta, thật sự muốn khóc, Tạ Tử Tu, tôi hận anh!

“Đừng lười biếng, hôm nay tôi họp rất lâu, chân chưa được thả lỏng. Mạnh thêm chút nào”.

Đáng ghét, Tạ Tử Tu căn bản bị chuyện sắp đính hôn của hai người kia chọc đau đớn, mượn cơ hội đem cô ra trút giận. Muốn cô chạy việc, dắt chó gì đó thì thôi đi, được đằng chân lân đằng đầu thế này thì đúng là bắt nạt người quá đáng.

“Cô còn có chuyện gì đau khổ không, kể tôi nghe chút nào”.

“... Tôi kể nhiều thế rồi còn gì. ..T_T”.

Cuộc đời cô mới hơn hai mươi năm ngắn ngủi, lấy đâu ra chuyện xui xẻo vô cùng vô tận như thế mà mua vui cho anh ta cơ chứ.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế nếu không thì kể chuyện cô yêu thầm Nhan Tử Thanh ra sao đi”.

Vô tình bị chọc phải chỗ đau, Nhan Miêu cuối cùng gạt nước mắt nói: “Tôi không nói!”. Quá đáng lắm rồi!

Tạ Tử Tu vẫn nằm rất thoải mái: “Thế chắc tôi sắp thay thư kí rồi”.

Nhan Miêu cũng không phải loại “con gà” ngậm bồ hòn làm ngọt, can đảm chiến đấu với thế lực ác độc ngay lập tức: “Anh Tạ, thế thì tôi sẽ kiện tới trọng tài lao động!”

Tạ Tử Tu nhìn cô, cười nói: “Cũng được, thế nhưng gần đây Nhan Tử Thanh phải cẩn thận chút đây”.

Nhan Miêu đứng thẳng người dậy, rắn giọng đáp: “Hừ anh, anh đừng có hù dọa tôi. Anh tôi là cảnh sát đấy, hơn nữa có Đỗ Duy Duy ở đấy, chị ta sẽ không để anh làm gì anh tôi thì làm đâu”.

Đấy vốn chỉ là cứng mồm mạnh miệng, nhưng vừa nói xong, nhìn sắc mặt của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu phát hiện bản thân mình đúng mèo mù vớ cá rán, thắng to rồi.

“Tôi đi đây!”.

Tốt quá rồi, từ nay sẽ không còn phải chịu sự áp bức vô nhân tính của anh ta nữa.

Vừa mới đi tới cửa đột nhiên nghe thấy tiếng Tạ Tử Tu vang lên sau lưng: “Thư kí Nhan, thực ra tôi thấy, chúng ta cùng một trận tuyến”.

Nhan Miêu khựng lại, quay đầu nghi ngờ: “Hả?”.

Ai muốn cùng một trận tuyến với anh ta chứ?

Tạ Tử Tu khê hạ người xuống: “Quyền lợi của chúng ta là giống nhau, đúng không?”.

”Có à?”

“Đương nhiên rồi. Chúng ta đều hy vọng bọn họ chia tay nhau, đúng không. Đây chính là cơ sở để chúng ta kẻ vai chiến đấu. Cô cũng không mong hai người đó bên nhau phải không, chẳng lẽ cô muốn để Duy Duy làm chị dâu cô à?”.

“Hơn nữa, Duy Duy có thể từ hôn với tôi thì cũng có thể từ hôn với anh trai cô”.

“Nếu cô không làm gì, tương lai của anh trai cô sẽ rất thảm”. Chính xác là thế! Nhưng mà...

“Tôi, tôi không muốn liên minh với anh”. Có đối thủ như Đỗ Duy Duy, lại có đồng minh như Tạ Tử Tu, đây không phải là cửa trước có sói, cửa sau có hổ sao?

“Thế cô cảm thấy, với sức của một mình cô mà quấy rối được hai người đó chắc?”.

Nói, nói cũng đúng.

”Thế nên..Tạ Tử Tu lười biếng vẫy vẫy tay với cô.

Dưới khí chất mê hoặc lòng người của anh ta, Nhan Miêu ngoan ngoãn quay trở lại, “liên minh chia uyên rẽ thúy” chính thức thành lập.

Nhưng nói thật, nếu không có quan hệ máu mủ, sao cô không tỏ tình sớm một chút, thế đã không lắm chuyện như giờ rồi”.

“Anh... nếu anh có sức hấp dẫn một chút, Đỗ Duy Duy đã không chạy đi theo đuổi anh trai tôi rồi”.

“Nếu cô mà nữ tính thêm chút nữa, anh ta đã không bị Đỗ Duy Duy cướp đi rồi”. Tạ Tử Tu nghĩ một lát, lại đổi giọng, “Thôi vậy, thực lực cách xa quá. Coi như tôi chưa nói gì”.

Đúng rồi, tiếp tục bóp đi. Trên bắp đùi một chút, mạnh nữa nào, đúng rồi”.

”... >.<>

Thế nhưng từ sau khi “liên minh chia uyên rẽ thúy” của bọn họ thành lập, hiệu quả công việc hình như rất thấp, về cơ bản là không hiệu quả chút nào.

Công việc cơ bản của liên minh chính là - theo dõi Nhan Tử Thanh và Đỗ Duy Duy.

Người ta đi xem phim, bọn họ cũng đi theo mua vé xem phim, bóng ngô; người ta đi ăn ở nhà hàng cao cấp, bọn họ cũng đi theo ăn bữa cơm Pháp; người ta đi công viên, bọn họ cũng đi theo tới công viên, còn mua bóng bay; người ta hẹn hò xong, anh em em lái xe về nhà, bọn họ cũng thuận đó lái xe về.

Nhan Miêu cảm thấy, cứ mở to mắt nhìn hai người đó hạnh phúc ngập tràn, có lẽ ngoài việc liên tục xát muối vào lòng Tạ Tử Tu, làm bước đệm để mai này anh ta càng đối xử độc ác với cô hơn, chắc chẳng còn tác dụng nào hết. T-T

Thế nên không cần Tạ Tử Tu yêu cầu, Nhan Miêu bắt đầu tự giác phụ trách bữa sáng, trà chiều, còn đưa điểm tâm tới tận nhà cho anh ta, nịnh nọt hết cỡ.

Chịu vết thương tình cảm mà vẫn không biểu hiện ra ngoài chút nào, sóng vẫn yên biển vẫn lặng, cả ngày cứ cười mà như không cười, loại người này đáng sợ nhất, đen tối nhất, nổi bão lên là có sức sát thương nhất.

Giờ cô đúng là làm bạn với “vua” như chơi với hổ, suốt ngày nơm nớp lo âu. Không nghĩ vài biện pháp lấy lòng Tạ Tử Tu, vượt xuôi anh ta, lỡ may anh ta nổi khùng lên, cô ở miệng hổ, đương nhiên là người đầu tiên bị hại.

Mà Tạ Tử Tu quen ăn sung mặc sướng lại tỏ vẻ bằng lòng tiếp nhận tay nghề nấu ăn của cô. Do vậy hai người đáng thương bị bỏ rơi ở nhà ăn lẩu, cũng là thú tiêu khiển không tồi.

Ngoài những việc ấy, cô còn nhận nhiệm vụ cuối tuần dắt chó đi dạo, kiêm luôn giúp việc theo giờ quét dọn nhà cửa và nấu ăn cho Tạ Tử Tu. Cả ngày bận rộn chạy trước chạy sau, còn không nhận tiền làm thêm giờ.

Để thuận tiện, Tạ Tử Tu cũng phối hợp đưa chìa khóa nhà mình cho cô.

Tất cả sự ân cần của cô, đều chỉ vì cố gắng thể hiện tấm lòng đồng cảm với Tạ Tử Tu kiêm bồi dưỡng tình cảm liên minh cách mạng tương lai khỏi bị anh ta giở mặt như giở sách.

“Tôi cảm thấy, hình như Darwin cần được chải lông rồi”.

Khi Nhan Miêu nói câu này, Tạ Tử Tu còn nằm trên giường tiếp tục ngủ nướng cuối tuần.

Nhan Miêu không nhận được mà kéo chăn anh ta: “Này này anh phải dậy đi chứ, chủ nhân như anh mà coi được à?”

Tạ Tử Tu lười biếng trở người: “Không phải còn có cô à?”.

Cái tên này cũng thoải mái quá rồi đấy, tốt xấu gì cô cũng là phụ nữ, lấy chìa khóa mở cửa vào nhà trong lúc anh ta còn ngủ say, đứng cạnh giường anh ta, anh ta còn có thể ngủ không có chút tâm lý đề phòng.

Dậy nhanh lên nào, tôi với Darwin đã đi dạo về rồi, sao anh còn nằm ngủ hả?”.

Tạ Tử Tu vẫn nằm im re, ngủ rất thoải mái.

Nhan Miêu hạ giọng xúi: “Darwin, cần anh ta đi!”.

Darwin nghe lời nhào lên giường ngay lập tức, nhiệt tình liếm tới nổi mặt anh ta đầy nước bọt.

Dưới đợt tấn công hùng hực nhiệt tình của Darwin, cuối cùng Tạ Tử Tu cũng lười biếng hé ra một cái khe nhỏ, giờ tay cào cào tóc, ngồi dậy trên giường.

Nhan Miêu nhìn mái tóc rối như tổ quạ và khuôn mặt còn ngái ngủ của anh ta, nói thật, cô rất bất ngờ khi có người mới ngủ dậy mà cũng có thể đẹp trai như thế, vẻ ngái ngủ hoàn toàn không làm giảm vẻ đẹp của anh ta.

Tại sao ngày nào ngủ dậy soi mình trong gương, cô cũng bị mặt của đứa trong gương dọa cho tỉnh cả ngủ nhỉ?

Darwin vẫn vui vẻ chạy vòng quanh trên giường, Tạ Tử Tu dựa vào đầu giường, híp mắt nhìn Nhan Miêu một lát, nói: “Được rồi, chúng ta cùng chải lông cho nó”.

Cái gọi là “cùng chải” thật ra là, Tạ Tử Tu tay chống cằm, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa chỉ đạo cô chải lông, cắt móng cho Darwin.

“Nào, Darwin, chúng ta làm vệ sinh tai chút nhé”.

Nhan Miêu cầm lọ dầu rửa tai, cẩn thận lật tai chú chó ra.

Mới vuốt được một cái, Darwin vốn đang ngoan ngoãn nằm trên chân cô lập tức “gâu” một tiếng rồi vọt bắn đi như viên đạn, chạy lung tung khắp phòng, đụng đồ đồ đạc, chẳng khác gì con gái nhà lành bị xâm hại.

Tạ Tử Tu cười phá lên, Nhan Miêu không có thời gian mà lườm anh ta, đành đuổi theo chú chó chạy khắp phòng: “Đừng chạy, vệ sinh tai thoải mái lắm, không sẽ viêm mắt, á á á, trở lại nhanh!”.

Nhan Miêu đuổi theo thở hồng hộc, vất vả lắm mới đỡ nó trở cuối cùng Tạ Tử Tu cũng phát lòng từ bi, đưa tay cứu trợ, giúp cô giữ chặt lấy nó.

Nhan Miêu cứ vuốt ve để Darwin thoải mái thả lỏng, cuối cùng mới lật được tai nó ra, nhỏ dầu rửa tai vào. Rồi nhìn nó lắc nguây nguẩy, tới khi nó đã lắc xong, lấy hết những thứ bắn ra rồi nhanh chóng lấy tấm bông lau sạch tai nó, lúc này mới coi là đại công cáo thành.

Nhan Miêu mệt muốn chết, cả người toàn lông chó và mồ hôi,

Chỉ có thể mệt mỏi tê liệt ngã lên sofa trách móc Tạ Tử Tu: “Sao không nói tôi biết tai Darwin rất nhạy cảm?”.

Cô trách mắng, Tạ Tử Tu chỉ nghiêng người dựa vào sofa, mắt dưỡng thần. Darwin được vệ sinh sạch sẽ xong cũng thoải mái nằm úp trên chân cô, lim dim mắt để Nhan Miêu vuốt lưng cho, hai người một chó rất vui vẻ hòa hợp.

Chuông cửa vang lên, lúc này Tạ Tử Tu mới đứng dậy đi mở cửa, mỉm cười chào hỏi khách đến: “Bác Vương”.

Người đàn ông tới nhà tóc đã điểm bạc, trông đáng điệu là biết thợ may, Nhan Miêu vội vàng đi rửa sạch lông chó dính trên tay rót chén trà cho khách.

Tạ Tử Tu giới thiệu: “Bác Vương tới để đo cho tôi, sắp may quần áo cho quý sau”.

Trong cửa hàng bách hóa có bao nhiêu quần áo may sẵn như thế, còn phí sức mời thợ may, vừa đắt vừa chậm, không biết là một cỡ nào, đơn giản chỉ là bôi việc ra làm của bọn tư bản.

Ông cụ thợ may rất hòa nhã, khách sáo nhận chén trà rồi chào hỏi hai người: “Cậu Tạ, cô Tạ”.

Nhan Miêu còn chưa nuốt được ngụm trà đã “phì” một cái phun lên nửa cái bàn.

Có lẽ ông cụ chỉ giúp Tạ Tử Tu chuẩn bị quần áo cần dùng cho hôn lễ mà hoàn toàn không biết tới những tin đồn ly dị chia tay, không biết chuyện Tạ Tử Tu bị hủy hôn, đương nhiên hiểu nhầm cô là vợ sắp cưới của anh ta.

Tạ Tử Tu cũng không giải thích, chỉ cười cười. Nhan Miêu cũng có thể hiểu sự lúng túng của anh ta, dẫu sao nếu giải thích chuyện này với người ngoài thì chẳng phải là kiểu “nói ra thì dài lắm”, chi bằng cứ để người ta hiểu nhầm một tí, dù sao không ảnh hưởng tới đại cục.

Nhan Miêu ngồi nhìn bác Vương đo cho Tạ Tử Tu, người đàn ông đáng người cao ráo đứng im để ông cụ thợ may đo vai, đo tay áo một cách thành thạo.

Trong nhận thức của cô, may đo quần áo là chuyện cổ xưa, nay nó diễn ra gần ngay trước mắt thế này có cảm giác kỳ diệu.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cô cũng tới đo một lần đi”.

Nhan Miêu ngây ra: “Tôi?”.

Nếu còn có lòng may quần áo cho cô thì khách sáo quá.

“Không cần đâu, tôi...”.

Không để cô khách sáo từ chối, Tạ Tử Tu đã nhấn tâm nói: Vì tôi thấy hình như dạo này eo của cô to ra rồi”.

“... Nhan Miêu bối rối lại càng thấy bức mình, ”Tôi không có“. ”Thế đo thử xem nào”.

Ông cụ thợ may cũng cẩn thận đo cho cô một lượt rồi mới thu thước dây lại. Nhan Miêu còn chưa kịp nói gì, Tạ Tử Tu đã giành lấy cuốn sổ ghi số đo trước, nhìn một lát, nhướn mày, lại đánh giá toàn thân cô một lượt, lại nhướn mày lần nữa: “ừ đúng là không nhận ra...”.

Nhan Miêu then quá hóa giận: “Không nhìn ra cái gì?”.

“Lẽ nào cô không phải là người hai lưng?”.

“Ai nói?”.

“Chỗ này chắc là viết nhầm số đo của eo với số đo của ngực rồi”.

Nhan Miêu không kìm được nhào qua đẩy anh ta ngã lên sofa: “Tôi giết anh!”.

Ông cụ thợ may rất bình tĩnh thu dọn đồ đạc, rồi chào tạm biệt: Cậu Tạ, cô Tạ, tôi đi trước”.

Người ta đã đi xa lắm rồi, Nhan Miêu mới bò dậy từ lưng

của Tạ Tử Tu, mặt mũi đỏ bừng bừng tức giận nói: “Ài, ai là cô Tạ chứ!”.

Tiếng cười nghèn nghẹn của Tạ Tử Tu vang lên dưới gối ôm:

“Đương nhiên là nói Darwin rồi, không thể thì sao?”

Tuy cấp trên bắt lương vẫn lấy việc đâm vào lòng tự trọng của cô làm vui, Nhan Miêu vẫn tuân theo đạo đức nghề nghiệp của thư kí, còn nhận được tiền lương là tiếp tục nhẫn nại chịu đựng anh ta.

Hôm ấy Nhan Miêu đi lấy tài liệu ở tầng dưới, vừa mới quay lại chỗ làm việc của mình đã thấy một mỹ nữ mặc bộ váy Chanel màu kem, tay cầm túi xách may ô vuông, mái tóc màu đỏ đứng ở đó hiển nhiên là muốn tới gặp Tạ Tử Tu, chờ cô sắp xếp hẹn trước.

Nhan Miêu nhát gan định quay người bỏ chạy thì đã không kịp nữa rồi, đối phương vừa liếc mắt đã nhận ra cô, rồi nói: Ha, cô em cũng ở đây à”.

Nhan Miêu còn chưa kịp chống cự, hai má đã bị kéo căng sang hai bên.

“Lâu rồi không gặp. Tử Thanh còn dặn tôi phải liên lạc với cô em kia đấy”.

Á không ngờ Đỗ Duy Duy bỏ qua chuyện từ hôn, xuất hiện ở đây nhanh như thế, cô còn chưa chuẩn bị tư tưởng đối đầu với địch mã.

“Tôi nghe nói cô em vẫn khuyên Tử Thanh đừng yêu tôi hả? Cô em to gan thật đấy”.

Được rồi, cô cần bản chỉ là cái đây cùng trong chuỗi thức ăn thôi. T_T

Tạ Tử Tu xuất hiện ở cửa phòng làm việc: “Duy Duy”.

Đỗ Duy Duy nghe tiếng mới miễn cưỡng thả tay ra, ném cho Nhan Miêu ánh mắt “tạm tha cho cô em đấy” rồi mới tới chỗ Tạ Tử Tu, hai người cùng vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

Nhan Miêu lo lắng thấp thỏm đứng ở cửa một hồi lâu rất muốn áp tai nghe trộm nhưng vì người qua người lại, đành thôi.

Nhìn bề ngoài, hình như hai người họ quay về làm bạn bè nhưng cũng không biết được rốt cuộc chuyện này có đáng tin hay không.

Ai có thể gỡ bỏ khúc mắc dễ dàng như thế chứ.

Một lát sau, cửa phòng làm việc mở ra, nghe thấy tiếng cười phóng khoáng của Đỗ Duy Duy: “Thế mong chờ sự hợp tác của chúng ta rồi”. Sau đó mỹ nữ đẹp tới mức khiến đám đồng nghiệp nam trong công ty đều dán cả hai mắt lên người mới thốt tha lượn đi.

“Đây là vị hôn thê cũ của anh Tạ à. Người thật còn đẹp hơn trên báo nhiều”.

”Khí chất mạnh mẽ quá..

”Đúng là trăm nghe không bằng một thấy...

”Chẳng trách anh Tạ chịu đả kích như thế..

Trong tiếng thì thầm xôn xao, Nhan Miêu đẩy cửa phòng làm việc Tạ Tử Tu ra, thấy anh ta đang thu dọn đồ đạc, vẻ mặt như bình thường, không khỏi càng lo lắng hơn.

Thậm chí tới tận giờ cô vẫn không muốn nhận điện thoại của Nhan Tử Thanh, đừng nói tới việc vị hôn thê, vị hôn phu cũ nhà người ta mặt đối mặt như thế này.

Lấy tài liệu đã kí tên, Nhan Miêu vẫn chưa đi ngay, Tạ Tử Tu ngẩng đầu lên nhìn cô: “Còn có chuyện gì à?”.

Nhan Miêu đáp ngay lập tức: Thật ra thì, anh và Đỗ Duy Duy quá giống nhau, người chơi theo nhóm, thế nên đến với nhau là rất tự nhiên, nhưng thật ra người kia có lẽ không phải là người đối phương thực sự cần. Bạn bè và người yêu là hai chuyện riêng biệt. Sau này anh sẽ gặp được người tốt hơn thôi”.

“Dù sao thì hồi phục lại tâm trạng vui vẻ cũng tốt, anh thử là biết thôi. Trên thế giới này, người có thể làm anh hạnh phúc không chỉ có một người, không phải chỉ có mình Đỗ Duy Duy mới được, thế nên...”.

Chờ cô phát biểu tràn giang đại hải xong, Tạ Tử Tu ngả ra sau tựa vào lưng ghế, cười nói: “Tôi đã bỏ qua lâu rồi”.

“... Lại nói dối”.

Đừng lần nào cũng lồi mặt nạ cười xấu xa ra như thế, thỉnh thoảng cũng nên thả lỏng áp lực trong lòng một chút chứ!

“Thật đấy. Nên hết giờ làm, tôi muốn chơi bởi hưởng thụ”.

“Này... anh cũng đừng hồi phục nhanh thế chứ?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày nói: “Hồi phục nhanh cũng không được?”.

“Chuyện đó, nhanh quá cũng không khỏe đâu”. Nhan Miêu ngẫm nghĩ một lát, rồi đột nhiên hiểu ra, “À, tôi hiểu rồi, thực ra anh đang tìm chỗ để dựa dẫm, lấp chỗ trống đúng không?”.

Tạ Tử Tu nhìn đồng hồ treo tường, cầm túi tài liệu đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa cười nói: “Tôi về đây”.

“Này!”. Nhan Miêu theo sau anh ta, muốn về theo lại nhớ ra tài liệu mình cầm vẫn chưa đưa tới nơi cần, đành hét với theo bóng lưng anh ta: “Này này, làm người không thể sa ngã như thế được...”.

Cô dốc lòng tốt với anh ta như thế, kết quả là Tạ Tử Tu còn cố ý dẫn vật cô, sải bước dài bước vào thang máy. Hại cô vất chân chạy đuổi theo. Thấy cô sắp không đuổi kịp, cũng không ấn nút giữ thang máy giúp cô, chỉ cười cười nhìn cô giậm chân bên ngoài cánh cửa thang máy dần dần khép lại.

Vất vả lắm mới đi thang máy khác đuổi theo xuống, tới tầng hầm đậu xe của công ty thì thấy xe Tạ Tử Tu đang ở đó, nhìn như sắp khởi động, Nhan Miêu vội vàng nhào tới, giật cửa mở ra, cuống cuống chui vào trong.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thư ký Nhan cũng muốn chơi bởi hưởng thụ với tôi à?”

Với tôi à?”.

Nhan Miêu vẫn còn thở hổn hển, hoàn toàn nói không ra hơi, đáng ghét, cũng không nể mặt cùng hội cùng thuyền, cho thư ký như cô phúc lợi tốt một chút.

”Anh, anh muốn đi chơi ở đâu? .

”Đương nhiên là hộp đêm rồi .

Trong đầu Nhan Miêu lập tức hiện lên các loại hình ảnh dâm loạn vội vàng tóm lấy anh ta: “Này đừng đi hộp đêm, chỗ đó chẳng có gì tốt đâu! Mà nghe đồn có người bán ma túy nữa đó.”

Tạ Tử Tu cười nói: “Hộp đêm có nhiều gái đẹp lắm”.

Nhưng mà, chỗ đó đèn mờ như thế, anh căn bản không biết rốt cuộc người ta trông như thế nào. Nhờ đâu mang về tới nhà mới phát hiện...thế không phải là... bị kịch sao...”

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Ừ, nói cũng đúng...”

Nhan Miêu khí khái vỗ vỗ ngực: “Muốn mượn rượu giải sầu, tôi uống với anh là được rồi”. Bớt đi mấy nơi không lành mạnh đó, có ích cho việc bồi dưỡng nhân sinh quan đúng đắn lành mạnh.

Tạ Tử Tu chống má ra chiều suy nghĩ. “Cô muốn tôi không đi hộp đêm. Mà tối nay ở cùng với cô, cô nam quả nữ, ở trong cùng một phòng uống rượu?”

” Sao nghe ra đáng sợ thế.

Tạ Tử Tu lại cười một cái: ”Cô chắc chứ?

Nhan Miêu run rẩy nói: “Không, đương nhiên không phải cô nam quả nữ rồi”.

“Hả?”.

“Không phải còn có Darwin sao”.

Thế là hai người tới cửa hàng gần khu nhà Tạ Tử Tu mua một tá bia, thêm túi to túi nhỏ rau dưa hải sản thịt thà nữa.

Darwin hiển nhiên rất vui sướng với chuyện này, từ lúc hai người vào nhà đã nhảy nhót không ngừng, nhiệt tình quần quanh chân hai người, không nghỉ ngơi lấy một phút.

Nhan Miêu đặt túi đồ thức ăn xuống, ôm lấy đầu nó hôn một cái, nó cũng vô cùng phấn khởi đáp lại, liếm tới mức mặt Nhan Miêu toàn nước bọt.

Tạ Tử Tu nói: “Darwin rất thích cô đấy”.

“Thế à?”.

“Cô coi nó sắp rửa mặt sạch sẽ cho cô rồi kìa”.

“Này, nó chỉ liếm người nào đưa nó ra ngoài đi dạo, cho nó ăn thôi”. Chó khắp thiên hạ này đều thế, cho ăn là thân.

Tạ Tử Tu lấy gói thịt bò trong túi đồ ra, đưa cô xử lí: “Chuyện đó à, Duy Duy cũng mua quà cho nó, thế nên tình cảm cũng tốt, nhưng nó không dám liếm cô ấy”.

Nhan Miêu không khỏi liếc mắt nhìn cái mặt vô tội của chú chó Labrador một cái, nghĩ thầm: Trông mày rõ là chậm chạp, hóa ra cũng biết nhìn người.

Nhưng vuốt ve bộ lông của nó, nhìn nó thân thiết bên chân mình cứ giương đôi mắt hiền lành ầm ướt ra thế, lại thấy rất đáng yêu.

Cứ nói chủ sao vật nấy, dựa vào ấn tượng của Tạ Tử Tu với cô, một người một chó này thật là không xứng với nhau. Darwin dù sao cũng không giống loại chó Tạ Tử Tu sẽ nuôi.

Hai người lấy hải sản làm nước dùng nhúng thịt bò, các loại rau dưa thịt thà nhúng qua nước dùng đều tươi ngon gấp bội, Darwin sung sướng chui qua chui lại dưới chân bàn cũng ăn được mấy miếng thịt, khung cảnh rất vui vẻ đầm ấm.

Hai người vừa ăn vừa xem ti vi nói chuyện, Darwin sinh lực dư thừa chạy qua chạy lại khắp các phòng.

Nhan Miêu tròn mắt nhìn Darwin tha cuộn giấy vệ sinh từ phòng vệ sinh ra tận phòng khách, kéo ra thật dài thật dài, rồi ôm lấy nó như ôm gối mà chơi vui vẻ hồi lâu, còn tha đôi giày da Giorgio Armani của Tạ Tử Tu ra gặm gặm mãi.

Tuy dắt nó đi dạo mấy lần, biết sức phá hoại của nó từ lâu, hẳn phải tập mãi thành quen, Nhan Miêu vẫn không khỏi khâm phục sự bình tĩnh của Tạ Tử Tu trong giờ phút này.

Thậm chí anh ta có thể không bị phiền bởi hiện thực là cái giày da ấy đang chịu dần vật phẩm thương mại tiếp tục gặm miếng thịt bò cuối cùng còn sót lại trong nôi một cách chính xác.

Khi Darwin đang ở đó lẩn qua lộn lại, Tạ Tử Tu nhận điện thoại, nói hai câu, rồi cười: “Nhưng chuyện này không cần, mình Darwin thôi đã loạn lắm rồi. Thế mà cậu còn nhớ, có thời gian thì ra ngoài đánh mấy ván golf nhé”.

Nhan Miêu nhân cơ hội anh ta nghe điện thoại quét hết thức ăn còn dư lại trong nôi, uống hết nửa nước dùng, rồi mới hỏi Tạ Tử Tu đang gặp máy lại: “Sao thế, có liên quan tới Darwin à?”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Bạn tôi mới nhận mấy con Collie, có con hạng nhất, bảo tôi qua chọn một con”.

Nhan Miêu thả cái muối xuống: “A, thế anh từ chối rồi à?”.

“Ừ”.

Nhan Miêu nghĩ một lát, đắn đo rồi lại nói: “Anh không thích Collie à? Vừa nổi tiếng lại thông minh, ngoài việc có thể huấn luyện để đi thi thì dắt ra ngoài cũng rất sành điệu mà”.

Dù cô rất thích Darwin, nhưng cũng hiểu rõ rằng nó còn lâu mới đạt tiêu chuẩn chó dự thi.

Nó chẳng những không xuất sắc, mà thậm chí so với những con Labrador cùng loại khác còn không thông minh lắm, hơi ngơ ngơ, lại hiếu động quá mức, lúc nào cũng gây rối.

Nếu xét theo tiêu chuẩn của mọi người, Darwin chỉ là loại chó tầm tạm, giá cả rất bình thường, tuy cô rất thích nuôi, nhưng nó tuyệt đối không phải là sự lựa chọn của những người có tiền.

Người có điều kiện, phần lớn hẳn đều muốn thứ ở bên mình có thể xứng với giá trị của bản thân.

“Thế đã sao?”. Tạ Tử Tu cười nói, “Nuôi chó không phải đem ra để khoe khoang. Darwin, lại đây nào”.

Darwin nghe thấy lập tức ngồi dậy, đặt chân trước lên đầu gối anh, nhiệt tình liếm liếm, liếm được một lúc lại gối lên đùi Nhan Miêu, vui vẻ cọ đầu vào cô.

Nhan Miêu vuốt ve cái cổ mềm lại của Darwin, hạ giọng lầm bầm: “Tôi còn tưởng anh là loại người đó chứ”.

Darwin tận tình lật tới lật lui giữa hai người, rồi chọn chỗ ở giữa, thoải mái nằm nghiêng dưới sàn nhà.

Nhan Miêu nhìn bộ mặt vô lo vô ưu ngơ ngơ chẳng biết gì của Darwin, lại hỏi: “Thế có ngày nào đó anh sợ nó phiền quá, không cần nó không?”.

Tạ Tử Tu đáp: “Phiền phức chắc chắn là có. Nhưng phiền phức Darwin gây ra có thể vượt tôi không?”.

.. .Thật đúng là biết mình biết ta. = =

“Tôi có thể chịu đựng bản thân, đương nhiên chịu được nó”.

”Thế... có ngày nào đó cảm thấy nó liên lụy tới anh, gây cản trở cho anh, thế là.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Nói thế này nhé, nếu cuộc sống không tốt, cũng chẳng vì đuổi một con chó mà trở nên tốt hơn. Nếu cuộc sống rất tốt, cũng không vì nuôi một con chó mà trở thành xấu được”.

Nhan Miêu vuốt ve bộ lông mượt mà của Darwin, vầy vò cái bụng ấm áp của nó, cái thằng nhóc may mắn này xem ra không lo tới cơm áo nữa đời chó sau này rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy, thực ra cô vẫn luôn có thành kiến với Tạ Tử Tu.

Chỉ vì trông anh ta không đứng đắn lại hay bắt nạt cô nên đã xếp anh ta vào loại công tử chơi bời, con ông cháu cha, đã nông cạn còn gian ác.

Nói không chừng thật ra anh ta cũng là người có lòng dạ yếu mềm.

Hôm sau Nhan Miêu hối hận không kịp. Lòng dạ yếu mềm, lòng dạ yếu mềm cái khỉ ấy! T__T có người nào lòng dạ yếu mềm lại ép nhân viên của mình mời anh ta đi khu vui chơi không?

Đầu đuôi câu chuyện là thế này, khu vui chơi lưu động toàn quốc khai trương, nhân viên trong công ty phần lớn là thanh niên nên đều thích tụ tập ở chỗ náo nhiệt, mấy ngày gần đây ở công ty toàn nghe bàn luận mấy trò chơi mới vui thế này kích thích thế kia, ngay cả Tạ Tử Tu cũng hỏi cô: “Cô có thích chơi tàu lượn siêu tốc không?”.

Nhan Miêu thành thật đáp: “Không biết, chưa chơi bao giờ”.

Tạ Tử Tu kinh ngạc thật sự: “Cô mà lại chưa chơi à?”.

“Mấy thứ ấy xem trên ti vi là được rồi, sao phải tốn tiền chơi chứ?”.

Vung vít đồng tiền vất vả lắm mới kiếm được, còn khiến bản thân sợ hãi kêu gào oai oái nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, không phải là bị thiệt quá à?

“Thư kí Nhan, nếu keo kiệt quá, cuộc sống của cô sẽ thiếu niềm vui lắm đó”. Tạ Tử Tu hào phóng nói: “Tôi đi chơi với cô là được”.

Hiếm khi Tạ Tử Tu nhiệt tình, Nhan Miêu không khỏi thầm nghi ngờ; “Ấy, không cần đâu”.

”Không sao, tuy thời gian của tôi rất quý giá, nhưng xem như là phúc lợi nhân viên, cô chỉ cần mua hai tấm vé là được rồi .

Nhan Miêu càng kiên quyết hơn, Tôi không cần anh đi với tôi”.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: ”Được thôi, nếu thế, Nhan Tử Thanh sẽ biết có người thầm yêu anh ta .

Thật đáng xấu hổ, thân làm sếp, thế mà lại bắt thóp nhân viên.

Cô cảm thấy Tạ Tử Tu thật sự đối xử với cô quá tồi, anh ta có thể tiện một cái là mời nhân viên toàn công ty đang làm thêm giờ đi ăn tiệc, khiến nhà hàng người ta chen chúc, hoặc đưa mọi người tới hộp đêm uống rượu, hóa đơn tới mấy vạn, nhưng lúc nào cũng lợi dụng cô.

Hừ ai bảo anh trai cô cướp vị hôn thê của người ta chứ.

Sáng cuối tuần, tới giờ hẹn, Nhan Miêu vô cùng đau đớn xuất hiện trước phòng bán vé của khu vui chơi.

Cô chỉ mặc một chiếc áo dệt kim dáng dài màu trắng kết nơ bướm, quần bò bó màu xám dài tới mắt cá chân bình thường, cả người lờ đờ lơ đãng, tới tóc cũng lười tạo kiểu, chỉ đơn giản túm gọn ra sau, để lộ trán, buộc thành một cái đuôi ngựa.

Tạ Tử Tu tới sớm hơn đã đứng đợi cô ở cổng, vừa hay hôm nay anh ta cũng mặc một cái áo dệt kim màu trắng, quần jean xám nhạt, màu sắc giống y hệt cô, nhưng không hề có vẻ uể oải chán nản như cô, mà lộ rõ bờ vai rộng và cặp chân dài, trẻ khỏe lại thoải mái.

Đánh tiếng chào hỏi, Tạ Tử Tu chỉ mỉm cười, đứng ở đấy thong dong dứt tay vào túi quần, nổi bật khỏi nói. Nhan Miêu đành rút trong ví ra mấy tờ một trăm tệ mua vé, đau lòng tới mức tay run lấy bầy, âm thầm nguyên rửa Tạ Tử Tu vô số lần.

Đẹp trai thì được gì chứ, có lấy mặt ra đổi vé được đâu...

Thế là Nhan Miêu lần đầu tiên trong cuộc đời ngồi lên tàu lượn siêu tốc, chiếc tàu lượn vận tốc một trăm kilomet khiến suốt lượt chơi cô chỉ nghiêng trái ngã phải, há miệng la hét, tóc tai rối bù.

Vì tàu lượn thực sự quá nhanh, sau khi xuống khỏi tàu Nhan Miêu không còn nhớ được gì, chỉ cảm thấy trong đầu có gì đều bị tốc độ cao đánh văng ra hết, sạch bách trắng xóa.

Lúc Tạ Tử Tu nói chuyện với cô, cô mở to hai mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy bờ môi của anh ta đang cử động, đầu óc hoàn toàn mờ mịt.

Một hồi sau mới nghe Tạ Tử Tu cười hỏi cô: “Còn muốn chơi không?”.

Nhan Miêu run rẩy đấu tranh: Muốn.

Đương nhiên muốn rồi, là vé trọn gói, chơi bao nhiêu cũng ngân ấy tiền, thế thì cô cứ chơi cho đã, có thể nào cũng phải chơi bù lại mới tiền bỏ ra mua vé.

Hăng hái xông vào chiến đấu với mấy trò chơi cảm giác mạnh, Nhan Miêu nhanh chóng nhét mình ngồi vào tàu xoay cao tốc đu quay văng dấy. Tới khi xuống khỏi máy nhảy, nước mắt cô đã tung bay không tài nào kiềm chế nổi, nhưng vẫn kéo tay áo Tạ Tử Tu hỏi: “Tiếp, tiếp đây chơi gì, đã chơi vượt thác chưa?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Nghỉ một lát trước, ăn uống gì đã, giọng cô cũng khàn đi rồi kìa

Vào cửa hàng ăn trong khu vui chơi, Nhan Miêu lại run rẩy lần nữa: “Cái gì? Không phải mua vé rồi là có thể ăn uống tùy thích à? Ăn còn phải thanh toán riêng à?”.

Thế là cô gắng sức túm lấy cánh tay Tạ Tử Tu: “Anh đừng gọi nhé, tôi không cần đâu, tôi cũng không cần cơm sườn nữa.

Tiếc là sức của Tạ Tử Tu không phải thứ cô có thể chống được, anh ta nhẹ nhàng kéo cô đang bám trên cánh tay mình tới chỗ gọi món, vừa mua còn vừa cười vô cùng đáng ghét nói: “Hóa đơn tôi trừ vào tiền thưởng của cô”.

Trước mặt Tạ Tử Tu cô không có sức chống cự, chỉ có thể ngậm ngùi ăn hết bữa trưa khiến cô lòng đau như cắt, ngay cả đĩa cũng bị cô thêm thường quét sạch sẽ, rồi lại nghe thấy Tạ Tử Tu nói: “Chúng ta đi nhà ma đi”.

Tóc gáy Nhan Miêu dựng lên ngay lập tức: “Tôi, tôi muốn nghỉ đã”.

Ác bá lưu manh, chuột gián bọ sống sờ sờ thì cô không sợ, nhưng ma quỷ, cô không nuốt trôi nổi.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Chơi ít một trò, chẳng khác nào phí một khoản tiền”.

Nhan Miêu miễn cưỡng trấn tĩnh lại cùng Tạ Tử Tu xếp hàng trước một căn nhà cũ nát, vắng vẻ, ọp ẹp trông như bệnh viện. Nhưng khi đi vào, lại đúng lúc đoàn khách xếp hàng phía sau họ bị cắt sang lượt sau, họ là hai người đi cuối đoàn người vào nhà ma.

Vừa vào cửa, Nhan Miêu lập tức cảm thấy trên lưng mình lạnh lạnh, rất muốn giơ tay ra túm lấy người đàn ông bên cạnh theo bản năng, nhưng cuối cùng nhịn lại. Túm phải ma còn tốt hơn túm lấy Tạ Tử Tu.

Đi rồi lại đi, dường như bọn họ đã tách ra khỏi đám người đi trước, trong căn phòng loang lổ vết máu chỉ còn lại hai người họ.

Không có lộ trình cố định, bọn họ chỉ có thể đi loanh quanh giữa những cái giá đặt các bình thủy tinh có chứa nội tạng và các bộ phận chân tay giả, lên tầng rồi xuống tầng, hình như mãi mãi không có điểm cuối.

Khi Nhan Miêu rẽ vào một góc quanh, bất chợt cảm thấy có người ở đằng sau vỗ lên vai cô.

Lúc đầu cô còn không phản ứng, tới khi nhận ra bóng lưng của Tạ Tử Tu đang ở trước mắt mình mới run rẩy quay đầu lại, thế là chạm phải một gương mặt trắng nhợt quái dị ở đằng sau.

Cả người Nhan Miêu không thể nào cử động được, nhắm mắt lại rồi đứng nguyên tại chỗ, thả phôi hết sóng siêu thanh.

Kêu thét không biết tới mười mấy giây, mới cảm thấy có người túm lấy vai cô, dờ khóc dờ cười nói: “Đừng hét nữa, cô dọa ma chạy hết rồi”.

Lúc này Nhan Miêu mới dừng lại, cũng chẳng thèm để tâm, nắm chặt lấy tay Tạ Tử Tu. Bàn tay anh ta rất ấm, khiến cô an tâm suýt nữa bật khóc: “Anh, anh đừng bỏ tôi lại phía sau nữa”.

Lúc này Tạ Tử Tu lại hào phóng, để kệ cho cô cầm tay, vững vàng đi bên cạnh cô.

Không biết có phải vì hai người đều mặc áo trắng, rất bắt mắt trong khung cảnh lờ mờ, mà dọc đường bọn họ nhận được không ít “chăm sóc đặc biệt”, lúc đi ngang qua một dãy hành lang còn chạm trán phải một bày cương thì Nhan Miêu run rẩy đánh lập cập, thấy đối phương càng lúc càng tới gần mình, không thể trốn được, bản năng sống trời dậy, thoi nắm đấm vào mặt đối phương.

Tạ Tử Tu kéo cô lại: “Này, không được đánh nhân viên chứ”.

Nhan Miêu đâu còn nghe được nữa, dù lý trí biết đó là nhân viên đóng giả, nhưng đã sợ sắp phát rồ rồi, chỉ cảm thấy một luồng dũng khí linh bốc ra từ trong cơ thể mình, hận không thể đấm vỡ mồm đối phương.

Tạ Tử Tu đành ôm cô lại từ phía sau: “Đánh nhân viên là phải bồi thường đấy”.

Nhan Miêu thật sự tuyệt vọng, không còn cách nào nữa, thế nên đành nhắm tịt mắt lại, liều mạng túm lấy Tạ Tử Tu, hét toáng lên, vầy vò chiếc áo của anh ta.

Đi qua đoạn hành lang ấy, Nhan Miêu cảm thấy mình sắp dùng hết sạch sức thở của cả đời này rồi.

Rồi cô chợt phát hiện ra, đằng sau trống không. Tạ Tử Tu mới nãy còn 'đi đằng sau bọc hậu' giúp cho cô, đã không thấy đâu.

“Tạ Tử Tu?”.

Không có người trả lời.

“Tạ Tử Tu... T_T”.

Trong nháy mắt Nhan Miêu cảm thấy hoàn toàn bất lực, từ trước tới nay cô chưa từng ý lại Tạ Tử Tu như thế này, sợ không nhìn thấy anh ta.

Nhan Miêu thấp thỏm một mình bước lên cầu thang, trong tai chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, cộp, cộp, nhẹ nhàng mà rõ ràng tới đáng sợ, sợ tới nỗi chỉ muốn nhắm tịt hai mắt lại.

Vì sợ nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, suốt đường đi cô chỉ cúi đầu, lúc bước lên bậc cầu thang cuối cùng, trong tầm mắt xuất hiện một bàn chân của đàn ông.

Nhan Miêu hét lên một tiếng theo bản năng, rồi nương theo tia sáng yếu ớt, cô thấy gương mặt mỉm cười của Tạ Tử Tu trong mờ mịt.

Đầu óc còn chưa phản ứng kịp, cô đã nhào tới, run rẩy chôn mình vào lòng anh ta, cảm nhận được độ ấm trên làn da và sức mạnh của cánh tay đang ôm lấy mình, cô có cảm giác an toàn chưa từng thấy.

“Đi nhanh đi nhanh đi”.

Tạ Tử Tu vẫn không nói, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Nhan Miêu run rẩy nói: “Sao thế?”.

Tạ Tử Tu lại cười cười: “Cô nhìn lại thử xem, tôi có còn là Tạ Tử Tu không?”.

”Aaaaaaaa

Cả người Nhan Miêu bị dọa tới sắp phát điên, trợn trừng mắt nhìn Tạ Tử Tu vươn tay về phía cô, nhưng tay chân như bị liệt, không thể cử động được.

Người đàn ông mỉm cười gian ác ghé sát vào cổ cô, khi bờ môi chạm vào làn da của cô, đột nhiên cười “phì” ra một tiếng.

Anh ta phì cười, Nhan Miêu mới miễn cưỡng tỉnh lại, suýt bật khóc: “Anh là đồ khốn!”.

Tạ Tử Tu băng quơ: “Đùa thôi mà”.

“Đùa cũng không thể đùa lung tung được... T__T”.

Vì quá giận anh ta, đoạn đường còn lại Nhan Miêu bùng nổ sức mạnh trước nay chưa từng có, gặp ma đánh ma, gặp quỷ đâm quỷ, ngay cả nhân viên đóng vai y tá cương thi cũng không dám tới gần cô, thế nên hai người thuận lợi ra khỏi nhà ma một cách thần kì.

Nhưng tâm trạng Tạ Tử Tu lại rất tốt, vui vẻ không thôi, sau khi ra khỏi nhà ma còn bất ngờ nói: “Được rồi, cô bị dọa thế cứ tính là tai nạn lao động, có bồi dưỡng”.

Cả ngày nay Nhan Miêu mới nghe thấy từ đầu tiên khiến cô cảm thấy có chút hy vọng, không khỏi ngoái đầu lại nhìn anh ta: “Bồi, bồi dưỡng?”.

“Phải”, Tạ Tử Tu thọc tay vào túi quần, rồi móc ra một thứ đưa cho cô: “Này, cái này cho cô ăn. Giảm sợ nhé”.

“...” Chocolate.

Gã sếp này của cô, trông như thiếu chủ của băng xã hội đen, ma hút máu, ma keo kiệt, tập hợp tất cả những thứ xấu xa khác. Nếu không nể tình tiền lương cao, cô đã không thêm làm việc cho anh ta rồi.

Cô vừa nỗ lực bóc chocolate ra ăn, vừa nghe Tạ Tử Tu cười hỏi: “Chơi vui không?”.

“...T__T”

Tuy bị dọa thê thảm, nhưng thực sự, tất cả không hề giống như xem trong ti vi.

Cả ngày nay cô đều la hét hết sức, áp lực trong người như được xả ra toàn bộ, tuy mệt, nhưng tinh thần rất tốt, nói theo một nghĩa nào đó, tâm trạng cũng rất tốt.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Chúng ta đi ăn lẩu đi”.

“Được!”. Sợ tới nỗi chân tay đều lạnh cứng, lúc này chính là lúc cần một nồi lẩu hải sản nhúng thịt bò nóng hôi hổi.

Tạ Tử Tu lại nói: “Đương nhiên rồi, cái này thì...”.

Nhan Miêu chán ngán đáp: “Tôi biết rồi, anh làm khách, tôi mời khách”.

Vì cô muốn tiết kiệm tiền, trừ ra ngoài dạo phố ăn uống với Thư Cán, căn bản không có bất cứ hoạt động giao lưu nào khác, cuộc sống đơn giản tới mức chỉ có công ty - nhà trọ, đoạn đường hai điểm.

Mà từ hồi sinh ra tới giờ lần đầu tiên đi chơi với đồng nghiệp nam tới khu vui chơi, bỏ tiền mời đối phương ăn bữa tối, đối tượng lại là Tạ Tử Tu.

Quá bi thảm, không lãng mạn chút nào.

Nhưng nếu tự an ủi mình thì thực ra cũng vẫn còn có hời, ít ra với gương mặt Tạ Tử Tu cứ cho là cô đang bao trai, cũng coi như bù lại tiền vé.

Ăn xong, Tạ Tử Tu lái xe đưa cô về nhà, đứng dưới nhà trọ của cô mỉm cười: “Hôm nay chơi vui lắm, cảm ơn cô đã mời”.

“... Đừng khách sáo”.

Rõ ràng là bị ép mời mà. = =

Dù phải tiêu quá nhiều tiền, tâm trạng Nhan Miêu chịu ảnh hưởng lớn, nhưng cũng không vì thế mà rơi xuống tận đáy, xem ảnh Tạ Tử Tu chụp cho cô trong máy ảnh, thêm bức cô túm lấy Tạ Tử Tu, cô thậm chí còn bật cười.

Tuy chuyện không được miễn phí rất mất hứng, nhưng, chơi vẫn rất vui.

Vì cả ngày trời căng thẳng quá mức mà eo mỗi lưng đau, hôm sau Nhan Miêu không bò dậy nổi. Lúc nghe tiếng chuông cửa, cô chỉ có thể bò bò như sâu trên giường.

Vất vả lắm mới nhúc nhích xuống giường, đi mở cửa, chàng trai to ạc bộ đồng phục phẳng phiu ở ngoài cửa, tay xách hộp bánh gato, dịu dàng mỉm cười với cô: “Miêu Miêu”.

Đây là anh trai cô, Nhan Tử Thanh.

4. Chương 2 : Thời Kỳ Nảy Mầm (2)

Nhan Miêu phấn khởi đẩy cửa phòng làm việc Tạ Tử Tu: “Anh Tạ, có tin tốt đây!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cái gì? Cô trúng xổ số rồi à?”.

... Người này có cần phải hiểu thói quen của cô thế không.

Nhan Miêu ngồi đối diện với anh ta, nghiêm túc bàn chuyện: “Anh đoán xem, là chuyện hay gì nào?”.

Tạ Tử Tu thả bút trong tay xuống: “Hả? Không lẽ cô trúng số thật?”.

Hai mắt Nhan Miêu lóe sáng: “Không phải, là nhà họ Đỗ cực lực phản đối anh trai tôi cưới Đỗ Duy Duy!”.

Tuy rất có lỗi với Nhan Tử Thanh, nhưng lúc cô nghe anh trai kể khổ xong, phản ứng đầu tiên là sung sướng hân hoan, đến nỗi an ủi anh trai nghe cũng có vẻ không chân thành.

Tạ Tử Tu với chuyện này chỉ khê nhướn mày:”Ừ”

Phản ứng này cũng lạnh nhạt quá đấy.

Thế nhưng, Tạ Tử Tu là con rể hệt của nhà họ Đỗ, thái độ của nhà họ Đỗ, anh ta hẳn còn biết rõ hơn, sớm hơn cô, dĩ nhiên không còn gì ngạc nhiên vui mừng đáng nói cả.

Người khôn ngoan nên là thế này, vui giận không thể hiện, không như cô, tâm tư gì đều viết cả lên trên mặt. Đây là sự khác biệt giữa sếp và nhân viên.

”Nếu đã thế, anh mau theo đuổi Đỗ Duy Duy lại đi! Người ta hiển nhiên vẫn còn muốn anh làm con rể kia kìa .

Tạ Tử Tu vẫn thông thả: ”Theo đuổi thế nào? .

Nhan Miêu vất óc ra hiến kế, chỉ tiếc kinh nghiệm về mặt này của cô bằng không, lớn thế mà chưa từng được người nào theo đuổi, hoàn toàn không có kinh nghiệm làm quân sư tình cảm cho người khác, chỉ có thể nói: “Sắp tới sinh nhật Đỗ Duy Duy rồi đúng không? Chính là lúc anh thể hiện cho tốt rồi đấy”.

“Thể hiện thế nào?”.

Nhan Miêu chống đỡ yếu ớt: “Chuyện đó... anh tốt xấu gì cũng nên động não một chút đi chứ. = =”

Tạ Tử Tu lười biếng đáp: “Cô là thư kí của tôi, không phải là bộ não khác của tôi à, cô động não đi”.

Nhan Miêu mới khó khăn suy nghĩ: “Hay thế này nhé, tôi làm bánh gato, rồi anh có thể nói với chị ta, đây là bánh tự tay anh làm, thế có cảm động không?”.

Sáng kiến kiểu này còn không được tới hạng ba, nhưng ngược lại, Tạ Tử Tu lại ra chiều hứng thú: “A? Cô biết làm bánh gato à?”.

“Biết chứ”, học làm bánh để lúc nào muốn ăn, không cần bỏ tiền ra mua mấy cái bánh quá đắt ở cửa hàng, “Đỗ Duy Duy thích vị gì?”.

“À, việt quất, cho nhiều bơ nhé”.

Trước sinh nhật Đỗ Duy Duy một ngày, Nhan Miêu đúng hẹn mang chiếc bánh gato nhỏ cô vất vả vô cùng mới làm được tới nhà sếp.

“Thế nào? Nhìn đẹp không?”.

Cô làm một lúc ba chiếc bánh mới chọn được cái hoàn mỹ nhất, còn trang trí rất đẹp, không thua gì cửa hàng bánh chuyên nghiệp.

Tạ Tử Tu uể oải nhìn một hồi, thò ngón tay ra, trước khi Nhan Miêu kịp phản ứng đã tự nhiên quệt một cái trên chiếc bánh gato, bỏ vào miệng.

“Ừm, ăn cũng ngon”.

Nhan Miêu mắt chữ O mồm chữ A nhìn chiếc bánh gato có thêm một cái lỗ.

Tạ Tử Tu còn chưa dừng lại, lại quệt thêm một cái nữa rồi đưa tới bên miệng cô: “Cô cũng thử xem? .

Nhan Miêu chỉ cảm thấy nước mắt mình sắp tuôn ào ào ra rồi, sao còn nuốt trôi được chứ. Đúng là không sợ quân địch như sói, chỉ sợ đồng đội như lợn.

Tạ Tử Tu vẫn nở nụ cười mê hoặc, nói: “Cô đã tự nếm thử chưa? Hả?”.

Nhan Miêu nhìn ngón tay cứ lắc qua lắc lại không ngừng trước mặt mình, giận tới váng đầu, chỉ có gan là nở ra, há miệng dùng sức cắn anh ta.

Tạ Tử Tu cười, cũng không hề kêu đau, chỉ chờ cô mở miệng mới rút ngón tay lại, liếc mắt nhìn: “Oa, cô cắn tôi chảy máu rồi này”.

Chảy máu đã sao, không để anh ta mất một ngón tay là được rồi, với loại người này thì phải cho anh ta bài học xương máu.

Tạ Tử Tu không để bụng, cười cười liếm lên chỗ chảy máu của mình, thấy cô đã giận đến mức hai mắt đỏ ngầu mới nói cho có lệ: “Được rồi, là tôi sai”.

“Nhưng Đỗ Duy Duy không được cô ưa như thế mà còn có gato để ăn, tôi làm cấp trên kính yêu của cô lại càng phải được ăn bánh mới đúng chứ?”.

Nghe thế, hóa ra cũng có lý.

Mà bánh đã bị phá tới mức này rồi có tức cũng chẳng được gì, hoàn toàn không còn cách nào nữa. Hay là cứ nghĩ thoáng ra một chút. T__T

Thế là hai người ngồi đối diện cùng chia sẻ chiếc bánh gato việt quất cô đã vất vả làm ra.

Để không lãng phí chiếc bánh ngon tuyệt này, Tạ Tử Tu còn đốt nến sinh nhật khiến bầu không khí trở nên lãng mạn, ngay cả Darwin cũng cùng ăn.

“Tay nghề của cô tốt đấy”.

Nhan Miêu xoa cái bụng nhỏ: “Tự làm để tiết kiệm tiền mà. Anh có biết nếu chỉ mua nguyên liệu sẽ rẻ hơn mua bánh bao nhiêu không”.

Ăn bánh đương nhiên là vui, đặc biệt là một chiếc bánh gato nhiều bơ thế này.

Nhưng quà ngày mai giờ đã chui vào bụng bọn họ rồi, phải nghĩ cách khác thôi.

Tạ Tử Tu chân thành kiến nghị: “Ra ngoài đi dạo, chọn quà giúp tôi”.

Tặng hoa tặng cỏ cho kiểu con gái như Đỗ Duy Duy đã mất tác dụng, còn các kiểu túi xách hàng hiệu, mấy thứ hàng có sẵn đẹp đẹp trong cửa hàng, có lẽ đều đã được bày trong phòng quần áo của chị ta hết rồi, cứ đi thẳng tới cửa hàng trang sức đi.

Lần đầu tiên Nhan Miêu có thể thoải mái đẩy cánh cửa bước vào trong cửa hàng mà không phải nhìn xa xa qua lớp tủ kính ngay lập tức bị chói cả mắt, căng thẳng hỏi: “Tặng, tặng gì mới được?”.

Tạ Tử Tu lại treo cái vẻ “đàn ông bọn tôi không biết gì hết” ra, mỉm cười nói: “Cô thích gì?”.

Nhưng... mặc dù cô và Đỗ Duy Duy đều là con gái, nhưng giữa cô và Đỗ Duy Duy có sự khác biệt, cũng không biết có nhỏ hơn sự khác biệt giữa anh ta và Đỗ Duy Duy không nữa.

Nhan Miêu chỉ có thể vừa đi vừa mò mẫm đoán: “Có lẽ chị ta hợp với ruby nhỉ? Ngọc bích? Kim cương? Kinh phí của anh là bao nhiêu?”.

Một chiếc quần bò hiệu Balmain(11) của Đỗ Duy Duy đã bốn ngàn dollar, trang sức rẻ tiền, Nhan Miêu không dám nói.

“Kinh phí à, vô tư đi, cô chọn là được rồi”.

Cũng đúng, nếu Tạ Tử Tu muốn theo đuổi lại vị hôn thê cũ, đương nhiên tiền không là vấn đề, giá cả không cần phải suy nghĩ, quan trọng là có thể hợp với sở thích của Đỗ Duy Duy.

Giữa lúc hoa mắt chóng mặt, Nhan Miêu đột nhiên liếc nhìn thấy một thứ bằng ngọc bích, không nén nổi mà nói: Cái đó, phiền cô cho tôi xem một chút được không?”.

Nhân viên cửa hàng lấy ra đưa cho cô, hóa ra là một chiếc hồ lô bằng ngọc bích tinh xảo khéo léo, toàn bộ xanh biếc, dây đeo mềm mại, những chiếc lá xanh tươi mềm mại ở giữa có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhan Miêu đặt nó trong lòng bàn tay, cảm giác ôn hòa như có thể xuyên qua làn da, không hiểu sao không rời mắt nổi.

Cô tinh mắt thật, đây là loại ngọc bích thuần khiết, chất đẹp màu cũng đẹp, nhân viên cửa hàng rất ân cần, “Nếu muốn xem nhiều loại hơn, cô có thể sang bên kia xem thử”.

Xem qua một vòng, đúng là có rất nhiều loại ngọc bích cao cấp khiến người ta cảm thấy áp lực lên ví tiền rất lớn, nhưng Nhan Miêu vẫn thấy chiếc dây chuyền hồ lô đó là tuyệt nhất. Dù không phải quá to, độ lộng lẫy lại kém hơn mấy chiếc dây chuyền ngọc bích nạm kim cương kia rất nhiều, nhưng cô vẫn thích nó không kìm chế nổi.

Cô đã yêu mảnh ngọc không thể ăn không thể uống này ngay từ cái nhìn đầu tiên mất rồi.

Tạ Tử Tu hỏi xác nhận: “Cô thích cái này nhất hả?”.

Nhan Miêu gật đầu như già tởi.

Tạ Tử Tu mua thứ trang sức nhỏ xanh biêng biếc ấy, đưa cho nhân viên gói lại.

Party sinh nhật của Đỗ Duy Duy, dĩ nhiên Nhan Miêu cũng phải tới tham dự cùng sếp mình. Cống hiến sức lực tiền hô hậu ứng cho sếp, theo lời (Tạ Tử Tu) nói là bốn phần của thư kí.

Để phòng cô chạy trốn, Tạ Tử Tu đích thân lái xe tới đón cô. Vừa nhìn Tạ Tử Tu bước từ trong xe ra, Nhan Miêu đang chờ ở dưới nhà không khỏi thốt lên: “Oa, ăn diện đẹp trai thế!”.

Dù vẫn luôn cảm thấy anh ta xấu xa, không hợp với câu khen ngợi nào, nhưng sắc đẹp của anh ta khách quan mà nói cũng không thể không khen.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế à?”.

“Đương nhiên rồi”, Nhan Miêu nịnh nọt chỉnh lại cổ áo cho anh ta, vuốt thẳng vạt áo vest, “Anh thế này nhất định sẽ khiến Đỗ Duy Duy rung động, cổ lên nhé”.

Lái xe tới nhà họ Đỗ, Tạ Tử Tu đã vào biệt thự mà Nhan Miêu vẫn chưa thể đi, làm đồng minh kiêm cấp dưới, cô phải đợi trong xe, chờ được gọi bất cứ lúc nào.

Vì không biết rốt cuộc phải chờ tới khi nào, cô đã tự chuẩn bị bánh mì, nước lọc, chuẩn bị giải quyết bữa tối.

Ai ngờ mới gặm được phân nửa cái bánh mì, đã thấy bóng Tạ Tử Tu xuất hiện ở cửa.

Nhan Miêu vội vàng xuống xe, khúm núm chờ anh ta lại gần, rồi hỏi: “Sao rồi? Đã tặng Đỗ Duy Duy chưa? Chị ta thích không?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày, vẫn không nói gì, chỉ thọc tay vào túi quần lôi ra một chiếc hộp gấm nhỏ, mở ra bằng một tay. Chiếc dây chuyền kia vẫn nằm im trong hộp như thế, mang theo sắc xanh bóng của lá chuối sau mưa.

Quả nhiên quà cô chọn căn bản không hợp mắt người ta. = =

Nhan Miêu không khỏi có chút chán nản: “Xin lỗi nhé...”. Hoàn toàn không giúp được anh ta.

“Không sao”.

“Thế hay là mang đi trả lại, đổi cái khác đi”. Nhan Miêu cẩn thận xác nhận một chút, “Chắc có thể trả được chứ?”.

Nếu không thể trả thì đúng là lỗ nặng rồi. Nhưng nếu có thể trả được, nghĩ tới việc phải trả nó lại, Nhan Miêu lại cảm thấy rất đáng tiếc. Rõ ràng là thứ đẹp đẽ, đốm sáng dưới ánh trăng chuyển động, xanh biếc ướt át như thế, sao Đỗ Duy Duy lại không thích được chứ?

Tạ Tử Tu cười nói: “Nếu cô thích thì không trả lại”.

Nhan Miêu ngẩn người ra: “Hả...”.

“Cô lại đây”.

Nhan Miêu nhất thời không cử động được, nhìn anh ta cúi đầu, đeo chiếc dây chuyền xanh biếc kia lên cổ mình, trước ngực đột nhiên lạnh lạnh, sau cổ cảm nhận được độ ấm từ ngón tay anh ta.

Tạ Tử Tu dịu dàng: “Hợp với cô lắm”.

Nhan Miêu nhất thời không nói nên lời.

“Cô trả góp nhé”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Tôi không lấy tiền lãi của cô, đây là ưu đãi lớn lắm đấy nha”.

Tạ Tử Tu thật đúng là tai ương của đời cô, chỉ cần đứng cạnh anh ta tất sẽ hại cô tổn của.

Nhưng mảnh ngọc bích này, không hiểu sao cô thật sự rất thích, có khi nói là say mê cũng không ngoa, không thì cô sớm đã có thể tháo thứ trang sức hoàn toàn vô dụng còn quá đắt này ra, trả lại cho Tạ Tử Tu rồi.

Trả góp thì trả góp. = = Dù sao cũng không có lãi, mỗi ngày cô để dành một tệ, trước khi về hưu vẫn có thể trả hết.

“Cô cũng đừng khó chịu như thế, thực ra trước đây cô đắt chó đi dạo, làm cơm cho tôi, hẳn nên có thù lao, tôi sẽ trừ dần vào tiền nợ”.

Cuối cùng cũng có chút nhân tính.

“Sau này cô tiếp tục trả dần dần nhé”.

Thế còn phải đắt chó hai mươi năm nữa cho anh ta...

Thượng Đế phù hộ Darwin cũng sống thọ như hai người họ...

Bất nạt nhân viên đáng thương xong, Tạ Tử Tu lại nói: “Chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đi”.

“Này, anh chưa ăn mà đã ra đây à?”.

“Chưa ăn”.

Nhan Miêu tức thì chỉ hận không rèn sắt thành thép: “Tiệc tùng như thế này kiểu gì cũng có rất nhiều đồ ăn ngon, hầy, anh lãng phí thật đấy, sớm biết thì tôi đã đi thay anh rồi... thôi vậy, tôi chia cho anh nửa cái bánh mì”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Cô để tôi ăn bánh mì khô vào lúc này hả?”.

Nhan Miêu lại im như thóc: “Thế thì... tôi mời anh... ăn mì chân giò là được rồi”.

“Mì chân giò?”

“... Được rồi... anh muốn ăn gì, anh nói là được. T__T”.

Rồi sau đó bị sếp bắt chẹt một bữa hải sản, Nhan Miêu thật sự rất muốn chết.

Nhưng cũng may là quét thẻ thanh toán, trước khi đối mặt với hóa đơn của thẻ tín dụng, cô có thể tạm thời tuyệt vọng mà tự trốn tránh sự thật rằng mình đã tiêu tiền, tận hưởng bữa tiệc hải sản nổi danh của Tự Phúc Lâu cô đã mơ ước bấy lâu.

Giúp đỡ lập mưu hiên kế bất thành, còn gánh nợ trên lưng, Nhan Miêu hoàn toàn mất lòng tin với chức vị quân sư đang làm này.

Nhưng giải ưu bỏ sầu cho cấp trên lại là bổn phận của thư kí, thế nên ngày nào cô cũng phải đối mặt với mấy câu trưng cầu ý kiến của Tạ Tử Tu.

“Thư kí Nhan, phải làm sao để lấy lòng con gái?”.

Ầy, đây là chuyện anh ta thỉnh giáo cô, cảnh này không có sức thuyết phục một chút nào phải không.

Đáng thương cho người còn chưa bằng quân sư hạng ba là cô để không thất trách với công việc, đành, phải vùi đầu làm việc, xem phim thần tượng, nghiên cứu xem nam chính thành đạt theo đuổi bạn gái như thế nào.

Sau đó cô liền cầm cuốn sổ nhỏ báo cáo với Tạ Tử Tu: “Anh Tạ nghe nói xe ngựa ở công viên Hải Cảnh rất lãng mạn! .

Tạ Tử Tu đáp: “Ừ?”.

“Hơn nữa mười giờ tối còn bắn pháo hoa”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Tốt lắm”.

Buổi tối Nhan Miêu còn phải vất vả cầm chốt ở gần công viên, cấp trên theo đuổi bạn gái, thư kí nghỉ ngơi standby, cấp độ chăm chỉ cần cù thế này, không cho thêm tiền trợ cấp thì không nói nổi nữa.

Đương lúc cô còn nằm mơ giấc mộng trợ cấp tuyệt đẹp, thì nghe thấy tiếng vó ngựa lộp cộp lộp cộp càng lúc càng gần, chú ngựa to lớn đáng vẻ rất hiên ngang, mà Tạ Tử Tu ngồi một mình ở ghế sau xe ngựa, da trắng tóc đen, dáng dấp uể oải, trông như quý tộc thời xưa.

Đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà...

Nhan Miêu ngay lập tức có dự cảm lờ mờ. “A? Không lẽ... Đỗ Duy Duy không tới?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Đúng”.

“Thế nên tiền thuê xe ngựa cũng ghi nợ cho cô”.

“... T__T”. Đồ cầm thú.

Dù có nói sao thì tiền cũng mất rồi, không ngồi cũng không được, thế nên cô ngậm ngùi leo lên xe ngựa, âm ỉ ngồi bên cạnh Tạ Tử Tu.

Dấu đau lòng vì tiền thuê xe, nhưng gió đêm nay mát lạnh, cô ngồi cao cao trên chiếc xe ngựa, bên tai là tiếng vó ngựa thanh thúy gõ lên mặt đất, bên cạnh là chàng trai trẻ tuấn tú cao to đang mỉm cười; buổi tối ở thành phố T trong ánh đèn đẹp không lời nào tả xiết, xe ngựa chạy vững vàng suốt quãng đường, như muốn đưa bọn họ tới bữa tiệc.

Dường như đây là câu chuyện cổ tích về cô bé Lộ Lem, chiếc giày thủy tinh và cỗ xe bí ngô được tái hiện rất lãng mạn, trong ảo tưởng có hạn của Nhan Miêu, biến thành công chúa cổ tích trong một đêm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thế nên nghe thấy giọng nói của chàng trai ngồi cạnh mình vang lên bên tai: “Thích không?”. Nhan Miêu bèn thành thật gật đầu như già tối.

Rồi lại nghe Tạ Tử Tu cười nói: “Đừng cảm ơn quá, lát nữa mời tôi đi ăn đêm là được rồi”.

Lúc tụ tập ở nhà Thư Cán Nhan Miêu cuối cùng cũng không nhịn nổi mà òa lên khóc lóc kể lể: “Tao không muốn giúp Tạ Tử Tu tán gái nữa đâu! T_T”.

Dù có giúp anh ta làm gì đi nữa, chẳng những hoàn toàn không có tác dụng với Đỗ Duy Duy, mà cuối cùng còn báo ứng lên đầu cô, quả thật là tác dụng còn mạnh hơn việc hạ độc trùng (côn trùng có nọc độc) mà bị cắn ngược.

Thư Cán vừa làm cơm trộn lươn kiểu Hàn cho cô ăn vừa nói: “ừ thôi. Nhưng mà, tốt xấu gì mày cũng được ngồi xe ngựa rồi còn ngồi với một anh chàng đẹp trai nữa. Trải nghiệm này đỉnh đấy”.

“Ày...”.

Thư Cán rất lạc quan: “Mày cũng ăn được hải sản ở Tự Phúc Lâu mà”.

“... Ngon”.

“Mày cũng chơi rất vui ở khu vui chơi còn gì”.

“Ừ...”.

“Hơn nữa cái mặt ngọc này thật sự rất đẹp, rất hợp với mày. Người ta nói rồi, chọn ngọc duyên số là quan trọng nhất. Nó hẳn là của mày, không mua mới đáng tiếc ấy”.

Nói cũng đúng.

”Tao thấy, mày thực sự không cần tiết kiệm quá, cuộc đời ngắn ngủi mấy chục năm, cái nên hưởng thụ vẫn phải hưởng thụ, mày phải nhớ đối xử tốt với bản thân một chút .

Nghe Thư Cán thuộc phái sống vô tư nói như vậy, hình như Tạ Tử Tu cũng không đáng ghét như thế.

Tuy Nhan Miêu vẫn thấy có chỗ không đúng, nhưng rốt cuộc sai ở chỗ nào nhỉ? T_T

Tới cuối năm, thứ chờ đợi mọi người ngoài việc tăng ca tăng giờ cuối năm, hiển nhiên là kì nghỉ tết quý giá, còn tiền thưởng mong ngóng suốt một năm nữa.

Nhan Miêu vẫn chờ thưởng cuối năm của mình, mấy lần xui xẻo lớn bé, khoản tiền thưởng này là trụ cột tinh thần duy nhất của cô.

Chủ động mở miệng với sếp đương nhiên không được. Nhưng chờ tới đợi lui, thấy mấy ngày nữa là tới kì nghỉ rồi mà Tạ Tử Tu vẫn thản nhiên nhàn nhã, không hề nhắc tới, cô dần dần không nhịn nổi nữa.

Trước khi hết giờ làm hôm ấy mười phút, Tạ Tử Tu cũng đã hoàn thành những việc tồn đọng từ lâu, trông vẻ vô cùng buồn chán, đứng tựa bên cửa sổ lười biếng nhìn cô lên lên xuống xuống sắp đồ trong phòng làm việc cho anh.

Ngoài vẻ đẹp trai sinh ra đã có, trên mặt Tạ Tử Tu lúc nào cũng mang nụ cười, nụ cười này chẳng hiền hòa gì cho cam, nhưng nhìn cũng khiến người ta tim đập hồn xiêu.

Nhưng sếp có đẹp hơn nữa, cô cũng không thể đem mặt sếp làm thẻ để quét được.

Nhan Miêu không kìm được phải gọi ý anh ta: “Anh Tạ, biểu hiện làm việc của tôi hôm nay, anh có hài lòng không?”.

Tạ Tử Tu gật đầu đáp: “Rất hài lòng”.

“Thế, anh có gì muốn thể hiện không?”.

Tạ Tử Tu hai tay rút trong túi quần, nghiêm chỉnh nói: “Cảm ơn thư kí Nhan mấy tháng gần đây chăm chỉ làm việc”.

“... Còn nữa không?”.

“À, cảm ơn thư kí Nhan cố gắng giúp tôi theo đuổi lại vị hôn thê trước đây của mình”.

“... Đừng khách sáo”. Thế này có được cảm thêm tiền thưởng không?

Nhan Miêu mở tròn đôi mắt mong ngóng, chọi mắt với đôi mắt cười của anh ta một hồi, thấy Tạ Tử Tu không có ý cảm ơn thêm bước nữa, đành tiếp tục gợi ý: “Thế, có thể hiện cụ thể một chút được không?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cụ thể một chút à?”.

“À, anh biết đấy, chính là, hiện vật ấy...”.

“À”, Tạ Tử Tu ra dò tình ngộ, “Được, cô qua đây”.

Nhan Miêu ngoan ngoãn bước tới một bước, Tạ Tử Tu đột ngột cúi đầu về phía cô, trong tầm mắt của Nhan Miêu đang nín thở chờ đợi, mỉm cười ẩn một nụ hôn lên trán cô.

Mãi một lúc lâu sau Nhan Miêu mới phục hồi tinh thần: “Á... Đấy, đấy là tiền thưởng thêm à?”.

Tạ Tử Tu cười hì hì: “Đúng thế”.

Nhan Miêu hồn xiêu phách lạc ngay tức thì: “... Thế... tôi, tiền thưởng cuối năm của tôi thì sao?”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Ai da, chúng mình đừng bàn chuyện tiền nong, nói chuyện tiền bạc dung tục lắm”.

Nhan Miêu lắp bắp: “...Thế, thế là, tôi không có tiền thưởng cuối năm à?”.

“Đương nhiên, tôi đã đưa rồi mà, cô đi hỏi thử xem nụ hôn của Tạ Tử Tu tôi đáng bao nhiêu tiền”.

Nhan Miêu hoàn toàn phát rồ, không cợt nhả được như thế giống anh ta. Cô vất vả khổ cực làm việc, mở to mắt ngóng trông tiền thưởng thì ai thèm quan tâm nó dung tục bao nhiêu chứ, sao có thể qua loa với cô như thế được: “Tôi không cần, tôi cần tiền!!! Trả lại nụ hôn cho anh đấy!”.

Tạ Tử Tu cười hỏi: “Trả làm sao đây?”.

Nhan Miêu tức khí công tâm, kéo giật Tạ Tử Tu xuống, kiễng chân lên muốn đem nụ hôn đắt tới quá đáng kia trả lại trán anh ta, tiếc rằng chiều cao quá chênh lệch, lại thêm Tạ Tử Tu không chịu phối hợp, nhiệm vụ này quả thực khó hoàn thành.

“Trả cho anh, trả cho anh! Mau đưa tiền thưởng cuối năm cho tôi đây!”.

Nhan Miêu cố gắng gấp gấp tới độ mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cảm giác bờ vai Tạ Tử Tu dưới bàn tay mình đang run rẩy, hình như anh ta đang nhin cười.

Mà cô đã lực tàn trí kiệt, cũng chẳng thêm ngẫm coi mình “sàm sỡ” cấp trên thế này thì xúc phạm người ta cỡ nào, dù sao cô cũng phải đem trả lại cái “hôn” bằng bất cứ giá nào, nếu không vất vả nửa năm trời, năm hết tết đến, cả công ty chỉ có mỗi cô là người làm việc chăm chỉ nhất mà không được cảm tiền thưởng, bảo cô chịu sao cho thấu!

Cố gắng túm cổ áo Tạ Tử Tu kéo xuống dưới, vật lộn muốn in lên trán anh ta nụ hôn cao giá chết tiệt đó, Tạ Tử Tu lại ngẩng đầu lên không thèm phối hợp, thế nên cô đột nhiên hôn vào một nơi ấm áp mềm mại.

Đây chẳng khác nào một câu thần chú có thể diệt trừ tư duy hám tiền Nhan Miêu đột nhiên hoàn hồn lại xem mình đã làm gì.

Khi đầu óc đang hỗn loạn, cô lùi lại hai bước theo bản năng, nhìn anh ta, Tạ Tử Tu cũng đang nhìn lại cô, mặt mày vẫn thản nhiên, ‘Nhan Miêu đột nhiên hoảng hốt, lắp bắp: “Xin, xin lỗi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một hồi, đột nhiên cười: “Chuyện này nghiêm trọng đấy, cô còn phải trả bồi thường đấy .

Nhan Miêu vừa tỉnh táo lại trong nỗi khiếp sợ đã vô ý dâng hiến nụ hôn đầu, lại nhảy vào một nỗi khiếp sợ khác: “A... Hả?!”.

“Đã nói với cô nụ hôn của tôi rất đắt giá rồi, thế mà cô lại dám chơi trộm”.

Đây là đồ tư bản, quỷ hút máu, cầm thú! T__T

Tạ Tử Tu làm người luôn giữ chữ tín, thật sự không trả tiền thưởng cuối năm cho Nhan Miêu.

Cuộc đời Nhan Miêu đã mất đi mọi sắc màu, vừa nhìn thấy Tạ Tử Tu là cảm giác ruột đau như cắt, nhìn mặt anh ta là thấy bùng bùng nổi giận, thế nên cô thực sự không thèm lấy mắt nhìn anh ta, chỉ chịu quay gáy lại với cấp trên vạn ác.

Đây là ngày đi làm cuối cùng trước kì nghỉ tết, Tạ Tử Tu còn chủ động đánh tiếng với cô: “Thư kí Nhan, chúc mừng năm mới”.

Nhan Miêu thực sự hận anh ta chết đi được, căn bản không thèm đáp lại.

Cô không phải người bằng mặt không bằng lòng. Tức giận thì sẽ không khách sáo với đối phương bạo gan để người ta biết cô ghét anh ta, dù là cấp trên quyết định tương lai của cô cũng thế.

Tạ Tử Tu vẫn không có ý tự kiểm điểm, lượn lờ tới trước mặt cô, cười nói: “Sao thế?”.

“Anh quá đáng lắm”.

“Hả?”.

Nhan Miêu suýt nữa là xì ra khói: “Anh, anh ép người quá đáng. Tôi vất vả cực nhọc, làm việc cho anh... chuyện gì cũng làm giúp anh...”.

Cô rút gan rút ruột, tiền hô hậu ủng làm thư kí cho Tạ Tử Tu nửa năm trời, Tạ Tử Tu vẫn chưa từng đối xử tốt với cô. Dù anh trai cô cướp vị hôn thê của anh ta, nhưng thế này thì anh ta cũng lạnh lùng vô tâm quá rồi.

“Cho, cho dù cái hôn của anh rất đắt, lẽ nào cái hôn của tôi còn không bằng chó lợn, không đáng một xu? T__T”

Tạ Tử Tu nghe thế thì nhướn mày lên, “à” một tiếng như đang suy xét.

”Tôi cũng chịu thiệt giống thế mà. Không lẽ anh cho rằng tôi tình nguyện hôn anh chắc? Tôi còn thiệt nhiều hơn anh đấy!

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, cười nói: “Đừng khó chịu, cô vẫn có cơ hội kiếm lại tiền thưởng mà”

Nhan Miêu miễn cưỡng ghì nước mắt lại, sục sục hít mũi, bán tín bán nghi đáp: “Hả?”.

“Ngày mai tôi phải đưa mấy vị quản lý tới sông bạc chơi một chuyến, cô muốn đi cùng không?”.

Nhan Miêu rưng rưng nước mắt nhìn anh ta. Sao, lẽ nào muốn cô đi đánh bạc, thả cửa một lần? Cuộc đời cô vẫn chưa tới mức đó chứ?

“Cô cứ coi như làm thêm giờ cho tôi thôi. Tôi thắng sẽ chia hoa hồng cho cô”, Tạ Tử Tu mỉm cười với cô, “Có tin vào vận may của tôi không?”.

Tới khi gặp nhau ở sân bay, Tạ Tử Tu không khỏi nhìn hành lý của cô: “... Thư kí Nhan, lẽ nào cô muốn đi dân?”.

Nhan Miêu ra sức kéo đồng túi lớn túi nhỏ của mình: “Nếu không mang đồ của mình đi, sang bên kia mua sẽ đắt lắm”.

Người chưa từng trải sự đời hay thích kinh ngạc, thật sự phải để Tạ Tử Tu nhìn thử hành lý của cô năm đó đi du học, như thế mới gọi là cái gì cũng đủ.

Tạ Tử Tu có chút dở khóc dở cười: “Phục vụ trong khách sạn của sông bạc phần lớn là miễn phí”.

“Nhưng không phải tất cả các đồ dùng cần thiết đều miễn phí, đề phòng nhỡ may mà”.

Thành phố cờ bạc, đúng như tên gọi nơi nào cũng là sông bạc, từ sân bay tới nội thành, nơi nào cũng có thể thấy biển hiệu CASINO bắt mắt, chữ c được phóng to hết cỡ như muốn hớp hồn đám người quan sát.

Những người đẹp đủ màu da đi giày cao gót mặc váy ngắn đứng ngoài cửa các câu lạc bộ, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, cười ngọt ngào nhét tờ rơi vào tay người đi qua. Anh chàng hiphop trẻ tuổi giả ngẫu nhiên trong xe ở bên ngoài quán rượu, lớn giọng đọc rap, ngạo nghễ liếc nhìn người qua đường. Những chiếc Jaguar, Dodge Ram, Lincol, xe thể thao Lotus và Ferrari mui trần xa hoa, nổi tiếng, xuất hiện trên đường càng khiến người ta hoa mắt này dường như đã chẳng còn gì lạ lẫm trong không gian đông đúc nhộn nhịp.

Nhan Miêu cảm máy ảnh suốt quãng đường, ban đầu há hốc mồm kinh ngạc, hô to kêu nhỏ chụp bên này bên kia, rồi dần dần im lặng, cả chiếc Hummer thân dài có bánh xe cao chừng một mét chạy ngang qua, cô cũng thờ ơ không chụp lại làm kỷ niệm nữa.

Đây là thành phố không có thứ gì không đáng ngạc nhiên, bạn không thể tưởng tượng được trên mảnh đất này có bao nhiêu tiền bạc, người đẹp, xe xịn, cũng không thể chụp hết được.

Nói đơn giản, đây là nơi vượt qua lẽ thường, là thiên đường điên cuồng của nhân gian.

Mà ở thiên đường này, dĩ nhiên không cần chống cự lại những cám dỗ. Sau khi nghỉ ngơi ở khách sạn, ăn bữa tiệc tự phục vụ, mọi người bèn nhao nhao xuống tầng đến sông bạc lớn nhất thử vận may.

Đại sảnh của sông bạc bật đèn sáng trưng, lộng lẫy lóa mắt những bức bích họa trang trí khắp trần nhà và trên tường, chùm đèn kiểu cổ tinh tế làm nổi bật lên vẻ xa hoa lộng lẫy của căn phòng.

Những cô nàng thổ xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, đi tất lưới mắt cáo đen giày cao gót nhọn mảnh, đeo tai và đuôi thổ đáng yêu, trên gương mặt là vẻ mập mờ khiến người ta ưa thích, bê khay đồ uống trước ngực.

Nơi nào trong đại sảnh cũng có thể nghe thấy âm thanh từ bàn quay rullet, tiếng ầm ì của máy đánh bạc, trong không khí là thứ mùi kì diệu của xì gà và nước hoa, khiến người ta mới ngủ đã say.

Ngay cả Nhan Miêu khi vào nơi thế này cũng khó tránh khỏi có chút hưng phấn và hồi hộp, đây là điểm cuốn hút của thành phố không có buổi đêm, khiến từng tế bào người ta đều rục rịch muốn chuyển động, khó lòng giữ được bình tĩnh.

Về cơ bản, Tạ Tử Tu là một ông chủ rất hào phóng, không những bao vé máy bay và khách sạn mà đêm ấy mọi người còn có thể tùy ý đánh bạc, thắng thuộc về mình, thua tính cho anh ta.

Lúc đi đổi phỉnh, Tạ Tử Tu hỏi cô: “Có muốn chơi mấy ván không?”.

Nhan Miêu lắc lắc đầu, căng thẳng nói: “Số tôi đen lắm”.

Tuy thua không tính cho cô, nhưng tiền của Tạ Tử Tu cũng là tiền. Cô không chỉ tiết kiệm ôi ví tiền của mình.

Tạ Tử Tu cười nói: “Này, số đen cỡ nào? Ví dụ xem?”.

Nhan Miêu tới giờ vẫn còn giận anh ta: “Ví dụ, tôi làm thư kí cho anh”.

Tạ Tử Tu liếc cô một cái, nhưng cũng không để ý, chỉ mỉm cười: “Thế cô theo tôi vậy”.

Đổi phỉnh xong, Tạ Tử Tu ngồi xuống trước bàn Poker Texas Hold'em(12) còn chỗ. Nhan Miêu chẳng hiểu gì về thứ này, người trong cuộc nhìn cách thức, người ngoài cuộc xem góp vui, cô hồi hộp đứng sau lưng Tạ Tử Tu, tập trung tinh thần dõi theo nhất cử nhất động của anh ta.

Tạ Tử Tu rất im lặng, cũng rất kiềm chế, trừ lúc mới chia bài, thông thả xắn qua ống tay áo sơ mi lên, đặt khuỷu tay lên mặt bàn thì không có tới nửa động tác thừa nào nữa.

Thế nhưng làn da trắng trẻo, gương mặt đẹp trai anh tuấn và nụ cười tươi, khó mà không nổi bật giữa những bộ mặt ăn thua của dân cờ bạc, thậm chí còn có nét nhã nhặn vô cùng, ngay cả Nhan Miêu cũng nổi lên cảm giác khựng hoảng “Thôi rồi, chúng ta bị theo dõi rồi”.

Quả nhiên vừa mới bắt đầu, Tạ Tử Tu đã thua liền mấy ván, mất không ít phỉnh, Nhan Miêu gần như có thể nhìn thấy hai từ “gà béo” trong mắt những con bạc kia.

Nhà cái tiếp tục chia bài, Tạ Tử Tu đặt ngón tay lên lá bài chưa lật, một tay nhanh nhẹn đẩy đồng đồng phỉnh ở trước mặt ra, lại nở nụ cười.

Nhan Miêu nhìn mà hoảng hốt, bao nhiêu phỉnh trên bàn bị tùy tiện đẩy qua đẩy lại, một ván bài thông thường cũng chỉ trong khoảng từ ba tới năm phút, mà trong mấy phút ngắn ngủi ấy, tính sơ sơ số tiền thắng thua cô có làm cả năm cũng không kiếm được.

Mà thật ra số tiền ấy ở đây căn bản chưa là gì, vẫn chỉ là chơi nhỏ đánh ít mà thôi.

Bất luận thắng hay thua Tạ Tử Tu đều nở nụ cười như thế, giống như đám dân cờ bạc bên cạnh anh ta, dù thu lại hay đẩy đám phỉnh ra mặt mũi đều đỏ bừng bừng. Số tiền cược của anh ta cũng không có quy luật đáng kể, chẳng ai đoán được bài trên tay anh ta tốt hay xấu.

Dần dà Tạ Tử Tu không thua nữa, cuối cùng cũng có thể bốc được lá bài mình muốn từ trong xấp bài một cách thần kì, dù tỷ lệ có nhỏ bao nhiêu. Nhưng dù thắng, cũng chẳng thấy nụ cười trên mặt anh ta tươi thêm, hay động tác có gì thay đổi.

Trong chiếu bạc con người ta bội phần kích động, ngay cả Nhan Miêu chỉ đứng xem cũng thấy tim đập gấp gấp, hồi hộp đến mức mặt đỏ bừng bừng, chỉ có anh ta vẫn thần nhiên từ đầu tới cuối. Như một con cá mập lạnh lùng bình tĩnh, im lặng dồn thêm chú ý, lẳng lặng nuốt chửng đồng phỉnh của những con cá khác mà chẳng có một giọt mồ hôi nào trên trán, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Khi anh ta ngồi chơi bài, khí chất tà ác từ xương tủy hiện ra không thể nào che giấu. Không nơi nào để anh ta phát huy bản sắc của mình thích hợp hơn sòng bạc.

Tạ Tử Tu thắng hết ván này tới ván khác, đồng phỉnh trước mặt càng lúc càng cao, những người chơi bài cùng bàn đều như những con cá nhỏ bị con cá mập là anh ta nuốt chửng.

Nhan Miêu thật sự cảm thấy anh ta có thể tiếp tục thắng tới cùng, ngay cả cô cũng có phần đắm chìm trong cuộc chơi, không thể kiềm chế được như đang hưởng ứng biển hiệu “Don’t stop” được dán trên tường.

Nhưng Tạ Tử Tu đột nhiên đứng dậy, thu những đồng phỉnh lại, cười nói: “Được rồi, chơi trò khác đi”.

Nhan Miêu vẫn chưa hoàn hồn sau cuộc chơi, hai chân hẫ hẫ còn tê dại, Tạ Tử Tu lại đưa cô đi, ngồi xuống trước bàn chơi Poker 21 điểm(13) trong đại sảnh.

Trò 21 điểm không phải hao công tốn trí như trò Poker Texas Hold em, không cần chơi bài liều, cũng không cần cẩn thận, thế nhưng kiểu đặt cược gấp đôi thế này, số phỉnh tới đi càng nhanh chóng.

Hiển nhiên Tạ Tử Tu cũng mang vận may lúc này tới chỗ này, với vận may khiến kẻ khác ao ước của anh ta, những cô nàng chơi bài xinh đẹp quyến rũ dĩ nhiên đều kè kè áp sát bên cạnh, hưởng hờ anh ta còn có bản mặt đẹp trai phi phàm như thế.

Thắng xong ván cuối cùng, khi đứng dậy, Tạ Tử Tu mỉm cười thưởng ối cô nàng xinh đẹp bên mình ít tiền, ra tay hào phóng, nhưng cũng không chạm vào những cô nàng ấy.

Nhan Miêu nhìn anh ta rồi hơi đi làm Tấn Tài Đồng Tử(14) như vậy thì thật sự muốn đau lòng thay anh ta, có chút tiền lời cũng không giữ.

Bình thường lúc chèn ép nhân viên đáng thương cô đây không phải khôn lanh lắm sao, thế mà giờ lại bắt đầu hồ đồ.

Ra khỏi sòng bạc, trên đường trở về khách sạn, Nhan Miêu vẫn còn chút lưu luyến: “Số anh đang đỏ như thế, sao không tiếp tục chơi nữa?”.

Cứ theo cái đà bây giờ, anh ta thực sự là tài vận ùn ùn kéo tới, có ngăn cũng không ngăn được, nếu chơi tới sáng, có thể thắng được mấy chiếc xe thể thao ấy chứ.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Chơi bạc có ai là thắng, chơi tới cuối cùng nhất định sẽ thua thôi”.

“Á, thế à...”

“Đương nhiên. Không thì sòng bạc mở ra để làm từ thiện chắc. Người thắng cuối cùng nhất định là sòng bạc, chẳng qua chúng ta chỉ đưa vận may tới chơi bởi một chút mà thôi”.

Nhan Miêu hạ giọng trầm trầm: “Nhưng tôi cảm thấy kỹ thuật của anh rất tốt, không hoàn toàn dựa vào vận may, chơi bài poker đó, anh rõ ràng là chuyên nghiệp mà”.

Tạ Tử Tu liếc mắt nhìn cô, cười nói: “Cô phải biết, rất nhiều người thất bại không phải vì kỹ thuật đánh bạc không tốt, chỉ vì bọn họ không khống chế được ham muốn và tâm trạng của bản thân”.

“Người có thể rút lui khi thắng mới là người thắng thực sự”.

Nhan Miêu không khỏi quay đầu lại nhìn Tạ Tử Tu. Dưới vỏ ngoài lạnh lùng của anh ta lại là sự tự kiềm chế và tỉnh táo như vậy.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, Tạ Tử Tu cười: “Sao thế?”.

Nhan Miêu thành thật đáp: “Tôi nghĩ, tôi tạm thời vẫn chưa từ chức”.

“Á” = =

Hồi trước khi cô thăm oán Tạ Tử Tu, đã từng thoáng nghĩ như thế một hai lần – người trẻ tuổi, nhìn giống hạng chơi bởi trác táng không đứng đắn như Tạ Tử Tu đảm nhiệm vị trí cấp cao trong ban điều hành, quả đúng là thâm kích nhân gian, tương lai của công ty hoàn toàn không có.

Giờ xem ra, chắc tạm thời... không cần phải quá suy nghĩ tới vấn đề công ty phá sản.

“Đúng rồi, anh Tạ, giờ anh đau đầu lắm nhỉ?”.

Người có khỏe mạnh thể nào, tỏ ra không đổi sắc mặt, đánh bạc mấy tiếng liền như thế, chắc chắn đầu óc không chịu nổi rồi.

Tạ Tử Tu nhướn mày, Nhan Miêu bèn lôi một chiếc lọ nhỏ nhỏ trong túi ra đưa cho anh ta: “Bôi một chút lên thái dương đi, sẽ thoải mái hơn nhiều đó”.

Tạ Tử Tu cầm lấy rồi nhìn nhìn: “Đây là gì?”.

“Dầu thuốc dùng siêu tốt, từ thời ông cố nội nhà tôi đã dùng loại dầu nổi tiếng này rồi”, Nhan Miêu đắc ý nói, “Thế nào, cái này không mua được ở khách sạn đâu nhé”.

“...”

“Nếu anh có ăn tới mức làm hỏng dạ dày, tôi cũng có thuốc viên chuyên chữa dạ dày nữa”.

“...”

“Nếu thua thê thảm, thuốc viên trị hỏa vượng, đau răng cũng có”.

“...”

Trong mấy ngày ngắn ngủi ở thành phố bài bạc, trận nào Tạ Tử Tu cũng đại thắng trở về, ngoài mấy khoản tiền boa hào phóng, số còn lại phần lớn đưa ấy vị quản lý cấp ua quà đắt tiền, ví như đồng hồ hàng hiệu nam kim cương, hay nữ trang tặng cho bà xã khi về.

Chỉ có mình Nhan Miêu chưa được món quà nào hết.

Mãi tới buổi tối cuối cùng trước khi ra về, Tạ Tử Tu vẫn chẳng có tí biểu hiện nào, đương nhiên đủ thứ từng hứa hẹn cũng đã bị vứt ra ngoài chín tầng mây rồi.

Nhan Miêu ngồi một mình trên bậc thềm vườn hoa khách sạn, nghe âm thanh ồn ào huyền ảo loáng thoáng bay ra từ trong đại sảnh.

“Đến một viên đường cũng không ỉnh! Đồ lừa đảo”.

Cô đúng là kẻ yêu tiền, nhưng đây thực sự không còn là vấn đề tiền bạc.

Cảm giác bị lạnh nhạt, bị xa lánh vô cùng khó chịu.

Tuy ngoài miệng Tạ Tử Tu nói chia hoa hồng cho cô, nhưng cô cũng không có hứng đi nhắc, chính xác là cô không có nguyên tắc cầm tiền hoa hồng vô duyên vô cớ.

Dù đây là làm thêm giờ, số lần cô bị anh ta sai bảo sau giờ làm việc ngày thường còn ít chắc? Không được nhận tiền trợ cấp như nhau cả thôi.

Chỉ có thể nói Tạ Tử Tu đem cô ra đùa giỡn một lần mà thôi.

“Hừ, mình không thèm tí tiền khó ngủ đó”.

Hồi trước nói bao lời ngon lời ngọt, chẳng qua là vì gạt cô tới phục vụ anh ta thôi. Mà đáng hận hơn là cô lại còn ngu ngơ tin theo.

Dù cô thích tiền, cũng không nên lúc nào cũng mang chuyện này ra đùa bỡn cô chứ.

Nhan Miêu nghĩ thì bực mình lắm, mắt cũng hơi cay cay.

Một lát sau, có người bước xuống bậc thềm, ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhan Miêu quay đầu đi, để lại cái gáy cho anh ta.

”Xin lỗi nhé thư kí Nhan, tiền thắng được đều đưa ọi người mua quà rồi, kết quả là lạm vào phần của cô .

“ ... ”

“Chỉ còn lại ít tiền lẻ thôi. Thế nên tặng cô cái này nhé”.

Nhan Miêu quay đầu lại, trong tay Tạ Tử Tu là một túi choco—late viên.

Chẳng biết tại sao, trong nháy mắt cô suýt nữa bật khóc.

“Ăn ngon lắm”.

Thấy cô chần chừ không đưa tay ra nhận, Tạ Tử Tu bèn làm mẫu cười cười mở túi kẹo, lấy một viên thả vào miệng. Nhan Miêu lập tức đỏ mắt nhào tới giữ anh ta lại: “Trả tôi đây! Tự đừng ăn kẹo của tôi!”.

Hai người nhìn nhau một lát, Tạ Tử Tu mỉm cười đưa túi kẹo cho cô.

Tối đó về phòng, Nhan Miêu kỹ càng đếm lại một lần, một túi một trăm viên, bị Tạ Tử Tu đáng ghét kia ăn mất một viên.

Nhan Miêu cẩn thận giấu nó xuống dưới gối. Đây là toàn bộ tiền thưởng cô vất vả làm việc cả nửa năm.

Không biết tại sao, dù Tạ Tử Tu không thưởng cho cô nhưng chỉ cần còn nhớ chuyện đã từng đồng ý với cô, bù cho cô một túi kẹo, cô cũng không còn giận anh ta nữa.

Chú thích:

(8) Chuỗi thức ăn: hay còn gọi là quan hệ thức ăn, là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau.

(9) Collie là giống chó có nguồn gốc Scotland và Anh. Collie được biết đến như loài chó săn cừu, chúng rất thông minh và cảnh giác.

(10) Cương thi được biết đến như một xác chết biết đi trong văn hóa Trung Quốc, cũng giống như ma cà rồng của phương Tây. Theo truyền thuyết, ban ngày cương thi nằm trong quan tài hoặc ẩn nấp tại những nơi tối tăm như hang động, đến đêm thì đi lại lang thang với hai cánh tay duỗi thẳng về phía trước. Nó giết chết mọi sinh vật sống để hấp thụ khí (cái cốt lõi tạo nên sự sống).

(11) Balmain: là hãng thời trang danh tiếng nước Pháp

(12) Poker Texas Hold'em: là một kiểu chơi bài. Mỗi người chơi được chia trước hai lá bài, sau đó mỗi người chơi sẽ được nhà cái lần lượt chia thêm năm lá nữa. Sau năm lần chia bài, các người chơi sẽ ngửa bài xem ai là người có bài mạnh nhất.

(13) Poker 21 điểm: khi mới vào, người chơi sẽ được nhà cái chia cho hai lá bài. Sau đó, tùy theo số điểm của hai lá trên tay mà người chơi sẽ quyết định để nguyên hay bốc thêm bài để giữ cho số điểm toàn bộ bài trên tay mình từ 16 tới 21 điểm.

(14) Vốn là Thiện Tài Đồng Tử - nhân vật chính trong Phẩm Nhập Pháp Giới trong Kinh Hoa Nghiêm, kể về cậu bé người Ấn Độ đi tìm sự giác ngộ. Nhưng Nhan Miên đã nói chệch chữ “Thiện” (Shàn) thành chữ “Tán” (Săn) với ý châm biếm, chế giễu hành động của Tạ Tử Tu

5. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chối 1

Ngày X tháng X. Trời nắng.

Cấp trên hết năm mà không lì xì cho nhân viên là cầm thú! Nhưng cấp trên lên chuyển tiền cho nhân viên trả nợ thì sao...

Dù nói thế nào, ngày mai phải đi nghỉ chỗ Tạ Tử Tu rồi, cứ thu dọn hành lý trước đã...

Mang quần áo gì đi thi tốt hơn nhi?

...Nói mình mặc cái gì có khác nhau à? (Lật bàn này!)

Bị Tạ Tử Tu bắt nạt tới tả tơi rơi rụng về quê nghỉ tết, Nhan Miêu sung sướng phát hiện trong nhà mình vẫn rất vui vẻ đầm ấm. Đúng là nhà vàng nhà bạc không bằng nhà cỏ của mình, gia đình mãi là nơi ấm áp nhất.

Đặt hành lý xuống, Nhan Miêu vào nhà bếp giúp mẹ nấu ăn thì thấy trên bàn bếp bày không ít thức ăn ngon, trong tủ lạnh còn có nguyên một con vịt, nửa tảng thịt sấy.

Tuy nói là mừng đón cô về nhà, bố mẹ nhất định sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon, nhưng từng ấy thức ăn có thể đủ để mở một bàn đại tiệc, có phần thịnh soạn quá mức.

Nhan Miêu buột miệng hỏi: “Có chuyện gì vui hả mẹ?”.

Bà Nhan cười hì hì đáp: “Vì con hiểu chuyện lại làm việc giỏi giang, đã tự kiếm tiền trả hết nợ rồi”.

“Hả???”.

Bố mẹ vốn rất lo lắng, nếu Tử Thanh định lấy cô bé kia không muốn nó bị người ta coi thường thì không thể keo kiệt chuyển tiền lễ được, nhưng trong nhà còn nợ phải trả, thật không biết phải xoay sở tiền nong ra sao. Giờ thì tốt rồi, có thể ăn tết ngon rồi”.

... Không phải mẹ mình bị áp lực quá lớn mà sinh ảo giác đấy chứ?

Bà Nhan xoa đầu cô: “May mà có đứa con gái ngoan ngoãn như con, gánh nặng của bố mẹ nhẹ đi nhiều lắm .

Ai da, mẹ cũng không nghĩ thử xem, gánh nặng của bố mẹ là

Chờ, chờ một lát, nói lâu thế, cái gọi là trả sạch nợ, nếu là thật, rốt cuộc tiền chui từ đâu ra?

Nhan Tử Thanh làm cảnh sát, nếu đột nhiên có một khoản tiền lớn chuyển tới, nguồn gốc lại không rõ ràng, vậy thì chẳng những mừng hụt mà chuyện còn biến thành chuyện lớn ấy chứ.

Nhan Miêu căng thẳng, bèn vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ còn giữ hóa đơn chuyển tiền không?”. Chuyện trọng đại, không qua loa được.

Bà Nhan cầm hóa đơn ra, tên người chuyển tiền đúng là Nhan Miêu, nhưng nét chữ mạnh mẽ hơn nét chữ gà bới của cô

Nhìn nét chữ này cũng không phải không quen mắt, Nhan Miêu phân vân tự hỏi một hồi, đột nhiên có cảm giác như bị sét đánh.

“Áo giác thôi.. - sao anh ta có thể... == có phải là thật không trời...”

Nhan Miêu lẩm bẩm, bán tín bán nghi gọi điện thoại cho kẻ tình nghi”.

Người đàn ông ở bên kia thân nhiên giải đáp thắc mắc cho cô: “Đó là tiền lì xì của cô, tôi đã đồng ý với cô rồi mà”.

” ... == Không phải đã nói, chỉ có chocolate viên thôi à?”.

Bên kia cười nói: “Đùa thôi”.

Người này, có thể thôi bắt ngờ nói đùa mấy việc chẳng ra sao với cô nữa không nhỉ. ==

“Nhưng mà, thế này cũng nhiều quá. Dù có thêm tiền thưởng cuối năm của tôi thì căn bản cũng không tới số tiền đó”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Chuyện này cô không cần để ý, tiền thắng ở sòng bạc là tiền không chính đáng, giữ lại không may mắn, dù sao tôi cũng phải tìm nơi tán hết, tán vào đâu chẳng giống nhau. Chẳng phải tôi cũng tặng quà còn đắt giá hơn cho những người khác sao”.

“...” Nói thế cũng không sai, lúc đó anh ta tặng đồng hồ hàng hiệu ấy vị quản lý, mỗi một cái giá tới trăm vạn, nhưng...

“Tôi, tôi vẫn không nên nhận nhiều như thế. Tôi mới làm nửa năm thôi, đóng góp cho công ty không thể so sánh với các vị quản lý cấp cao được”.

Dường như bên kia lại cười: “Không, những thứ ấy cô đáng được nhận. Cô rất cố gắng, là một thư kí giỏi”.

“...”

Lần đầu tiên được Tạ Tử Tu khen ngợi, thế mà hồi lâu sau cô không thể nào phản ứng lại được.

“Chuyến đi tới sòng bạc rất vui vẻ, cảm ơn cô đã giúp đỡ năm qua, năm tới tiếp tục làm việc cho tôi nhé”.

Khi ngắt máy, Nhan Miêu phát hiện cả mặt mình đã đỏ bừng.

Hây dà, có lẽ Tạ Tử Tu không phải là người xấu, nhưng nhất định là người kì lạ. Không thì sao phải keo kiệt một cách quang minh chính đại, rồi lặng lẽ âm thầm hào phóng chứ.

Nhan Tử Thanh làm cảnh sát, cả trước và sau kì nghỉ tết đều vô cùng bận rộn, hoàn toàn không thể nghỉ ngơi, chỉ còn ba người ở nhà ăn cái tết đoàn viên không quá đoàn viên.

Ồn ã hết hai ngày, ông bà Nhan bèn tính toán đi du lịch. Dụ hai người không còn trẻ, nhưng vẫn rất lãng mạn, đi dạo vẫn phải tay trong tay, đương nhiên Nhan Miêu không theo đuôi bố mẹ làm bóng đèn, ngoan ngoãn ở lại trông nhà.

Xem ti vi một mình được một lúc, đột nhiên Nhan Miêu hơi hơi muốn gọi điện thoại cho Tạ Tử Tu. Dẫu sao thì phút chót anh ta cũng biểu hiện giống một ông sếp rất tốt đấy chứ, chúc mừng năm mới cũng là chuyện nên làm.

Điện thoại vừa kết nối, thì nghe Tạ Tử Tu “A lô” một tiếng, Nhan Miêu bèn vội vàng nói: “À, anh Tạ, tôi gọi tới chúc tết anh đây, ừm, chúc mừng năm mới”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Cảm ơn cô, cô cũng thế nhé”.

Giữa lúc hỏi han, đầu bên kia có tiếng động rất nhỏ, nghe như tiếng người hôn lên má.

Nhan Miêu buột miệng hỏi: “Bên cạnh anh có người à? .

“Ừ”.

Nhan Miêu đột nhiên tỉnh ngộ: “À, là con gái hả?”.

“Chuẩn rồi”.

Nhan Miêu lập tức không dám tưởng tượng tiếp tình cảnh ở bên đó: “Ừm, thế...”.

Tạ Tử Tu rất thoải mái: “Cô ấy đang ngồi trên đùi tôi này”.

“...”

“Vừa đáng yêu, vừa xinh xắn, đang cười với tôi này, ừ, đương nhiên Tô Phi - em là người con gái xinh đẹp nhất anh từng gặp rồi”.

“...” Chuyện này... còn có thể phóng túng hơn được nữa sao? Giữa thanh thiên bạch nhật mà.

Nhan Miêu đang suy tư xem có phải thức thoir mà cúp máy hay không, chuyện xấu không nên nghe, lại nghe Tạ Tử Tu cười nói: “Chỗ cô lạnh không?”.

“Có, hôm nay nhiệt độ lại xuống thấp nữa”. Cô lạnh tới nỗi đầu ngón tay đều bắt đầu co rút.

“Tôi đang đi nghỉ, bên này ảm lảm, qua đây đi”.

“Hả?”.

“Giờ tôi đang phơi nắng ở cạnh bể bơi này, có muốn tới ăn kem xoài không?”.

“...”

Tạ Tử Tu đang mời cô đến làm khách đúng không.

Với cô mà nói, đi du lịch trong kỳ nghỉ tết là quá xa xỉ, nhưng với mấy từ khóa như bể bơi, ánh nắng và kem xoài, Nhan Miêu tự nhiên cảm thấy rất rung động.

Tạ Tử Tu còn nói: “Lấy danh nghĩa của công ty có thể được chiết khấu giá vé máy bay đấy”.

Nghĩ tới thời tiết nắng ấm ngập tràn chỗ Tạ Tử Tu, Nhan Miêu cắn răng, quyết định gọi điện đặt vé máy bay.

Lúc quét thẻ cô vẫn rất đau lòng. Ấy da, dù tiền nợ đã trả hết, cô cũng không thể hết keo kiệt ngay lập tức được.

Theo đề nghị của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu sắp mấy bộ quần áo xuân hè vào va ly, còn mang theo một bộ áo tắm. Sau đó đặt chân lên con đường hoàn toàn trật khỏi kế hoạch, bay tới thành phố Tạ Tử Tu đang có mặt.

Máy bay hạ cánh đúng vào buổi trưa, Nhan Miêu theo dòng người đổ ra cửa, vừa nhìn đã thấy Tạ Tử Tu đứng trong đám người ở sảnh chờ. Anh ta đứng là quá bắt mắt.

Nhan Miêu phấn khởi vẫy vẫy tay với anh ta: “Ồ đây ở đây!”.

Tạ Tử Tu cũng nở nụ cười đáp lại.

Tạ Tử Tu đích thân tới đón khiến cô rất vui.

Thật ra chặt chẽ mà nói thì cô quen Tạ Tử Tu chưa được gọi là lâu, quan hệ cũng chẳng coi là tốt, thế mà đã có cảm giác như bạn bè cũ.

Quan hệ giữa hai người bọn họ thân thuộc mà không mờ ám, thân thiết nhưng không thân mật, là kiểu quan hệ an toàn giản đơn, thế nên Nhan Miêu không cần phải dốc sức nịnh nọt gì, chỉ thoải mái tươi cười, toàn bộ chỉ số tâm trạng đều tăng lên.

“Bên này ảm áp thật đấy, đúng là mùa hè nhỉ”. Nhan Miêu ngồi trong xe, vừa riu rít vui vẻ vừa nhể nhại mồ hôi cởi chiếc áo khoác dày của mình ra, “Tôi còn mặc áo lông nữa chứ, nóng quá nóng quá, bên trong còn hai cái áo len nữa, hừ... tôi sắp chết cháy mất...”.

Tạ Tử Tu lái xe, lịch sự chỉnh lại gương chiếu hậu, mắt nghiêm chỉnh nhìn thẳng, để kệ cô lẩn lộn loạt xà loạt xoạt ở ghế sau.

“Tôi cũng mặc tới hai cái quần”. Nhan Miêu vừa khổ sở thay đồ vừa oán giận, “Cởi khó quá...”

Chiếc xe suýt nữa đâm vào chiếc ô tô đang lao tới trước mặt.

Tạ Tử Tu đánh tay lái, nói: “Tôi nói này, cô có thể cảnh giác trước mặt đàn ông một chút được không?”.

Nhan Miêu giật mình.

“...Ừm...”.

Cô cũng chỉ không để ý buột miệng lẩm bầm một câu thôi, dù ít nhiều có phần bất nhã. Nhưng lẽ nào anh ta đã quên mình kì thị cô thế nào từ ngày đầu tiên cô đi làm rồi à, sao đột nhiên kinh ngạc quá mức thế nhỉ. = =

Hơn nữa cô không ở trước mặt anh ta, ở sau lưng đấy chứ. = =

Nhan Miêu nép vào hàng ghế sau rộng rãi thay một chiếc áo T-shirt cổ rộng in hình trái tim và quần sooc bó chẽ chẽ, rồi mở cửa sổ xe, nhào người ra ngoài hít thở không khí tràn ngập ánh nắng, trong cơn gió ấm áp, dường như trái tim cũng có thể bay lên cùng mái tóc.

Nhìn Tạ Tử Tu đang lái xe từ góc này, đại khái có thể thấy một nửa khuôn mặt của anh ta, sống mũi cao và chút bóng mờ của hàng mi, đột nhiên Nhan Miêu có thứ cảm giác kỳ lạ.

”Anh Tạ, tôi cảm thấy...”

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Ừ?”.

”Trông anh thế này rất giống tài xế taxi chuyên nghiệp. ^__^

Cảm giác cấp trên làm tài xế ỉnh quả thật rất tuyệt vời.

“...”

Xe tới nơi, chạy qua cánh cổng chạm trổ rắc rối, vừa nhìn là biết đất đỏ tón kém. Chạy qua con đường ngợp một màu xanh, những nơi trong tầm mắt đều là các loại cây nhiệt đới rậm rạp, cây sứ, cây mỏ két, tử đằng, những bụi cây thấp xen kẽ nhánh hoa mọc lan tràn. Trong khung cảnh yên tĩnh tràn một màu xanh mát mẻ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Nhan Miêu không kìm được khen ngợi thật lòng: “Đẹp thật đấy! Giàn hoa trước gara lúc này đẹp quá, sáng tạo thật.”

Tạ Tử Tu cười nói: “Tôi tự dựng năm mười sáu tuổi đấy”.

Nhan Miêu kinh ngạc: “Anh cũng biết làm vườn á?”.

Tạ Tử Tu quay đầu nhìn cô, nghiêm túc đáp: “Trông tôi không giống người biết làm vườn à?”.

“...”

Lúc anh ta cầm kéo tỉa hay cửa tay hẫng sẽ không có người nào cho rằng anh ta chỉ đơn thuần muốn sửa cây đâu.

Đi qua sân trước là có thể nhìn thấy bể bơi dài khoảng hai mươi mét được bao quanh bởi khoảng sân rộng và đình nghỉ mát, bể nước xanh biếc, tĩnh lặng, ôn hòa như ngọc, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Bốn bể đều được bao bọc bằng những cây cọ cao ngất và sứ tam sắc, thấp thoáng trong đám cành lá sum suê, sân đình lầu gác đều có cảm giác thần bí khác biệt.

Nhan Miêu cảm thấy cả lồng ngực nở căng ra vì mùi thơm vừa ôn hòa lại tươi mát của hoa lá, cô thích sự yên tĩnh thanh nhàn như thế, thích vẻ phong tình thắm đậm đặc trưng vùng nhiệt đới này.

Xe dừng lại trước mấy tòa biệt thự, Nhan Miêu vừa mở cửa đã có thứ nhào lên “học” một cái, đụng vào khiến cô suýt ngã lăn ra đất.

“Darwin!”

Nhan Miêu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ ôm chầm lấy nó, Darwin gần như muốn liếm mặt cô tới biến dạng, bày tỏ nỗi nhớ nhung mãnh liệt với cô không hề giấu giếm.

“Anh cũng mang Darwin tới đây à?”.

Cô tưởng rằng lúc anh ta đi nghỉ sẽ tìm người chăm sóc vật nuôi giúp mình.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Hết cách, từ khi nó cắn hỏng đồ đạc trong nhà bạn tôi, nhay rách váy cô chủ nhà, mọi người đều nhất trí bảo nó là chó hư, không ai chịu nổi nó, từ chối trông hộ. Tôi đành tự mình xử lý cục nợ này vậy”.

“ = = Anh cũng đừng nói mấy chuyện này trước mặt nó. Nó nghe hiểu đấy”.

Darwin nhìn bọn họ chân thành vẫy đuôi rất vui vẻ.

Nhan Miêu nói: “Anh xem!”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Được rồi, để bù cho việc tôi lỡ lời, ngày mai chúng ta đưa nó đi dạo .

Darwin càng vẫy đuôi sung sướng hơn.

Tạ Tử Tu đưa cô vào phòng nghỉ, cất hành lý xong xuôi, giới thiệu thiết bị cơ quan cơ bản thương dùng trong phòng, mở tủ quần áo, rút hết ngăn kéo ra cho cô nhìn, rồi nói: “Nếu cảm thấy thích thì cứ ở đây trước đi, có vấn đề gì có thể nói với tôi”.

Nhan Miêu đã quen những ngày tháng bị cấp trên bắt lương sai bảo, lần đầu tiên đứng trước mặt anh ta với thân phận người làm khách, cảm giác rất phức tạp.

Lúc ăn bữa tối, Nhan Miêu để ý ngoài người giúp Việc đưa món ăn lên, vẫn không thấy những người khác, không kìm được hỏi: “Cô bạn gái kia của anh đâu?”.

Tạ Tử Tu rất ngây thơ; “Cái gì?”.

“Thì là Tô Phi ấy, sao không thấy cô ấy? Không cùng ăn cơm à?”

Tạ Tử Tu cười đáp: “À, chuyện đó à, cô ấy không phải bạn gái tôi.”

“ ... ”

“Đúng là rất bừa bãi.

Sau bữa cơm tối, Nhan Miêu về phòng nghỉ ngơi, một mình nhàn rỗi nhìn quanh, cô phát hiện cửa sổ trong phòng đều làm từ gỗ và kính với màu sắc và chất liệu tương đồng nhau khiến căn phòng có vẻ mộc mạc mà thanh nhã.

Tuy nhiên, bức tranh lụa tinh tế trên tường, ga trải giường rực rỡ bằng gấm lại rất tươi sáng, bắt mắt. Dù là khay đựng hoa quả vẽ hoa văn có màu men đặc biệt để trên bàn, hay món đồ gốm hình lá chuối, thậm chí đến cả đường viền áo ngủ trong tủ quần áo, tất cả đều toát lên nét đẹp cổ xưa.

Từ phòng của cô có thể đi tới chòi nghỉ ở bên ngoài, ngồi ngắm sắc nước, hương trời. Đình nghỉ dựng bằng gỗ, mái đình lợp bằng cỏ gianh, trong ánh nến có cảm giác ấm áp.

Tạ Tử Tu đang ngồi bên ngoài, nhìn thấy Nhan Miêu, bèn mỉm cười nâng ly rượu lên hướng về phía cô.

Nhan Miêu cũng ngồi thư giãn, quyển sách mang theo để mở trên gối, Darwin chạy tới phủ phục dưới chân cô, gió đêm nhẹ lướt qua mặt, thời gian như ngừng trôi, tựa chốn thiên đường.

Vốn tưởng rằng một mình tới chỗ lạ, đêm đầu tiên ít nhiều gì cũng sẽ trần trọc khó ngủ, thế nhưng suốt đêm Nhan Miêu lại ngủ ngon tới bất ngờ.

Đã biết trước sẽ ra ngoài đi chơi nên hôm sau thức dậy, Nhan Miêu mặc chiếc T-shirt tay phồng chấm bi hồng dáng dài, quần ngắn màu trắng sữa, giày búp bê đế bệt bằng vải, chuẩn bị một chiếc mũ lưỡi trai màu hồng chấm bi che nắng, mái tóc dài chải gọn xõa bên vai, rồi ra khỏi phòng.

Chỉ có cô và Tạ Tử Tu dùng bữa sáng, Nhan Miêu hà tất phải khách sáo ra vẻ làm khách, thế nên mở dạ dày càn quét một bữa: ăn hết bốn quả trứng ốp la, hai phần thịt xông khói, mấy cây xúc xích nhỏ, thêm hai bát cháo gà và một đồng xoài. Tạ Tử Tu nhìn thấy như được mở rộng tâm mắt: “Thư kí Nhan, năm mới, sức ăn mới nhỉ”.

Ăn xong chuẩn bị lên đường, Tạ Tử Tu lại đích thân lái xe, Nhan Miêu hỏi: “Hôm nay chúng ta phải làm gì?”.

Tạ Tử Tu khởi động xe, cười đáp: “Đi câu cá”.

Xe vừa nổ máy, Nhan Miêu suýt nữa bị bật ra đằng sau: “... Hà?!”.

Cái mặt anh ta thế này, dựa vào cái gì lại có sở thích của mấy ông già thế nhỉ?

Darwin trong xe đã rất vui vẻ hiếu động, từ ghế sau nháo nhác chen lên đùi Nhan Miêu ngồi ghế trước, rồi nhoài người qua cửa sổ thè lưỡi hít thở luồng không khí trong lành.

Xe dừng lại ở bến cảng, Darwin vừa chui ra khỏi xe lại càng vui sướng, sục sạo khắp nơi, tâm trạng của Nhan Miêu cũng hứng khởi theo; “Chúng ta sắp ra biển đúng không? Đúng không đúng không?”.

Thời tiết đẹp gió lành trời trong thế này, đúng là chẳng còn chuyện gì tốt hơn việc ra khơi thả câu.

Tạ Tử Tu mang một người một chó đang nhảy nhót sung sướng lên chiếc du thuyền Ferretti(15) lộng lẫy của mình, sự bài trí xa hoa của du thuyền quả thực khiến Nhan Miêu sợ hãi tới dần người đi. Còn chưa kịp quan sát cẩn thận, bạn bè của anh ta đã lục tục kéo đến, là mấy anh chàng cô nàng sàn sàn tuổi nhau, đôi bên chỉ làm quen qua loa không cần phải giới thiệu chính thức, chẳng mấy chốc du thuyền đã trở nên náo nhiệt.

Du thuyền rời bến ra khơi, trước khi đến nơi, mọi người đều tự giải trí, hoặc nằm phơi nắng, hoặc ngồi chơi bài. Tạ Tử Tu đeo kính râm nằm trên ghế dài đọc tạp chí, uống nước dừa, Nhan Miêu thì bị Darwin quá mức hiếu động kéo chạy khắp boong, đầu bù tóc rối nhể nhại mồm hỏi: “Chậm một chút, Darwin, không không không không được, đừng xuống nước, oa...”.

Tới khi không còn hơi quay lại ngồi cạnh Tạ Tử Tu, một người một chó đều thở hổn hển. Tạ Tử Tu gấp tạp chí lại, mỉm cười: “Nhớ thật đấy”.

Tạ Tử Tu đột nhiên phát lòng từ bi trước nỗi đau khổ không thể nào tả xiết của Nhan Miêu, đưa quả dừa trong tay cho cô, cười nói: “Uống đi”.

Hiếm khi anh ta gần gũi như thế, đúng lúc Nhan Miêu cũng khát khô cả cổ, bèn cầm lấy ống hút, hút “rột rột” một hơi hết quá nửa mới thở “phù...” ra một hơi dài. Nước dừa mát lạnh khiến nỗi bức bối của cô khi này đều biến mất.

Đang ôm quả dừa uống say sưa, vô ý chạm phải ánh mắt như cười như không sau cặp kính râm của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, không khỏi cúi nhìn nhìn ống mình hút đang ngậm trong miệng, lại nhìn Tạ Tử Tu, kinh hoàng nói: “...Có phải anh uống cái này rồi không?”

Tạ Tử Tu thông thả: “Phải”.

Nhan Miêu không khỏi lắp bắp: “Anh, anh, anh, sao anh đưa tôi thứ anh uống rồi?”.

Tạ Tử Tu thản nhiên: “Darwin cũng uống đấy. Nó đâu dễ bụng”.

Mặt Nhan Miêu thoát cái đã đổ bưng lên: “Anh, anh... anh là đồ khôn... anh, anh...”

Uống nước bọt của Tạ Tử Tu, nói là phần nộ, chi bằng; nói cô hoảng hốt toàn tập. Không khỏi nhớ tới lần phạm thượng bị thẩm “cưỡng hôn” Tạ Tử Tu trước đó.

Nhìn đôi môi mỏng có đường nét tuyệt vời của Tạ Tử Tu, trái tim Nhan Miêu lại cuống cuồng đập rộn, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đương lúc cô xấu hổ tới mức cổ cũng sắp bốc cháy, thì nghe Tạ Tử Tu cười nói: “Lừa cô thôi, quả dừa này mới chặt ra đấy”.

“...”

Nhan Miêu quay người, để cái lưng cứng nhắc đối diện với anh ta.

Tạ Tử Tu nhào người tới gần, mỉm cười: “Giận thật à?”

Nhan Miêu nhỏ giọng nói: “Anh không cảm thấy mình quá trốn à? Thế này sẽ gây hiểu lầm đấy”.

“Hả?”

”Anh đã từng nghĩ tới cảm giác của tôi chưa?,

Một phút im lặng, Tạ Tử Tu lại cười nói: “Cái gì?”

Nhan Miêu cúi thấp đầu: “Nếu tôi thích anh, kiểu này của anh là sao?”.

Tạ Tử Tu bỏ nụ cười xuống.

Ngay lập tức, Nhan Miêu quay phắt lại: “Oa ha ha, lừa anh thôi”.

“...”

Coi như cũng chơi lại một vỏ.

“Bị dọa rồi chứ gì!”.

Tạ Tử Tu sờ mũi: “Được rồi, cô thắng”.

Tới vịnh, du thuyền thả neo, mọi người lục tục chuẩn bị, hoặc hạ thuyền cao su chèo tới chỗ nước nông, hoặc lấy dụng cụ câu cá chọn chỗ thả câu.

Trước mắt, sóng êm gió nhẹ, nước biển xanh ngắt, dù do người ta nhảy xuống. Tạ Tử Tu vốn dĩ vẫn lười biếng nằm trên ghế cũng đứng dậy, tháo kính, thuận tay cởi áo.

Nhan Miêu vừa thấy anh ta cởi áo sơ mi, để lộ nửa thân trên trắng trẻo lạ thường, chức năng ngôn ngữ bèn tự động trục trặc, chỉ có thể ứ ớ âm tiết đơn: ”A... á... .

May mà Tạ Tử Tu không để ý tới sự luống cuống của cô đi thẳng xuống dưới thay quần áo. Tới khi anh ta quay lại boong tàu chẳng hiểu sao mặt Nhan Miêu thoáng cái đã đỏ ửng.

Tạ Tử Tu rất lịch sự, trước mặt phụ nữ chỉ mặc loại quần bơi tứ giác đơn giản, đơn thuần là muốn bơi mà thôi, không hề có ý khoe khoang hay phóng túng, mà là thể hiện sự chuyên nghiệp và nhanh nhẹn.

Nhưng cô lớn thế này rồi, chưa từng thấy người khác phái mặc ít như thế. T__T

”Thư kí Nhan, qua đây, bôi kem chống nắng giúp tôi’.

Nhan Miêu lè mề đi tới, lấy kem chống nắng, cố gắng không dìm xía tới thân thể không được phép mơ mộng của cấp trên, nhưng lại khó lòng ngăn suy tưởng này nọ trước bờ vai rộng, eo hẹp như thế này.

Cảm giác ngón tay chạm vào làn da của anh ta rất kỳ lạ, mà dưới làn da nhẵn nhụi kia khung xương và bắp thịt cân đối, sức lực tràn đầy. Nhan Miêu chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh, giúp Tạ Tử Tu tán đều kem chống nắng khắp tám lưng trần.

Sau lưng được bôi kem rồi, những nơi còn lại Tạ Tử Tu tự bôi lấy, bôi xong bèn hỏi: ”Cô có muốn bôi không? .

“Ừm, có...”

Nhan Miêu cũng vui vẻ đi thay bộ đồ bơi một mảnh màu xám bảo thủ, quây lại thành bà cô kín đáo.

Tạ Tử Tu liếc cô một cái, lập tức không kìm được mà che mắt lại: “Cô muốn chọc mù hai mắt tôi đúng không?”

“... ” Ác độc quá đấy.

”Trong kia có mấy bộ áo tắm mới, coi như tôi van cô, đi thay bộ khác nhìn được tí đi.”

“...=_=”

”Phong cảnh đẹp thế này, cô cũng muốn lưu lại kỷ niệm đẹp đúng không? Sao phải làm khó mình như thế, chẳng lẽ cô không định về đưa bạn xem ảnh chụp đẹp một chút sao?”

“...”. Nói cũng đúng.

“Hơn nữa cô có biết mặc như thế này sẽ biến thành viết thơ trên nền tấm ảnh không? Cô hi vọng khi bạn mình giữ lại tấm ảnh chụp biển, còn phải cắt cô ra khỏi ảnh chắc.”

...Nghe đáng sợ quá.

Nhan Miêu xuống khoang tàu, chọn một bộ áo tắm hai mảnh kẻ sọc ngang dạng váy trong tủ để thay.

Soi mình trong gương, Nhan Miêu thầm thừa nhận bộ áo tắm này rất vừa người, màu cũng tôn da, áo buộc dây và chiếc quần váy ngắn lộ ra vòng eo nhỏ và đôi chân dài, đúng là đẹp hơn hẳn bộ áo tắm giá ba mươi tệ kia.

Nhưng nó cũng hở quá, Nhan Miêu nghĩ chắc phải khoác thêm áo ngoài mới đủ can đảm bước ra.

Nhưng tính lại, thực ra đi bơi ăn mặc kín bưng mới là kỳ quặc.

Mấy cô nàng bạn của Tạ Tử Tu cũng đều mặc áo tắm hai mảnh hoa văn da báo bốc lửa, đi tới đi lui dưới ánh mặt trời, rất tự nhiên, chẳng xấu hổ gì cả.

Nhan Miêu tính qua tính lại hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, lấy dũng khí bước lên boong tàu, cố gắng khiến bản thân phải ngẩng đầu ưỡn ngực, đường hoàng vững chãi.

Ấy thế mà vừa phát hiện ra Tạ Tử Tu đứng đó nhìn mình, trong thoáng chốc, Nhan Miêu cảm thấy ngay cả bước đi cũng khó, tay chân để kiểu gì cũng không tự nhiên.

Luống cuống bước tới trước mặt Tạ Tử Tu, thấy anh ta mỉm cười: “Được rồi, tới lượt tôi báo đáp cô.”

“Hả?”

Tạ Tử Tu giơ cái lọ trong tay: “Bôi kem chống nắng. Không lẽ cô muốn phơi nắng thành người châu phi?”

Nhan Miêu vội vàng nói: “Tôi, tôi tự bôi được rồi.”

“Ừ, cô tự chạm tới được à?”

“...”

Nhan Miêu đành nằm sấp xuống để Tạ Tử Tu thành thạo bộ kem chống nắng lên lưng ỳnh.

Cảm giác thấy ngón tay mạnh mẽ nam tính di chuyển trên làn da mình, Nhan Miêu cố gắng nín thở, nhưng mặt vẫn nhanh chóng đỏ bừng lên, đành cắn chặt môi.

Ôi, cô nam quả nữ, da thịt chạm nhau, đúng là không nên quá rồi. Từ trước đến nay, đến tay người khác phái cô cũng chưa từng nắm (trong nhà ma tối mò cô không tính), giờ cả tấm lưng trần đều để người ta sờ lần giữa thanh thiên bạch nhật, không thấy xấu hổ làm sao được.

Tạ Tử Tu nhanh chóng dừng tay lại, nói: “Được rồi.” Nhan Miêu vội vàng bò dậy, cúi đầu bôi kem chống nắng lung tung lên chân tay để giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Tạ Tử Tu cười nói: “Sao thế, thế mà cũng xấu hổ à?”

“...”

Tác phong bảo thủ không được à...

May mà Tạ Tử Tu rất lịch sự, dời ánh mắt sang chỗ khác, không nhìn nữa để cô khỏi lúng túng. Đường nhiên cũng vì cảnh đẹp hơn cô trên boong tàu còn rất nhiều.

Tạ Tử Tu không nhìn cô, nhưng cô lại lén lút đưa mắt ngắm anh ta đôi lần. Vóc dáng Tạ Tử Tu rất cân đối, đôi chân dài, động tác nhảy xuống gọn ghẽ, trông chẳng khác gì cá dưới nước.

Nhan Miêu bèn nghĩ, không biết có nam nhân ngư không, hoàng tử cá chẳng hạn. Nếu chỉ xét tới vẻ bề ngoài, Tạ Tử Tu rất hợp với cách ví von ấy.

Nhìn anh ta bơi lội thoải mái, Nhan Miêu cũng nhảy xuống muốn tự thử nghiệm, thích ý vùng vẫy trong làn nước biển mát lạnh.

Ai mà ngờ Darwin thấy cả hai người đều ở dưới nước, có lẽ có ý cứu chủ, vẫy tay một cái rồi nhảy ùm xuống, khua khoảng mấy cái theo kiểu bơi chó, nhanh chóng bơi tới cạnh cô, không để Nhan Miêu kịp phản ứng bèn cắn chặt lấy dây áo tắm của cô.

Nhan Miêu gặp phải kiểu “cứu hộ” thế này, nhất thời hoảng loạn không biết làm sao, chỉ có thể cuống cuồng bảo vệ bộ ngực suýt chút nữa bị lộ sạch ra của mình: “Darwin, mày làm gì thế, đừng cắn, mau thả ra...”

Cô có giãy sao cũng không thoát được sức cắn của hàm răng chó, người trên boong tàu đều nhìn bọn họ, nhưng Darwin vẫn nhất quyết tận tụy cắn chặt áo tắm của cô, kiên trì muốn kéo cô tới cạnh thuyền.

Nhan Miêu gần như sụp đổ: “Darwin, đừng kéo mà.. .á...”

Nếu trước mắt mọi người bị chó kéo mất áo tắm, cô có thể không cần sống nữa, chết chìm ở đây luôn cho rồi.

Đương lúc cô đang vùng vẫy, Tạ Tử Tu vội vàng bơi tới, một tay nhanh nhẹn giữ chặt eo cô, xoay người cô lại ôm vào lòng che giúp phía trước, tay kia cướp lại dây áo từ trong miệng Darwin hộ cô. Hai người một chó làm loạn trong nước.

Đám bạn độc ác của Tạ Tử Tu cười trên nỗi đau: “Coi cả ba người nhà cậu kìa!”

Vất vả lắm mới thoát khỏi lòng tốt kinh dị của Darwin, Nhan Miêu dưới biển cuống cuồng buộc lại dây áo tắm, vật lộn hồi lâu, còn phải nhờ Tạ Tử Tu giúp mới không bị lộ ra sạch sành sanh.

Mất mặt trước mặt mọi người như thế, Nhan Miêu chỉ thấy cuộc đời tối tăm, suýt nữa bật khóc, nghẹn ngào nói với Darwin: “Mày, đồ chó gốc...”

Darwin nhìn cô vô tội.

Quay lại du thuyền, Nhan Miêu vẫn rất ủ ê chán nản. Dù cuộc đời cô từ khi đụng phải Tạ Tử Tu tới giờ vẫn mất mặt luôn, Tạ Tử Tu đã quen, cô cũng chẳng để tâm tới thể diện trước mặt anh ta, nhưng dấu sao cũng là con gái, xảy ra chuyện như thế vẫn không thể không chán nản được.

Nhưng nhìn cái mặt thành khẩn của Darwin, thực sự lại không đành lòng trách móc nó. Nó đâu cần mặc áo bơi, sao biết được loài người lại có suy nghĩ phức tạp thế chứ.

Nhan Miêu trằm khấn tấm ngồi ủ rũ ở đó, Tạ Tử Tu cười nói: “Chờ tôi câu ít cá tặng cô, coi như quà tạ lỗi của Darvvin nhé”.

Tạ Tử Tu chỉnh lại cần, bắt đầu thả câu, Nhan Miêu cũng tò mò ngồi cạnh anh ta, hy vọng được nhìn tận mắt cảnh cá to cắn câu.

Quả nhiên, Tạ Tử Tu thu dây rất nhanh, câu được một con cá mú khá to, Nhan Miêu lập tức vui mừng kêu lên, Darwin cũng vẫy đuôi theo.

Tạ Tử Tu bình tĩnh hơn một người một chó đang ngạc nhiên quá độ kia nhiều.

Lần kéo câu thứ hai là một con cá hề sặc sỡ, Nhan Miêu hưng phấn kêu to, “Nemo(16); đây là Nemo!”. Rồi thả nó vào thùng nước, vứt sạch nỗi bức mình với Darwin lúc này, cùng xúm xít lại xem xét một hồi.

Tạ Tử Tu dễ dàng câu hết con này tới con khác, còn câu được cả mấy con cá mà Nhan Miêu cũng không biết tên, những con cá quá nhỏ đều gỡ móc thả về biển, con cá hề kia cũng thế.

Nhưng dấu sao câu cá cũng là hoạt động thử nghiệm sự nhẫn nại và rèn tâm tính, hai cái này Nhan Miêu hiển nhiên không có, hai mắt mở to nhìn một hồi, rồi díp lại nhanh chóng, không biết thiếp đi lúc nào, ngủ chây cả nước miếng, Darwin cũng dựa vào cô đánh một giấc, một người một chó lần lượt ngủ ngon lành.

Lúc tỉnh lại, phát hiện Tạ Tử Tu đang mỉm cười nhìn mình. Nhan Miêu vội ra sức quệt quệt khóe miệng: “Á... thu hoạch thế nào?”

Tạ Tử Tu cười nói: “Cũng không tồi, đủ để cô tha cho Darwin”.

Trong thùng nước bên cạnh đã có rất nhiều cá, đủ các loại. Có loại cá Nhan Miêu chưa từng thấy to bằng bàn tay, phồng to giương nanh múa vuốt, nhìn đáng sợ, vây bên thân đều dựng thẳng lên, cả thân đỏ rực, trông như thủy quái.

”Đây là loại cá nước ngoài bơi tới, nấu canh ăn rất ngon .

Nhan Miêu không kìm được hỏi: “Anh biết câu cá từ rất lâu rồi đúng không?”. Nhìn sao cũng thấy là người trong nghề.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Từ lúc năm tuổi tôi đã theo bố ra biển câu cá rồi”.

Nhan Miêu mơ hồ có cảm giác quái lạ.

Cô thật sự rất khó tưởng tượng người có vẻ tùy tiện lỗ mãng như Tạ Tử Tu khi câu cá lại có thể bình tĩnh và kiên nhẫn như thế.

Giống như khi lật trang bìa “Công tử phong lưu” ra, bên trong lại là “Truyện cổ Andersen”, “Thưởng thức nghệ thuật làm vườn” và “Chỉ nam câu cá”.

Bữa tối ngoài BBQ, bánh ngọt và hoa quả, điểm nhấn chính là những món được đầu bếp chế biến từ cá câu được trong ngày hôm nay.

Có ca-ri hải sản bỏ trong quả dừa, sau khi nướng qua, vị dừa ngấm vào ca-ri; cũng có cá được đánh vảy ngay ở đó, cắt lát làm sashimi(17); món canh được nấu từ cá Tạ Tử Tu câu lên lại càng ngon không gì sánh nổi, nấu cá với nước không cũng có thể được bát canh cá màu sữa đậm đà, thịt cá tươi ngon không tã, được bao người khen ngợi.

So với cá mua ở siêu thị cô đã từng ăn trước đây, hoàn toàn khác biệt. Nhan Miêu khó lòng hình dung được mùi vị ngon tới mức cực điểm này, chỉ nhớ lại dư vị thơm ngon đã chảy nước miếng ròng rọc.

Thế nên tới khi đi ngủ, dường như cô vẫn cảm nhận được sóng biển khẽ dập dềnh, còn mơ thấy cả một đĩa toàn những con cá nhỏ kỳ lạ ngon lành.

Đương nhiên còn có Tạ Tử Tu câu cá.

6. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chối 2

Khi từ biển trở về thời tiết vẫn tốt lành trong xanh vạn dặm như thế, tàu cập bến, hai người lái xe quay về theo đường cũ. Tạ Tử Tu lái xe, Nhan Miêu ngồi ở ghế phụ hí hoáy xem ảnh trong máy, Darwin ngồi ghế sau không chịu cô đơn cố chen đầu vào khoảng giữa hai ghế đằng trước, thè lưỡi ra thở hồng hộc.

”Anh Tạ tám này cười nhìn đẹp thế... tôi muốn mang tới công ty bán giá cao. ^III^ .

“Cô dám”.

”Thế bán cho anh nhé, độc nhất vô nhị, giá cả thương lượng.

^ _ ^

Nửa đường Tạ Tử Tu nghe điện thoại, nói hai câu, bèn thu lại nụ cười, nói với cô: “Lát nữa về nhà, có lẽ trong nhà sẽ có nhiều người hơn một chút. Em trai tôi mang máy đưa bạn tới chơi”.

“A anh còn có em trai hả?”. Từ trước tới giờ chưa từng nghe anh ta nhắc tới.

“Coi như là em trai. Nhà tôi có hơi phức tạp”, Tạ Tử Tu hiển nhiên không muốn nói nhiều về chuyện này “Nhưng cô cũng đừng để tâm. Cô là khách, tới chơi vui là được rồi, cứ coi như mấy đứa nó không tồn tại là được”.

Về tới nơi quả nhiên Nhan Miêu thấy ngay cảnh ồn ã náo nhiệt cạnh bể bơi, một đám trai gái đang chơi đùa trong bể, giữa thanh thiên bạch nhật thế này, cũng hơi quá đáng.

Cậu thanh niên cao to ngồi cạnh bể bơi, cằm nhọn mắt dài, đuôi mắt hơi xếch lên, tướng tá gian ác, nhìn một cái đã biết là người thân của ai.

Một tay cậu ta đang ngả ngón ôm cô bé xinh đẹp có làn da mật ong, tay kia để trên bộ ngực của mỹ nữ tóc vàng mắt xanh bên cạnh.

Nhan Miêu nhớ tới những gì nghe được từ cuộc điện thoại hôm đó, không khỏi nhìn Tạ Tử Tu: “Anh Tạ, hai người đúng là anh em nhĩ”.

Cùng một giuộc với nhau.

Tình cảm anh em nhà họ Tạ quả thật không tốt lắm, hoặc có thể nói là chẳng có tình cảm gì, xem ra đôi bên đều không có ý chuyện trò thăm hỏi nhau.

Nhan Miêu vốn còn cho rằng, làm người một nhà, ít nhiều cũng phải giới thiệu bạn bè đôi bên, nhưng bọn họ chỉ đi lướt qua nhau coi đối phương như trong suốt.

Đám người kia ở căn biệt thự khác, chỗ này rộng như vậy, nếu cố ý không muốn chạm mặt nhau thì chạm sao nổi, coi như nước sông không phạm nước giếng, có thể sống yên không dây vào nhau.

Tối chiều lại có một chiếc xe nữa đi vào, chỉ trong một ngày mà biệt thự nghỉ ngơi tĩnh lặng này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Người tới lần này vóc dáng thướt tha, mặc chiếc váy quây dài dệt kim màu xanh nhạt, để lộ bờ vai và cánh tay mảnh mai thanh tú tuyệt đẹp, trên người cô ta chẳng đeo bất kỳ trang sức nào ngoài vòng hoa tươi màu tím nhạt ở cổ tay, chiếc váy dài khi bước đi gần như chấm đất, trông thật dịu dàng.

Cô ta còn bế theo một bé gái chừng hai ba tuổi, tóc mai ngay ngắn, thả tóc dài, mắt to, gương mặt nhỏ tròn tròn, thấy người là cười tươi tắn, khiến người ta thích vô cùng.

Tạ Tử Tu bước lên đón họ, đỡ lấy bé gái, ôm vào lòng với vẻ dịu dàng hiếm thấy, ngoái lại mỉm cười với Nhan Miêu: “Thư kí Nhan, đây là Tô Phi”.

Nhan Miêu bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, ngẩn người ra một lát.

Người phụ nữ này quả thật rất xinh đẹp, làn da trắng nõn như Tạ Tử Tu, gương mặt dịu dàng, tóc dài rẽ ngôi giữa, nhẹ nhàng vắn lên thành búi ở phía sau, mỗi nét mặt đều là vẻ nhã nhặn trầm tĩnh và dịu dàng quyến rũ tới bản thân cô cũng còn thấy đẹp. Tuy tuổi tác hơi lớn một chút, nhưng càng có vẻ chừng chạc, trông cũng không phải loại người ông ọo ngồi làm nũng trên đùi đàn ông giữa ban ngày ban mặt.

Dù cùng là phụ nữ, Nhan Miêu cũng không tránh được cảm giác có chút rung động trước vẻ mỹ nhân dịu dàng này.

Nhưng, nhưng mà, ngay cả cô con gái đáng yêu nhường này cũng có rồi, Tạ Tử Tu còn nói gì mà “không phải bạn gái chứ, đúng là vô nhân tính”.

Càng vô nhân tính hơn là, rõ ràng Đỗ Duy Duy từ hôn với anh ta mới chỉ là chuyện cách đây nửa năm, thế mà con gái anh ta đã lớn tới chừng này rồi.

Ai dà, thế giới gì đây hả.

Nhan Miêu tâm trạng rối bời chào hỏi người phụ nữ kia: “À chào chị Tô, em là Nhan Miêu. Thư kí của anh Tạ”.

Tuy là cấp trên của cô, nhưng cô cũng không dẫn được cảm

giác Tạ Tử Tu là gã đàn ông bỉ ổi hạ lưu.

Đối phương nở nụ cười ngọt ngào: “Chào em, chị là Tạ Dĩ Nhược. Chị gái Tử Tu”.

“À... Hả?”.

Tạ Tử Tu nói: “Thư kí Nhan, rốt cuộc mắt cô quáng tới cỡ nào hả, đây mới là Tô Phi”.

“...”

Cô bé con trong lòng anh ta cười hớn hở, thân mật bắt lấy ngón tay của Nhan Miêu.

“...=n=”.

May mà Tạ Tử Tu không biết cô vừa mới oán thầm anh ta, không thì chắc lại trừ tiền thưởng...

Thế nhưng, cô đầu tưởng tượng ra được hình ảnh Tạ Tử Tu dịu dàng ôm cô bé đặt trên đùi, sau đó bị cô nhóc này hôn lên mặt chứ.

Rõ ràng là hoàn toàn không hợp với phong cách của anh ta ==

Anh ta diễn vai kiểu “Đừng khóc nữa, còn khóc là Tạ Tử Tu sẽ tới bắt con đi” còn hợp hơn.

Tình cảm anh em nhà họ Tạ không tốt, còn chị cả Tạ Dĩ Nhược đã lấy chồng lại đứng vững ở vị trí trung lập. Sau khi đưa con gái đi thăm bạn bè trở về, chị ta sắp xếp làm một bữa BBQ trong vườn ngay tối hôm ấy, nhiệt tình mời mọi người cùng tới tham gia.

Trời còn chưa tối Nhan Miêu đã đói mềm, ngửi thấy mùi thịt nướng, không kìm nổi mà lần tới theo mùi thơm.

Tạ Dĩ Nhược tự tay nướng thịt muối ọi người, chị thay một chiếc T-shirt cotton pha sợi và quần jean trắng bạc, chất liệu bò mạnh mẽ không làm mất đi vẻ dịu dàng, thoát tục trong khói lửa của chị.

Nhan Miêu ăn ít thịt muối cuộn đậu cô ve ở chỗ Tạ Dĩ Nhược, nói dăm ba câu rồi quay đi lấy tôm hùm nướng ăn.

Tôm hùm cắt đôi, sau khi nướng rưới tương ớt ăn kèm dưa chuột, mùi vị tươi ngon vô cùng, Nhan Miêu không kìm được, một mình ăn hết cả con.

Trong lúc chờ dầu bếp làm cho cô một đĩa nữa, cậu em trai của Tạ Tử Tu cũng bê đĩa đi tới.

Nhan Miêu đang suy xét nên chào hỏi theo phép lịch sự, hay răm rắp nghe theo giáo huấn của Tạ Tử Tu, tránh đi chỗ khác thì cậu ta đã liếc cô một cái, cau mày trước: “Cô ở đâu ra thế? Người hầu mới à?”

“=_= Chào cậu, tôi đến cùng anh Tạ”. Là khách, không phải người hầu nhóc con chết tiệt ạ.

Hình như cậu ta rất kinh ngạc: “Giờ Tạ Tử Tu thích kiểu này à? ‘Nhân quang’ kém như thế từ khi nào vậy. Dù bị từ hôn, cũng không nên sa đọa như thế chứ”.

”=_= Xin đừng hiểu nhầm anh Tạ, ‘nhân quang’ của anh ấy vẫn rất tốt. Tôi chỉ là thư kí công ty, là nhân viên dưới quyền làm việc cho anh ấy thôi .

Đàn ông nhà này, sao đều nhất loạt công kích vẻ ngoài của cô thế, rõ ràng nhìn cô cũng bình thường mà.

“Có gì khác biệt sao? Chẳng phải thư ký là kiểu nhân tiện đó đó à?”.

Trong đầu bọn ranh con bây giờ nghĩ gì thế nhỉ. = =

“Bỏ đi, trông cô thế này chẳng ai hứng nổi”. Không để Nhan Miêu mở miệng, cậu ta đã lấy tôm hùm, bưng đĩa đi mất.

Lát sau Nhan Miêu buột miệng cảm khái với Tạ Tử Tu: “Anh với cậu em trai kia đúng là anh em ruột”. Mồm miệng không những xấu xa, mà thậm mỹ cũng méo mó như nhau.

Tạ Tử Tu nói: “Cô nói Tạ Thiếu Duy à? Chúng tôi không phải anh em ruột”.

“Hả?”. Nghe câu đó cô lại thấy mờ mịt, “Nhưng hai người cùng họ Tạ, lại giống nhau như đúc. Cậu ta cũng gọi chị anh là chị đấy thôi. Sao không phải anh em ruột?”.

Hình như Tạ Tử Tu mỉm cười: “Bố tôi không chỉ có một bà vợ”.

“Ba chị em tôi không cùng một mẹ”.

Phải lát sau Nhan Miêu mới phản ứng lại được: "Không đúng, không phải pháp luật quy định.

Tạ Tử Tu cười nói: "Pháp luật chỉ hữu dụng với một bộ phận thôi".

"..."

"Dù nói thế nào thì cô có thể hiểu đại khái tình hình nhà tôi được rồi đấy. Anh chị em nhà tôi không thể có kiểu quan hệ như cô với Nhan Tử Thanh được."

"..."

"Cho nên tốt nhất là cô đừng dính dáng quá sâu với bọn họ, cả chị tôi cũng thế, rõ chưa?"

Nhan Miêu đột nhiên cảm thấy hơi thông cảm cho Tạ Tử Tu. Gia đình không hòa thuận luôn tạo thành vết thương tinh thần lớn nhất với đứa trẻ. Nếu từ nhỏ đã lớn lên trong sự toan tính, đề phòng nhau, dù có tiền cũng chưa hẳn sung sướng.

Hôm sau Tạ Tử Tu đưa cô tới vườn hoa cá nhân nhỏ trong biệt thự, để cô cùng chăm sóc đám hoa cỏ, cũng để cô tận mắt xác nhận chuyện anh ta cầm cửa máy thực sự chỉ để dùng cửa gỗ.

Trong vườn hoa nhỏ rất yên tĩnh mát mẻ, dù dưới ánh nắng gay gắt thì màu sắc và hương thơm cũng dễ chịu nhàn tản.

Hồ sen đình nghỉ, xích đu trong vườn đều thấp thoáng dưới tán cây, mùi hương nhẹ thoảng trong gió, bóng cây khẽ lay.

Cây chuối to xanh mướt che cầu thang bằng gỗ, đồ mi nở rộ trải thanh thác hoa trắng thom ngát, hoa súng lẳng lặng mở những cánh hoa tuyệt đẹp hình sao trên mặt hồ.

Cảnh an tĩnh mà đẹp rực rỡ.

Tạ Tử Tu tới nhà kính lấy dụng cụ, đứng trên thang chữ A cẩn thận sửa sang cành lá rậm rạp của cây tử vi.

Nhan Miêu ngẩng đầu nhìn động tác thành thạo của anh ta.

Dưới ánh nắng rực rỡ, ngũ quan của anh ta rõ ràng tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, làn da càng trắng tới lóa cả mắt, không chút tỳ vết, chỉ có hàng mi rủ in bóng lên gương mặt.

Thực sự có thể nói là, thanh nhàn chốn phù thế, âu lo chớ để tâm.

Nhan Miêu nhìn tới ngơ ngẩn.

Rõ ràng gương mặt này phải nở nụ cười gian tà yêu quái, đi trên con đường của Boss lớn màn cuối trong game online, thế mà kết quả là lại ở đây cẩn thận cắt tỉa hoa lá cảnh.

Mà đáng ghét là trông thế này cũng rất đẹp.

Nhan Miêu ngẩng đầu tới khi cổ tê rần rần, mắt cũng hoa lên, nhưng Tạ Tử Tu vẫn kiên nhẫn lách ca lách cách sửa sang, không thấy nhàm chán.

Khi Tạ Tử Tu cúi xuống, cô vẫn ngơ ngơ giữ nguyên tư thế khiến cổ tê nhức, bốn mắt không hẹn mà gặp nhau.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: "Sao thế?"

Bất gặp ánh mắt của anh ta, đột nhiên Nhan Miêu có chút hoảng hốt: "À... sao anh thích làm vườn thế?"

Tạ Tử Tu cười đáp: "Cây cỏ rất kì diệu. Một hạt giống nhỏ, nhưng cuối cùng có thể lớn lên thành một loài hoa. Đây là sự kì diệu của tạo hóa".

"Ừm..."

Tạ Tử Tu lại cười cười, dịu dàng nói: "Cô cũng cảm nhận sự thần kì ấy một chút đi".

"Hả?"

"Là đi cảm xéng tới đây, cùng làm với tôi".

“...==”.

Tạ Tử Tu đưa cô dạo một vòng trong vườn, dạy cô nhận biết không ít loại cây cối, cùng kiến thức tĩa cây, làm cỏ căn bản.

Nhan Miêu lấy xẻng cầm tay be bé tí mĩ xới đất trong một cái bồn hoa lớn.

Được nửa thì Tạ Tử Tu nhận điện thoại, nói: “Cô cứ từ từ làm nhé, tôi ra ngoài có việc một lát”.

Nhan Miêu làm cỏ một hồi, vừa mệt vừa chán, đang ngồi mệt rũ ra trong đám hoa, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói: ‘Cái đó cũng bị hấn giành trước à? Bọn mày làm cái quái gì thế? Bữa nào cũng ăn cứt à?’.

Gã còn lại sợ sệt đáp: “Cậu Tạ, chúng tôi cũng không biết chuyện thế nào, rõ ràng đã sắp đặt xong rồi, cũng không để truyền ra ngoài, đâu ngờ được”.

Người kia rõ ràng phát cáu: “Tao X, cái tên Tạ Tử Tu XX để ra, đề tiện X, tao X nó XX”.

Nhan Miêu ngồi nghe Tạ Thiếu Duy văng tục chửi sếp của mình một trận. Có mấy từ cô mới nghe lần đầu, cũng không hiểu nghĩa, chỉ có thể nói vốn từ vựng của cậu ta rất phong phú, thật sự khiến cô mở rộng tầm mắt, đây cũng là một loại tài năng ấy nhỉ.

Sau khi chửi bới Tạ Tử Tu một trận vuốt mặt không kíp, trước mắt lại là khu vườn Tạ Tử Tu tự tay chăm sóc, càng khiến cậu ta bước thêm một bước, nhìn cảnh sinh tình.

“Một thằng đàn ông lại dính tới thứ này, rõ buồn nôn, nhất định là thằng gay”.

Nhan Miêu thực sự không hiểu logic của đám đàn ông, hình như đôi bên công kích nhau đều thích rửa đối phương là gay, từ này cũng có lực sát thương sao?

“Phá cái giàn rác rưởi này đi, đập được thì đập hết cho tao, châm lửa đốt sạch”.

Ầy, nếu Tạ Tử Tu quay lại phát hiện vườn bị phá, sẽ càng có lý do trừ sạch tiền lương, tiền thưởng của cô mất.

Nhan Miêu đành thả cái xẻng cầm tay ra, đứng phất dậy.

Có người đột nhiên nhảy ra từ đám hoa cỏ, cũng khiến một đám người khí thế hùng hục hoảng sợ.

Tạ Thiếu Duy tỉnh trí lại đầu tiên, mắng: “Con ngốc chết toi, mày trốn ở đó làm gì hả?”.

Nhan Miêu khách sáo đáp lại: “Cậu Tạ, cậu chửi bới cũng đủ rồi, động tay phá đồ làm gì, quá đáng lắm đó”.

“Mày tuổi gì hả, con ngu đàn chết tiệt, cút X nó sang bên cho tao”.

Trẻ con bày giờ mất lịch sự quá rồi đấy...==

“Nếu tôi đã ở đây, cậu đừng hòng động vào đồ của anh Tạ”.

Vừa nghe cô nói nghiêm túc hiên ngang như thế, đám người đều phá ra cười chế nhạo.

Tạ Thiếu Duy nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, giọng điệu thô lỗ: “Tao nói ày biết, đừng có vớ vẩn, không thì bọn tao cũng đánh luôn cả mày đấy”. ==

Nhan Miêu không thèm đấu khẩu Với bọn họ, chỉ chậm rãi mở thùng dụng cụ cạnh tay ra, để lộ cả hộp cưa, kéo sáng lóa ngay ngắn bên trong.

Trong ánh mắt chăm chú của đám người đang im lặng, cô nhẹ nhàng nhắc cái cưa điện lớn bằng cánh tay mảnh khảnh, mở công tắc, cưa điện lập tức “rùm” một cái bắt đầu chuyển động nhanh.

Trong nháy mắt, cả đám người đều dờ ra như tượng.

Được mấy giây, Tạ Thiếu Duy vẫn là người nở nụ cười trước:Này cô em, thứ này nguy hiểm lắm, lát nữa mà tự làm mình bị thương thì đừng có khóc đấy’.

Nhan Miêu nghĩ nghĩ, tắt cưa điện đi, đặt xuống. Tạ Thiếu Duy thở Phào bước tới gần cô nói: “Cô biết thứ này dùng thế nào không? Đừng tự phô trương ra vẻ, thấy máu thì cô là người đầu tiên ngất thôi”.

Câu nói còn chưa dứt, Nhan Miêu đã lấy tư thế phóng phi tiêu ném một cái gọng ghê đứt khoát, chiếc cửa tay bay “vù” sượt qua tai cậu ta, “phập” một tiếng ghim lên giá gỗ đằng sau.

“...”

Tạ Thiếu Duy giữ nguyên tư thế chết cứng tại chỗ, những người khác cũng nhất thời ả khẩu.

Nhan Miêu thành thực nói: “Cậu Tạ, mấy thứ nguy hiểm này chỗ tôi còn nhiều lắm”.

Trong bầu không khí im lặng, Tạ Thiếu Duy nhanh chóng đánh giá sơ qua tình hình. Đối tượng bọn họ muốn phát tiết ban đầu cùng lắm chỉ là mấy thứ thực vật không phản kháng được.

Giờ nếu bất ngờ khiến bản thân đổ máu thì chịu thiệt quá, cần bản là không cần thiết.

Trước một đồng hung khí thế kia, vẫn nên là một trang tuần kiệt biết thời thế thì tốt hơn.

Thế nên cậu ta hậm hực chửi “con điên” rồi dẫn người đi mất.

Tới khi Tạ Tử Tu quay lại, câu đầu tiên là hỏi phủ đầu cô:

“Hôm nay cô gây chuyện với Tạ Thiếu Duy hả?”.

“À, phải”.

Cô không định kể công. Nhưng nếu Tạ Tử Tu muốn thưởng cho cô, cô cũng đành vui vẻ nhận thôi. ^__^

Tạ Tử Tu cúi đầu nhìn cô: “Lần sau đừng thế nữa. Nó có làm gì nói gì, cô cứ coi như không nhìn thấy không nghe thấy. Không cần phải đáp lại nó”.

Nhan Miêu có chút bất ngờ: “Nhưng cậu ta muốn phá vườn hoa của anh mà, anh Tạ”.

“Thế đã làm sao?”.

Nghe giọng điệu cứng nhắc của anh ta, đột nhiên Nhan Miêu có chút mất tự tin: “Thế, đương nhiên tôi phải làm chuyện gì đó mới đúng chứ?”.

Tạ Tử Tu đáp: “Trước đây tôi đã nói với cô rồi, đừng dính dáng gì tới nó cả. Lúc đó việc cô cần làm nhất là đừng làm gì cả”.

Nhan Miêu sững người ra một lát, rồi nói: “Nhưng mà, nếu chúng ta cùng một chiến tuyến, bảo vệ anh cũng là chuyện nên làm chứ”.

Tạ Tử Tu thu lại nụ cười: “Tôi vẫn không cần cô ra mặt hộ tôi”.

“...”

Mới đầu Nhan Miêu có hơi khó chịu, nhưng tới tối cũng nghĩ thoáng ra được.

Nhà Tạ Tử Tu có xung đột thế nào thì cũng là hai anh em, việc nhà người ta, người ngoài như cô không nên nhúng tay vào.

Chung quy thì trong nhà ngoài ngõ có sự khác biệt, nếu cô thực sự khiến Tạ Thiếu Duy đổ máu thì với Tạ Tử Tu mà nói, nên phân định đúng sai thế nào đây?

Buổi tối đọc sách trong đình nghỉ mát, cảm giác có người tới gần, ngồi xuống cạnh cô.

“Xin lỗi”.

Nhan Miêu ừ rừ: “Tôi biết mà, đây là chuyện trong nhà của các anh’ Nếu khiến Tạ Thiếu Duy bị thương thật, anh cũng sẽ khó xử”.

“Ý tôi không phải thế”.

“...”

Tạ Tử Tu cúi đầu nhìn cô: “Nếu Tạ Thiếu Duy gây khó dễ với cô, tôi nhất định cũng sẽ bảo vệ cô”.

Không hiểu tại sao, Nhan Miêu thấy có chút vui mừng.

“Nhưng cô phải hiểu, cô không như tôi. Tôi có thể chuốc phiền phức, cô không thể được”.

Nhan Miêu thành thật đáp: “Anh Tạ, anh coi thường tôi rồi, tôi có thể tự bảo vệ bản thân. Tôi đâu phải người không biết lượng sức mình”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế được rồi. Nhưng dẫu sao thì cô tới đây là làm khách, những chuyện khác không liên quan tới cô. Tôi cũng phải chịu trách nhiệm an toàn cho cô chứ”.

Nhan Miêu lắc đầu: “Anh nghĩ nghiêm trọng quá đấy”.

Hình như để đáp lại sự lạc quan quá mức của cô, hôm sau khi Nhan Miêu lái xe Tạ Tử Tu ra ngoài mua hải sản, nửa đường bị một toán người chặn lại.

Thực ra cô rất có thể nhấn ga, phóng vọt lên, nhưng lỗ xe bị xước xước tróc hư thì... cô lại nhớ tới vị cấp trên thích tìm cớ trừ tiền lương của mình.

Xe dừng lại, mấy người bèn từ từ vây quanh, hiển nhiên là không có ý tốt.

“Xuống xe”.

Nhan Miêu nhìn quanh, không có động tĩnh gì hết.

“Xuống xe, con dân chết toi này”.

Nhan Miêu vẫn không động đậy.

Tạ Thiếu Duy chống hai tay lên nắp xe, dán bộ mặt gian tà của mình lên cửa kính chắn gió phía trước, hùng hùng hổ hổ: “Gan mày lớn thật đấy”.

Nhan Miêu nghĩ một lát, bật cần gạt nước lên.

“...”

Bị cần gạt nước đập hai cái vào mặt, cuối cùng đối phương then quá hóa giận: “Kéo nó ra đây cho tao. Đánh chết nó đi”.

Tới khi Tạ Tử Tu vội vã chạy tới hiện trường, từ phía cạnh nào đó mà nói, đã quá muộn rồi.

Chiếc xe thể thao Lotus của anh đã bị trầy xước, vỡ một bên đèn xe.

Tạ Thiếu Duy đứng xa xa ở bên đó, á khẩu không nói nổi nhìn thăm cảnh ở giữa đường cùng với anh.

Nhan Miêu vừa mới thẳng tay lấy gậy bóng chày đánh gã nào đó ngã xuống đất, rồi đập mạnh vào hạ bộ của người ta.

“Loại tội phạm cường X như các người, phải bị mất công cụ gây án!”.

Đối phương vừa lấy tay che bộ phận bị hại, vừa kêu thảm thiết liên hồi. Mấy gã kia cũng nằm rạp xuống đất, tay nắm cổ đại, trông đáng đau khổ vạn vẹo, rõ ràng là “công cụ gây án” của bọn họ đã bị chà đạp tới một mức độ nhất định.

Trong cơn gió đêm xào xạc, cuối cùng vẫn là Tạ Thiếu Duy mở miệng đầu tiên: “Cô... ác quá”.

Nhan Miêu xử lý xong gã tay sai xui xẻo cuối cùng, quay đầu lại trừng mắt nhìn cậu ta.

Tạ Thiếu Duy lập tức bước giật lại một bước theo phản xạ có điều kiện.

Phát hiện Tạ Tử Tu đã đuổi tới, Nhan Miêu chỉ nói đơn giản: “Anh Tạ, cậu ta làm hỏng đèn xe, tôi có thể đánh cậu ta không?”.

“... Xin cứ tự nhiên”.

Nhan Miêu lập tức đuổi theo, lấy gậy bóng chày đập lấy đập để: “Làm hư đèn xe này, tôi cho cậu làm hư đèn xe này!”.

Tạ Thiếu Duy bị đánh tơi bời hoa lá, chạy thẳng, Nhan Miêu đuổi theo không tha, tới mức cậu ta suýt nữa là sụp đổ.

Tạ Tử Tu ở xa còn có thể nghe thấy tiếng hét tuyệt vọng của Tạ Thiếu Duy văng lại trong gió: “Ôi mẹ kiếp, sao cô chạy được cỡ đó hả!”.

Tạ Tử Tu nghe thấy không khỏi bật mắt lại: Thê thảm quá cỡ”.

Kết quả của việc chặn đường lần này không nói cũng biết, ngay cả Tạ Tử Tu cũng bởi vậy mà bị ám ảnh.

”Thư kí Nhan... tôi thực sự đã đánh giá thấp cô rồi .

Nhan Miêu còn đương nỗ lực ăn sườn lợn nướng tươi ngon nhiều sốt, bổ sung năng lượng tiêu hao cả ngày hôm nay: - “Không thì anh cho rằng tôi ăn nhiều như thế là lãng phí thức ăn, không khỏe lên được tí gì à?”.

Nếu không có thể lực như tuyển thủ điền kinh, làm sao cô dắt Darwin vừa ra khỏi cửa đã vui vẻ quá độ đi dạo nổi chữ, nếu là con gái bình thường, chẳng ra một cái là để nó chạy mất

“Hơn nữa, anh trai tôi là cảnh sát, đương nhiên tôi biết thuật phòng thân rồi”.

“ ... ”

”Còn nữa, hồi tôi còn học trung học đã là thành viên của câu lạc bộ taekwondo, câu lạc bộ taekwondo trường tôi mạnh lắm thế nên năm nào cũng thu hút rất nhiều học sinh tới học, tất cả đều miễn phí. Nếu tham gia thi đấu có giải, ngoài tiền trợ cấp thì tiền thưởng của câu lạc bộ cũng khá quan trọng. Nhưng hội viên quá đông, muốn được đại diện đi thi đấu, nhất định phải có trình độ hạng nhất hạng nhì mới được, tôi rất cố gắng học đấy .

“Hồi đại học, tôi còn kiêm chức huấn luyện viên đội taekwondo, kiếm ít tiền tiêu vặt đấy”.

Cuối cùng Tạ Tử Tu mới khụ một tiếng: “Thư kí Nhan, tôi cảm thấy phải tăng lương cho cô.”

Nhan Miêu lập tức vui vẻ ra mặt: “Thật không? Vì tôi đánh Tạ Thiếu Duy giúp anh à?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười đáp: “Tạm cho là thế đi”.

Tạ Thiếu Duy lớn tới thế này rồi mà lần đầu tiên bị con gái đánh ột trận lên bờ xuống ruộng không sức phản kháng. Ấn tượng khó mà không khắc sâu.

Mà sợ một đứa con gái vì bị cô ta đánh cho không bò dậy nổi - chuyện này nói ra đúng là quá mất mặt, đại thiếu gia như Tạ Thiếu Duy có đánh chết cũng không chịu nhận thua người đó.

Thế nên thái độ Tạ Thiếu Duy dành cho Nhan Miêu rất phức tạp. Trong lòng đã có sợ hãi, lại không muốn để người ta nhận ra. Không những không thể tỏ ra yếu thế, mà lúc nào cũng phải giữ tư thế khiêu khích, mới có thể vẫn hồi được lòng tự trọng.

Sáng sớm hôm sau, hai bên oan gia ngõ hẹp lại tình cờ đụng nhau trong sân. Nói là oan gia ngõ hẹp chứ kỳ thực sân vườn rộng rãi, ở giữa còn cách đài phun nước, nếu muốn, hai bên hoàn toàn có thể không nhìn thấy nhau, cứ thế mà đi qua.

Nhưng Tạ Thiếu Duy nhìn thấy Nhan Miêu thì cảm giác hận thù còn chưa tan, bèn trừng mắt lườm cô trước, không thấy phản ứng gì lại hung hăng giơ ngón giữa lên khiêu khích với cô.

Nhan Miêu ngấm ngầm, giơ hai ngón tay lên, làm động tác “cắt cắt”.

Mặt Tạ Thiếu Duy xám ngoét, lập tức bỏ đi.

Tạ Tử Tu đứng cạnh cảm khái: “.. .Thư kí Nhan, tôi đúng thật được thơm lây”.

Nhan Miêu khiêm tốn đáp: ”Quá khen quá khen .

Để tỏ lòng khen ngợi, Tạ Tử Tu bèn tự lái xe đưa Nhan Miêu ra đường cao tốc, đi ngắm biển. Thực ra mục đích chính là để cô ăn một bữa hải sản ngay tại chỗ đánh bắt, ăn cho thỏa thích, đền bù cho chuyến đi vất vả mà chẳng được gì hôm qua, tiện thể “an ủi”.

Lúc xuất phát thời tiết không đẹp lắm, trời hơi mưa, cũng không dám chạy xe quá nhanh. Mãi tới khi chạy đến đoạn đường vắng, trời mới sáng lên, có thể nhìn thấy vách núi và sóng biển bên kia đường cao tốc.

Tạ Tử Tu hạ mui xe xuống, ánh nắng từ từ rót đầy trong xe, gió biển cũng tràn vào, mang theo hơi ẩm có chút mặn mòi.

Thời tiết đẹp đến bất ngờ, lộ trình nhẹ nhàng thoải mái, ngoài tiếng chim thi thoảng vang lên thì không gian thật vắng vẻ yên tĩnh, không có chiếc xe nào khác chạy qua. Đường không rộng nhưng khá bằng phẳng.

Tạ Tử Tu kiên nhẫn đi hết một đoạn, cuối cùng cười nói “Ngồi vững nhé”, rồi đóng mui xe, nhấn mạnh chân ga, phóng vọt đi.

Trên đường có mấy khúc quanh rộng hẹp lên xuống ngang sườn núi hình chữ s, chữ u, thế nhưng không hề ảnh hưởng tới tốc độ của xe, Tạ Tử Tu bẻ lái thanh thoát như nhấc tay hạ dao, không hề lưỡng lự, như đi vào chốn không người.

Cảm giác tốc độ tuyệt đỉnh này khiến người ta ham mê như say rượu.

Được một lát, Nhan Miêu để ý thấy chiếc Lamborghini trong gương chiếu hậu đang theo sát, cô có chậm hiểu cũng cảm thấy hình như đối phương có ý đối địch.

“Chiếc xe kia muốn làm gì thế?”.

Tạ Tử Tu đáp: “Đó là xe của Tạ Thiếu Duy”.

“... Cậu ta muốn đua xe với chúng ta sao?”. Hay là muốn đâm xe cùng chết cả đôi?

Tạ Tử Tu cười cười liếc nhìn cô: “Cô muốn đua à?”.

Nhan Miêu do dự: “Có thể đua được sao? Tôi cảm thấy xe của cậu ta hình như khá lợi hại.”

Nhìn dáng chiếc xe Lamborghini kia hùng hùng hổ hổ, chắc đã có sự chuẩn bị, muốn quyết đấu một trận. Ai giống bọn họ, chỉ vì muốn ăn hải sản sớm hơn một chút mà phóng xe nhanh.

Tạ Tử Tu mỉm cười.

Từ từ giảm mạnh chân ga, lực đẩy mạnh mẽ lao lên từ đuôi xe trong nháy mắt, nguồn lực mạnh mẽ như vậy dường như có thể truyền vào thân thể. Nhan Miêu chỉ cảm thấy tóc gáy mình cũng dựng ngược lên theo chiều tăng của tốc độ.

Chiếc Poscher lập tức như con quái thú trên xa lộ, khi động cơ tăng áp hoạt động toàn lực, sức máy mạnh mẽ hòa cùng tiếng gầm gào của ống xả và động cơ. Chỉ trong phút chốc, vận tốc xe đã ở mức hai trăm dặm một giờ.

Với công dân tốt, sống và làm theo pháp luật như Nhan Miêu mà nói, vận tốc này thật đúng là muốn chết. Không kêu trời cũng phải gọi cảnh sát. Nhưng vì xe do Tạ Tử Tu lái nên cô không hề cảm thấy sợ thứ bảo tấp này, chỉ chăm chú nhìn thẳng phía trước.

Lại vòng qua một khúc quanh nữa, Tạ Tử Tu đột ngột bẻ tay lái Nhan Miêu chỉ nghe thấy tiếng rín rít rất nhỏ của bánh xe, chưa kịp phản ứng, xe đã vòng qua một khúc cua ngon lành.

Trên con đường vẫn còn ẩm ướt, cả xe lẫn người đều tốc độ và bình tĩnh, mỗi động tác đều chính xác tới độ quả thực có thể khiến người ta nổi da gà.

Xe của Tạ Thiếu Duy vẫn bị ép lại đằng sau, không cách nào vượt qua bọn họ.

Lại vòng qua một khúc cua, bọn họ vẫn thuận lợi vượt lên trước như cũ, giành đường. Nhan Miêu đang nghĩ cậu thiếu gia trẻ tuổi phơi phới kia không biết tới mức nào thì đuôi xe thành linh bị đâm một cái.

Nhan Miêu sợ hãi, phản ứng đầu tiên là: “Anh Tạ, xe này anh đã đóng bảo hiểm chưa?”.

Tạ Tử Tu cũng liếc nhìn gương chiếu hậu, vội vàng đánh tay lái: “Thằng nhóc này điên thật rồi .

Chiếc Lamborghini lại đuổi tới, đụng thêm lần nữa không chịu buông tha.

Đưa xe mà cũng có thể đưa tới mức thẹn quá hóa giận, cũng không sợ xảy ra tai nạn chết người, Nhan Miêu quả thực hoài nghi cậu thiếu gia kia lớn lên nhờ ăn thuốc nổ, hơn nữa còn ăn quá nhiều, thể nên trong đầu toàn là thuốc nổ, không có chỗ mà suy nghĩ nữa.

Nhan Miêu không tìm được mà ngoái đầu lại, giận dữ hét lên, chẳng quan tâm cậu ta có nghe được hay không: “Này, đủ rồi đó, thẳng nhóc chết tiệt kia...”.

Xe lại vòng qua một khúc quanh, Nhan Miêu cũng cảm thấy xe va chạm chấn động liên tục, nó đã không còn cách nào đối phó được với khúc quanh trên đường ở tốc độ này nữa rồi, còn tiếp tục thì sẽ xảy ra chuyện thật.

Thật là... sao đây hả trời, rõ ràng hôm nay cô ra ngoài chỉ để ăn hải sản thôi mà!

Thấy vách núi ở ngay trước mặt, chỉ trong chớp mắt, Tạ Tử Tu đột ngột phanh gấp xe lại, Nhan Miêu không ngờ với tốc độ chết người như thế mà cũng có thể phanh gấp như vậy, dù có thắt dây an toàn vẫn suýt nữa bị đập lên cửa kính phía trước.

Còn chưa hoàn hồn đã thấy xe của Tạ Thiếu Duy mất khống chế vượt qua bọn họ rồi đâm thẳng vào vành chắn an toàn.

Nhan Miêu sợ tới nỗi tiếng hét cũng nghẹn lại trong cổ. May mà chiếc xe đâm vỡ vành chắn nhưng không bị trượt ra ngoài, còn kẹt lại ở đấy, tóm lại là không bị rơi xuống vách núi.

Tạ Tử Tu lập tức kéo cô dậy, vội vàng xuống xe dưới ánh nắng gay gắt gần như không thể mở mắt ra nổi. Tạ Thiếu Duy cũng vật lộn chui ra khỏi xe, ánh nắng chiếu trên gương mặt trắng bệch của cậu ta.

Chiếc Lamborghini mắc kẹt bên vách núi, khói bốc lên mù mịt, ba người nhất thời đều kinh hoảng chưa trấn tĩnh lại được, không còn gì để nói.

Trận chiến đua xe này tuyên bố kết thúc qua loa với kết quả hai bên đều thiệt hại.

7. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chồi 3

Nỗi căm phẫn khó hiểu, quyết chí phân cao thấp, không đội trời chung ban nãy gần như đã tiêu biến hết trong cú va chạm.

Tạ Thiếu Duy không lên tiếng, Tạ Tử Tu vẫn là kẻ không hiện vui buồn lên mặt, Nhan Miêu cũng không ầm ĩ nháo nhào, mọi người đều không hện mà cùng giữ bầu không khí im lặng.

vẫn là Tạ Tử Tu móc di động ra trước gọi xe móc và người tới đón bọn họ.

Nhưng cứu hộ cũng không thể tới ngay lập tức, trong lúc chờ đợi ba người cũng chỉ có thể nhìn nhau trong bầu không khí im lặng có chút chán nản này.

Không tìm đâu ra chỗ có thể tránh nắng trên đoạn đường này, mặt đất đã nóng hầm hập dưới ánh nắng chói chang, nước mưa trên đường buổi sáng hiển nhiên đã bị bốc hơi hết, dù có gió biển thổi tới cũng chẳng thấy mát chút nào.

Bị hoảng sợ, lại chỉ có thể trơ mắt phơi khô dưới nắng gắt, mùi vị cũng không hề dễ chịu.

Tạ Tử Tu cúi đầu hỏi: “Vẫn ổn chứ?”.

“Ừm...”.

“Sợ lắm hả? Tôi không nên đua xe”.

“Không sao mà”. Nhan Miêu cho anh ta xem tay chân mình, “Anh xem, không run tí nào nhé”.

Cũng không biết thần kinh của cô quá vững, hay là quá tin vào kỹ thuật lái xe của Tạ Tử Tu, trừ lúc hoảng hốt tới độ tim ngừng đập một nhịp khi tận mắt thấy xe Tạ Thiếu Duy suýt nữa rơi xuống vực, những lúc khác cô lại vô cùng hưởng thụ.

Tạ Tử Tu mỉm cười, Nhan Miêu thấy anh cởi áo khoác ra, trùm lên đầu cô che nắng, vội vàng nói: “Anh Tạ, tôi có mang ô đây”. Rồi lôi một bao vải màu xanh da trời chấm bi dài hơn mười centimet từ trong túi ra.

“...”

“Đây là loại ô gấp ba siêu nhẹ dùng khi mưa nắng, gấp lại rất nhỏ, chỉ có tám mươi gam thôi. Nhưng chất lượng vô cùng tốt. Đây, anh có muốn cầm thử không?”

Tạ Tử Tu cũng thấy thú vị, cầm lấy áng chùng: “Đúng là rất nhẹ”.

Nhan Miêu mở ô ra, khung ô rất nhẹ nhưng tán ô lại rộng rãi, Tạ Tử Tu mỉm cười đứng dưới tán râm với cô còn Tạ Thiếu Duy hiển nhiên đứng một mình ven đường lặng lẽ phơi nắng.

Dù trước đó có hung hãn, kiêu căng, hống hách thế nào, phơi nắng cũng héo đi như nhau thôi.

Đứng một lát, Nhan Miêu thấy bên thái dương Tạ Tử Tu đã rịn mồ hôi, lại chuyên nghiệp rút đồ từ trong túi ra: “Anh Tạ, dùng cái này đi”.

“Hả”

Trong tay là con búp bê đội mũ trái cây dài chừng mười centimet, Nhan Miêu tháo mũ trái cây xuống, bên trong là một cái quạt mi ni.

“...”

Nhìn nhỏ nhỏ không bắt mắt, thế mà bật công tắc lên sức gió cũng không tồi.

“Mát không?”

Tạ Tử Tu không khỏi bật cười: “Thứ này lấy đâu ra thế?”

”Mua trên mạng đấy, mua nhiều chỉ năm tệ một cái thôi, tôi mua nhiều đi tặng, anh có cần không? .

“...”

Hai người có ô che nắng, có quạt điện mi ni mát mẻ, khiến người khác nhìn vào thèm chảy nước, một lát sau, Nhan Miêu lại hỏi: “Anh Tạ, anh có khát không?”

Tạ Tử Tu cười: “Hơi thôi”.

Nhan Miêu lại mở túi: “Tôi có cam đây, có muốn ăn không? .

Tới lúc này thì ngay cả Tạ Thiếu Duy cũng không kìm được mà quay đầu lại: “Cam?”

Khi bị phơi nắng tới mức gần như khô quắt, thứ trái cây chua ngọt lại nhiều nước như cam quả thật chẳng khác gì mưa rào trong ngày nắng hạn.

Nhan Miêu lôi mấy quả cam to trong túi ra thật. Tạ Tử Tu ngần ngừ cầm lấy một quả: “Lấy ở đâu ra đấy?”. Hình như nhìn hơi quen quen.

“Trên bàn bữa sáng”.

Tạ Tử Tu cố gắng không chế biểu hiện trên mặt mình: “Hả...”.

“Tôi thấy nhà anh quá lãng phí. Thức ăn bữa sáng còn thừa lại, dù là hoa quả chưa ai động vào, cũng phải vứt hết vào thùng rác. Sáng nay tôi thừa lúc chưa bị vứt hết đi, dù sao cũng làm đồ ăn vặt được”.

Tạ Thiếu Duy không kìm được mà nói xen vào: “Vì để bữa sau ăn thì đồ không còn tươi nữa”.

Nhan Miêu đóng cửa quả cam trong tay: “Sao thế được, quả này còn tươi thế. Dù sao tôi cũng mang tới đây rồi, vứt đi thì tiếc quá”.

Tay cô đưa một cái, mắt Tạ Thiếu Duy cũng bắt giắc chuyển động theo.

Tuy người này tính tình nóng nảy suốt chút nữa hại chết ba người bọn họ, Nhan Miêu vẫn hỏi thăm, xuất phát từ tình thần chủ nghĩa nhân đạo: “Cậu muốn ăn một quả không?”.

“Không thèm!”.

Nhan Miêu cũng không miễn cưỡng, bóc một quả, chia nửa đưa cho Tạ Tử Tu.

Vỏ cam vừa được bóc, khó tránh được mùi thơm tỏa ra, với người khát tới độ bốc khói cổ họng mà nói, quả thật là tàn ác vô nhân đạo.

Nhan Miêu đưa múi cam vào miệng, cảm khái từ tận đáy lòng: “Ngọt quá à”.

Tạ Thiếu Duy lẳng lặng đứng bên, mặt sắp méo xẹo đi.

Dưới cái nhìn rình mò lén lút và không thể khống chế nổi nước bọt ứa ra của đối phương, Nhan Miêu rộng rãi nói: Cậu muốn ăn thì cầm đi này .

Tạ Thiếu Duy lại xù lông lên đáp: “Dù tôi có ăn, cũng không có nghĩa là tôi thiếu nợ ân tình của cô! .

... = = Cậu có thích ăn không”. Thằng nhóc này muốn ngược tới chừng nào chứ.

Đối phương làm bộ mặt bí xị không tình nguyện đi tới lấy một quả cam, Nhan Miêu không muốn nhìn Tạ Thiếu Duy, ngoái đầu nhìn Tạ Tử Tu: “Anh Tạ, nếu thấy bị cảm nắng, chỗ tôi còn có nước Hoắc Hương Chính Khí(18) đây.

Làm thư kí vạn năng, túi của cô quả thật là cái túi Doraemon. Ba người ăn hết cam trong túi cô mới tìm được cơn khát.

Khi xe tới đón bọn họ về, hai bên cùng vẫn giữ thái độ không thèm để ý đến nhau, coi như không xảy ra chuyện gì. ít nhất ngoài là như thế.

Vừa quay về, đã có người kéo tới đón Hai phe khác phau, quan chia hai đường, Tạ Thiếu Duy được tiền hô hậu ứng về nơi nghỉ ngơi, từ đầu tới cuối không hề nói xin lỗi hay cảm ơn.

Da Nhan Miêu mỏng, lại không có ưu thế trời ban phơi nắng không đen không hại như Tạ Tử Tu, khi về bên uống một bụng nước ép trái cây, bôi một lớp kem dưỡng dày. Nhưng khi ngủ dậy vẫn cảm thấy người nóng rát, còn có cảm giác đau nhức âm ỉ, bèn quyết định xuống nước bơi một vòng.

Thay bộ bikini dạng váy, Nhan Miêu xuống bể bơi, làn nước dưới bóng cây mát lạnh, khiến phần da lộ ra của cô đều nhận được sự chăm sóc chu đáo.

Bơi thoải mái được một đoạn, Nhan Miêu thả lỏng trong nước, ngẩng đầu dựa vào thành bể nghỉ ngơi, mái tóc ướt được cuốn cao lên thành một búi phía sau, mắt khép hờ nhìn ánh sáng lấp lánh xuyên qua giữa tán lá cây.

Đang lim dim buồn ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng gầm lên giận giữ không kìm chế được của đàn ông: “So với thư kí của Tạ Tử Tu, chúng mày chỉ là một đám bỏ đi”.

Nhan Miêu thực sự bị tiếng hét đánh thức vội vàng lau nước trên mặt, đứng thẳng người dậy, quay đầu nhìn trên bờ.

Đối phương đang hùng hổ bước tới, tới cạnh bể bơi mới phát hiện có người dưới nước, cúi đầu nhìn, bốn mắt gặp nhau, hai người đều ngẩn ra.

Nhan Miêu chân tay mảnh khảnh đứng trong nước, ngẩng đầu mở to mắt, vì đối phương đứng từ trên nhìn xuống, trông càng có vẻ cao to.

Nhìn nhau được mấy giây, sắc mặt Tạ Thiếu Duy càng khó coi hơn, “hừ” một tiếng rồi quay người bực bội đi mất.

“...=_=”

Không phải vừa mới khen cô đấy à, giờ tự dưng giận cái gì không biết?

Buổi tối ngồi ăn cùng Tạ Tử Tu, không biết tại sao Nhan Miêu cảm thấy anh ta không được vui, cô ăn hết hai bát to, còn quét nhẵn cả đĩa dưa chuột trộn dưa, thế mà Tạ Tử Tu còn chưa ăn hết một bát.

“Sao thế anh Tạ, không ngon miệng hả?”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Không phải”.

“Đúng rồi ” Nhan Miêu lại và hết nửa bát cơm, Anh Tạ này, hình như hôm nay tôi nghe Tạ Thiếu Duy khen tôi ấy .

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Hả?”.

“Cậu ta mắng cấp dưới của mình không bằng thư kí của anh” Nhan Miêu vẫn có chút tự hào, “Thế này có giúp anh giành lấy hào quang không?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười.

“...”

Hồng rồi, hình như vẫn chưa có vẻ rất vui thì phải.

Suy nghĩ của cấp trên rất khó đoán, còn khó đoán hơn tâm tư của phụ nữ nhiều.

Thế là Nhan Miêu dè dặt nói: “Chuyện đó, có phải tôi tự ý chia cam cho cậu ấy là sai không?”

Tạ Tử Tu cười đáp: “Không, không cần phải nhỏ nhen thế, cô rất tốt”.

“Ừm...”.

Yên lặng được một lát, Nhan Miêu đành tìm chủ đề tiếp: “Nói ra thì kỳ thực Tạ Thiếu Duy rất có định kiến với tôi thì phải?”.

Tạ Tử Tu cười: “Tại sao?”.

“Lần đầu tiên cậu ta thấy tôi, đã hỏi tôi có phải là người hầu mới tới không. Còn bảo trông tôi như thế này, chẳng ai thèm cả. Chung quy là kịch liệt công kích vẻ ngoài của tôi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Nó chủ động bắt bẻ vẻ ngoài của cô hả?”.

“Đúng”.

Có gì đâu mà mặt mày phức tạp thế nhỉ, chính anh ta cũng đã kích rồi đây thôi. Mở miệng ra là làm tổn thương người khác, đây chắc hẳn là truyền thống của người nhà họ Tạ.

Tạ Tử Tu đột nhiên nói: “Kì nghỉ cũng sắp hết rồi, mai chúng ta về đi”.

“Được. À, không được, vé tôi mua là loại chiết khấu rẻ, ngày kia bay không thể đổi được”.

“Không sao, mua thêm vé nữa là được, công ty thanh toán”.

“Ấy, sao phải vội thế chứ...”

Nhưng đã có công ty chi trả giúp, lại là yêu cầu của cấp trên, Nhan Miêu cũng không ý kiến, thay đổi lịch trình cho hợp với sở thích của cấp trên cũng là trách nhiệm của thư kí.

Kì nghỉ kết thúc vội vàng, Nhan Miêu tạm biệt ánh dương ấm áp, kéo hành lý quay lại thành phố T lạnh lẽo, lại run cầm cập sống hết hai ngày.

Trong thứ thời tiết âm dưới mười độ này, Nhan Miêu không khỏi hoài niệm tới nắng tràn cỏ biếc cây xanh.

Nhưng ngày đầu tiên đi làm, vừa cảm được bao lì xì mừng tuổi đầu năm, Nhan Miêu lập tức quăng hết cái gì mà ánh nắng mây trắng ở bờ biển ra khỏi đầu, chỉ còn lại tình cảm biết ơn nóng như lửa với cấp trên và nhiệt tình với công việc mà thôi.

Năm mới cô chẳng có mục tiêu gì lớn, chỉ cần tiếp tục thế này, thuận lợi lĩnh lương, cố gắng thêm tiền thưởng và hy vọng Nhan Tử Thanh u mê biết đường về, đừng quán lấy Đỗ Duy Duy nữa, thế là tốt lắm rồi.

Nhắc tới Nhan Tử Thanh, Nhan Miêu mới chán nản nhớ ra, mấy ngày nghỉ quả thực quá “phong phú đa dạng”, thế nên cô quên mất phải kịp thời theo dõi tiến triển của Nhan Tử Thanh và Đỗ Duy Duy.

Tạ Tử Tu là đương sự thế mà cũng quên sạch bách!

Ai da, liên minh chia uyên rẽ thúy như bọn cô, có thể có thành quả gì mới lạ đây.

Hôm ấy Nhan Miêu đang pha cafe trong phòng trà, đột nhiên thấy mấy vị đồng nghiệp lén vào như đang trốn thứ gì đấy, rồi nhỏ giọng nói chuyện.

“Mấy người đó là ai?”.

“Hình như là tới tìm sếp Tạ”.

“Xem ra không giống kiểu người đàn ông, sao bảo vệ để bọn họ lên đây nhỉ?”.

Nhan Miêu cầm cốc đi ra, quả nhiên nhìn thấy cậu thanh niên cao to dẫn theo một đám người, hùng hùng hổ hổ xăm xăm bước tới.

Nom tướng mạo người dẫn đầu mắt xếch rất có khí chất của đại ca xã hội đen, rất có cảm giác áp bức, mấy tên tay chân đi đằng sau người thì cạo trọc, người thì xăm trổ dày đặc từ cổ tay kéo ra ngoài cổ áo.

Chẳng trách dọa đồng nghiệp chết khiếp.

Tuy bọn họ hung hãn, nhưng hành động vẫn ở mức hợp pháp, thế nên mọi người đều nháo nhác kính cẩn dõng theo, không ai dám cản.

Nhan Miêu bưng cafe, thông thả đi tới đón khách, cậu thanh niên đi đầu vừa nhìn thấy cô, lập tức dừng ngay tại chỗ, khiến đám người đi đằng sau cũng lục tục vội vàng dừng lại.

“Cậu tới làm gì?”.

Tạ Thiếu Duy khụ một tiếng, dừng sức trầm mặt xuống: “Tôi tìm Tạ Tử Tu. Bàn công việc”.

“Ừ”. Tất cả việc công của Tạ Tử Tu, thậm chí là phần lớn việc tư, cô đều nắm thông tin đầu tiên, đồng hành với nhau, kiểu bàn chuyện hoàn toàn chưa được sắp xếp lên lịch như thế này có điểm đáng ngờ, “Anh Tạ vẫn đang hợp, có chuyện gì thì có thể nói trước với tôi”.

“...”

Nhan Miêu thành thạo dẫn đám người họ tới phòng tiếp khách, đẩy cửa ra: “Xin vào đây ngồi”.

Nhưng Tạ Thiếu Duy bước giật lại một bước, sau đó lạnh giọng nói: “Tôi không nói với cô. Tôi gặp trực tiếp Tạ Tử Tu”.

Nhan Miêu thoáng giận, trong lòng kẻ này nhất định có ma mới trốn trốn tránh tránh như thế, suy nghĩ xấu xa là đáng chết! Đoạn đặt cốc cafe lên bàn: “Cậu còn chưa qua nỗi cửa của tôi mà đòi gặp sếp tôi à?”.

Nếu ngay cả chức năng lọc bỏ cũng không có, sao có thể gọi cô là thư kí toàn năng chứ?

Tạ Thiếu Duy đang ngồi đối diện với cô, hai tay đút trong túi quần, tựa lưng vào ghế, nhìn chòng chọc lên trần nhà, hình như tâm trạng chẳng vui sướng gì. Đám đàn em hung hãn khỏe mạnh kia của cậu ta vẫn đứng đằng sau.

Sao trông như cô đang cưỡng ép cậu ta hay thế nào ấy nhỉ? Nếu trong lòng cậu ta không có ý xấu, có gì phải chột dạ? Ánh mắt đôi bên gặp nhau, Tạ Thiếu Duy lập tức dời mắt đi.

Đúng là rất khả nghi.

Cậu ta không chịu nhìn cô, Nhan Miêu lại trừng mắt nhìn cậu ta, xem cậu ta định dùng thủ đoạn gì gây bất lợi cho sếp nhà mình.

Tạ Thiếu Duy thực sự có điểm giống Tạ Tử Tu, mày dài xếch lên, sống mũi rất thẳng, chẳng qua bộ dạng cậu ta vẫn như đang giận dữ, khiến cô nhớ tới, ừm... chú chó Husky(19).

Cuối cùng cậu chàng quay mặt đi, nghiêng rằng hạ giọng nói: “Cô nhìn tôi làm gì?”.

“ ... ”

Không thể thì cậu ta cho rằng giám thị là cái gì chứ.

Mặt cậu ta bỏ bừa bừa, hình như vì giận quá: “Cô, mẹ kiếp, đừng nhìn tôi được không hả?”.

“ ... ”

Nhan Miêu âm thầm lắc đầu liên tục trong bụng.

Thật sự quá là yếu đuối, vốn dĩ kẻ làm đại ca phải bị vạn người quan sát, sao có thể bị người ta nhìn mấy cái đã phát khùng lên được. Nhìn Tạ Tử Tu bình tĩnh bao nhiêu kia kìa, đây gọi là khác biệt đấy.

Khi Tạ Tử Tu họp xong, sớm đã có người thông báo tình hình với anh, anh bèn đi thẳng tới phòng tiếp khách, đẩy cửa ra, vừa nhìn hai người ngồi mặt đối mặt với nhau như gặp phải kẻ địch, Tạ Thiếu Duy đỏ mặt tía tai, thì sưng người ra.

Nhan Miêu vội vàng đứng dậy, thành thật báo cáo: ” Anh Tạ, cậu ta nói có hẹn trước với anh”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: ”Đúng là có hẹn trước .

“Ấy...”.

”Thư kí Nhan, cô đi làm việc đi, tôi nói chuyện với cậu ấy .

Nhan Miêu đi pha trà cho bọn họ, lại có chút xấu hổ: Hoá ra đúng là tới bàn chuyện công”.

Cô còn trách nhầm Tạ Thiếu Duy.

Nhưng mà, một là cô không biết chuyện, hai là, Tạ Thiếu Duy không dừng sao lại xử sự luống cuống như thế chứ, trông đáng vẻ như ngầm có ý đồ xấu, chẳng phải tự khiến người ta nghi ngờ sao.

Lần này Tạ Thiếu Duy thực sự tới bàn chuyện làm ăn nghiêm chỉnh đằng hoàng. Mọi người ngồi nghiêm túc hai bên bàn, không hề xuất hiện tình cảnh ra tay đánh đấm rút súng bắn nhau.

Mà hình như cuối cùng còn có dấu hiệu sắp bắt tay nhau, thậm chí Tạ Tử Tu còn mỉm cười nói: ”Chúng ta trên thương trường đương nhiên chẳng có kẻ thù nào là vĩnh viễn .

Đúng thế mới lạ, cả cái mặt này rõ ràng là vẻ muốn đuổi Tạ Thiếu Duy đáp: ”Tuần sau tôi tới Tokyo tham gia triển lãm, cần mấy người bên anh đi với bọn tôi .

“Được thôi”.

“Tôi muốn tự chọn người”.

“Được”.

Bầu không khí gượng gạo này cũng có thể coi là hòa bình thân thiết nhỉ.

Tạ Thiếu Duy đột nhiên nhìn sang Nhan Miêu đang bưng trà vào phòng: “Tôi chọn cô ta”.

Nhan Miêu ngẩn người ra một lát, Tạ Tử Tu đáp lời trước cả cô: “Thư kí Nhan có việc khác phải làm. Anh nghĩ là không đi được”.

Tạ Thiếu Duy vẫn cau mày: “Tôi không thương lượng chuyện này với anh”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Hay anh đề cử mấy người thích hợp hơn nhé”.

“Không cần”.

“Chuyện nhỏ ấy mà làm khó người ta thì chẳng có gì vui cả”.

Tạ Thiếu Duy đáp lại bằng một tiếng cười giễu.

Thấy bầu không khí khó lắm mới khách sáo được như vậy lại sắp nổ ra khơi lửa vì một chuyện bé cọn con, Nhan Miêu vội vàng tự giác giơ tay lên chuyển nỗi oán hận của hai vị Boss đi: “Không sao, tôi đi được”.

Lễo đẽo theo Tạ Tử Tu về phòng làm việc của anh ta, đóng cửa lại, Tạ Tử Tu liền rút lại nụ cười: “Thư kí Nhan”.

“Có”.

Tạ Tử Tu hoàn toàn không bị cảm động vì tinh thần cống hiến của cô: “Cô không cần tự chuốc phiền phức ình”.

“Không sao mà”, Nhan Miêu an ủi, “Tôi nhất định làm tốt mọi việc, để cậu ta không nắm được thóp mình”.

Ai chẳng biết Tạ Thiếu Duy đặc biệt lôi cô ra, chính là vì tìm cơ hội trả thù. Cô không sợ bị báo thù nhé.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát: “Không phải cô cứ làm tốt mọi việc thì không có phiền phức”.

Nhan Miêu ngẫm nghĩ: “Nhưng mà, nếu để người khác đi chắc chắn sẽ bị gây khó dễ hơn. Dẫu sao cũng không nên vì tôi mà liên lụy tới đồng nghiệp khác chứ?”.

Nếu cô đắc tội với Tạ Thiếu Duy thì tự chịu trách nhiệm tới cùng cũng là bổn phận của cô.

Chẳng qua hiếm khi cấp trên bắt lương lúc nào cũng lấy chuyện bắt nạt cô làm vui lại lo lắng cho cô thế này, rất khiến người ta cảm động.

“Anh Tạ đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ quay về nguyên vẹn mà!”.

Nhan Miêu không khởi hành cùng mọi người mà tới Tokyo trước hai ngày với một vị đồng nghiệp, thỏa thuận liên lạc với người phụ trách bên đối phương, làm quen đường xá, sắp xếp phương tiện đến khách sạn, thu xếp ổn thỏa mấy chuyện linh tinh, rồi mới đi đón đám người Tạ Thiếu Duy.

Đêm xuống trời đổ tuyết, sáng sớm ra đã phải đi đón người ở sân bay lạnh phát sợ, mở miệng thở ra toàn thấy khói trắng.

Nhan Miêu rất sợ lạnh, thế nên lôi hết mũ lông thỏ, bịt tai lông cáo, cổ áo lông chồn, găng tay lông dê ra, đây toàn là đồ giảm giá đặc biệt cô cướp được ở khu mua sắm, mua cả bộ định dùng trong mười năm, ngoài ra còn có một cái khẩu trang to, giữ ấm toàn thân tới tận chân răng, giống hệt người Eskimo(20), chỉ để lộ ra đôi mắt to.

Cuối cùng cũng đợi tới chuyên bay của bọn họ, Tạ Thiếu Duy là người cuối cùng đi ra, khoác áo lông cừu to, gương mặt lúc nào cũng cau có cứng nhắc.

Kiểu ăn mặc vũ trang hạng nặng của cô trong đám người rất bắt mắt, Tạ Thiếu Duy liếc nhìn cô một cái, đúng lúc Nhan Miêu cũng ngẩng đầu nhìn lại, cậu ta lập tức dời mắt ra chỗ khác.

“Xi, ăn mặc như cướp thế này là sao chứ”.

Nhan Miêu đã quen bị cậu ta soi mói, đón mọi người rồi giúp tài xế xếp toàn bộ hành lý lên xe của khách sạn, lại kiểm tra lần nữa. Tới khi xác nhận mọi người đã ở trên ô tô, cô mới lên xe, phát ọi người bằng lịch trình đã in số điện thoại liên lạc của từng người.

“Mấy ngày này lịch trình của chúng ta rất dày, thế nên xin hãy nắm vững thời gian nghỉ ngơi cho tốt. Chú ý giữ ấm và chuẩn bị giày dép cẩn thận. Đến lúc đó sẽ có nhân viên phiên dịch chuyên trách, nhưng tôi cũng có thể giúp được. Có chuyện xin cứ liên hệ với tôi”.

Tạ Thiếu Duy chỉ “hừ” một tiếng.

Tới khách sạn, nhận phòng xong xuôi, Nhan Miêu lại phát ọi người một bản tài liệu cần dùng hôm sau, tới lại nhắn tin nhắc nhở đường đi, thời tiết và thời gian xuất phát ngày mai.

Thu xếp thỏa đáng mọi thứ, cuối cùng cô còn phải viết một bức email báo cáo chữ dày ảnh đủ cho Tạ Tử Tu theo chỉ thị.

Đây là lần đầu tiên cô không đi công tác cùng với Tạ Tử Tu, Tạ Tử Tu không tự thân giám sát, có lo lắng cô không làm tốt cũng bình thường. Nhưng xách máy ảnh chụp nọ chụp kia, cuối cùng chỉ gửi đi có mỗi bức ảnh, cô thấy biến thái quá đi thật.

Mới viết email được một nửa, di động đột nhiên kêu vang, Nhan Miêu thuận tay nhận máy thì nghe thấy giọng nói thô lỗ ở đầu dây bên kia: “A lô”.

Hóa ra là Tạ Thiếu Duy.

“Xin hỏi có chuyện gì thế?”

Giọng cậu chàng kia chẳng có gì là khách sáo: “Tôi muốn tìm người massage”.

” == Cậu gỡ mục lục phục vụ khách sạn ở trên bàn là được rồi, sao phải gọi cho tôi?”

Đối phương bực bội: “Không phải nói có chuyện gì thì liên hệ với cô à?”

Tạ Thiếu Duy ngồi trong phòng, mặc một chiếc áo dệt kim mỏng rộng rãi, quần xắn ống, chân trần giẫm trên thảm, tóc hấy còn ướt, mặt mày chẳng vui vẻ chút nào.

Nhan Miêu nhanh chóng gọi điện thoại ngay trước mặt cậu ta: “Đã hẹn cho cậu rồi đấy, nửa tiếng nữa nhân viên massage sẽ lên phòng”.

Tạ Thiếu Duy “hừ” một tiếng.

“Tôi đi trước đây”.

Tạ Thiếu Duy gọi cô lại: “Này!”.

“Sao thế?”.

“Cô đi rồi, sao tôi nói chuyện được với nhân viên massage?”.

“...”

Thế nên hai tiếng sau đó, Tạ Thiếu Duy hưởng thụ tay nghề massage chuyên nghiệp, Nhan Miêu thì ngáp liên hồi kỳ trận bị ép quan sát ở bên cạnh.

Đúng là chán muốn chết. Dù cơ thể đối phương rất bổ mắt, cũng không có sức quyến rũ như chiếc giường nệm êm ái của cô.

Bởi vậy khi mệt mỏi rã rời lê lét về phòng, tiếp tục viết email báo cáo, Nhan Miêu cũng không quên phải thành thực viết chuyện đó vào.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, quả nhiên trời lại đổ tuyết dày, xem tình hình giao thông hình như không tốt lắm, Nhan Miêu bèn gọi điện thoại kiểm tra trước trong khi mọi người đang thong thả ăn bữa sáng.

Tới khi xác nhận xe còn bị tắc ở nơi cách đây rất xa, Nhan Miêu thông báo tin xấu, quả nhiên Tạ Thiếu Duy phát cáu lên: “Gì thế hả, xe không tới?”.

”Vì tuyết dày quá..

“Tuyết quá dày thì có thể không tới à? Thế bọn họ cũng đừng ăn cơm nữa đi cho rồi”.

Nhan Miêu đành an ủi: “Chờ xe tới đón thì nhất định sẽ tới muộn. Giờ chỗ nào cũng kẹt xe, chúng ta cứ đi tàu điện ngầm tới thẳng đó là được rồi”.

“Đùa gì thế, ai biết đi kiểu gì?”.

“Không sao, tôi đã thăm dò lộ trình hết cả rồi, các anh cứ theo tôi là được”.

“...”

Suốt đường đi Tạ Thiếu Duy chẳng lúc nào vui vẻ, vào ga tàu điện ngầm, cậu ta lại càng bực bội hơn.

Nhan Miêu mua vé đưa ọi người, cậu ta vẫn thuôn mặt ra đứng bên cạnh, cũng không đưa tay nhận vé.

“Sao thế?”.

Đám người đi cùng đều ngơ ngác nhìn nhau, muốn nói lại thôi Nhan Miêu đành phải tự dẫn xác đi qua: “Này, cậu sao thế, không biết đi tàu điện ngầm thế nào à?”.

Tạ Thiếu Duy cúi kính đáp: “Sao tôi biết đi tàu điện ngầm kiểu gì?”.

“...”

Đúng thế, có vài người chưa từng được trải nghiệm việc đi giao thông công cộng là như thế nào.

Nhan Miêu đi cùng cậu ta qua cửa soát vé, nhét vé vào giúp cậu ta: “Giờ cậu đi qua là được rồi”.

Tạ Thiếu Duy cứng quèo chen qua.

“Rất dễ mà, lần sau cậu sẽ biết thôi”.

Tạ Thiếu Duy phát cáu: “Cái gì? Còn lần sau nữa à?!”

Khi tàu điện ngầm tới, cậu ta lại nổi giận: “Mẹ kiếp, nhiều người thế này bảo tôi lên làm sao hả?”.

Nhan Miêu đi xe chen lấn như cá hộp mãi đã thành quen: “Chen lên một tí là được rồi, dù sao cũng nhanh lắm”

“Đùa gì thế hả”, Tạ Thiếu Duy ra chiều căm ghét, “Tôi không muốn!”.

Nhan Miêu chẳng để cậu ta có cơ hội giở tính công tử ra không chờ Tạ Thiếu Duy phát cáu xong đã kéo cậu ta len vào trong đám người.

Tạ Thiếu Duy lảo đảo chen chúc ở cửa lên không sao cựa quậy nổi, thế nhưng chen lên tàu điện ngầm giờ cao điểm nói thì dễ, làm mới khó, Nhan Miêu đành thêm sức nữa mới kéo cậu ta vào được: “Chịu một lát là được rồi!”.

Tạ Thiếu Duy giận tím mặt: “Đồ con gái đàn độn này!”.

Mấy người đi cùng họ đều nhất trí giữ im lặng, giả cảm, giả điếc, giả dui.

Trên tàu điện ngầm đương nhiên không có chỗ trống, mọi người đều chen lấn, hai người không thể không đứng đối diện với nhau, ngay cả chỗ trống xoay người cũng không có. Tạ Thiếu Duy ra sức cau mày, sầm mặt, mím môi, cả cổ cũng đỏ lên, Nhan Miêu cảm thấy cậu ta còn tức giận nữa thì tới xuất huyết não mất.

Qua mấy trạm tàu, cuối cùng cũng tới nơi, sắc mặt Tạ Thiếu Duy đã như đáy nồi, sát khí bay bay quanh người. Người phụ trách bên đối phương bị dọa tới hoảng cả hồn, dốc sức cúi người chín mươi độ xin lỗi, liên miện bảo đảm lần sau sẽ xem tình hình thời tiết để đi sớm hơn.

May mà chuyện bất ngờ này không ảnh hưởng tới giờ giấc, cũng không gây ra náo loạn, việc hôm nay có thể bắt đầu thuận lợi. Đây đương nhiên là công của Nhan Miêu.

Thế mà Tạ Thiếu Duy chỉ cau mày ném ra một câu: “Coi như cô gặp may”.

Nhan Miêu trầm nghĩ, không phải cô tự tăng bốc chừ, tuy không có công trạng gì đặc biệt, nhưng cô làm việc nửa năm trời chưa từng phạm lỗi nào nhé, không thì sao có thể ở dưới trướng Tạ Tử Tu được.

Đương nhiên nếu muốn nghe được lời khen từ miệng người nhà họ Tạ, thì không thể trông chờ được.

Bận rộn suốt cả ngày, tối về ném hết đồ đạc vào phòng nghỉ, lại chui vào thang máy, chạy thẳng xuống tầng dưới, tới bữa tiệc phục vụ của nhà hàng ở tầng một ăn cho đầy bụng.

Nhan Miêu mở hết công suất, tiêu diệt nhanh hạ gục gọn ăn đồ nóng trước rồi tới đồ nguội, chọn hết thịt cá, ăn đủ sáu đĩa rồi mới để ý thấy Tạ Thiếu Duy vẫn chưa xuống ăn bữa tối.

Đương nhiên cô có thể chẳng cần quan tâm cậu ta sống chết ra sao, nhưng từ góc độ công việc mà nói, cũng cần đi thăm nom một tí.

Nhan Miêu thử gõ cửa phòng Tạ Thiếu Duy: “Cậu Tạ?”.

Cửa mở rất nhanh, Tạ Thiếu Duy đầu tóc rối bù, mặt sầm lại: “Gì thế?”.

“Sao cậu không xuống ăn tối?”.

Cậu chàng râu rĩ đáp: “Không muốn ăn”.

Nhan Miêu nhìn cậu ta một lát, nhảy bèn: “À, cậu bị cảm? Phát sốt hả?”.

“Ai bảo!”.

Giọng này nghe rõ là không khỏe, Nhan Miêu không khỏi cảm khái: “Cậu yếu cỡ nào đây trời”.

Cậu thanh niên cao to lồng lộng, nhìn dáng người rất đẹp thể

này, mà lại bị vừa cảm cúm đánh bại. Ai bảo cậu ta trời lạnh cảm

cảm mà chỉ mặc có mỗi hai cái áo. Thích đẹp thì chỉ chuốc khổ vào thân!

Tạ Thiếu Duy tức giận nói: “Tôi không yếu!”

“Nếu người không khỏe thì cứ đi khám bệnh đi, mấy ngày này chúng ta nhiều việc lắm”.

Ý là, không có thời gian cho cậu bệnh đâu.

Tạ Thiếu Duy càng giận hơn: “Đi khám bệnh cái gì hả tôi không biết tiếng Nhật!”.

“Tôi đi cùng cậu tới phòng khám là được”.

“Tôi không đi”.

“Sao phải cứng đầu thế hả, cậu chưa tới mức tiếc tiền khám bệnh đấy chứ”.

Tạ Thiếu Duy nhăn mày ngoan cố: “Đừng lôi thôi, không đi là không đi”.

Nhan Miêu nghĩ một lát: “Chẳng lẽ... cậu sợ bệnh viện?”.

Tạ Thiếu Duy thở hổn hển: “Không phải sợ, là ghét!”.

Đồ tiểu quỷ ngụy biện.

“Ngồi xuống”.

Tạ Thiếu Duy nghi ngờ hỏi: “Làm gì?”.

“Mở miệng ra”.

“Làm cái gì... á...”.

Nhan Miêu giữ lấy miệng cậu: “Đừng nháo!”. Gây rối cô xem amidan.

Vì để đỡ tốn tiền, cô hay lần mò xem sách y học vọng-văn- vấn-thiết, tìm tòi này nọ ấy kia, dù sao tới giờ vẫn là coi cho vui thể thôi, cứ coi như thêm một kỹ năng sống. Chữa bệnh nhẹ như cảm sốt thể này, cũng coi như quen thuộc.

Thăm bệnh nghiêm túc cho cậu ta một hồi, Nhan Miêu ra ngoài mua thuốc, còn mua một phần cháo hạt dẻ khoai lang cho cậu.

“Lúc cháo còn nóng thì ăn nhanh đi. Cái này ầm bụng lắm”.

Tạ Thiếu Duy liếc cô một cái, miễn cưỡng cầm thìa lên.

“Yên tâm đi, không hạ độ đâu”.

Không phải cô muốn nịnh nọt cậu ta, chỉ vì nếu không ăn bữa tối, cậu ta nửa đêm đói bụng chắc chắn lại tìm cô gây phiền.

“Còn nữa, cậu đã hơi sốt rồi, nhớ uống hết thuốc đấy”.

Tạ Thiếu Duy lập tức cự tuyệt: “Cô có phải bác sĩ đâu!”.

= = Không phải cậu không chịu đi khám chỗ bác sĩ thứ thiệt sao”.

“... Dù sao tôi cũng không uống”.

Nhan Miêu xắn tay áo lên: “Uống không làm cậu chết đâu nhanh lên!”.

“Tôi không... á...”.

Không chờ đối phương làm loạn thêm, Nhan Miêu đã giữ cậu ta lại, nhét thuốc vào mồm, rồi bóp mũi đổ nước vào.

Tạ Thiếu Duy mặt mày đỏ lựng lên, cắn môi chửi thề: “Mẹ kiếp...”.

8. Chương 3 : Thời Kỳ Đâm Chối 4

Cô chẳng có thời gian đợi cậu ta gỡ trò công tử. Nếu cảm sốt nhẹ không nhanh chữa đi, tới lúc đổ bệnh thật thì chỉ tổ vướng chân mọi người.

Cho cậu ta uống thuốc xong, Nhan Miêu lại về phòng mình mang dầu thuốc sang.

Tạ Thiếu Duy vốn đang ngồi đổ mặt tía tai bực bội ở đó, vừa thấy thứ cô cầm trong tay, bèn rụt người lại theo phản xạ có điều kiện: “Cô lại muốn làm gì?”.

“Bôi dầu thuốc, cái này có tác dụng lắm đấy, bôi xong ngày mai là khỏe thôi”.

Tạ Thiếu Duy giãy giụa một hồi, cuối cùng tuyệt vọng không phản kháng nữa, để mặc cô cầm dầu thuốc bôi lên mũi, huyết Thái Dương cho cậu ta, mày vẫn nhăn tít lại: “Hồi chết đi được!”.

“Có thể ngửi ra mùi hồi, chứng tỏ mũi cậu đã thông rồi, cần bôi thêm nữa không?”.

Bôi tới lúc cả đầu cậu ta nồng nặc mùi dầu, Nhan Miêu lại nói: “Nằm sấp trên giường đi”.

“... Rốt cuộc cô muốn làm gì hả?”.

“Cạo gió cho cậu”.

“Cạo... cái gì gió...”.

“Cậu yên tâm, cạo gió bằng dầu này xong, tôi ngủ một giấc, ra mồ hôi, uống thuốc thêm lần nữa, sáng mai nhất định cậu sẽ khỏe”.

Tạ Thiếu Duy đơn giản là đã cam chịu, nằm úp mặt trên giường. Còn Nhan Miêu thành thạo cuốn áo cậu ta lên, bôi dầu thuốc lên lưng, lấy phần sống lưng sừng trâu, ấn theo các huyết cạo mạnh một hồi.

Lần cạo đầu tiên Tạ Thiếu Duy còn đau tới mức không kim được mà mắng “Mẹ kiếp”, rồi chỉ cắn mặt vào gối, rên lên nặng nề.

Nhan Miêu vừa cạo gió vừa an ủi: “Không cần nhịn đau, kêu lên mới tốt”.

“Ta...”.

Cửa chỉ khép hờ, một vị quản lý đi theo Tạ Thiếu Duy đẩy cửa bước vào, thấy tình hình không khỏi sững người ra, trong chớp mắt cũng không dám xác định mình vừa thấy cái gì, vội vàng tự động quay mặt vào tường trước rồi tính sau.

Nhan Miêu đã trót cười lên lưng hổ, đành nói trấn an: A, à thì, anh Thi đợi một lát nhé, xong ngay đây”.

Tạ Thiếu Duy lại rên lên một tiếng nặng nề, đổ mặt tía tai mắng: ”Cút X ra ngoài ngay cho tôi!

Sau khi quản lý Thi vất chân lên cổ chạy mất, Nhan Miêu còn cạo thêm một lần nữa mới coi như đại công cáo thành.

Tạ Thiếu Duy vẫn nằm sấp, chôn mặt trong gối, trông cái dáng rất muốn chết, cả câu “cảm ơn” hay ”tạm biệt” cũng không nói.

Nhan Miêu mệt mỏi, cả người đổ mồ hôi, lê lét về phòng tắm gội qua loa rồi đi ngủ ngay. Lúc nửa tỉnh nửa mơ mới nhớ ra, hôm nay cô quên viết email báo cáo tình hình cho Tạ Tử Tu.

Ày không quan tâm nữa, cứ coi như là cô vui chơi quên nhiệm vụ một lần đi.

Hôm sau gặp Tạ Thiếu Duy ở phòng ăn tự phục vụ, mặt cậu ta vẫn cứng ngắc như thế, trên trán viết rõ ràng “Tôi rất không vui” nhưng tinh thần hiển nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

Nhan Miêu đánh tiếng chào hỏi: “Sao rồi, người đã thoải mái hơn chưa?”

Tạ Thiếu Duy vẫn cau mày: “Hôi chết đi.”

Nhan Miêu phản bác vì món dầu thuốc gia truyền của mình.

“Có hôi đâu, thực ra mùi dầu thuốc thơm đấy chứ?”

Có đồng nghiệp đi ngang qua họ, thuận miệng nói: “Ấy? Mùi của hai người giống nhau thật đấy”. Quản lý Thi ở bên vô cùng sợ hãi lập tức kéo vị đồng nghiệp kia đi mất.

Mấy ngày trôi qua, Nhan Miêu là người mệt nhất, từ đầu tới cuối cứ chạy qua chạy lại không ngừng nghỉ, lúc đám người Tạ Thiếu Duy hết ăn lại uống thì cô bận rộn phiên dịch, lúc đám người Tạ Thiếu Duy ngủ say thì cô phải chuẩn bị tài liệu, trước thì sắp xếp, sau thì thu dọn, bận tới mức không có thời gian tới cửa hàng mỹ phẩm vợ vét ít đồ.

Nhưng dù thế nào cũng phải hoàn thành công việc, quay về còn có thể ăn nói với Tạ Tử Tu.

Hôm nay từ Tokyo về không cần tới thẳng công ty, xuống máy bay, mọi người chia tay mỗi người một ngã.

Nhan Mיעוד kéo hành lý, trong lòng chỉ còn suy nghĩ “về nhà ngủ bù một giấc”, mới đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy cái giọng không biết khách sáo của Tạ Thiếu Duy ở đằng sau gọi lại: “Này”.

Nhan Miêu đành ngoái đầu lại: “Có chuyện gì?”. Hả là, lại có chuyện gì thế?

Xem ra Tạ Thiếu Duy chẳng biết lại giận dữ gì, lát sau mới lên tiếng: “Thực ra tôi không có thành kiến gì với cô hết. Thái độ của tôi với cô trước đây không tốt, cũng chỉ vì cô làm việc cho Tạ Tử Tu thôi”.

“Ồ...”.

Ý của từng chữ cô đều hiểu, nhưng không hiểu nghĩa câu này của cậu ta là sao.

“Cô tới công ty tôi làm thì sao?”.

“Hả?”.

“Bất kể Tạ Tử Tu trả lương cho cô bao nhiêu, tôi trả gấp bội”.

Tự dưng, bị dụ dỗ!

Cám dỗ của kiểu “trả lương cao” thế này khiến kế hoạch ngủ bù của Nhan Miêu tan thành bong bóng.

Nửa ngày còn lại cô đều ở nhà ngẫm nghĩ, gấp bội, là gấp bội, gấp bội đó!

Nhưng cô chưa đến mức bị tiền làm mờ mắt, chưa hoàn toàn tin tưởng thành ý của Tạ Thiếu Duy. Rõ ràng cậu ta vừa thấy cô đã bực bội, sao còn tốn tiền cho kẻ luôn khiến mình bực chứ?

Trừ phi... Tạ Thiếu Duy định dụ dỗ cô qua đó, rồi lại đuổi việc cô, khiến cô không quay lại được bên nào hết?

Lắt léo thật đấy, cô không bị mắc bẫy đâu.

Tối tới, Nhan Miêu đột nhiên lại nhận được điện thoại.

Giọng đối phương cứng nhắc: “A lô, cô nghĩ thế nào?”.

“À...”. Nhanh quá rồi đấy, làm gì chỉ cho người ta có mấy tiếng suy nghĩ thôi hả.

“Này... tôi rất chân thành đấy”.

“Thật à? Chẳng lẽ không phải cậu tính toán, tôi vừa đổi công ty bèn lập tức đuổi việc, báo thù hả?”.

Tạ Thiếu Duy rõ ràng là rất bức mình: “Mẹ kiếp, nếu cô đã ngại, chúng ta có thể ghi vào hợp đồng, bảo đảm vĩnh viễn không đuổi việc cô”.

Nhan Miêu ngẫm nghĩ một lát, vẫn thấy không ổn: ”Thế... nhờ cậu nghĩ cách ép tôi từ chức.

Tạ Thiếu Duy chửi một câu “Cô coi tôi là X người gì hả?!”. Rồi cúp máy luôn.

Nhan Miêu trầm tư cầm di động.

Hình như... đối phương thật lòng.

... Mà đãi ngộ như thế cũng quá tốt rồi đây.

Ngủ ngơi một đêm, hôm sau Nhan Miêu quay lại công ty làm việc đúng giờ, đã mấy ngày không gặp Tạ Tử Tu rồi, gặp lại anh ta, cảm thấy trước mắt lại sáng lóa.

Thực ra trông Tạ Tử Tu vẫn thế, gì mà trở nên đẹp trai hơn, có khí chất hơn, thậm chí trắng hơn, đều là ảo giác của cô thôi.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy gương mặt đó, cô mới có cảm giác chân thực, đã quay lại với thực tại.

“Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi”.

“Chuyện phải làm thôi”.

“Đúng rồi, email báo cáo của cô cho tôi, hình như thiếu một bức”.

“Á...”. Vừa nhắc một cái thì Nhan Miêu sực nhớ ra, hình như có lẽ là vì mình bận quá mà để sót mất. Nhưng, Tạ Tử Tu vẫn thận trọng thật đấy.

“Tôi nghĩ, hoạt động của mấy ngày đó đều viết hết trên bảng lịch trình, hóa đơn cũng backup”, phần giấy tờ, các loại tài liệu đều chuẩn bị đầy đủ, mấy thứ vụn vặt cá nhân, cô không có ấn tượng lắm, “Cái khác tôi không nhớ, chuyện này quan trọng sao?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Không sao. Cô cũng có cuộc sống cá nhân mà”.

“À...”.

Nhan Miêu lập tức nhớ ra Tạ Thiếu Duy, không hiểu sao lại hơi chột dạ.

Làm sao đây, thẳng thắn hay không thẳng thắn mới được nhỉ?,

Chuyện còn chưa ra ngô ra khoai, nếu thành thực kể cho cấp trên nghe chuyện mình bị dụ nhảy việc, không phải là tự tìm đường chết à. Nhưng có chuyện giấu giếm Tạ Tử Tu, ngực cô như bị đá đè, chẳng làm sao mà thoải mái được.

Khi cô còn lo lắng bất an, Tạ Tử Tu đã hạ bút kí, nói: “Tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi”.

“... Lại muốn tôi trả tiền à?”.

Tạ Tử Tu cười: “Không, đây là tiệc tẩy trần cho cô”.

Nhan Miêu mới yên tâm: “Được thôi!”. Ăn chùa uống không, không đi là thiệt.

*** **

Mấy món Tạ Tử Tu gọi rất xứng với sức ăn của cô. Mấy ngày trời Nhan Miêu ăn sushi cá sống, đậu phụ chần nước sôi, giờ có thể ăn thịt gà hầm cay kèm bánh khoai tây rán, cá sông Ô Giang, cả đĩa lớn tiết vịt xào cay, ếch xào khô, canh cá chua, bí đỏ nấu mật và cải thảo xào cay nóng hôi hổi, còn có nước dương mai ép trắng miệng, cô mừng tới phát khóc.

vẫn là Tạ Tử Tu hiểu sở thích của cô, vẫn là cấp trên nhà mình dịu dàng.

Đương khi cần quét ăn uống, trên tay, trong mắt, ở mồm Nhan Miêu đều bị nhồi nhét một đồng, chỉ còn tai rảnh rang thì đột nhiên nghe Tạ Tử Tu nói: “Đúng rồi, tôi nghe nói, cô với Tạ Thiếu Duy...”.

“Hả...”.

Nhan Miêu vừa gấp được miếng thịt gà đã để rơi ngay vào cốc, nước dương mai bắn văng cả ra. Hốt hoảng định lấy khăn giấy lau lại không cẩn thận làm đổ hết cả cốc nước.

Tạ Tử Tu đưa khăn giấy sang để cô khỏi lóng ngóng tay chân, hỏi: “Sao thế?”.

Nhan Miêu vốn đang chột dạ, lúc cầm khăn giấy lại chạm phải ngón tay ấm áp của anh ta, bèn càng hoảng hốt hơn: Không, không sao cả...”.

Tạ Tử Tu mỉm cười, cũng không nhắc nữa, hai người đều coi như chưa có câu nói kia, bắt đầu chuyện tâm gấp rau nhúng ăn kèm trong món canh cá chua.

Sau bữa ăn chùa, Tạ Tử Tu lại đích thân đưa cô về nhà. Nhan Miêu lên tầng vào nhà, rồi bật đèn kéo rèm cửa sổ ra liếc nhìn xuống dưới, xe Tạ Tử Tu vẫn đậu ở đấy.

Nhan Miêu không khỏi nghĩ, Tạ Tử Tu vẫn là ông chủ tốt quan tâm tới nhân viên.

Nhào người ở cửa sổ được một lát, thấy chiếc xe kia vẫn đậu im như thế, Nhan Miêu thực sự nghi ngờ anh ta đang thả neo. Rồi cô nhận được điện thoại của Tạ Tử Tu.

“Thư kí Nhan, nếu cô có chuyện muốn nói với tôi, tôi lên nhà một lát”.

“Ừm, được...”.

Tiếp đón cấp trên trong căn nhà thuê bé tẹo, Nhan Miêu hơi lo lắng nhưng vẫn mở cửa cho anh ta. Mà Tạ Tử Tu vào nhà cũng không ngồi xuống hay hỏi han khách sao gì, mở miệng hỏi luôn: “Cô thấy Tạ Thiếu Duy thế nào?”.

Nhan Miêu không nghĩ ra nổi thâm ý trong câu hỏi này của anh ta, chỉ có thể dè dặt trả lời: “...Cũng... tạm...”.

Tạ Tử Tu nhìn cô bằng khóe mắt hơi xếch lên của mình: “Cũng tạm là sao hả?”.

Nhan Miêu run rẩy: “... Là... cũng tạm... ấy...”.

Đây cũng là nói thật, cô không có cảm nhận quá chính xác với Tạ Thiếu Duy.

Cái tật khiêu khích cô trước đây tất nhiên là rất đáng đánh, rất đáng ghét, nhưng trừ lần đó ra cũng xem như chưa làm gì bậy bạ cả.

Hơn nữa, nói sao thì cậu ta vẫn là em trai của Tạ Tử Tu. Dẫu quan hệ của hai anh em họ có nồng nặc mùi thuốc súng, thì với cô mà nói, Tạ Thiếu Duy cũng là người có một nửa quan hệ huyết thống với Tạ Tử Tu, muốn ghét cậu ta một cách triệt để cũng không nổi.

Tạ Tử Tu trầm ngâm một lát, rồi nói đơn giản: Nó không hợp với cô”.

“Hả?”.

“Cô mà lại bốc đồng như thế, tôi cũng rất bất ngờ”.

Cũng đâu bốc đồng chứ, cô còn chưa đồng ý nhảy việc mà. “Tuy tôi không có tư cách can thiệp, nhưng tôi không muốn tới lúc đó cô lại hối hận”.

“À...”.

”Nó không thể chân thành được .

A... quả nhiên Tạ Tử Tu cũng thấy động cơ ẩn giấu trong việc dụ dỗ nhảy việc sao?

“Tôi hy vọng cô nhìn cho rõ, suy nghĩ lại rõ ràng. Hoàn cảnh nhà họ Tạ còn phức tạp hơn những gì cô biết nhiều, nó không thể trả giá vì cô nhiều như thế, đây thực sự không phải là con đường cô nên đi”.

“...”

“Nhảy, nhảy việc phức tạp thế cơ ạ”

“Đừng tùy tiện nhảy xuống hố. Cô lại không thông minh.”

Nhan Miêu chỉ bị tín hiệu kiểu “Chuyện rất nghiêm trọng, rất nghiêm túc” phát ra từ anh dọa cho kinh hồn bạt vía, hai người nhìn nhau một hồi, Tạ Tử Tu đột nhiên nhướn mày, bất ngờ vươn vai búng mạnh lên trán cô một cái.

Nhan Miêu không thể tránh được, ôm đầu “á” lên một tiếng.

Chết mất, búng cũng mạnh quá rồi đấy! Cái gã này đúng là xứng đôi vừa lứa với Đỗ Duy Duy.

Tạ Tử Tu sau chuyến tới thăm đặc biệt bắn tiếng răn đe trước, bèn đi mất. Nhan Miêu chui vào ổ chăn, càng nghĩ càng thấy có lỗi với Tạ Tử Tu.

Đâu có ông chủ nào gần gũi bình dị, chân thành tận tình khuyên bảo cô như thế, huống chi chỗ nhà cô thuê còn không có thang máy, anh ta phải leo tới tận bảy tầng nữa.

Hôm sau đi làm, Nhan Miêu tới đưa danh sách khách dự tiệc cho cấp trên thì thấy Tạ Tử Tu đang ngồi trước cửa sổ, tựa vào lưng ghế, trông không có vẻ tập trung cho lắm, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ có chút uể oải.

Ánh nắng xuyên qua khe hở cửa chớp chiếu vào, bóng nắng loang lổ in lên mặt anh ta, vẻ đẹp có chút không thực.

Hình ảnh đúng là rất bổ mắt, nhưng cô không tới để thưởng thức mỹ nam.

“Anh Tạ”, Nhan Miêu cố lấy dũng khí, “Thực ra, anh không nghe nhầm đâu”.

“Hử?”

”Tạ Thiếu Duy, cậu ấy với tôi đúng là..

Tạ Tử Tu thu lại ánh mắt uể oải, quay đầu nhìn cô chăm chú. Nhan Miêu khó tả ”Đúng là cậu ấy nói với tôi, muốn tôi tới làm cho công ty của cậu ấy, trả lương cao cho tôi .

Tạ Tử Tu im lặng không nói gì.

Nhan Miêu thấp thỏm một lát, nghe anh ta nói: ”Là thế à? .

“ ... ”

Không thì... còn có thể là gì nữa?

Tuy Tạ Tử Tu vẫn luôn áp bức cô, nhưng cô không nghĩ anh ta là kiểu cấp trên tính toán sau lưng, gây khó dễ cho cô, nói thật với anh ta thế này, trong lòng mình cũng thoải mái hơn.

Tạ Tử Tu trầm ngâm một hồi, hỏi: ”Lương bao nhiêu? .

“Gấp bội...”.

Tạ Tử Tu thở ra một hơi, cười nói: “Mạnh tay quá nhỉ”.

Anh cũng biết à!

Tạ Tử Tu điều chỉnh ghế ngồi một chút, để mình đối diện thẳng với cô, rồi nói: “ừ, thế cô tính sao?”.

Nhan Miêu nhỏ giọng: “... Tôi cũng cảm thấy, lương hơi hấp dẫn một chút...”. Chẳng ai lại ngó lơ được tiền.

Hai người nhìn nhau một lúc, Tạ Tử Tu mỉm cười: “Nếu cô muốn đi, tôi cũng sẽ không cản cô”.

Nhan Miêu đột nhiên có chút giận dỗi.

“Sao anh không tăng lương cho tôi, giữ tôi lại?”.

Đồ tư bản keo kiệt.

Tạ Tử Tu cười nói: “Chuyện này không miễn cưỡng được, dù tôi trả cô bao nhiêu, nó cũng sẽ trả gấp bội đúng không?”.

Đáng ghét.

“Còn nữa, tôi đối xử với cô cũng không tồi. Cho nên chuyện này không phải là vấn đề tiền nong”.

... Được rồi, chính xác, tiền lương hiện tại cũng khiến cô thỏa mãn rồi, Tạ Tử Tu cũng chưa hề bạc đãi cô. Nhưng nếu tăng lương, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hình như Tạ Tử Tu đọc được suy nghĩ của cô, mỉm cười nói: “Không phải tôi không muốn giữ cô lại, là tôi không muốn lấy tiền để giữ cô”.

Nhan Miêu thật sự muốn khóc, dùng tiền giữ nhân viên có gì mà không tốt chứ!! Vứt thẳng tờ chi phiếu ra đây, cô nhất định sẽ trung thành tận tâm, tiền hô hậu ủng với anh ta, tới chết mới thôi.

Hết giờ làm đi nhờ xe Tạ Tử Tu, lúc qua cửa hàng bánh ngọt, Tạ Tử Tu dừng lại mua miếng bánh Napolitan(22).

“Cho cô làm bữa khuya nhé”.

Tự dưng có lộc.

Tạ Tử Tu cười nói: “Tạ Thiếu Duy sẽ không quan tâm thế này đâu”.

“...”

Quả nhiên, lấy thứ này để thu phục cô! Đồ tư bản khôn lanh!

Nhưng cô vẫn rất vui. Tạ Tử Tu hiếm khi mua đồ ngọt cho cô. Nhan Miêu cầm miếng bánh ngọt về để trong tủ lạnh, có phần ngạc nhiên vì được quan tâm, đúng là không nở ăn.

Đời này làm gì có bức tường nào chắn được gió, không biết tin tức truyền ra từ chỗ nào, trong công ty rất nhanh đều nghe phong thanh chuyện Nhan Miêu muốn nhảy việc sang công ty đối thủ.

“Thư kí Nhan bị dụ nhảy việc nha”.

“Mới làm việc chưa lâu đã được ngắm trúng rồi”.

“Hơn nữa người ta không phải kiểu có quyền lắm tiền bình thường đâu”.

“Sao số lại tốt thế cơ chứ”.

“Không biết cô ấy có đi không nhỉ”.

“Chắc chắn rồi, tiền nhiều thế mà”.

“Cũng khó nói lắm...”.

Nhan Miêu có đôi chút xấu hổ, mọi người đều biết rồi, cô lại rơi vào thế bị động. Dưới ánh mắt của quần chúng, có tà tâm cũng phải thu cái đuôi lại, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa ngoài việc bàn luận các kiểu ra, Nhan Miêu vẫn luôn cảm giác mọi người còn xì xào chuyện gì khác nữa, mỗi khi cô vừa tới gần thì đám người đột nhiên làm ra vẻ không có chuyện gì, bắt đầu bình tĩnh tản ra hoặc vừa nhìn đồng hồ tay vừa uống cafe.

Thậm chí hình như ngay cả Tạ Tử Tu cũng gia nhập vào hàng ngũ bí ẩn, tuy anh ta không nói gì, chỉ giữ bộ dạng mỉm cười, nhưng nếu cùng buôn chuyện với nhân viên, cũng khó tránh khỏi việc tổn hại tới hình tượng của anh ta.

Hôm ấy Nhan Miêu lại thấy Tạ Tử Tu cùng một đám người đứng xây lưng lại với cô ở trong góc. Chờ tới khi đám người hình như đã thỏa thuận xong gì đó, nháo nhác tản ra, Nhan Miêu mới rón ra rón rén áp sát, Tạ Tử Tu vừa quay người lại đã bị cô bắt ngay tại trận.

“Anh Tạ!”.

Tạ Tử Tu bị tóm ngay hiện trường cũng không hoảng hốt chỉ giấu tay ra sau lưng làm như không có chuyện gì, bình, tĩnh cười nói: “Thư kí Nhan”.

“Các anh đang làm gì đó?”.

“Không có gì”.

Nhan Miêu đầu mắt với anh ta một hồi, đột nhiên lên tiếng chào hỏi với thứ ở sau lưng Tạ Tử Tu: “A, chị Đỗ...”.

Thừa lúc Tạ Tử Tu quay mặt đi, Nhan Miêu vội vàng thò đầu ra đằng sau anh ta.

Thấy rõ thứ trong tay Tạ Tử Tu, Nhan Miêu hiểu ra, đột nhiên thấy rất bức mình, bèn nắm cổ tay anh ta, chỉ vào xấp tiền mặt: “Anh Tạ, chuyện này mà anh lại giấu tôi à!”.

Quá mất nghĩa khí rồi đấy.

Tạ Tử Tu sờ sờ mũi: “À...”.

“Cá cược mà lại không gọi tôi!”.

Nhan Miêu lại hỏi: “Đúng rồi, các anh cá cược gì đấy?”.

Tạ Tử Tu khụ một tiếng: “Cá xem cô có nhảy việc không”.

“...”

Đem cô ra cá cược, quá đáng lắm rồi nhé.

Nhan Miêu đương giận dữ, đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, bây giờ cửa nào nhiều người cá hơn?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Cửa cô nhảy việc. Khoảng một ăn năm mươi à”.

“...”.

Mọi người có cần nghĩ cô là kẻ mê tiền thế không.

Dù rằng, chuyện ấy đúng là sự thật.

Thế nên, rốt cuộc cái tên “một” kia là kẻ đáng thương nào muốn lỗ đến chết chứ.

“Thế tôi cũng đặt một trăm tệ vào”.

Cô làm đương sự, số tiền này không thể không kiếm được.

Tạ Tử Tu cười: “Được”.

“Thế là một ăn năm mươi một rồi nhỉ?”.

“Phải”.

Nhan Miêu không khỏi thấy thương cảm, người duy nhất cược cô không nhảy việc kia thật là thảm quá.

Giang hồ đã phong thanh chuyện Tạ Thiếu Duy đã đưa hợp đồng tới tay Nhan Miêu, công ty còn đứng ra thuê cho căn nhà trọ cao cấp, đồng nghiệp đều tính toán phải bắt đầu chuẩn bị tiệc chia tay rồi.

Nhưng kết quả lại khiến tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Hôm đó Nhan Miêu vừa vào công ty, đã liên tục bị chất vấn như kẻ xấu ai gặp cũng ghét: “Sao cô không nhảy việc hả thư kí Nhan?”.

“Hả...”.

Bản thân Nhan Miêu cũng không nói rõ được.

Có lẽ đơn giản là cảm thấy, phải khiến người rất chân thành tin tưởng cô không nhảy việc kia thất vọng, có chút xấu hổ.

Cái sự mềm lòng chẳng hiểu ra sao ấy hại đồng nghiệp đều đâm ngực giậm chân, còn hại bản thân cô mất toi một trăm tệ.

Nhưng nói ra, dù cấp trên nhà mình có chỗ này chỗ kia đáng ghét, cũng chẳng có chỗ nào trả lương hào phóng như thế, thực ra cô vẫn thích làm việc cho Tạ Tử Tu hơn.

Khi đưa trà cho Tạ Tử Tu, Tạ Tử Tu cũng hỏi: “Sao cô không nhảy việc?”

“À thì, anh có ơn tri ngộ mà”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế à?”.

“Dù rằng bản thân tôi rất cố gắng, nhưng anh cũng dạy tôi rất nhiều thứ, chẳng ai sinh ra đã là thư kí giỏi cả”.

Tạ Tử Tu đưa cô một chiếc phong bì, mỉm cười: “Đúng rồi, đây là tiền thắng cược của cô”.

Nhan Miêu ngậy ra: “Hả, không phải tôi thua sao?”.

Tạ Tử Tu cười: “Nhưng tôi thắng”.

Hóa ra anh ta chính là kẻ thắng đậm bị mọi người nguyên rủa.

“Đây cũng là tiền thưởng cô không nhảy việc”.

Nhan Miêu nhận lấy phong bì, hai tay nâng lên trước ngực, lần đầu tiên thấy Tạ Tử Tu đẹp đến nhường này, hào quang lấp lánh sau lưng, tỏa ra vạn dặm.

“Anh Tạ, anh thật sự là đẹp trai quá!”.

Tạ Tử Tu chỉ cười: “Thật sao?”.

Nhưng mới đẹp trai xong, hôm sau Tạ Tử Tu lại quay về làm tên tư bản vạn ác.

“Thư kí Nhan, party tối nay, cô đi dự cùng với tôi”.

Nhan Miêu sững sốt: “Sao tôi phải đi?”.

Buổi party này chính tay cô sắp xếp lịch trình cho Tạ Tử Tu, đương nhiên biết đó là vũ hội hóa trang mang tính chất cá nhân thôi, không liên quan chút nào tới việc công ty hết.

Tạ Tử Tu cười nói: “Vốn dĩ tôi có thể mang vị hôn thê của mình tới làm bạn nhảy. Nhưng, rốt cuộc là ai khiến tôi thất vọng, tới bây giờ vẫn chưa tìm được người hả?”.

Nhan Miêu đành nặn ra nụ cười: “Thực ra, ở đó cũng nhiều người đẹp lắm, tới lúc đó anh có thể nhảy đại với một cô mà...”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Cô muốn người ta chứng kiến tôi giờ vẫn còn lẻ bóng đơn chiếc sao?”.

Nhan Miêu lại run lên vì nụ cười của anh ta. Được rồi, thể diện của sếp rất quan trọng.

Nhưng tối nay cô có hẹn ăn cơm với Nhan Tử Thanh, với cô mà nói cũng rất quan trọng, trước đó cô còn xin phép Tạ Tử Tu tối nay không làm thêm giờ.

Dù sao thì, tới lúc đó cô tháo pin điện thoại ra, không để Tạ Tử Tu tóm được, Tạ Tử Tu cũng chẳng làm gì được cô.

Đương lúc cô còn tính toán, Tạ Tử Tu mỉm cười: “Nếu cô to gan dám để tôi xấu mặt, Nhan Tử Thanh sẽ biết có người yêu thâm anh ta”.

Lại nữa rồi!

“Anh, anh không thể đổi chiêu khác à?”.

Tạ Tử Tu cười: “Chiêu này vẫn còn tác dụng, sao tôi phải đổi? .

Đúng thật là... lưu manh điển hình.

Thế nên ngày hôm ấy, từ sáng sớm Nhan Miêu đã rất ỉu rĩ.

Cứ liên tục ra vào phòng làm việc của Tạ Tử Tu, anh ta còn phê bình cô liên hồi: “Thư kí Nhan, tôi hy vọng cô nghiêm túc một chút, đứng cạnh tôi không được dưới mức tiêu chuẩn quá đáng”.

“...”

”Đứng thẳng lên, vốn đã chẳng có dáng rồi, còn gù lưng! .

“...”

”Được rồi, hôm nay cho cô tan làm sớm, đi chăm sóc sắc đẹp, tối nay trang điểm cho ra dáng chút .

Nhan Miêu uể oải về nhà, bắt đầu cố gắng chăm chút hình theo chỉ thị của sếp.

Lúc nào cũng bị Tạ Tử Tu chê khó nghe như thế, lúc soi gương, máu trong người cô trào lên, phải nghiêng cứu mặt mũi mình cẩn thận rõ ràng.

Thực ra theo quan điểm truyền thống mà nói, ít nhiều gì thì cô cũng được xem là thanh tú đáng yêu. Khuôn mặt nhỏ, miệng nhỏ, mũi nhỏ, mắt đen, da vừa mỏng lại mịn màng, còn có mái tóc đen dày, lần nào búi tóc trước khi đi làm cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Nhưng đây là vẻ đẹp phương Đông truyền thống, chẳng chỗ nào giống vẻ đẹp quốc tế hóa lộng lẫy như Đỗ Duy Duy.

Tạ Tử Tu quen nhìn người đẹp châu Âu rồi, khẩu vị đã Tây hóa triệt để, chẳng trách thấy cô rất xấu, cả ngày moi móc cô cũng coi như hợp lý.

Giờ nhớ tới lời dặn dò của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu đành cắn răng mang một tấm mặt nạ dưỡng da cao cấp Thư Cán tặng vẫn chưa dùng tới ra đắp. Vừa đắp vừa đau lòng, dù sao đắp rồi cũng không với tới tiêu chuẩn của Tạ Tử Tu, tội gì phải lãng phí như thế chứ, mặt nạ này cũng là tiền mà, lại không được thanh toán cho.

Rồi Nhan Miêu lại lục tung tủ quần áo lên một hồi, kết quả là vẫn không tìm được bộ nào thích hợp.

Quần áo giá rẻ cô chọn rất có tính toán, bình thường mấy bộ quần áo công sở nhìn chín chắn nghiêm túc kia của cô đều là mua một thành hai, mua trên mạng, cả tủ quần áo chẳng bộ nào đáng giá.

Mấy bộ quần áo đáp ứng được cuộc sống thường nhật là đủ rồi, phối hợp tốt với nhau cũng không nhìn ra khuyết điểm. Nhưng nếu để thay cho lễ phục, ra vào những nơi trang trọng, cảm nhận thật ít nhiều cũng có chút miễn cưỡng.

Nếu cô dám mặc mấy bộ rẻ tiền lượn tới đó, Tạ Tử Tu nhất định không tha cho cô, không biết chừng lát sau sẽ trừ sạch phí trang phục của cô.

Đang phiền não thì chuông cửa vang lên. Nhan Miêu đi mở cửa ngoài cửa là cậu thanh niên mặc đồng phục công ty chuyển phát nhanh: “Cô Nhan Miêu phải không ạ, phiền cô ký nhận”.

Nhan Miêu lơ mơ ký tên, nhận một chiếc hộp to không rõ lai lịch được đưa tới.

Vừa vào phòng mở hộp ra đã thấy tờ giấy của Tạ Tử Tu. Nét chữ quả thực đẹp để thanh thoát, nhưng nội dung là: Trang điểm cho đẹp, đừng làm tôi mất mặt.

Nhan Miêu buột miệng lẩm bẩm: “Sợ mất mặt thì đừng kéo tôi đến thế chỗ. Vừa muốn dùng lại còn ngại!”.

Mở tấm vải mềm bọc bên ngoài, Nhan Miêu lấy bộ trang phục ra, trải thẳng lên giường, hóa ra là một bộ xường xám.

Bản thân cô cũng từng mua xường xám, toàn là loại cách điệu may sẵn ở cửa hàng. Chất liệu là bông lạnh hoặc sợi quang, hoa văn được thêu bằng máy, đằng sau còn có khóa kéo tiện lợi, rực rỡ lại dễ mặc, cô với Thư Cán mỗi người mua một bộ, còn có thể được giảm mười phần trăm ngay.

Nhưng bộ xường xám trước mặt này lại là hàng đặt may thủ công vật xẻ cao truyền thống, chất cổ xưa rất tinh thuần, không hề có thứ gì hiện đại như khóa kéo.

Nhan Miêu sờ lên, đây là loại gấm lụa truyền thống, bốn đường viền cổ được làm thủ công, chắc chắn mượt mà, hoàn toàn không nhìn ra đường may.

Nút làm bằng ngọc tinh xảo cầu kỳ, hoa ghép không nhận ra màu nổi, màu sắc bức thêu nổi hạt sinh động mà phong phú hoa thêu trải tới tận cổ áo, tay nghề tinh tế khiến người ta được mở rộng tâm mắt.

Kiểu may và hình thêu trên chiếc xường xám quá chính thống, thế nên tất cả đều có chút cổ xưa.

Này những hoa bướm phong lưu nhã nhặn với thanh niên đã quen sắc sảo lộng lẫy mà nói, có thể đã quá tao nhã, thiếu sự mới mẻ sành điệu, thiếu sự hiện đại.

Nhưng tay nghề truyền thống không thể bắt bẻ và tâm huyết của người thợ này khiến cô cảm động hơn bất cứ bộ quần áo mới mới hàng hiệu nào.

Lần đầu tiên Nhan Miêu được thấy thứ trầm lắng mà có thần như thế, cầm trong tay thấy trĩu nặng, đẹp một cách tình tế.

Đây không phải thứ hàng may sẵn tùy tiện một nhát cắt ra, ào ào cắt rập trên dây chuyền sản xuất, mà là hàng thủ công ngàn vạn mũi kim dùng chỉ mười màu mới có thể thêu được một con bướm, một đóa mẫu đơn, chỉ cầm trong tay thôi mà như cảm nhận được tâm tư tình cảm và sự tỉ mỉ của người thợ gửi gắm lên tấm vải.

Nhan Miêu tần ngần ngắm nghía một hồi mới cẩn thận mặc vào.

Vì không có khóa kéo mà toàn là nút cài rắc rối, cúc ẩn phía trong còn chia ra loại móc và loại bấm, mặc vào đúng phải tốn sức của cô một hồi.

Rồi lại tự chải búi tóc cho hợp, trang điểm nhạt theo kiểu Thượng Hải cũ. Nhan Miêu nhìn mình trong gương, từ đầu tới chân thực sự rất hợp với tướng mạo của cô.

Nói là xinh đẹp, chi bằng nói là có vẻ hấp dẫn. Lần đầu tiên cô mới biết mặc xường xám vào có thể cao ráo xinh đẹp như thế, cổ cao, tay áo lửng, vừa với dáng người, trang nhã mà tinh tế, chỉ một thoáng đã cảm giác khúc nào ra khúc ấy, ngực ra ngực, eo ra eo cùng đường cong quyến rũ.

Không còn là người đẹp vì lụa nữa, mà lụa đang tôn cô lên, cho cô thứ thần thái mà ngay cả cô cũng chưa dám nghĩ tới, tựa như mỹ nữ nổi danh thời xưa.

Nhan Miêu đứng trước gương, bắt đầu thấy hơi hơi xấu hổ, lần đầu tiên trong cuộc đời cô có cảm giác viên mãn thập toàn thập mỹ này.

Tới khi nhận được điện thoại của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu mới giấu lại mình trong gương một lần nữa, rồi đeo chiếc dây chuyền ngọc bích “mua” nợ vào, tựa như hồi nhỏ mặc quần áo mới vào dịp tết, đi chơi còn mang chút tâm trạng tự hào, vừa thấp thỏm vừa rộn ràng.

Không biết Tạ Tử Tu sẽ mặc gì nhỉ, hóa trang thành đại ca xã hội đen thời xưa sao?

Xe chờ ở dưới nhà, tài xế mở cửa xe cho cô, Nhan Miêu lấy một tay đè lại vạt xường xám, cẩn thận khom người ngồi vào trong xe.

Người đàn ông anh tuấn mặc bộ quân phục Quốc dân Đảng cấp cao, uể oải dựa vào lưng ghế, dưới cặp chân dài lạ thường là đôi giày quân đội bóng lộn, mũi mềm quân đội đặt trên đầu gối, ngón tay nhẹ đặt lên trên, nghe tiếng động thì quay đầu lại nhìn cô.

Trong nháy mắt Nhan Miêu cảm giác mình mất hẳn khả năng ngôn ngữ, trái tim trong lồng ngực nhảy nhót, tay chân luống cuống.

Thảm, thảm rồi, cô không biết mình lại có ngày thấy sắc đẹp là mê đi thế này.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, mới cười nói: “May mà cô mặc vào trông không như phục vụ trong quán rượu”.

Chẳng nói được câu nào hay cả.

“Có thích bộ váy không?”.

“Có” Nhan Miêu cẩn thận vuốt lên hình thêu con bướm trên vạt xường xám, hơi mạnh tay thôi cũng sợ làm bẩn, làm hư, “Thực sự là quá đẹp”. Hơn nữa lại có thể vừa vặn như thế.

Tạ Tử Tu cười: “Thích là được rồi”.

Nhan Miêu cảm thấy Tạ Tử Tu như thế này đẹp trai tới quá đáng, nhất thời không biết mình nên nói gì mới hợp, đành kiếm cớ bắt chuyện: “Quần áo của anh lấy ở đâu thế, đi thuê à?”.

Tạ Tử Tu cười: “Đây là quân phục thật đấy”. Rồi kéo tay cô đặt lên vạt áo, “Cô sờ thử xem”.

Trong chớp mắt, Nhan Miêu chỉ thấy không thể cử động được cảm giác chạm vào chất liệu dày dặn hơi thô ráp, độ ẩm trên ngón tay Tạ Tử Tu, thân hình cao lớn được quân phục bao lại, phối hợp với gương mặt có chút hơi hướng xã hội đen và nụ cười như có như không.

Không ổn, cô thật sự choáng rồi.

Chú thích:

(15) Du thuyền Ferretti: là sản phẩm của tập đoàn đóng tàu Ferretti - một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới.

(16) Nemo: là chú cá trong phim hoạt hình Finding Nemo (Đi tìm Nemo).

(17) Sashimi là một món ăn truyền thống của Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống; được cắt lát mỏng ăn cùng với các loại nước chấm.

(18) Hoắc Hương Chính Khí: là thuốc trị cảm nắng dạng nước.

(19) Chó Husky là một giống chó sống ở đông bắc Siberia, Nga. Chúng có lông màu trắng xám, hai chân dài, rất cá tính, dũng cảm, trung thành tuyệt đối và thông minh.

(20) Người Eskimo là tộc người sống trên vùng núi băng giá phân bố từ Đông Siberia (Nga) qua Alaska (Mỹ), Canada và Greenland. Do sinh sống trên băng tuyết nên trang phục của họ là áo lông dày, có mũ trùm đầu, trùm khăn và mũ kín mít

(21) Vọng - văn - vấn - thiết: đây là Tứ Chấn được dùng trong y học cổ truyền. Gồm có bốn phương pháp: Vọng (quan sát sắc mặt, lưỡi, mắt...), Văn (nghe và ước lượng âm thanh của bệnh nhân khi nói chuyện), vấn (hỏi bệnh tình chi tiết), Thiết (bắt mạch).

(22) Napolitain là một loại bánh ngọt nổi tiếng. Ở Pháp nó được gọi với tên Mille feuille (bánh nghìn chiếc lá hay bánh nghìn tầng vỏ), ở Mỹ người ta gọi là bánh Napoleon, ở Ý được gọi là Naples.

9. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 1

Ngày X tháng X. Trời nhiều mây chuyển gió lớn, thỉnh thoảng có chớp, đôi khi có mưa nhỏ, lại có lúc có cầu vồng.

Hôm nay mình, ừm, nhảy với Tạ Tử Tu...

Nói thật thì, ừm, lồng ngực anh ta thực sự rất rắn chắc, cánh tay cũng rất mạnh mẽ, mùi hương cũng rất dễ chịu...

Thực ra anh ta nhìn đẹp trai thật, cố thể được xem là người đàn ông rất có sức quyến rũ...

...Rốt cuộc nói chuyện này có liên quan gì tới mình đâu chứ !! (Lật bàn này!)

Xe dừng lại, qua cửa sổ xe có thể nhìn thấy hàng ngô đồng ven đường đang trút lá, sắc lá vàng nhạt phủ trên mặt đường từ từ trải rộng.

Những căn nhà mang hơi thở những năm năm mươi, sáu mươi của thế kỷ trước vây quanh một khoảng sân, qua cổng, thăm cỏ trong vườn hoa vẫn xanh mướt như cũ, kết hợp với biệt thự kiểu Âu, tràn ngập phong cách phương Tây, nhưng không hề thiếu phong vị của Trung Quốc, nhàn tản mà tao nhã.

Tạ Tử Tu xuống xe, gọn gàng nhanh nhẹn cong cánh tay lên hướng về phía cô, mỉm cười: “Nào”.

Tư thế thản nhiên tùy ý.

Nhan Miêu cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, thế nhưng vừa khoác lên cánh tay của anh ta, mặt đã lập tức nóng lên.

Tạ Tử Tu đi cạnh, cao hơn cô gần một cái đầu. Đây là lần đầu tiên vai kề vai như thế, cô khoác tay anh ta, cảm giác chất lụa trơn bóng của xường xám khẽ cọ vào chất vải thô ráp của bộ quân phục, còn có mùi hương dễ chịu khó tả bằng lời tỏa ra từ người Tạ Tử Tu, khiến trái tim người ta phải đập gấp gáp.

Thời khắc này cô cũng không thể không thừa nhận, dù Tạ Tử Tu có đáng ghét bao nhiêu, tướng mạo quả thực là rất anh tuấn.

Bởi làn da quá trắng mà mắt mày của anh đặc biệt rõ ràng sáng sủa, thế nên mỗi nét mặt đều vô cùng sinh động nhưng không hề có nét nữ tính, thậm chí còn lộ ra đôi chút lạnh lùng, khiến người ta không dám lại gần.

Được rồi, cuối cùng thì cô thực sự ý thức được rằng Tạ Tử Tu là người đàn ông rất quyền rũ.

Trước đây dù đã biết cấp trên đẹp trai, nhưng cái biết này cũng như nhìn thấy cảnh đẹp trên tấm bưu thiếp phong cảnh, chỉ là “tôi biết” chung chung, chẳng có cảm nghĩ gì thêm nữa.

Ngay cả vẻ “đẹp trai” này cũng giống mấy ngôi sao thần tượng, đẹp trai là lẽ đương nhiên, khoảng cách xa xôi, chẳng can hệ gì tới cô cả.

Thế mà giờ bản thân cô lại bước vào trong phong cảnh kia, đang tự lĩnh hội cái đẹp như được chứng kiến tận mắt, tới ngôn ngữ cũng không cách nào miêu tả hết được. Ngoài việc há miệng tròn mắt, cũng không biết nên làm gì.

Tạ Tử Tu đột nhiên nghiêng mặt sang, cười với cô: “Thế nào, tôi quá đẹp trai hả?”.

“...”

Cô không hề ý thức được rằng dọc đường đi mình cứ nhìn chằm chằm vào Tạ Tử Tu.

“Đâu, đâu có!”.

Thảm rồi, rốt cuộc là sợi gân nào của cô ở nhầm chỗ chứ? Người này dù có đẹp trai hơn nữa thì cũng là Tạ Tử Tu, là gã tư bản vạn ác, là tình địch của anh trai cô, là phần tử nguy hiểm lúc nào cũng có thể bạo phát mà đè bẹp cô để trút giận.

Đại sảnh party trong nhà được trang trí theo phong cách xa hoa mang hơi hướng cổ xưa, đèn chùm thủy tinh, gạch lát sàn màu trắng, song cửa sổ đồ sộ, các đồ dùng cổ theo kiểu Tây bằng gỗ cùng những món đồ chơi nhỏ sắc sảo đều toát ra phong thái thời xưa.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm của hoa dành dành, chất giọng hơi khàn khàn đang hát bản nhạc Jazz cũ tràn ra từ chiếc máy hát. Khách khứa trong những bộ quần áo cầu kỳ đều say mê đắm chìm, lắng nghe giai điệu nhẹ nhàng chậm rãi. Ánh đèn say lòng người, tất cả đều rất mơ hồ hoài niệm.

Mà không đợi Nhan Miêu tìm được thứ gì đó để ăn, dàn nhạc Jazz đã bắt đầu chơi những bản tình ca cũ từ thế kỷ trước, Tạ Tử Tu lại vươn tay về phía cô như lẽ đương nhiên, mỉm cười nói:

“Nào, khiêu vũ”.

“...”

Có cần phải sốt ruột mở màn như thế không, tốt xấu gì cũng phải lót dạ chút chứ. Cô đã thấy cá xông khói trong đĩa rồi, lẽ nào dạ dày của Tạ Tử Tu không cần lót tí gì vào sao?

Nhưng nhìn nụ cười mê hoặc lòng người kia, Nhan Miêu vẫn không thể không vươn tay ra được.

Ày, tới mất cô cũng phản bội lại dạ dày. Chịu sao được đây?

Đứng sát bên nhau, Tạ Tử Tu đặt tay lên eo cô, Nhan Miêu vịn lên vai Tạ Tử Tu, rồi tự nhiên nắm lấy tay kia của anh ta, mười ngón tay đan vào nhau.

Đây là tư thế nhảy đôi bình thường tới không thể bình thường hơn, thế nhưng hai cơ thể ép sát nhau như thế này cũng khiến

Nhan Miêu hoảng hốt.

Lòng bàn tay Tạ Tử Tu ấm nóng, ngón tay thon dài mạnh mẽ, bàn tay đặt trên eo cô, dường như chỉ cần một tay là có thể ôm trọn, trong khoảng cách gần sát khi chuẩn bị nhảy, ngực cô gần như chạm tới anh ta, Nhan Miêu không biết tại sao, quả thực sắp phát run lên rồi.

Khi bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc chậm rãi, Nhan Miêu không dám ngẩng đầu, hoàn toàn mất đi dũng khí nhìn Tạ Tử Tu.

Tạ Tử Tu đột nhiên ghé môi vào sát bên tai cô, thì thầm: “Cô, giã tôi ba lần rồi”.

“ ... ”

Nội dung câu nói thật sự phá phong cảnh, thế mà tới tai cô cũng có thể đỡ lên bưng bưng chỉ vì luồng khí nóng bên tai.

Hormone của Tạ Tử Tu mạnh mẽ thật đấy.

Được một lát, lại nghe tiếng Tạ Tử Tu nói: “Hết cách với cô rồi”.

Rồi Tạ Tử Tu thêm sức vào bàn tay đang đặt trên eo cô, gần như ôm cô lên.

Tuy mũi chân chưa rời khỏi mặt sàn, nhưng sức nặng của cả cơ thể đã không còn dồn vào chân, mà đặt lên cánh tay của Tạ Tử Tu.

Tạ Tử Tu cười nói: “Nhảy xong điệu này tôi đỡ thành tàn tật”.

Đúng vậy, thế này thì cô không thể lấy gót giày đóng đinh chân anh ta lên sàn được nữa.

Thế nhưng cả người có đều tựa sát vào lòng Tạ Tử Tu không có kẽ hở, gần như bị anh ta nhấc bổng lên trong sàn nhảy phải tới mấy phút.

Sau khi tạm biệt thời kì sơ sinh, Nhan Miêu chưa từng tiếp xúc gần gũi với người đàn ông nào không phải người thân của mình như vậy, trải nghiệm như thế này là lần đầu tiên, dù chỉ là khiêu vũ.

Thế nên trong mấy phút này cô không tài nào khống chế nổi nhiệt độ trên mặt, lẫn nhịp đập vội vã của trái tim.

Ngực cô dán vào lồng ngực vững chãi của anh ta, hoàn toàn không có sức chống cự, cô không biết liệu Tạ Tử Tu có cảm giác được nhịp tim bất thường của cô hay không.

Tới khi khúc nhạc đã dừng, hai người mới ra khỏi sàn nhảy, tâm trạng dường như đều có chút ngượng ngùng.

Nhan Miêu cũng không biết nên để mắt vào đâu, đột nhiên nghe Tạ Tử Tu nói: “Tôi đi lấy ly rượu”.

Cô đang mong sao có thể ở riêng một lát, nghe thế bèn vội vàng đồng ý: “Được, được”.

Đứng một mình, Nhan Miêu giơ hai tay lên phẩy phẩy quạt gió để nhiệt độ trên mặt mình giảm xuống đôi chút.

Đúng là ngấy thơ quá, nhảy một bài với cấp trên mà cũng có thể căng thẳng tới mức này.

Ra sức phẩy gió một hồi, cảm giác đằng sau có người nhìn mình, Nhan Miêu quay đầu lại nhìn.

Cậu thanh niên đứng một mình đang tựa vào bên cửa sổ nhìn cô chăm chú. Cậu ta mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn kiểu cũ nhưng không quá chỉnh tề, có chút lưu manh, lại pha với khí chất học sinh đối lập, chính là Tạ Thiếu Duy.

Bốn mắt gặp nhau, Tạ Thiếu Duy lại cau mày, rồi đứng thẳng dậy, sải bước đi về phía cô.

Nhan Miêu không kìm được nghĩ, ôi chao, xong rồi, cô đã từng đánh cậu chủ Tạ, còn từ chối lời mời mọc lương cao của cậu ta, có thể gọi là oan gia ngõ hẹp, hận cũ lại pha thù mới.

Đang nghĩ ngợi, Tạ Thiếu Duy đã tới trước mặt cô, cúi người xuống.

Nhan Miêu nhìn thẳng vào mắt cậu ta, còn chưa mở miệng đã nghe cậu ta nói: “Tôi có thể mời cô nhảy một bản không?”.

Nhan Miêu nhận lời mời từ trên trời rơi xuống này có đôi phần cứng nhắc, hai người cùng bước vào sàn nhảy.

Cô và Tạ Thiếu Duy, tay nắm tay, mặt đối mặt, cùng nhảy với nhau hòa bình thân ái, chỉ miêu tả cảm giác thôi thì rất khác lạ.

Hình ảnh này hoàn toàn không hợp lý. Tiến triển hợp lý phải là, Tạ Thiếu Duy đột nhiên giơ chân giẫm mạnh lên chân cô một phát, thừa cơ báo thù, rồi sau đó hai bên chiến đấu một trận, đánh tới đánh lui, thế mới đúng chứ.

Nhưng hai người không ai bước nhầm, giẫm chân đối phương, không những không giao chiến, mà ngay cả đầu mắt cũng không có, chỉ lặng lẽ nhảy.

Chẳng biết thế nào, cứng thì cứ cứng, nhưng nhảy với Tạ Thiếu Duy lại khá thuận lợi.

Nhảy xong một bản, hai người đều đứng nhìn nhau, chẳng biết phải nói gì, Tạ Thiếu Duy đột nhiên nói: “Đêm nay cô rất đẹp”.

Giọng điệu chẳng có ý vui vẻ gì, ngay cả lời khen cũng nói kiểu cụt hứng như thế.

Nhan Miêu cũng không biết cậu ta thật tâm khen hay miễn cưỡng khách sáo, đành cẩn thận đáp lại: “Cảm ơn”.

Tạ Thiếu Duy đứng đối diện với cô, im lặng một lát, đột nhiên lại nói: “Cô là người phụ nữ mặc xường xám đẹp nhất tôi từng gặp”.

“Hả?”.

Lần này không đợi Nhan Miêu phản ứng, cậu ta chỉ buông một câu thế thôi đã tự quay người cứng ngắc đi mất dạng.

Lời khen không đầu không cuối, không rào trước cũng chẳng đón sau, Nhan Miêu cũng chẳng bắt được ý.

Đúng lúc thấy Tạ Tử Tu cầm rượu bước tới, hỏi: “Cô nhảy với Tạ Thiếu Duy đấy à?”.

Nhan Miêu dĩ nhiên là trang tuần kiệt biết thời thế, nịnh nọt: “Đâu có đâu có, anh Tạ, tôi đâu quên mình làm việc cho ai”.

Nhảy một bản mang tính hữu nghị với đối thủ, không có nghĩa cô sẽ làm những chuyện tổn hại tới lợi ích của cấp trên nhà mình, cũng không thể thành lý do trừ tiền lương được.

Tạ Tử Tu chỉ mỉm cười nhìn cô, rồi đột nhiên nói: “Qua đây, chúng ta chụp ảnh đi”.

Vừa bước tới đã thấy thợ chụp ảnh giơ máy ảnh về phía bọn họ, là người chưa từng trải, Nhan Miêu luống cuống tay chân không biết nên làm gì.

Tạ Tử Tu lại rất dễ dàng, vươn tay sang đặt lên eo cô một cách lịch thiệp, dẫn cô hướng vào ống kính.

Nhan Miêu run rẩy thì thầm qua kẽ răng: “Tôi, tôi phải tạo dáng gì đây?”.

“Không sao, lúc này cô chỉ cần cười là được rồi”,

Tay chân Nhan Miêu cứng đơ, khóe miệng co giật, miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười.

“Cô trúng gió à?”.

“...”

May mà khí thế mạnh mẽ của Tạ Tử Tu hoàn toàn che được vẻ lóng ngóng tay chân của cô, nửa lưng Nhan Miêu dán lên ngực anh ta, cảm giác vững chãi đáng tin cậy từ lồng ngực ấy đột nhiên khiến người ta có cảm giác an toàn, thả lỏng.

Cảm nhận được hơi thở của Tạ Tử Tu đang khẽ lướt qua tai, Nhan Miêu chỉ thấy sống lưng mình bắt đầu tê dại đi.

“Phiền cô, lúc cười đừng nghiêng răng”.

“...”

Rốt cuộc cũng chụp xong, đại công cáo thành, tới cuối lại có người tới chụp cho họ hai tấm hình lấy luôn. Tạ Tử Tu cầm tấm ảnh, nhìn một lát, nhưn mày lên chẳng nói chẳng rằng, giơ tay đưa bức ảnh sang cho cô: “Cô xem, có giống quân phiệt và vợ lẽ không?”.

Party kết thúc, Nhan Miêu về nhà, không tìm được lại soi gương lần nữa.

Cô gái trong gương thân hình duyên dáng thướt tha, chất gấm lụa càng làm tôn lên mái tóc huyền óng mượt như ngọc đen, gương mặt cũng ửng hồng như hoa đào.

Căn bản đều không giống bản thân cô.

Tất cả những lời khen ngợi dành cho người trong gương đêm nay đều nhờ vào chiếc gương xám này. Một khi đã cỡi nó xuống, cô lại là Nhan Miêu, là cô bé Lọ Lem sau mười hai giờ.

Hiểu rõ hiện thực, Nhan Miêu thả tóc ra, cởi nút gương xám, phép thuật trên người cô cũng theo đó mà tan đi.

Cô bé Lọ Lem đã thay bộ đồ ngủ hạ giá cẩn thận gấp chiếc gương xám lại, tính giặt sạch rồi mới trả lại cho Tạ Tử Tu.

Lúc sắp xếp đồ trong túi xách, Nhan Miêu lại thấy tấm ảnh chụp lấy ngay kia. Trên tấm ảnh tối màu là chàng quân phiệt trẻ tuổi mỉm cười ngồi trên sofa, cô thiếu nữ mặc gương xám dựa vào lòng anh, có chút thẹn thùng, vì căng thẳng mà nắm lấy một cánh tay của anh ta.

Xem ra hình ảnh này cũng rất giống quân phiệt và vợ lẽ.

Nhưng sự thực thì bọn họ căn bản chỉ là quân phiệt ác bá và cô hầu nhẵn nhụi chịu đựng ngậm đắng nuốt cay kiếm miếng ăn mà thôi. = =

Đang “hồi tưởng” lại mấy việc xấu xa của Tạ Tử Tu, càng nghĩ càng thấy anh ta là kẻ xấu, thì di động trong túi đột nhiên vang lên. Đây là nhạc chuông được cài riêng cho Tạ Tử Tu, Nhan Miêu đành lúi di động ra, vội vàng ngừng oán giận nghe máy, thấp thỏm nói: “A lô, anh Tạ, có chuyện gì không ạ?”.

Tạ Tử Tu ở bên kia cười đáp: “Không có gì, chỉ muốn hỏi cô xem, đêm nay chơi có vui không?”.

“Ừm, rất vui”.

“Ăn no không?”.

“... No ạ”. Cô tuyệt đối sẽ không thất thủ trong chuyện ăn uống.

Rồi lại một khoảng trầm lặng, dường như hai người đều không tìm được chủ đề nào thích hợp, Nhan Miêu vội vàng nói:

“Đúng rồi, anh Tạ, mai tôi mang quần áo đi giặt, mấy hôm nữa sẽ trả anh...”.

Tạ Tử Tu ngắt lời: “Cái ấy không cần trả, cho cô đấy”.

“Hả...”.

“Bộ đó đặt may theo số đo của cô, không lẽ tôi cảm về mặc?”.

Cuối cùng Nhan Miêu mới chậm chạp nhớ ra chuyện Tạ Tử Tu để ông thợ may kia lấy số đo của mình.

Bộ gương xám này hóa ra là đặt may cho cô.

Phản ứng “bình tĩnh nhận ra” chậm như sên lùn này khiến cô nhất thời á khẩu không nói nên lời, mãi lâu sau mới cắn răng hỏi với tâm trạng như chiến sĩ quyết tử: “Thế, bộ này bao nhiêu tiền, hôm nào tôi trả anh”.

Hình như Tạ Tử Tu khựng lại một lát, rồi mới đáp: “Không cần, là tôi yêu cầu cô tham gia, đây cũng tính là trang phục vì công việc, nên tôi trả tiền cho cô”.

Nhan Miêu vui mừng khôn xiết: “Thật sao? Không phải trừ lương gì nữa ạ?”.

Tạ Tử Tu ở đầu bên kia cười: “Không cần”. Rồi ngừng một lát, lại nói: “Mà, đêm nay cô rất đẹp”.

“... Cảm, cảm ơn”.

Ngay cả câu khen cũng giống nhau, không hổ là anh em nhà.

Vì bộ xương xám ấy quả thực là quá đẹp, Nhan Miêu cẩn thận gấp nó lại quyển luyện không nở rời tay, đặt vào trong chăn, rồi ôm nó đi ngủ.

Trước giờ Nhan Miêu chú trọng nhất vào lợi ích thực tế, cô chỉ mong tất cả phúc lợi công ty đưa ra đều là tiền mặt, tiền thưởng, phiếu mua hàng, hoặc thứ gì có thể ăn được uống được, hoặc có thể bán lại được mới tốt, dù chỉ là một miếng thịt lợn sống.

Thế nhưng tâm trạng khi được nhận bộ “trang phục công việc” này từ Tạ Tử Tu, đã không thể ăn cũng chẳng có cơ hội mặc tới lần thứ hai, mà còn khó có thể bán qua tay, lại vui như thế.

Không biết tại sao, cô quả thực hơi thích cảm giác này.

*** **

Hôm sau, khi Nhan Miêu hầy còn ôm bộ xương xám ngủ nướng thì nhận được điện thoại của Nhan Tử Thanh.

“Miêu Miêu, tối qua em đi đâu hả?”.

Nhan Miêu nửa tỉnh nửa mơ “Hả, hình như em báo cáo với anh rồi, em đi dự party cùng Tạ Tử Tu...”.

Giọng Nhan Tử Thanh nghiêm khắc: “Nhưng em không nói rõ với anh là đi cùng như thế”.

“Hả?”.

“Em đọc thử trang tin tức trong tờ Nhật báo thành phố T xem nào”.

Lệnh của anh trai phải thực hiện ngay tức thì, Nhan Miêu lập tức bỏ dậy khỏi ổ chăn, buộc đại tóc lên, rồi mang tiền lẻ, xỏ dép lê xuống dưới nhà.

Muốn đọc báo đương nhiên là tới cửa hàng ăn sáng ở gần đây đọc miễn phí rồi, Nhan Tử Thanh cũng không nghĩ thử xem, cô làm gì có khả năng bỏ tiền đặt báo chứ.

Mua cốc trà sữa trong cửa hàng, Nhan Miêu vừa đưa mắt đã thấy ngay bức ảnh cô và Tạ Tử Tu trên Nhật báo thành phố T, trông hơi quen mắt, là trang phục của buổi party đêm qua.

Đang dở báo đọc, Nhan Tử Thanh lại gọi điện tới.

“Đọc báo chưa, em nghĩ chuyện này thế nào?”.

Nhan Miêu có phần tức giận: “Quá đáng lắm rồi”.

“Ừ. Đúng đấy”.

“Khó lắm mới được lên mặt báo một lần, sao lại chụp em như thế này, mặt em làm gì to thế?!”.

Nhan Tử Thanh tức mình: “... Cái đó không quan trọng! Em hẹn hò với anh ta khi nào thế hả, sao không nói cho anh biết?”.

“Hả?”. Nhan Miêu vội vàng bỏ cốc trà sữa xuống, “Anh, bọn em hẹn hò gì chứ”.

“Thế anh ta đem em ra làm bia đỡ đạn rồi”.

“Hả... làm bia đỡ?”.

“Em đọc thử xem báo viết gì đi”.

Nhan Miêu bình tĩnh đọc một lượt, bên dưới chỉ viết mập mờ cô là người yêu mới của Tạ Tử Tu, sau khi Tạ Tử Tu bị từ hôn đã nhanh chóng tìm được mùa xuân thứ hai.

“Ấy, cái này, cũng không liên quan gì chứ?”.

Tuy nội dung từ bé xé ra to, nhưng không xé ra to thì không gọi là trang lá cải, ai lại coi nó là thật chứ.

Hơn nữa cách chọn từ ngữ cả bài báo cũng coi như tích cực, nhà báo lại còn miêu tả cô xinh đẹp, thậm chí khen cô ngang tài ngang sắc với Đỗ Duy Duy, trét lên mặt cô không ít vàng, khách sáo bao nhiêu.

Nhưng Nhan Tử Thanh hoàn toàn không lạc quan như cô, nghiêm túc nói: "Miêu Miêu, em ngây thơ quá. Kiểu tin tức này được phương tiện truyền thông tung ra, một là có thể khiến anh phân tâm, chắc chắn anh phải lo lắng cho em; hai là cũng có thể

khiến Duy Duy ghen, lung lạc cô ấy. Đây mới là dụng tâm của Tạ Tử Tu".

"Hả? Không, không nghiêm trọng thế chứ?". Nhan Miêu ngẫm nghĩ, "Không phải anh nói Đỗ Duy Duy không có tình cảm gì đáng nói với anh ta sao, không có tình cảm còn ghen gì được?".

Anh trai cô chắc là mắc bệnh nghề nghiệp rồi.

Nhan Tử Thanh cười khở một tiếng: "Này, bản thân em là con gái, cũng biết tâm tư của con gái phức tạp cỡ nào rồi đấy, dù vốn dĩ là đồ mình chẳng thích thú gì, đột nhiên rơi vào tay kẻ khác, cũng sẽ nảy ra hứng thú nhất thời".

"..."

Hình như... đúng là có chuyện thế thật.

"Huống chi khoảng cách giữa anh và Tạ Tử Tu lớn như thế".

Nhan Miêu vội vàng nói: "Đâu có, anh tốt hơn anh ta nhiều lắm".

Nhan Tử Thanh cười: "Em cũng đừng bênh anh. Anh chỉ là cảnh sát, nếu may mắn, có lẽ chỉ có thể cho Duy Duy đi xe Jeep thôi. Thứ Tạ Tử Tu có thể cho cô ấy, anh không cho được. Thậm chí ngay cả bộ quần áo ra hôn lễ đi cùng cô ấy tới bữa tiệc rượu cũng không có".

"..."

"Nhà họ Đỗ vẫn chưa chấp nhận anh. Thực ra tới giờ anh cũng không biết tại sao cô ấy chọn anh mà không phải là Tạ Tử

Tu. Anh coi đó là vận may. Nhưng dù có là vận may, cũng cần phải vun đắp".

Có lẽ cảm thấy những lời yếu đuối không hợp lúc, Nhan Tử Thanh lại đổi chủ đề: "Quay lại chuyện chính thôi, nói tiếp chuyện của em. Nhất định là Tạ Tử Tu yêu cầu em tham gia buổi party cá nhân kiểu này, quần áo cũng là anh ta chuẩn bị cho, phải không?".

"Vâng...".

"Thế mới nói, anh ta sắp xếp như vậy là có ý đồ riêng, dụng ý làm để người ta xem. Nếu không ngầm bày mưu sắp đặt, tin của hai người cũng không tới mức lên trang nhất".

"Anh ta không thật sự xuống tay với em, chuyện này anh yên tâm. Nhưng anh vẫn hy vọng sau này em phải cảnh giác hơn một chút, đừng tùy tiện để Tạ Tử Tu lợi dụng. Anh ta không phải người nghiêm chỉnh gì đâu".

Được anh trai dạy bảo, hiển nhiên là Nhan Miêu gật đầu như già tới, vâng vâng dạ dạ cúp máy.

Tuy nói là trước khi làm Tạ Tử Tu không nói rõ với cô, sau khi làm có lẽ cũng không định giải thích, "lợi dụng" như đúng rồi có đôi phần quá đáng. Nhưng thực ra cô làm cấp dưới, lại là đồng chí, dù bị Tạ Tử Tu lợi dụng một chút cũng trong phạm vi trách nhiệm thôi.

Từ cửa hàng ăn sáng về nhà, chẳng hiểu sao tâm trạng vui sướng, ngủ cũng có thể bật cười của Nhan Miêu tối qua thoát cái đã biến mất sạch sẽ, ngay cả sắc trời dường như cũng trở nên ảm đạm.

Cô suýt đã quên sạch chuyện liên minh chia uyên rẽ thúy. Vì ngày nào cũng kè kè bên Tạ Tử Tu, ngày nào cũng cự nự đầu đá chút ít, vui vẻ ảm áp, bèn quăng hết động cơ ban đầu khiến hai người bước tới cạnh nhau ra khỏi đầu.

Nhưng trong lòng cô bây giờ đã không còn muốn chia rẽ Nhan Tử Thanh và Đỗ Duy Duy nữa rồi.

Mới đầu cố nhiên hoàn toàn không thấy hợp, nhưng sức mạnh của thời gian là vô địch. Ngày qua ngày, chuyện hai người ấy hẹn hò từ hoang đường dần trở nên chân thực.

Trong lúc chưa nhận ra, bản thân cô đã chấp nhận được sự thực này.

Mà Nhan Tử Thanh làm việc khổ cực vất vả có thể có tình yêu an ủi, bởi vậy mà hạnh phúc, chuyện này cũng khiến cô thấy rất vui.

Phần ngưỡng mộ cô dành cho Nhan Tử Thanh cũng không phải thứ tình cảm độc chiếm tùy hứng. Nếu Đỗ Duy Duy thật lòng với anh trai cô, hai người họ ở bên nhau hạnh phúc, vậy sau này cô cũng đâu phải không thể chúc phúc được?

Với Tạ Tử Tu, Nhan Miêu không hiểu được rốt cuộc trong lòng anh ta nghĩ thế nào, nhưng phần nhiều là anh ta vẫn cố chấp với Đỗ Duy Duy. Ít ra khi cô hoàn toàn “chênh mảng nhiệm vụ”, anh ta vẫn không quên “công việc” của mình.

Tạ Tử Tu và cô bây giờ, dù đôi khi có trông như bạn bè, nhưng bản thân Nhan Miêu hiểu, một khi mất đi cơ sở hợp tác, tất cả trở về nguyên vẹn, ai về chỗ người ấy, chút quan hệ bạn bè tốt đẹp hiện nay của bọn họ cũng biến mất.

Nghĩ tới việc nhờ đâu có một ngày sẽ không thể đứng ở bên Tạ Tử Tu, cô thấy trong lòng rất khó chịu.

Tuy nghe lời dạy bảo của anh trai nhưng hôm ấy Nhan Miêu phải dắt chó của Tạ Tử Tu đi dạo.

Món nợ trả góp của cô còn tới mười mấy năm nữa mới trả hết.

Darwin vẫn nhiệt tình như thế, thậm chí đã tự chạy ra từ rất sớm, ngồi xuống ngay trước trạm xe bus, ngoan ngoãn kiên nhẫn chờ Nhan Miêu.

Vừa thấy Nhan Miêu bước xuống từ xe bus, nó lập tức vẫy đuôi rồi rít, đứng dậy nhào hai chân trước lên người cô.

Thấy vẻ đón tiếp thân thiết của nó, Nhan Miêu nghĩ tới tương lai, không khỏi than vãn thở dài: “Darwin à, nếu sau này tao cãi nhau với chủ mày, mày sẽ giúp bên nào đây?”.

Darwin liếm lên tay cô nịnh nọt, cọ đầu vào người cô.

“Hê, đây là mày nói đấy nhé”.

Nhan Miêu dẫn Darwin quay lại nhà Tạ Tử Tu lấy xích. Cầm chìa khóa ra mở cửa, vừa nhìn vào đã thấy bóng lưng Tạ Tử Tu đang đứng trước tủ lạnh, Nhan Miêu rón rén đi men theo chân tường.

Nhưng chưa đi được hai bước, đôi chân dài đi dép ở nhà hiệu Armani(23) đã tự động tới trước mặt cô.

“Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu quay ngang quay dọc nhưng không dám ngẩng đầu lên: “Vâng...”

Tạ Tử Tu cười nhìn cô: “Hôm nay cô đến muộn nhé”.

Nhan Miêu chột dạ nhìn lên tường: “Đúng nhỉ, ha ha ha...”.

“Dù sao tôi cũng tỉnh rồi, dắt Darwin đi dạo với cô vậy”.

Tự dưng... khách sáo thế?

Nhan Miêu dắt Darwin, sóng vai cùng bước đi với Tạ Tử Tu trên con đường rợp bóng cây ngày cuối tuần.

Theo tình hình thường thấy, cảnh bước đi thong thả này không duy trì được bao lâu, cô sắp bị Darwin kéo chạy đến vấp chân lên cỏ khắp phố phường.

Nhưng hôm nay có Tạ Tử Tu, Darwin an phận hơn nhiều, ngoan ngoãn đi cạnh bọn họ.

Dọc đường đi, Nhan Miêu nhận được không biết bao nhiêu ánh mắt ước ao.

Thân hình Tạ Tử Tu cao to, bờ vai rộng, cặp chân dài. Có gương mặt như thế, lại điểm thêm nụ cười như thế. Cùng đi bộ với người đàn ông như vậy, nhìn quan hệ lại thân mật, còn dắt theo chú chó xinh xắn, quả thực khiến người ta ghen tị.

Thế nhưng chân tướng lại là, cô đang dắt chó cho cấp trên vô lương nhà mình dưới sự giám sát của anh ta
=.

Vì tỷ lệ người ngoại đầu lại thực sự quá cao, Nhan Miêu cũng không kìm được mà len lén liếc nhìn người đàn ông cạnh mình một cái, xem rốt cuộc sức hấp dẫn của anh ta lớn cỡ nào.

Vừa liếc qua đã bị bắt ngay tại trận, Tạ Tử Tu nhạy cảm nhanh chóng nghiêng đầu sang, nhìn cô chăm chăm như thợ săn nhìn con mồi, mỉm cười: “Ừ?”.

Bốn mắt giao nhau, ngay lập tức Nhan Miêu có chút hoảng hốt, nhưng vì sức hút của đôi mắt đối phương quá mạnh, cô không tài nào kéo ánh mắt trở về, chỉ có thể tiếp tục trợn mắt nhìn thẳng vào anh ta: “À, không, không có gì...”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

“... Không có gì mà...”.

“Ừm?”.

Tạ Tử Tu vẫn cười nhìn cô. Dưới sức mê hoặc của đôi mắt, cuối cùng Nhan Miêu bắt đầu lắp bắp: “Anh, anh Tạ”.

“Ừ?”

“Giữa anh và Đỗ Duy Duy...” Nhan Miêu kiên trì hỏi, “Giờ, thế nào rồi?”.

“Vẫn tốt thế”.

“... Vẫn tốt, ý là...”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Chúng tôi vẫn liên lạc”.

“Oa! Anh vẫn muốn cướp chị ta về à?”. “Ừm?”.

Tạ Tử Tu bước lên trước cô một bước, rồi quay người lại, đối diện với cô: “Sao?”.

Nhan Miêu càng lắp bắp dữ hơn: “Tôi, tôi muốn nói, ừm, chỗ, chỗ nào chẳng có hoa thơm, trên đời này thực ra vẫn, vẫn còn có rất nhiều cô gái đẹp mà...”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Thế thì sao?”.

Hay là anh dứt khoát làm ít việc thiện đi, buông tha Đỗ Duy Duy, để chị ta cho ông anh tôi nhé.

Ai da, lời này nếu có thể dễ dàng to gan lớn mật nói ra miệng, thì hai người bọn họ có còn là Tạ Tử Tu và Nhan Miêu không?

Nhan Miêu nghĩ trước tính sau, khó lòng mở miệng được với vị đồng minh kiêm cấp trên này.

Dĩ nhiên Darwin nằm bên chân cô không lo nghĩ nhiều như thế, vừa thấy chim sẻ bay lên từ bồn hoa trước mặt lập tức ngồi thẳng dậy, hăng hái chạy về phía trước.

Cổ tay Nhan Miêu còn cuốn xích chó, nhờ phúc của Darwin, chưa kịp kêu ra tiếng đã nhào về phía Tạ Tử Tu như viên đạn. May mà đối phương phản ứng nhanh, kịp đưa tay ra đỡ được cô một cách an toàn.

Ôm chắc cô vào trong lòng, Tạ Tử Tu cười nói: “Ừm, thế nào, cô muốn nói với tôi cái này đấy à?”.

Nhan Miêu bất ngờ không kịp đề phòng, mặt mũi đều vùi vào lồng ngực Tạ Tử Tu, trên eo là cánh tay mạnh mẽ của anh, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy máu mình dâng lên, chớp mắt thôi mà tai đã nóng bừng, cả gương mặt nóng tới độ sắp ngất đi được.

Oa, nghiệp chướng, hormone của Tạ Tử Tu đúng là thả rông không quản lý mà.

Tạ Tử Tu vẫn mỉm cười vô cùng thâm sâu, thậm chí còn hạ giọng: “Này, mặt cô đỏ quá đấy”.

Đồ khốn, không phải dùng cái giọng điệu ép người phải chui xuống hố này ra giễu cợt cô.

Nhưng chuyện đáng thất vọng là, luồng nhiệt trong cơ thể mà cô cũng chẳng biết từ đâu tới, không hiểu sao lại xông thẳng lên trên không ngừng nghỉ, gần như hun cháy mặt cô.

Tạ Tử Tu cũng không nói nữa, chỉ buông lỏng tay rồi thản nhiên mỉm cười với cô.

Mới thể thôi mà cả người Nhan Miêu đã lóng ngóng, đành cúi đầu nhìn mũi chân mình, bị cười tới mức sau lưng phát hoảng, nhất thời thấy chột dạ.

Ai da, tuy khuất phục trước sắc đẹp của Tạ Tử Tu mà đỏ mặt tía tai rất đáng xấu hổ, nhưng đỏ mặt không phải là thứ cô có thể khống chế được, càng không có nghĩa là cô có ý nghĩ xằng bậy gì gì đó đó với Tạ Tử Tu.

Cứ để cho cô nào đó cũng nhào vào lòng Tạ Tử Tu thử xem, làm gì có cô nào không đỏ mặt chứ...

10. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 2

Tạ Tử Tu có lẽ cũng quá rảnh rồi muốn tìm thứ tiêu khiển, chẳng những không nhìn kỹ đã đỡ cô, mà còn áp sát lại gần vào một cách nghiêm trọng hơn, khê nghiêng đầu, nhìn gương mặt gần như dán vào ngực của cô trên choker: “Cô muốn nói gì với tôi, hả?”.

Lúc này đề nghị muốn xin Tạ Tử Tu tác thành đôi lứa đã rơi rớt ra khỏi đầu cô, còn nào vì phải gánh tác dụng quá lớn của hormone mà hoàn toàn chấp mạch.

“Tôi...”

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Ừ?”.

“... Tôi có thể về trước không, lát nữa chương trình bán hàng đặc biệt của siêu thị kết thúc rồi”.

Nhan Miêu ôm mấy túi đồ, thẳng tiến tới siêu thị giảm giá có hạn. Sau khi bị Tạ Tử Tu chèn ép, cả ngày nghỉ của cô chỉ còn một nửa, có gì muốn làm đều phải dồn lại làm một thể.

Đồ tư bản vạn ác.

Vừa vào siêu thị, Nhan Miêu đã buộc gọn tóc, xắn tay áo lên, chuẩn bị tư thế.

Việc nắm rõ vị trí gian hàng bán đồ giảm giá và thời gian giảm giá như lòng bàn tay, tính toán chuẩn xác giá được giảm và hạn sử dụng mới có thể khiến cô tranh hàng được từ đám người mua như hùm như hổ. Không phải ai cũng có thiên chất cướp được đồ rẻ đâu nhé.

Sau hai tiếng chiến đấu, khả năng tính nhẩm của Nhan Miêu đã có thể sánh với máy tính, số tiền chuẩn xác tới độ có thể đổi được quà tặng mình muốn, không hơn không kém một xu, rồi khỏe tay mạnh chân vác hết bao lớn bao nhỏ, xong việc thì rút, thẳng lợi trở về.

Từ siêu thị tổ chức bán hàng giảm giá đặc biệt về nhà, nếu cô không vung tiền ra đi tàu điện ngầm, thì phải vất vả chuyển hai chuyến xe bus.

Đường đi vòng vèo như thế, nếu nói có người vừa khéo cùng đường với cô thì làm gì có cái khéo đến thế. Bởi thế mà đi tới đi lui, Nhan Miêu đã cảm giác được chuyện lạ, hình như có chiếc xe theo cô suốt dọc đường.

Lúc đi qua tủ kính cửa hàng ven đường, Nhan Miêu liếc mắt nhìn hình ảnh phản chiếu trên mặt kính. Quả nhiên chiếc xe kia vẫn đang kiên nhẫn bám theo cô với tốc độ chậm như rùa.

... Kiểu theo dõi giẻ cùi như thế này, có một mối, có lãng phí xăng không cơ chứ.

Xách đồ vào một con ngõ nhỏ, Nhan Miêu nghe thấy tiếng người đậu xe ngoài ngõ, tiếng mở cửa xe bước xuống, bèn dứt khoát để mấy túi dựa vào tường, đợi con mồi bước vào.

“Con mồi” kia vừa rẽ vào ngõ, không ngờ lại chạm mặt ngay với cô, bèn lui lại một bước ngay tức khắc, mặt lập tức đông cứng lại.

Quả như dự đoán, dáng dấp tên theo dõi này lén lút, mặt mũi... ấy, thể mà không khó ưa, ngược lại còn rất quen mắt.

... Đây không phải Tạ Thiếu Duy thì còn là ai.

Khoảnh khắc hai người đông cứng nhìn nhau, Nhan Miêu không khỏi âm thầm suy tính, đây quả nhiên là vì thù mối hận cũ.

“Cậu muốn làm gì hả?”.

Tạ Thiếu Duy không kịp đề phòng, vừa kinh ngạc lại vừa xấu hổ, mặt thoát cái đã đỏ bừng, nổi nóng: “Cô nói xem tôi muốn làm gì?”.

“À...” Khí thế hung hãn, không có ý tốt nhé.

Thực ra Nhan Miêu vẫn còn đôi chút băn khoăn. Hôm nay cô mua nhiều đồ thể này, nếu muốn ra tay có lẽ không thể phát huy tốt như trước, lỡ làm nát hộp trứng gà giảm giá thì thiệt rồi. Về phải ăn được mấy bữa bánh trứng rán cuộn ấy chứ...

Thế nên Nhan Miêu cẩn thận nói: “Chuyện đó, chúng ta có gì thì cứ nói chuyện thôi, có vấn đề thì giải quyết văn minh nhé”.

Tạ Thiếu Duy phát cáu: “Tôi không văn minh chỗ nào?”.

“...” Nếu cô phải trả lời nghiêm chỉnh câu hỏi này thì không thể chỉ nói hết trong năm, mười phút được.

Hai người đều như hai con mèo cong lưng, dựng lông lên trừng nhau một phút. Đột nhiên Tạ Thiếu Duy “soạt” một tiếng bước tới trước một bước, Nhan Miêu không kịp phản ứng, lùi lại một bước theo bản năng, cậu ta đã hai tay xách hai túi chiến lợi phẩm to đùng của cô rồi quay người bước đi.

“Này!”.

Giữa ban ngày ban mặt, lái Ferrari tới cướp trứng gà giảm giá và giấy vệ sinh hạ giá của cô sao? Đây là cái lý gì.

Nhan Miêu muốn giành giật với cậu ta, lại sợ làm vỡ đám trứng gà mỏng manh yếu ớt, chỉ có thể túm lấy tay áo của cậu ta: “Đồ ăn cướp này, bỏ trứng của tôi ra!”.

Tạ Thiếu Duy chẳng thèm để tâm, tự mở cửa xe mình ra, đặt đồ vào trong, rồi lại quay người xách hết mấy thứ còn lại. Tới khi đã đặt hết đồ vào ghế sau, cậu ta mới sát khí đằng đằng xoay người lại trừng mắt nhìn cô: “Lên xe”.

... Bắt cóc trứng gà và giấy vệ sinh làm con tin uy hiếp cô, ở đây còn có pháp luật không hả trời...

Nhan Miêu ngậm ngùi nói: “Rốt cuộc là cậu muốn làm gì hả?”. Cô vất vả khổ cực mua thức ăn một chuyến, dễ lắm sao.

Tạ Thiếu Duy lại phát cáu lên: “Tôi đưa cô về không được à?”.

“...”

“Lên xe!”.

“...”

“Còn lẽ mề tới khi nào hả, cô muốn xe của tôi bị kéo đi à?”.

Nhan Miêu có chút nghi ngờ: “... Sao cậu đột nhiên trở nên tốt bụng thế hả?”.

Xem ra Tạ Thiếu Duy rất tức giận: “Cô cho tôi một quả cam, tôi báo đáp không được à?”.

“...” Cũng khách sáo quá đấy.

“Tôi ghét nhất là nợ tình nghĩa”.

Vì mấy thứ trứng gà giấy vệ sinh ở ghế sau, Nhan Miêu lên xe, trong lòng vẫn không khỏi nghi ngờ. Sự thể nên tiến triển theo hướng của phim bạo lực kinh dị, đột nhiên biến thành phim tình cảm báo ơn dịu dàng, cảm giác vẫn rất không ổn.

Suốt đường đi Tạ Thiếu Duy cau mày nghiêng răng nghiêng lợi lái xe như có thâm thù đại hận với đường xá vậy. Thế nhưng vẫn đưa cô về tới nhà trọ bình an vô sự.

“Cảm ơn...”. Nhan Miêu cảm ơn, nghĩ một hồi, lại thấy không đúng, “Này, sao cậu biết tôi ở đây?”.

Sắc mặt Tạ Thiếu Duy bỗng nhiên thay đổi, từ trắng sang xanh, từ xanh sang đỏ, lại từ đỏ sang tím.

Nhan Miêu cảnh giác nhìn các loại màu mè chạy qua như bay trên mặt cậu ta, gần như cho rằng cậu ta sắp giết người cướp của thì nghe Tạ Thiếu Duy thỉnh linh mở miệng: “Cô, cô đã ăn tối chưa?”.

“... Chưa”.

“Cô có ăn tối không?”.

“...” Có ai lại không ăn tối hả?

Im lặng nhìn nhau hồi lâu, Tạ Thiếu Duy lại sốt ruột: “Thế đi ăn với nhau đi”.

Nhan Miêu không chắc chắn ý của cậu ta cho lắm, ngẫm nghĩ một lát: “Cái đó, cậu đang mời tôi ăn tối à?”.

Tạ Thiếu Duy cau mày: “Tôi chỉ bày tỏ thái độ của mình một chút thôi, không bảo cô nhất định phải đi ăn!”.

... Thế rốt cuộc là tính mời hay không tính mời hả?

Nhan Miêu đắn đo: “Thế, tôi không đi đâu”.

Tạ Thiếu Duy lại phát cáu lên: “Tôi đã đặt chỗ rồi, cô muốn lãng phí hả?”.

“...”

Tâm trạng của trẻ con bây giờ đều khó lường, thay đổi thất thường như thế này sao?

Một tiếng sau, Nhan Miêu ngồi trong nhà hàng, uể oải lột cua, rất có cảm giác lực bất tòng tâm.

Cô thực sự không thể ăn thêm được nữa, nhưng Tạ Thiếu Duy vẫn chưa có ý định tính tiền để về.

Hai người lại chẳng có gì mà nói, ngoài việc ăn, cô không nghĩ được miệng mình còn có thể làm gì nữa.

“Cậu ăn no chưa?”.

Tạ Thiếu Duy vẫn cau mày: “Ăn no rồi”.

Thế thì đi thôi. Tối đây là để ăn, hai người ăn no rồi, còn lẽ mà lẽ mề cái gì, chẳng lẽ cậu ta không mang tiền?

Bộ dạng Tạ Thiếu Duy nom rất không muốn mở miệng, nén giận hồi lâu rồi mới nói: “Này, tôi muốn hỏi cô.”

Nhan Miêu không khỏi bắt đầu cảnh giác. Lẽ nào cậu ta thực sự không đem tiền?

Chân mày Tạ Thiếu Duy nhăn tới đỉnh điểm, mặt mũi đỏ bừng: “Cô, cô thấy tôi thế nào?”.

Nhan Miêu không biết tại sao cậu ta lại hỏi như thế, nghĩ một lát: “... Cậu muốn nghe nói thật không?”.

“...”

Nhan Miêu thành thực đáp: “Lúc mới biết cậu, tôi thấy người như cậu hơi dữ dằn”.

Tạ Thiếu Duy nhìn cô: “... Giờ thì sao?”.

“Giờ tôi thấy thực sự rất dữ dằn”.

Mặt Tạ Thiếu Duy càng đỏ hơn, tức giận nói: “Tôi có dữ nữa cũng có thể dữ hơn cô không? Đồ con gái hung dữ không ai thèm”.

Nhan Miêu thả con cua trong tay ra, tự vệ theo bản năng: “Ai, ai bảo không ai thêm tôi?”.

Tạ Thiếu Duy trừng mắt nhìn cô: “Không lẽ cô có bạn trai chắc?”.

Nhan Miêu nường đó mà chống cự: “... Liên quan gì tới cậu”.

Yêu thầm Nhan Tử Thanh hết năm này tới tháng nọ chẳng có kết quả gì, chuyện này không nhắc nữa; giờ lúc nào cô cũng quay cuồng với công việc, đâu còn thời gian yêu đương gì nữa. Đàn ông cô tiếp xúc trong thời gian dài ngoài cấp trên bắt lương ra thì có bảo vệ công ty, đúng là không có tí gì đào hoa cả.

Nhưng ông chủ ở cửa hàng ăn sáng cô hay ghé qua đối xử với cô dịu dàng ân cần, có lẽ cũng coi là người đàn ông quan tâm cô nhất trong những người xung quanh trừ họ hàng thân thuộc, còn hay giảm giá cho cô, ngày nào cũng tươi cười.

Chỉ là người ta sắp qua đại thọ sáu mươi rồi.

Tạ Thiếu Duy hừ một tiếng: “Tôi nói không sai mà”.

“...”

“Còn dám nói có người theo đuổi”.

“...”

Đang gặm mạnh càng cua để che giấu thất bại liên tiếp của mình, đột nhiên lại nghe Tạ Thiếu Duy nói: “Thực ra tôi có người có thể giới thiệu cho cô”.

Nhan Miêu vẫn chiến đấu hăng hái với càng cua, nhất thời chưa tỉnh lại được: “Cái gì?”.

Tạ Thiếu Duy khụ hai tiếng, có lẽ là sặc rượu, mặt mày đỏ lựng lên, một tay che miệng, rồi nói: “Chỗ tôi có một người bạn, khụ, rất thích cô. Muốn làm bạn trai cô”.

Nhan Miêu cầm càng cua, ngây ra như tượng: “Hả?”.

“Tôi có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt nhau”.

“... Không cần thế đâu”.

Nếu Tạ Thiếu Duy phải làm người trung gian, thứ giới thiệu hẳn là chuyện làm ăn giết người cướp của mới hợp, cậu ta làm gì có khí chất mai mối.

Cậu chàng giận dữ trừng mắt nhìn: “Sao không cần?”.

“... Vì nghe ra chẳng có tí gì đáng tin cậy cả”.

Cô nghĩ qua nghĩ lại, đều thấy mình chẳng lúc nào để lại ấn tượng đặc biệt đẹp đẽ trong quá trình tiếp xúc với Tạ Thiếu Duy.

Vả lại xét theo mối quan hệ không lấy gì làm tốt đẹp giữa cô và Tạ Thiếu Duy, chuyện giúp buộc chỉ hồng không phải là cáo chúc tết gà sao.

Tạ Thiếu Duy hung dữ nói: “Cô nghi ngờ thành ý của tôi à?”.

Nhan Miêu cũng không khách sáo với cậu ta, vội vàng ăn nốt cái càng cua cuối cùng: “Đúng thế”.

Sắc mặt Tạ Thiếu Duy lại đỏ bừng lên, nghiêng răng nói: “Đừng có dài dòng. Tối mai gặp ở đây, nếu cô sợ thì đừng tới”.

Nhan Miêu nghĩ thầm, cô thì sợ cái gì? Đừng quên là ai bị cô đánh tới mức chạy gào toáng lên cứu tôi với.

Thế nhưng, cô lớn ngần này rồi, lần đầu tiên trong cuộc đời xuất hiện cái gọi là kẻ yêu thầm, muốn nói không hề tò mò, không căng thẳng, không muốn biết đối phương là ai, là giả đấy.

Hơn nữa nếu nói ra thì càng cua ở nhà hàng này quả thực ăn rất ngon, có thể ăn thêm lần nữa.

Tối hôm sau, Nhan Miêu bèn quyết tâm đơn thương độc mã tới nơi hẹn, tạm thời tin vào nhân phẩm của Tạ Thiếu Duy một lần.

Ánh đèn rực rỡ mới lên, trong nhà hàng Tạ Thiếu Duy chỉ đích danh đã gần kín khách nhưng vẫn giữ được vẻ vô cùng yên tĩnh. Ánh đèn dịu dàng mờ nhạt trên tấm tatami(24) đằng sau bình phong, từ cửa tới tấm bình phong chỉ cách mấy bước chân mà như trời đất cách biệt, khung cảnh rất đẹp, chỉ là...

Bên bàn chỉ có một mình Tạ Thiếu Duy ăn mặc chỉnh tề ngồi ở đấy, bộ đồ ăn cũng chỉ có hai.

Thằng nhóc này, quả nhiên.. . = ##

Cái gọi là người thâm yêu, căn bản là không tồn tại.

Thấy cô bước vào, Tạ Thiếu Duy chỉ ngẩng đầu liếc cô một cái, rồi lập tức dời mắt đi như trốn tránh gì đấy, nhìn chăm chăm vào góc phòng.

Nhan Miêu hơi bực mình: “Cậu vẫn còn đùa tôi thật à?”.

May mà cô không quá tổn công sức trang điểm, chỉ để mặt mộc, buộc tóc đuôi ngựa tới thôi. Không thì đã bị chê nhạo thâm thương rồi.

Mang chuyện này ra đùa giỡn với con gái, cũng có phần vô vị nhỉ.

“Thực ra không có người ‘bạn của tôi’, đúng không?”.

Tạ Thiếu Duy vẫn sầm mặt ngồi nghiêm chỉnh như cũ, không hề lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Nhan Miêu tức giận: “Tôi đi đây”.

Tạ Thiếu Duy đột nhiên ngược mắt lên nhìn cô, hình như càng giận hơn, nhưng gần như lúc nào vẻ mặt của cậu ta cũng là thế này, Nhan Miêu cũng không thể đoán nổi rốt cuộc cậu ta giận tới cỡ nào.

“Cái gì là tôi đi đây?”

“... Căn bản là không có bạn bè muốn giới thiệu cho tôi, tôi còn ở đây làm gì?”.

Tạ Thiếu Duy nhìn như sắp phát cuồng tới nơi: “Cô là đồ ngốc!”.

“...” Tự dưng mắng ngược lại cô?

Tạ Thiếu Duy không kìm được bực tức: “Cô ngốc tới cỡ nào hả?”.

Nói, nói gì hả, nếu cô ngốc thật, thế ai muốn đưa mức lương siêu cao ra dụ nhân viên “ngốc” như cô đây hả?

Nhan Miêu quyết định phải giảng đạo lý kỹ càng cho cậu ta: “Cậu Tạ, tôi là nể tình dù tính tình cậu xấu nhưng chưa bao giờ nói dối nên mới đến. Ai ngờ cậu lại trẻ con như thế, bày trò đùa ác thế này thú vị à? Dù tôi không có người theo đuổi, cậu cũng không cần lấy chuyện đó ra chế giễu tôi”.

Tạ Thiếu Duy nghiêng răng gần từng từ, từng từ: “Cô là lợn à?”.

“...” Công kích thân phận à.

“Tôi, mẹ kiếp tự giới thiệu tôi cho cô, không được chắc?”.

Ngay lập tức Nhan Miêu có cảm giác sét đánh trúng người.

Tạ Thiếu Duy vẫn hùng hăng hồ hồ trừng mắt với cô: “Cô có ý kiến à? Hả?!”.

“...”

Bên tai chỉ còn lại tiếng ù ù liên miên không dứt. Trong tầm mắt là đôi mày dài mảnh vì giận mà nhướn lên, làn da mỏng hơi đỏ lên dưới ánh đèn, còn động tác nghiêng răng lộ ra rõ ràng.

Cô sống tới hơn hai mươi tuổi, lần đầu tiên, có khi cũng là lần cuối cùng được người ta chủ động tỏ tình. Không quan tâm đối tượng là ai, cũng coi như là hoa đào trời cho, là đột phá lớn trong cuộc đời, đáng để ăn mừng. Phải xử lý đối đáp cẩn thận mới được.

Thế nên Nhan Miêu không hề do dự, lập tức quay người chạy trốn như bay.

Tối tận hôm sau đi làm, trong đầu Nhan Miêu đều chỉ có hai chữ...

Yếu mệnh...

Được Tạ Thiếu Duy tỏ tình. Đây không phải là vấn đề tốt hay không, thích hay không, mà là hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Theo lý thường mà nói, Tạ Thiếu Duy phải hận cô tới không thể nào hận hơn được nữa mới đúng. Tỏ tình thì... không phải cậu ta vật cực tất phản(25), ghét tới một mức nào đó thì từ hận thành yêu đấy chứ?

Bước vào thang máy với tâm thần bất ổn, tình cờ liếc mắt thôi đã thấy gương mặt tươi cười của Tạ Tử Tu.

Tạ Tử Tu cúi đầu chào hỏi trước: “Chào buổi sáng, thư kí Nhan”.

“... Chào anh Tạ”.

Đứng phải cấp trên, tâm trạng Nhan Miêu càng thấp thỏm nhiều hơn.

Với mối quan hệ đối địch giữa cấp trên và Tạ Thiếu Duy, cô thế này... có coi là tư thông với địch không?

May mà xem ra tâm trạng của Tạ Tử Tu cũng không tồi, có lẽ đầu đề bài báo kia bắt đầu có tác dụng, ngay cả trong công ty cũng bàn luận sôi nổi về bài báo tin lá cải ấy, bên Đỗ Duy Duy không chừng cũng có phản ứng rồi.

Nghĩ tới mấy việc đó, không biết tại sao cô lại càng cảm thấy phải tìm Tạ Tử Tu nói một tiếng về chuyện xảy ra hôm qua.

Có lẽ vì từ góc độ công việc mà nói, thân làm nhân viên, nếu có qua lại đặc biệt với đối thủ của cấp trên, vẫn phải có nghĩa vụ báo cáo với cấp trên; từ góc độ đời tư mà nói, thân làm đồng minh, anh ta còn lòi cô ra gây scandal, lỡ cô tính chuyện hẹn hò với ai đó thật, cũng nên thông báo một tiếng chứ.

Lúc bưng cốc trà mới pha cho Tạ Tử Tu, Nhan Miêu lấy hết dũng khí.

“Anh Tạ này...”.

“Ừ?”

Nhan Miêu mở miệng không khỏi có chút xấu hổ và bất an: “Chuyện là... có người đang theo đuổi tôi...”.

Tạ Tử Tu ngẩng đầu nhìn cô: “Sao, cô nợ tiền ai à?”.

Nhan Miêu thẹn quá hóa giận: “Không phải kiểu theo đuổi đó”.

Tạ Tử Tu vẫn cười: “Thế là gì?”.

Nhan Miêu đột nhiên thấy có chút bực bội: “Thôi đi, không có gì”.

“Thư kí Nhan...”.

Lần đầu tiên cô thoáng có cảm giác lòng tự trọng của mình bị tổn thương.

“Trà pha được rồi, tôi đi đây”.

Tạ Tử Tu buông bút xuống, nghiêm chỉnh nói: “Tôi đùa đấy. Có chuyện gì thì cô nói đi”.

“Thật là không có gì mà”.

Cô đột nhiên nhận ra rằng, Tạ Tử Tu vẫn không phải là đối tượng mình có thể rút ruột rút gan, giữa hai người chưa bao giờ bình đẳng ngang hàng.

Cô đối đãi rất chân thành nghiêm túc với mối quan hệ giữa hai người, chuyện nào có liên quan tới Tạ Tử Tu cô đều coi đó là chuyện quan trọng mà làm, còn về Tạ Tử Tu với cô, ngoài vui đùa chính là vui đùa, còn có vui đùa nữa.

Mà chẳng phải lúc nào cô cũng chỉ là thứ tức cười.

Hôm nay không cần tiếp tục làm thêm giờ cho tên tư bản bắt lương, hoàn thành công việc đúng giờ, Nhan Miêu bèn thu dọn đồ đạc ra khỏi công ty.

Vừa nhìn thấy chiếc xe hơi quen mắt đang đậu ở bên kia đường, đột nhiên Nhan Miêu có chút dự cảm không lành.

“... Không tới mức chứ...”

Cửa xe mở ra, chàng trai thả chân bước ra ngoài, rồi đứng thẳng người dậy, cau mày ngẩng đầu nhìn cô.

“...”

Tạ Thiếu Duy mà lại đợi cô.

Bốn mắt giao nhau, trông cậu ta không hoàn toàn tự nhiên, hại Nhan Miêu cũng trở nên căng thẳng theo.

“Hôm qua cô chạy cái gì mà chạy hả?”

Nhan Miêu không biết tại sao bản thân cũng thấy khó thở, thì thầm: “... Có quy định không thể chạy đâu...”.

“Cô suy nghĩ thế nào rồi?”

“... Suy, suy nghĩ gì?”

Tạ Thiếu Duy lại phát câu: “Cô nói xem còn suy nghĩ gì nữa hả?”

“...”

“Được hay không, cô ột câu xem”.

Nhan Miêu ngập ngừng: “...Thế... vẫn là... không được”.

Tạ Thiếu Duy im lặng một lát, trừng mắt nhìn cô: “Sao lại không được?”

“...”

“Dù sao từ chối người ta cũng phải có lý do chứ?”

Nhan Miêu trầm tư một hồi, vắt óc suy nghĩ: “... Tôi, anh tôi không cho tôi yêu người họ Tạ”.

“...==”

Nhan Miêu cực kì xấu hổ: “... Cậu cũng biết lần đầu tiên tôi được người ta tỏ tình. Không có kinh nghiệm, thế nên...”

“...”

Chính Nhan Miêu cũng thấy không nói thêm được nữa, đành cam chịu che mặt lại: “Tôi thực sự không biết phải làm thế nào, hay là cậu đi tìm người có kinh nghiệm đi...”.

Tạ Thiếu Duy chửi thề một tiếng: “Cô có thể không chấp nhận, nhưng chuyện tôi đơn phương, cô không quản được”.

“...T_T”

Hai người cứng nhắc đứng ở bên đường cũng không phải cách hay, Tạ Thiếu Duy lại phát câu lên: “Đừng đứng ngơ ra đây nữa. Ăn bữa cơm vẫn được chứ?”

“Ăn cơm...”

“Cô không đói nhưng tôi đói, đừng lùng khùng nữa, đi”.

Một bữa cơm cũng chẳng phải chuyện gì lớn, Nhan Miêu nghĩ một lát: “Thế, ăn gần đây thôi, cơm suất ở cửa hàng đối diện ấy”.

Lấp đầy cái bụng có nhu cầu, đừng quá lãng phí, quá mờ ám là được rồi.

Dĩ nhiên Tạ Thiếu Duy khinh kiêu cơm suất ấy, nhưng Nhan Miêu đã đề nghị, cậu ta cũng không phản đối, thuận tay khóa xe lại, hai người cùng sang bên kia đường.

Lúc đi qua đường, Nhan Miêu nhìn bảng thời gian đèn xanh còn mấy giây, nhủ thầm không vội, đợi một nhịp đèn tín hiệu nữa hẵng đi. Chẳng ngờ dòng người đằng sau nhích lên, khiến cô lão đảo nhào ra giữa đường.

Chỉ một thoáng sững sờ, đèn xanh đã chuyển sang đèn đỏ. Nhan Miêu nhất thời không phản ứng được là nên chạy quay trở lại hay cứ xông thẳng sang bên đối diện, đứng ngẩn ra ngay giữa đường cái, chàng trai đằng sau không thể nhìn được nữa, bèn lên trước kéo giạt cô lại: “Cô ngốc à?”.

“Hả...”.

Bị kéo giạt tay đi qua đường, Nhan Miêu suýt nữa là bước cùng tay cùng chân. Tay cô hãy còn trong tay đối phương, lần đầu tiên Tạ Thiếu Duy nắm tay cô, lòng bàn tay hai người đều rịn mồ hôi, hoàn toàn không thể nhìn thẳng vào mắt nhau.

Trong chuyện tình yêu cô hoàn toàn không có lòng dạ mà thương thức, ngoài mười năm như một thâm yêu Nhan Tử Thanh ra, cơ bản cũng chẳng rõ rốt cuộc thích một người và được một người thích là cảm giác thế nào.

Nói tới tính cách, Tạ Thiếu Duy chẳng chỗ nào giống với Nhan Tử Thanh, hai mẫu người hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng không biết tại sao, cô không hoàn toàn ghét Tạ Thiếu Duy, thậm chí cậu ta còn có khả năng giống kiểu người cô thấy thuận mắt.

Hai người vào cửa hàng, chọn đại một cái bàn gần cửa sổ, trước khi ngồi xuống cùng tự nhiên thả tay ra, hai người đều có chút lúng túng, đành vội vàng cúi đầu nhìn thực đơn.

“Tôi, tôi gọi một suất cơm cá chình”.

Tạ Thiếu Duy khụ một tiếng: “Vây, tôi cũng thế”.

Suất cơm được bê lên, Tạ Thiếu Duy trừng mắt nhìn một ụ cơm và mấy miếng cá: “Cái này ăn được à?”.

... Là cơm cá chình chứ không phải là cơm vây cá nhé cậu chủ.

Nhan Miêu đã bắt đầu vui đùa vào ăn, còn ăn rất tập trung, Tạ Thiếu Duy miễn cưỡng cầm đũa lên, gấp một miếng cá chình bỏ vào miệng.

“Mùi vị cũng không tệ chứ?”.

Xem ra Tạ Thiếu Duy rất giận, nhưng không nói gì: “...”

“Cửa hàng này giá rẻ, nhưng nước sốt rất ngon, cá chình cũng tươi”.

Tạ Thiếu Duy vẫn lẳng lặng tức giận: “...”.

... Không phải cậu bị hóc xương đấy chứ?”.

“...”

“... Đúng là...”.

Nhan Miêu đành nghĩ cách làm dịu cơn đau của cậu ta: “Ăn ít cơm nhé? cần uống ít dấm không?”.

Mặt Tạ Thiếu Duy đỏ bừng lên: “...”

“Ai da, cậu này, ăn cá chình mà cũng bị hóc xương...”

Nhan Miêu vừa xúc cơm cho cậu, vừa lơ đãng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa liếc một cái đã sợ tới nỗi suýt nữa đánh rơi mất bát.

Tạ Tử Tu đang đứng ngoài kia, im lặng nhìn bọn họ qua tấm kính.

Cả người Nhan Miêu cứng ngắc, biết rõ anh ta không nghe thấy gì, vẫn lắp bắp ngay: “Anh, anh Tạ...”

Tạ Tử Tu khẽ nở nụ cười, quay đi, rồi sau đó đẩy cửa chính cửa hàng ăn bước vào.

Tạ Thiếu Duy đã nuốt trôi xương cá, ho một trận, quay đầu nhìn anh trai mình đang đi tới, nhướn mày lên về đối địch: “Anh lại muốn gì?”.

Tạ Tử Tu cười: “Anh chỉ muốn ăn một bữa cơm thường thôi”.

Tạ Thiếu Duy khinh bỉ đáp lời: “Anh đừng có giả vờ. Không phải là thấy tôi ngồi ăn với cô ấy, trong lòng không thoải mái à?”.

Lương Nhan Miêu lập tức đỏ mặt. Xin lỗi cuộc đời, có người nào bị đuổi việc vì ăn một bữa cơm cá chình với đối thủ của sếp không nhỉ?

Tạ Tử Tu vẫn thản nhiên: “Sao phải nói thế chứ”.

“Anh dám nói sau này anh không định tìm cơ hội tỏ tình với cô ấy? Không tính nói mấy câu buồn nôn anh đã thích cô ấy từ lâu chỉ là nói chậm nửa nhịp thôi à?”.

Mồ hôi trên lưng Nhan Miêu lập tức đông lại thành lớp băng. Giả thuyết này cũng khiến người ta rùng hết cả mình rồi đấy. Chẳng thả cậu ta ngồi hoang tưởng mình với Tạ Tử Tu yêu tới muốn giết nhau còn thực tế hơn cái này một chút.

“Chỉ cần là thứ tôi để mắt thì lần nào anh cũng muốn đoạt lấy bằng mọi cách, để thể hiện anh rất tuyệt cơ mà. Từ trước tới nay không phải đều thế sao? Mẹ anh không tranh giành nổi với mẹ tôi thì tới chỗ tôi đòi công bằng”, Tạ Thiếu Duy ngửa bài

không chút lưu tình, “Vốn dĩ cơ hội thông gia với nhà họ Đỗ năm đó là của tôi, nhưng cuối cùng lại rơi vào đầu anh. Chỉ đáng tiếc, tính toán lâu, giờ vẫn là trắng tay. Bận rộn không công lâu như thế, thú vị không?”.

Nhưng Tạ Tử Tu không bị chọc giận, cười nói: “Năm nay có thứ gì tốt mà không phải tranh giành, có ai là không tranh giành? Nói như chú chưa từng tranh giành vậy. Không phải là tranh hay không, mà là có giành được hay không. Chỗ nào chẳng có tranh giành, ai mà chẳng thế, sao chỉ đem anh ra nói?”.

Tạ Thiếu Duy khinh bỉ đáp: “Tôi không giả vờ giả vịt giống anh, cũng không dồng dãi với anh. Lần này anh đừng giả trò ra nữa là được, nếu lát nữa anh ba hoa với Nhan Miêu thì đừng trách tôi xem thường anh”.

Nhan Miêu vội vàng nói: “Anh Tạ không phải loại người ấy đâu”.

Tạ Thiếu Duy hừ mũi: “Chuyện gì anh ta chẳng làm? Cô hỏi thử anh ta xem. Anh ta có dám kéo cô về phía mình chỉ vì ra oai trước mặt tôi một lần, rồi sau đó có đá cô đi không?”.

“...”

Tạ Tử Tu cười cười: “Chú đừng nói khó nghe như thế”.

Nhan Miêu vẫn biện hộ cho sếp mình: “Đúng đấy, anh Tạ không làm chuyện đó đâu. Chúng tôi thân như thế, đâu đến nỗi...”.

Tạ Thiếu Duy cũng cười một tiếng: “Cô cứ đợi mà xem. Tôi cũng muốn biết, có ai anh ta không dám lợi dụng không”.

Ăn xong bữa cơm khó nhằn như cá chình lấm xương rồi đi ra, trời đã tối hẳn, dù đèn đường rực rỡ, nhưng ánh sáng cũng không thể xuyên thấu qua bóng đêm dày đặc. Gió nổi lên, khiến bốn bề lạnh lẽo vắng vẻ.

Tạ Thiếu Duy đi trước, còn Nhan Miêu và Tạ Tử Tu đứng trong gió, sau màn đầu khẩu thất thiết, Nhan Miêu lại thấy có chút ngưng ngừng khi nhìn anh ta.

Từ trước tới nay cô cũng chưa từng cho rằng Tạ Tử Tu là người vô cùng đường hoàng, bộ dạng của anh ta không thể đứng chung với “người tốt” được.

Nhưng cái “xấu” ác nghiệt ấy của anh ta cũng chẳng liên quan tới cô. Ngoài chuyện đặc biệt bóc lột nhân viên đáng thương nào đó, mồm mép hơi độc địa, sở thích hơi ác ra, những gì cô nhìn thấy kỳ thực vẫn rất tốt.

Cô cũng sợ chuyện từ từ về sau sẽ không còn như thế, mất lập trường hợp tác thì sẽ không còn là đồng minh, vì thứ lợi ích lạnh lùng mà ngay cả cấp trên và cấp dưới cũng không làm được.

“Anh Tạ...”.

Tạ Tử Tu cúi đầu nhìn cô: “Ừ?”.

“Ngoài chuyện anh trai tôi và Đỗ Duy Duy, xin anh đừng lợi dụng tôi”.

“...”

“Cũng đừng đem tôi ra đả kích Tạ Thiếu Duy”

Nếu anh ta vô tình dè tiện quá đáng, vậy anh ta không phải là Tạ Tử Tu trong lòng cô.

“Xin anh đẩy”.

Tạ Tử Tu vỗ đầu cô, rồi dứt tay vào túi áo khoác: “Được mà”.

Tuy được đảm bảo, tâm trạng mấy ngày gần đây của Nhan Miêu vẫn không khá lên được, không biết tại sao, cô vẫn luôn cảm thấy số phận liên minh giữa hai người bọn họ đã cạn rồi.

Tuy hoạt động trong thời gian liên minh này vốn chẳng có thành quả gì, nhưng nếu có ngày tất cả biến mất, cũng khiến người ta đau lòng.

Hôm ấy Nhan Miêu tới quầy lễ tân kiểm tra xem bưu phẩm của mình có đầy đủ không, cô bé lễ tân xinh xắn của công ty vừa thấy cô thì hai mắt đã sáng lên, kéo cô lại: “Miêu Miêu, chị giúp em mười phút thôi được không?”.

“Hả?”

Cô bé đáng thương nói: “Em phải ra ngoài gặp bạn trai một lát...”.

“Bảo anh ta vào công ty không được à?”.

“Anh ấy là người làm nghệ thuật, ăn mặc cá tính quá, bảo vệ sẽ không để anh ấy vào đâu”.

11. Chương 4 : Thời Kỳ Phá Đất 3

“Xin chị đẩy...”.

“Được rồi...”. Thật là chỉ cần mười phút sao. = =

Nhan Miêu đành đứng nghiêm chỉnh ở quầy lễ tân, cài tai nghe điện thoại, nhận điện thoại thay, viết ghi chú, bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Ghi lại tin nhắn của một cuộc điện thoại, Nhan Miêu vừa ngược mắt lên đã thấy lóa hết cả mắt. Người đẹp đang thông dong tới gần có mái tóc xoăn dày dặn, dáng người bốc lửa, gương mặt đẹp đẽ, bộ váy vừa khít với thân hình, pha mấy phần khí thế của Đỗ Duy Duy.

Người đẹp tới trước mặt cô, đặt chiếc túi xách hàng hiệu có logo lóa mắt lên trên quầy, rồi hỏi: “Chào cô, tôi có hẹn trước với anh Tạ Tử Tu”.

“Vâng”, Nhan Miêu vội vàng đáp, “Anh Tạ đã ra ngoài vẫn chưa về. Chắc cả sáng nay không có thời gian. Xin hỏi chị có chuyện gì?”.

Người đẹp xoắn xoắn lộn tóc xoắn rũ trước ngực mình, lộ ra vẻ quyến rũ: “Tôi tới phỏng vấn”.

“À...”.

Cô làm thư kí riêng cũng chưa từng nghe nói nhân viên của Tạ Tử Tu còn thiếu ai. Tuy gần đây anh ta có trách cậu em trai đưa thư lúc nào cũng chậm chạp, nhưng có nhìn thế nào thì người đẹp mặc đồ hiệu, mang túi xách logo Prada(26) nổi bật tới không thể làm ngơ ở trước mắt này cũng không phải người cướp bát cơm của cậu em kia được.

“Vậy xin hỏi, chị tới ứng tuyển vào chức nào vậy?”.

“Thư kí tổng giám đốc”.

“ ... ”

Nhan Miêu về chỗ làm việc của mình, nhìn gương mặt Tạ Tử Tu trong khung ảnh trên bàn.

Tấm ảnh bị phi thành tổ ong vò vẽ từ lâu không biết đã lạc tới góc nào, mà bức ảnh không thể không trưng ra dưới áp bức uy quyền này vẫn còn để lại, nụ cười vẫn ảm áp tới gần như vô tình như thế.

Thấy Tạ Tử Tu về, Nhan Miêu vội vàng đứng dậy, đi pha trà cho anh ta theo thường lệ, bưng hạt khô anh ta thích vào, chuẩn bị bút kí tên trơn mực, cũng kịp thời thêm giấy vào máy fax, rồi nhìn Tạ Tử Tu.

Cấp trên của cô mỉm cười nói cảm ơn, khen mấy loại quả anh ta dùng để tỉnh táo đầu óc, rồi bắt đầu làm việc, vẫn như thường lệ.

Có lẽ thấy cô vẫn còn đứng đấy mà không chạy vọt đi sau khi xong việc như thường ngày, Tạ Tử Tu mỉm cười ngẩng đầu hỏi cô: “Còn chuyện gì hả?”.

“...Không có”.

Thực ra cũng không khó hiểu. Dù công việc không xảy ra sai sót, nhưng với người có yêu cầu cao như Tạ Tử Tu mà nói, người như cô sẽ không là thư kí tốt nhất để lựa chọn.

Thế nhưng, anh ta tính đổi thư kí mà chẳng thềm đánh tiếng trước với cô lấy một lần về chuyện này.

“Có chuyện thì cứ nói thẳng ra đi. Khách sáo gì chứ”.

Nhan Miêu lấy dũng khí: “Anh Tạ, anh có ý kiến gì với tôi sao?”.

Tạ Tử Tu “ừ” một tiếng, liếc cô một cái, Nhan Miêu vội vàng run rẩy nói: “Công việc ấy”.

Tạ Tử Tu ngẫm nghĩ: “Không có, cô làm tốt lắm”.

“Thế, có chỗ nào muốn tôi thay đổi không?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày, nhìn cô cười nói: “Cô làm sao thế?”.

Nhan Miêu ngượng ngập: “... Không sao cả”.

Anh ta vẫn không biết là cô đã biết rồi. Cô cũng không xấu hổ để anh ta biết cô đã biết.

Có những chuyện nói thẳng ra vẫn rất xấu hổ.

Lúc tan làm Tạ Tử Tu vẫn gọi cô như thường ngày: “Đi thôi”.

Làm thư kí riêng bị chèn ép, phúc lợi là ngày nào cũng có thể được đi nhờ xe sắp, giảm tiền đi lại.

Nhưng lần này Nhan Miêu chậm chạp thu dọn đồ đạc: “... Không cần đâu. Tôi tự về”.

Tạ Tử Tu hơi bất ngờ: “Hôm nay cô không đi nhờ xe à?”.

“Vâng...”.

“Muốn tự bỏ tiền đi xe về à?”.

“...Vâng”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cô đi tàu điện ngầm về phải tốn sáu tệ đấy”.

Nhan Miêu đứng là vẫn bị giá cả đâm một cái đau điếng, “Thì tôi đi bus về. Hai tệ là được rồi”.

Tạ Tử Tu nhắc nhở “Nhưng trạm xe bus không gần đâu”.

“... Đi bộ không tốn tiền”.

Ra khỏi công ty, Nhan Miêu lấy bầy gỗ giày cao gót đi bộ tới trạm xe bus, xe Tạ Tử Tu không nhanh không chậm đi cạnh cô.

“Thư kí Nhan, hôm nay cô lạ lắm đấy”.

“ ... ”

“Tuy giày của cô là hàng giảm giá, nhưng cũng là hàng mới mua ở công ty bách hóa mà”.

“...”

“Nếu đi tới trạm xe bus, có lẽ giá của nó đã giảm mất năm mươi phần trăm rồi”.

“...”

“Thế nên thứ hôm nay cô bị thiệt không chỉ là tiền xe, mà còn là một nửa giá trị đôi giày nữa. Tổng cộng là bao nhiêu ấy nhỉ?”.

“...” Quả nhiên Nhan Miêu dừng lại, trong đầu tiến hành đấu tranh tư tưởng ác liệt, do dự có nên cởi giày ra không, về mặt đấu tranh kịch liệt.

Tạ Tử Tu cũng dừng xe, hạ cửa kính xuống, cười nói: “Có xe miễn phí, sao cô không nhờ?”.

Nhan Miêu nhìn gương mặt mang nụ cười đùa cợt vẫn như thường lệ của Tạ Tử Tu, đột nhiên không muốn giấu giếm như anh ta: “Vậy sao anh phải phỏng vấn thư kí mới?!”.

Tạ Tử Tu như hơi bất ngờ, khựng lại một lát, rồi mới nói: “À, cô nói Nguyễn Hy Nhược à? Cô ấy được chú tôi đề cử đấy”.

Anh ta thừa nhận thoải mái như thế, không chột dạ cũng chẳng áy náy.

“Thế nên anh tính đuổi việc tôi hả?”.

Cô chăm chỉ cần mẫn làm việc lâu như vậy, thậm chí còn từ chối lời mời làm việc với mức lương cao của người khác, không có công thì cũng có vất vả, thế mà anh ta nói đuổi người là đuổi.

Đồ tư bản vô nhân tính.

Tạ Tử Tu đáp: “Cũng đâu có gì, đúng là Nguyễn Hy Nhược muốn vị trí này của cô. Nhưng dù là thế, công ty cũng sẽ không đuổi việc cô”.

Trong lòng Nhan Miêu đột nhiên có phần chua xót: “Anh định thay tôi bằng chị ấy sao?”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, cười cười nói lảng: “Cô cũng đừng lo lắng, với năng lực và biểu hiện của cô từ lúc vào công ty tới giờ, nếu đổi cô sang chức vị khác cũng không kém cái bây giờ đâu”.

Nhan Miêu nhin cái chân đau nhức: “Tôi không muốn. Tới lúc đó anh cứ đuổi việc tôi đi”.

Hình như Tạ Tử Tu có chút bất ngờ, nhướn mày: “Hả? Lại làm sao đấy. Tôi bảo đảm với cô, đổi chức khác, đãi ngộ của cô vẫn được đảm bảo”.

“...”

Cô cũng không hiểu tại sao. Dù cô rất thích tiền, nhưng lần giận dỗi này cũng không hẳn vì tiền.

Hai người đứng lý bên đường, Tạ Tử Tu nói: “Lên xe trước đã, tôi còn không đi lại ăn giấy phạt mất”.

“...”

“Giấy phạt cô chịu nhé”.

“... Chịu thì chịu”.

Tới câu này, Tạ Tử Tu cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, thế nên xuống xe kéo cô lại, nghiêm chỉnh nói: “Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu vội vàng muốn rút tay mình ra khỏi tay anh ta: “Tôi phải lên xe rồi”.

“Cô xem, chỉ cần cô lên xe là có thể giảm bao nhiêu phiền phức cho hai ta. Nhưng ngay cả việc phối hợp hợp lý cơ bản nhất cũng không làm được, thiếu tinh thần nghề nghiệp, sao có thể trách tôi định đổi thư kí hả?”.

“...”

Cuối cùng Nhan Miêu cũng lên xe, ôm ấp ước mà không xả ra được, càng nghĩ càng thấy mũi mình cay thêm, chỉ có thể nói: “Anh, đồ vô lương tâm, tôi còn giúp anh dắt chó...”.

Tạ Tử Tu nhìn cô, cười nói: “Cũng đâu phải đuổi việc cô”.

Đổi việc cũng sắp rồi, đuổi việc còn bao xa chứ.

Tạ Tử Tu búng lên trán cô: “Rốt cuộc là sao không chịu đổi việc hả?”.

Nhan Miêu nhìn vào mắt anh ta, cả mình cũng thực sự không hiểu được tại sao không đồng ý, lâu sau đành đáp: “Đó là vì, không, không có phí trang phục thêm”.

Tạ Tử Tu cười nói: “À, cái này cũng đúng nhỉ”. Rồi rút khăn tay trong túi áo ra đưa cho cô, “Cầm lấy”.

Nhan Miêu vẫn nén khóc, nghe thấy anh ta cười nói: “Cô có xì mũi cũng không sao. Lần này tính là tai nạn lao động”.

Nhan Miêu đột nhiên có chút ngượng ngùng. Cô luôn rất mạnh mẽ, vì chuyện như thế này mà rơi nước mắt thực sự quá không có tiền đồ, cũng không hề giống cô.

Cô không biết sao mình lại đột nhiên trở nên yếu đuối như thế.

Cô chỉ sợ Tạ Tử Tu sẽ đổi chức thư kí của mình.

Như thế giống như đã kết thúc thật rồi.

Hôm sau Nhan Miêu gặp lại Nguyễn Hy Nhược ở công ty. Người đẹp mặc đồ công sở đắt tiền hào quang tỏa bốn phía, thướt tha vào phòng làm việc của Tạ Tử Tu, lông tơ sau lưng Nhan Miêu “roạt” một cái dựng ngược hết lên.

Tới khi Nguyễn Hy Nhược ra khỏi phòng, lại yếu điệu thướt tha đi mất, Nhan Miêu bèn xông vào phòng làm việc của anh ta, kéo cửa sổ chớp nhìn ra hành lang lên, nghiêm túc: “Dẫu sao cũng chú ý hình tượng của mình chứ, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu ngồi sau bàn làm việc, vẫn thong dong nhướn mày: “Hả?”.

“Trước anh đã từng nói, không thể tuyển thư kí quá xinh đẹp, cho nên mới tuyển tôi đúng không? Giờ lấy một người xinh đẹp thế kia thay thế tôi, không sợ người ta bàn tán sao?”.

Tạ Tử Tu nói như có ý sâu xa: “Cái đó à, miệng thế gian đúng là đáng sợ, nhưng cũng chẳng cần quá để ý làm gì”.

“... Thế nhưng, có người đẹp như thế ở đây, nhất định anh sẽ phân tâm, sẽ làm giảm năng suất làm việc của anh”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Nói tới năng suất làm việc, Nguyễn Hy Nhược không chỉ xinh đẹp đâu, cô ấy còn tốt nghiệp Đại học Columbia đấy”.

Nhan Miêu hoàn toàn xịt ngóm. Dù cô cũng tốt nghiệp xuất sắc ở trường đại học danh tiếng, nhưng so với trường đại học trong Liên đoàn Ivy(27) của người ta thì chẳng có gì mà nói cả.

Bất luận là trong hay ngoài, cô đều kém đối thủ rất nhiều. Đặt hai người cạnh nhau, thực sự là cao thấp rõ ràng. Đối lại cô là Tạ Tử Tu, bảo cô lựa chọn, cô cũng chẳng chần chừ gì.

Tạ Tử Tu lại cười: “Cô phải chứng minh được rằng, giữ cô lại tốt hơn thay người khác, tôi mới suy nghĩ lại”.

“... Thư ký mới sẽ không biết anh thích ăn điểm tâm gì, cũng không biết pha trước loại trà anh thích”.

“Chuyện này tôi chỉ cần nói thẳng cho cô ấy biết là được rồi còn gì?”.

“... Nếu đổi thư kí thì cuối tuần sẽ không có ai dắt chó đi dạo cho anh nữa”.

Tạ Tử Tu cười: “Đừng quên món nợ trả góp của cô còn chưa trả xong đấy, thư kí Nhan”.

“...”

Thế nên cuối cùng Nhan Miêu cũng chỉ có thể nói với Tạ Tử

Tu: “Thế thì, tôi không cần cái dây chuyền ấy nữa, trả cho anh đấy anh Tạ”.

*** **

Lại qua mấy ngày nữa, Nhan Miêu đã nghe đồng nghiệp trong công ty bàn tán về người đẹp biết ăn mặc trang điểm chẳng khác gì người mẫu mới vào công ty, lai lịch còn rất khủng bố, vừa vào công ty đã gây tiếng tăm không nhỏ, còn có người trắng trợn lấy di động chụp ảnh người ta.

Thế nên khi đi đưa bữa trà chiều cho cấp trên, Nhan Miêu hỏi thẳng anh ta: “Anh tuyển Nguyễn Hy Nhược rồi hả, anh Tạ?”.

Tạ Tử Tu thản nhiên đáp: “Đương nhiên rồi, người tài như thế, bỏ qua cũng đáng tiếc lắm”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu bắt đầu nhàn nhã thưởng thức bữa trà chiều của mình: “Ừm, gato hôm nay ngon lắm. Cô xếp hàng mua hả?”.

Nhan Miêu rút tấm thẻ trong túi ra, đặt lên bàn anh ta: “Đây là thẻ ưu đãi của cửa hàng ấy, mua tới số tiền nhất định mới có thể nhận được. Từ mai trở đi nên để cô Nguyễn Hy Nhược đi mua cho anh”.

Tạ Tử Tu ngược mắt lên nhìn cô, cười nói: “Cô ấy không phải thư kí của tôi, sao bảo cô ấy đi chuẩn bị được”.

“ ... ”

“Nguyễn Hy Nhược rất xuất sắc, thế nhưng, thư kí là công việc có yêu cầu phối hợp, năng lực độc lập suy nghĩ đương nhiên phải có, nhưng tinh thần phối hợp quan trọng hơn. Cô ấy làm việc này không hợp, ở chức vị khác có thể phát huy tài năng của cô ấy hơn”.

“Thế nên thẻ ưu đãi này phải nhớ cất cho kỹ, gato ngày mai còn nhờ cô đấy”.

Nhan Miêu ngây ra một lát, mới hiểu được hàm ý giữ nguyên chức vị cho cô của cấp trên. Trong nháy mắt, cô chỉ thấy cả thế giới đều sáng bừng, lung linh tuyệt đẹp, nhìn bộ mặt mang ý cười như có như không đáng đánh của Tạ Tử Tu càng đẹp trai hơn, ngay cả mớ giấy tờ chất đống chờ cô xử lý cũng trở nên thuận mắt hơn.

Thế nên cô rộng rãi nói: “Chờ hết giờ làm việc, tôi mời anh ăn bánh bao!”.

Tạ Tử Tu cười: “Oa, hào phóng thế à”.

Cả ngày Nhan Miêu đều thấy rất vui sướng. Mãi tới khi sắp hết giờ làm, cô mới hồi phục tinh thần, hóa ra ý của Tạ Tử Tu là,

so ra, nếu Nguyễn Hy Nhược làm thư kí thì quá lãng phí nhân tài. = =

Thế nên để không lãng phí nhân tài, vẫn để cô tiếp tục làm thư kí mới tốt, Nguyễn Hy Nhược nhận chức khác quan trọng hơn.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng vui sướng của Nhan Miêu. Tuy cô không xuất sắc như Nguyễn Hy Nhược, nhưng cô thích hợp làm thư kí hơn Nguyễn Hy Nhược, thế không phải cũng có chỗ hơn hay sao?

Hết giờ làm, Nhan Miêu vô cùng hào phóng muốn đưa cấp trên đi ăn bánh bao nhân thịt ngon lành giá rẻ, vừa xuống tầng lại bất ngờ gặp Tạ Thiếu Duy ở cửa công ty.

Ba mặt nhìn nhau, Nhan Miêu ở giữa ông sếp thích ghi thù và người đầu tiên trong cuộc đời theo đuổi mình, chỉ thấy đôi bên khó xử.

“Này...”.

Chi bằng... mua ba phần bánh bao ngồi xuống ăn?

Tạ Thiếu Duy vừa nhìn thấy ông anh trai không đội trời chung, cặp mày đen nhánh đã nhăn tít lại như gặp phải kẻ địch lợi hại: “Anh đừng như âm hồn bất tán thế này được không hả?”.

Tạ Tử Tu sờ sờ mũi: “... Hết giờ làm anh ra khỏi cửa công ty thì có gì sai à?”.

Tạ Thiếu Duy lại nóng nảy: “Thế mắc mớ gì mà anh lại đi với cô ấy?”

Nhan Miêu thấy cậu ta hiểu nhầm như thế, tự thấy xấu hổ trước, bèn giải thích thay cấp trên: “Không phải, cậu hiểu nhầm rồi, là tôi muốn mời anh ấy ăn cơm thôi”.

Tạ Thiếu Duy nhảy cảm quay lại nhìn Nhan Miêu: “Cô... không phải đang hẹn hò với anh ta chứ?”.

Nhan Miêu nghe vậy thì vội vàng phản ứng, ra sức xua tay không hề do dự, tuyên bố chắc nịch như đinh đóng cột: “Sao thế được chứ!”.

Tạ Tử Tu bị chối bỏ một hồi, sắc mặt thoáng cái đã trầm xuống, đành giật giụa khoe miệng như bị đau răng, nhe răng cười: “Đúng rồi, thư kí Nhan đã có người trong lòng rồi ấy chứ”.

Về mặt Tạ Thiếu Duy lập tức như bị sét đánh giữa trời quang: “... Là ai?”.

Tạ Tử Tu làm bộ kinh ngạc: “Chuyện quan trọng như thế mà thư kí Nhan lại không nói cho chú biết sao?”.

“...”

Tạ Tử Tu lại khiêm tốn: “Xin lỗi xin lỗi, là anh lắm điều, anh biết quá nhiều rồi. Thực ra, người trong lòng thư kí Nhan ấy à, là...”

Tạ Thiếu Duy không khỏi thẹn quá hóa giận, cau kỉnh: “Không mượn anh nói với tôi! Nhan Miêu thích ai tôi không quan tâm, tôi cũng không thèm biết”.

“Ấy...”.

“Hai người từ từ mà ăn, tôi đi”.

Hai ba câu như thế, chẳng tốn mấy sức mà đã khiến Tạ Thiếu Duy giận dữ đi mất.

Nhan Miêu nhìn theo bóng lưng giận dữ bỏ đi của cậu thanh niên, thấy hơi bất an: “... Anh lại bắt nạt em trai mình hả?”.

Tạ Tử Tu vô tội: “Hả? Tôi làm gì?”.

Gã này chắc là nghiện tiết mục anh em tranh giành, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể thể hiện, mà còn lấy đó làm vui. Chẳng trách Tạ Thiếu Duy muốn lái xe đâm vào anh ta.

Cùng là đối tượng bị áp bức trường kì, Nhan Miêu không khỏi nảy ra chút đồng cảm với Tạ Thiếu Duy lúc nào cũng ở thế hạ phong.

Hai người vào cửa hàng, Tạ Tử Tu quần áo chỉnh tề ngồi lên chiếc ghế nhựa cạnh bàn nhựa, Nhan Miêu thành thạo gọi món, chưa được bao lâu thì hai vỉ bánh bao nóng hổi giản đơn đã được đưa lên, chiếc đĩa đựng dấm còn mở một góc.

Nhan Miêu nhiệt tình đề cử: “Anh chấm dấm này thử xem, thơm lắm đấy”.

Vì cơ hội thư kí nhà mình bỏ tiền ra mời đi ăn thực sự là có một không hai, Tạ Tử Tu cũng đành hạ mình gấp một cái bánh bao, chấm dấm, cắn thử một miếng.

“Rất ngon phải không?”.

“Ừm...”.

Vỏ bánh bao mỏng như giấy, nhân mềm mỡ nhiều, nước sốt thơm ngon, vừa cắn một miếng, không cẩn thận là nước thịt sẽ tràn ra chảy xuống đĩa.

“Bánh bao mà cũng có thể có nước sốt nhiều như thế này, rất khó đấy”.

Tạ Tử Tu mỉm cười với cô: “Ừ”.

“Bánh bao cửa hàng này siêu rẻ, lại siêu ngon, ví của tôi là bánh bao nhân đậu phụ. Sợ anh chê tôi không mời anh ăn thịt mới gọi bánh bao nhân thịt cho anh. Thực ra loại nhân đậu phụ này rất ngon, mà cách ăn còn khác nữa”.

Tạ Tử Tu hứng thú nhìn cô nói tròng giăng đại hải: “Ồ?”.

Nhan Miêu cắn một miếng bánh bao ra, hành lá đậu phụ xanh xanh trắng trắng tỏa hương ngào ngạt, lấy một chiếc thìa nhỏ rưới nước ớt vào, chua chua cay cay có một loại hương vị tươi mới đặc biệt.

Làm mẫu xong, Nhan Miêu vô tư nói: “Nào, ăn thử đậu phụ của tôi đi”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Thật nhé? Thế tôi không khách sáo đâu”.

Lưng Nhan Miêu đột nhiên cứng lại, lông tơ dựng đứng lên: “... Tôi nói là bánh bao nhân đậu phụ”.

Tạ Tử Tu cười: “Cái tôi nói cũng thế”.

“Ừm...”.

Nghe ra Tạ Tử Tu cũng không giống kẻ sẽ trêu chọc cô, nhưng tại sao cảm thấy đáng sợ như thế.

Hai người cùng ăn bánh bao, trước mặt cấp trên, Nhan Miêu vẫn ăn uống ngon lành không kiêng dè như bình thường, vô cùng dũng mãnh, gió cuốn mây trôi.

Miệng cô nhỏ như vậy mà có thể “chiến đấu” mạnh mẽ như thế, thực sự là chuyện không thể tin nổi, khiến đối thủ nghe tiếng đã sợ.

Lấy biểu hiện nhã nhặn của Tạ Tử Tu mà so thì đã ở thế hạ phong xa tít tắp, cứ theo đà này, tới cuối chắc anh ta chỉ còn đĩa dấm là có thể giành được thôi.

Thấy chênh lệch quá nhiều, Nhan Miêu không khỏi an ủi lấy lệ với anh ta: “Không ăn đủ thì gọi thêm đi, tôi mời mà”.

Tạ Tử Tu mỉm cười nhìn cô, đột nhiên vươn tay ra, trước khi Nhan Miêu phản ứng thì ngón cái và ngón trỏ đã lướt qua khóe miệng cô.

“...”

“Chỗ này của cô bị dính này”.

Bánh bao nghẹn ngay trong cổ Nhan Miêu, một tay còn cầm đũa, trái tim nhảy nhót đập loạn xạ.

Đúng là dọa, dọa chết người rồi.

Còn nghĩ câu nói sẽ là “Đừng ăn nữa, còn ăn là xé miệng cô ra” chứ.

“... Tôi nói này, sắc mặt cô đừng xanh lét thế chứ?”.

Trong lòng Nhan Miêu hãy còn hoảng hốt: “Vì rất đáng sợ mà”.

Tạ Tử Tu nheo mắt, vẫn là nụ cười thường trực: “Cô ăn cơm với Tạ Thiếu Duy còn dứt cơm được cho nó, thế mà sợ tôi à?”.

Đúng vậy, mặt mày Tạ Thiếu Duy như hung thần ác sát. So ra thì Tạ Tử Tu trắng trẻo đẹp trai, lúc nào cũng mỉm cười, quả thực cũng được coi là hòa nhã dễ gần.

Thế nhưng...

Nhan Miêu run rẩy thành thật đáp: “Anh... đáng sợ hơn cậu ta nhiều”.

Tạ Tử Tu không khỏi sờ lên mặt mình: “Thế à? Tôi thấy mặt mũi mình rất đẹp mà”.

“Không phải vấn đề đó... ==”

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Thế, rốt cuộc là vấn đề gì?”.

“...”

Tạ Tử Tu cười khích lệ: “Sao? Nói đi chứ”.

Dưới áp lực của gương mặt ấy, Nhan Miêu đành ngậm ngùi đáp: “Anh Tạ, anh chẳng có vấn đề gì hết...”.

Tuy trình độ nịnh nọt đã đạt tới cảnh giới nhất định, nhưng Tạ Tử Tu hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn hài lòng với câu trả lời của cô.

Tiếp đó là liên tục làm thêm giờ làm thêm giờ làm thêm giờ, các kiểu lấy việc công làm việc tư, áp bức cô tới nỗi chẳng còn chút thời gian riêng tư. Ngày nào về nhà cũng vừa đặt lưng là ngủ luôn, sét đánh không tỉnh. Đến làm chút việc riêng kiếm tiền mà cũng không có thời gian rảnh chứ đừng nói tới chuyện khác.

Vất vả lắm mới tới cuối tuần, cuối cùng Tạ Tử Tu phải đi tham gia gặp mặt dòng họ gì gì đó, chó cũng đưa theo, vả lại chẳng có đủ lý do đem cô theo tùy ý sai bảo, thế nên cuối cùng Nhan Miêu có thể quang minh chính đại nghỉ ngơi.

Thoát khỏi sự sắp đặt của cấp trên, Nhan Miêu thả lỏng toàn thân ngủ mãi tới khi chân tay mềm nhũn ra, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, điện thoại rẻo cũng không có sức nghe.

Tới khi đôi mắt mơ mơ màng màng lê chân trần đi đánh răng rửa mặt, nhắm mắt đánh răng được một nửa thì chuông cửa kêu vang, Nhan Miêu đành ngậm cả miệng bọt, ngái ngủ ra mở cửa.

Ngoài cửa là cậu thanh niên đội mũ của công ty chuyển phát nhanh, tay ôm một bó hoa hồng to thơm ngát. Đối phương bình tĩnh nhìn bộ dạng ngậm bàn chải đánh răng của cô, lại nhìn hóa đơn trên tay: "... Xin hỏi là cô Nhan Miêu?".

"..." Nhan Miêu có dự cảm không lành, "... Phải".

"Đây là hoa của cô, phiền cô kí nhận".

Nhan Miêu nhất thời sợ tới toát cả mồ hôi, hai tay khua loạn: "Tôi không đặt hoa!".

Đáng sợ quá, bó hoa to thế này, lấy cô bao nhiêu tiền đây?

Nhân viên chuyển phát nhanh cười ha ha: "Cô Nhan, đây là người ta đặt tặng cho cô mà".

"... Hả?".

Lúc này Nhan Miêu mới từ trong mớ hỗn loạn mờ mịt tỉnh lại, có chút hoảng hốt kí tên mình, lần đầu tiên trong đời được nhận hoa, quá hoảng hốt, hai tay ôm bó hoa, nhất thời không biết đặt nó vào đâu mới được.

Nhân viên chuyển phát nhanh rút một tấm card trong cuốn sổ ghi nhớ ra: "Đúng rồi, đây là điện thoại của người đã tặng cô bó hoa này. Cô có thể gọi điện cho anh ấy".

"..."

Tình, tình huống này là gì?

Nhan Miêu ôm bó hồng vào phòng khách, lại ôm vào phòng bếp. Nhưng thứ có thể cắm vào được chỉ có bình coca và thùng nước, nhìn trái trông phải không thấy có chỗ nào đặt nó cho hợp.

Bó hồng đẹp dễ như thế thực sự không hề thích hợp với cái ổ của cô. Cuối cùng nó đành phải giữ nguyên hiện trạng, đặt dựa vào tường ở đầu giường.

Sau đó ngồi xuống gọi điện thoại, bên kia bắt máy, Nhan Miêu thử đánh tiếng chào hỏi trước: "Xin chào...".

Qua một lúc lâu, bên kia mới có tiếng trả lời chẳng mấy vui vẻ: "Ừ...".

Tạ Thiếu Duy... = =

Cũng đúng, người kì quặc tới mức này còn có thể là ai chứ.

Đôi bên im lặng hồi lâu, đối phương mới khụ một tiếng, khô khan hỏi: "Hôm nay cô có rảnh không?".

Nhan Miêu cẩn thận đáp: "Có chuyện gì không?".

"Tôi thừa một vé ra mắt phim. Cô có cần không?".

...Nói như mua thừa đồ rồi phải thuận tay xử lý ấy.

Mấy giây sau, bên kia mới cau kính: "Rốt cuộc là có cần không?".

“À, cái đó, không phải các cậu có buổi gặp mặt dòng họ gì sao? Sao Tạ Tử Tu đi rồi, cậu không đi?”.

Vừa nghe cái tên ấy, đối phương như bị niệm chú kim cô, đầu đầu như óc: “Đừng nhắc anh ta với tôi. Tôi phiền lắm”.

Nhan Miêu thiết nghĩ, Tạ Thiếu Duy bị sếp của mình chèn ép tới nỗi bị bóng ma tâm lý cũng rất đáng thương, thậm chí còn có chút cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Thế, cảm ơn hoa và lời mời của cậu, nhưng tôi...”

Còn chưa để cô nói hết câu, Tạ Thiếu Duy đột nhiên phát câu lên: “Tôi đâu có nói cô nhận được hoa thì phải đồng ý đi xem phim với tôi, làm bạn bè thì không thể đi xem phim được sao?”.

“Thực ra...”.

“Cô nghĩ tôi là kẻ lợi dụng thế sao?”.

“Tôi...”.

“Tôi mời cô đi, không được à?”.

Nhan Miêu bị bại liên tiếp, chỉ có thể nói: “Thế... tôi gặp cậu ở đâu đây?”.

Đối phương im lặng một hồi, mới đáp: “Tôi đang ở dưới nhà cô”.

“...”

Đang ở dưới nhà, còn phải kêu chuyển phát nhanh đưa một bó hoa tới sao?

Suy nghĩ của người này kì quặc tới cỡ nào nhỉ.

Nhan Miêu cũng ngại lãng phí thời gian trang điểm, chỉ chải thẳng tóc, mặc chiếc váy len hồng in hình trái tim trắng rồi xuống nhà, quả nhiên vừa nhìn đã thấy chiếc xe quen mắt và chàng trai mặc vest đi giày da đang đứng đợi mà lại giả vờ không thèm để tâm.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Thiếu Duy hiển nhiên còn lúng túng hơn cả cô, nhưng lại muốn làm bộ như không có chuyện gì, đành chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cố gắng bình tĩnh mở cửa xe ra: “Lên xe đi”.

“... Giờ đi xem phim không phải quá sớm sao?”.

Tạ Thiếu Duy hơi gắt gỏng: “Ăn bữa cơm không phải vừa tới giờ à?”

“Ăn thì...”.

Tạ Thiếu Duy hấp tấp ngắt lời cô: “Ăn cơm phiền phức lắm à? Cũng là tiện đường thôi mà, vả lại chẳng lẽ cô không cần ăn cơm tối?”.

“... Tôi đâu nói không ăn. = =”.

Hai người ngượng ngập lên xe, xuất phát. Dọc đường đi Tạ Thiếu Duy không chuyển mắt, chỉ cau mày nhìn chăm chăm về phía trước khiến Nhan Miêu cũng ngại ngừng nhìn ra chỗ khác, tới tận khi xuống xe, hai người cũng chưa nhìn nhau lần nào.

Cẩn thận dè dặt ăn xong món Ý, rồi nghiêm chỉnh ngồi trong rạp chiếu phim, hai người lại ngoan ngoãn trở về, hoàn toàn không có hoạt động nào không lành mạnh.

Nhan Miêu cảm thấy rất bất ngờ, lại có chút luống cuống. Người có khí chất hư hỏng lưu manh như Tạ Thiếu Duy thế mà hẹn hò con gái tới toàn những chỗ như học sinh cấp ba.

Tuy tính tình cậu ta nóng nảy bộp chộp, nhưng không biết tại sao, vào giờ phút này cũng khiến người ta hoàn toàn không thấy ghét.

Đưa cô về tới cửa nhà, lúc xuống xe, Tạ Thiếu Duy đột nhiên hỏi: “Người trong lòng cô, là ai vậy?”.

Cô mới phản ứng chậm có nửa giây, Tạ Thiếu Duy đã thoáng bực mình: “Này, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, không cần miễn cưỡng trả lời”.

Ở cạnh người như Tạ Thiếu Duy, ngoài sự ngưỡng ngáp khi nhìn nhau ra, Nhan Miêu lại cảm thấy trong lòng mình rất thoải mái, không có gì phải giấu giếm khó nói cả.

“Là anh trai tôi. Chúng tôi không phải anh em ruột, thế nên hồi nhỏ tự nhiên tôi cảm thấy anh trai mình là tốt nhất. Nhưng giờ anh ấy đã đính hôn với vị hôn thê cũ của Tạ Tử Tu rồi”.

Tạ Thiếu Duy thở phào: “Là anh ta à? Người này tôi biết”.

“Ừm...”.

“Tôi cứ tưởng cô thầm yêu Tạ Tử Tu cơ”.

Nhan Miêu vừa đặt chân xuống đã lão đảo: “... Cậu muốn dọa chết tôi à?”.

Tạ Thiếu Duy vẫn cau mày: “Thật sự là không à?”

“... Khả năng chuyện này ngang với khả năng cậu thầm yêu Tạ Tử Tu”.

“...”

Tới khi lên nhà, Nhan Miêu mới leo được nửa cầu thang, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà ngoài đầu lại liếc nhìn, mới phát hiện Tạ Thiếu Duy vẫn còn đứng ở đấy.

Ánh mắt chạm nhau, hai người thoát cái đều có chút xấu hổ.

“Ừm... cậu, cậu còn chưa về sao?”.

Mặt Tạ Thiếu Duy đỏ bừng lên, gắt: “Tôi thích đứng ở đây một lát không được à?”.

“...Ừ...”.

Nhan Miêu vào nhà, kéo rèm cửa sổ ra một chút, len lén nhìn xuống dưới, ánh đèn pha ô tô vẫn còn đấy, thế là cô đành vội vàng cuống cuống kéo rèm lại.

Từ trước tới nay cô chưa từng xử lý mối quan hệ như thế này, cũng không thể hiểu rõ ràng chính xác tình yêu rốt cuộc ra sao, nếu lấy tình cảm với Nhan Tử Thanh ra làm tiêu chuẩn, vậy có lẽ trên đời không có người thứ hai cô thích như thế, kiếp này coi như sống cô đơn tới già thôi.

Mà ngoài sự ngưỡng mộ với Nhan Tử Thanh ra, rốt cuộc còn thứ tình cảm nào mới được coi là tình yêu nhỉ?

Chú thích:

(23) Armani: là một hãng thời trang nổi tiếng thế giới của Ý trên các lĩnh vực: thiết kế, sản xuất, phân phối và bán lẻ quần áo thời trang, phụ kiện kính, đồng hồ, đồ trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đồ nội thất..

(24) Tatami: là một sản phẩm thường dùng để lát sàn nhà truyền thống của Nhật Bản

(25) Vật cực tất phản: khi sự vật, sự việc tới mức đỉnh điểm thì sẽ phát triển theo hướng ngược lại.

(26) Prada: một nhãn hiệu thời trang của Ý chuyên về các sản phẩm thời trang cao cấp cho cả nam và nữ.

(27) Liên đoàn Ivy: dùng để chỉ nhóm tám trường và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ.

12. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 1

Ngày X tháng X. Trời nắng.

Tạ Tử Tu có bạn gái rồi. Đây là chuyện tốt.

Cũng là chuyện siêu bình thường, bình thường như việc mình ăn hết ba đùi gà trong bữa trưa vậy.

Cho nên mình chỉ là thuận tay viết ra thôi, không có ý khác.

Chỉ có đùi gà là mãi mãi thôi!

Thứ hai đi làm, Nhan Miêu tỉnh táo xuất hiện trước mặt cấp trên sau ngày cuối tuần được nghỉ ngơi thoải mái.

“Chào anh Tạ!”.

Tạ Tử Tu liếc nhìn cô, mỉm cười: “Tinh thần tốt nhỉ”.

Nhan Miêu phấn chấn: “Vâng!”.

Tạ Tử Tu lại cười: “Vì cô hẹn hò với Tạ Thiếu Duy à?”.

“...”

Tạ Tử Tu vẫn mỉm cười đáp lại phản ứng sợ hãi tới đờ đẫn cả người của cô: “Đương nhiên rồi, đây là chuyện riêng của cô, tôi đã nói không can thiệp mà”.

Tuy anh ta ăn nói thân nhiên, khoan hồng độ lượng như thế, nhưng trong lòng Nhan Miêu vẫn rất sợ. Về công việc mà nói, cô quen phải người bạn này thực sự là rất không sáng suốt, về cá tính kín như bưng của cấp trên mà nói, ai biết anh ta có tính toán gì không chứ?

Nhưng cô lại không muốn làm người thực dụng như vậy: Bạn có lợi với mình thì mới giao du, không có lợi thì tránh xa, cách xử sự thực dụng như thế có gì hay chứ.

Yên ổn hết tuần làm việc, cuối tuần Nhan Miêu lượn qua nhà Tạ Tử Tu như thường lệ, chuẩn bị đưa Darwin đi dạo. Vừa mở cửa ra, Darwin đã “vèo” một cái nhào tới, vui vẻ ngoáy đuôi tương bừng với cô.

Nhan Miêu vừa chịu đựng cân nặng của chú chó to đang thân tình nghênh đón cô, vừa vuốt ve bộ lông mượt mà của nó: “Ngoan nào Darwin... ầy... được rồi, đừng liếm mà, sao mà biết tao đem bữa sáng à?”.

Cô làm thức ăn dinh dưỡng cho Darwin - cơm trộn rau tươi và thịt bò, phần cơm chỉ đủ no bảy phần, để lát nữa nó chạy loạn lên không bị nôn ra.

Đổ cơm ra, Darwin lập tức chăm chăm vực mặt vào bát, ăn rất chuyên tâm chăm chú, Nhan Miêu ngồi cạnh vuốt đầu nó.

“Ăn ngon không?”.

Darwin lấy đuôi bày tỏ sự vui vẻ rất nhiệt tình.

Nhan Miêu vừa ngồi nhìn Darwin ăn, vừa tự suy xét trong giây lát, cuối cùng cũng hiểu từ lúc vào nhà đã thấy bất thường rốt cuộc là chuyện gì.

Tạ Tử Tu không ở đây, hiển nhiên là tối qua không về nhà.

Darwin nhanh chóng xử lý sạch bách thức ăn, cọ đầu vào lòng cô như còn chưa thỏa mãn, rất lưu luyến bịn rịn, Nhan Miêu lại hôn nó một cái.

“Chủ mày đi đâu rồi?”.

Darwin làm lơ tiếp tục cọ cọ.

Nhan Miêu càng thấy không thể trông cậy vào nó được: “Không phải mày... nhìn thấy anh ta bị người xấu bắt cóc, sau đó vẫn ngủ tiếp chứ?”.

Darwin đương nhiên không thể trả lời, mà đằng sau đột nhiên có người hỏi: “Cô là ai?”.

Nhan Miêu hoảng hốt, vội vàng quay đầu lại, cô gái xinh đẹp khí chất vô cùng đặc biệt có vẻ mặt cảnh giác đứng ở huyền quan(28) không phải là Nguyễn Hy Nhược thì còn là ai.

Hai người đối mặt nhìn nhau, không khỏi ngẩn ra trong chốc lát. Nguyễn Hy Nhược thoáng ngần ngừ, đầu ngón tay móc vào chìa khóa, mở miệng nói trước: “Là cô à. Tôi thấy cửa mở, còn tưởng bị đột nhập chứ”.

Nhan Miêu vội vàng đứng thẳng dậy: “À, tôi tới dất chỗ giúp anh Tạ”.

“Dắt chó?”.

“Phải”, Nhan Miêu kéo dây xích của Darwin, “Đây cũng là một phần công việc của tôi, anh Tạ có trả thêm phí cho việc này”.

Thực ra cô phục vụ Darwin ăn uống ngủ nghỉ vui chơi còn thường tự bỏ tiền túi ra, hoàn toàn là việc làm lỗ vốn.

Nhưng vừa thấy Nguyễn Hy Nhược cầm chìa khóa trong tay, dù cô không thông minh thì cũng có phần nhạy cảm nghề nghiệp nên, có đánh giá được mối quan hệ giữa đối phương và chủ nhà này có là gì thì cũng đều không hề bình thường.

Thế nên cô sợ sẽ khiến Nguyễn Hy Nhược hiểu nhầm. Một cô gái nhìn thấy cô gái khác ở trong nhà đối tượng mờ ám với mình, có chìa khóa, còn dắt chó giúp anh ta, không giải thích rõ ràng thì khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều.

Nếu nghĩ sâu xa hơn, bất kể là Nguyễn Hy Nhược không vui hay Tạ Tử Tu không vui, chắc cô đều phải cuốn gói ra khỏi công ty rồi.

Quả nhiên cô vừa nói như thế, bầu không khí ngưng ngừng đã giảm đi rất nhiều, Nguyễn Hy Nhược cười nói: “Vậy rất vất vả rồi”.

“Cũng tạm... Đúng rồi, anh Tạ không về cùng với chị sao?”.

Nguyễn Hy Nhược vén tóc, cười đáp: “Ừ, lát nữa anh ấy mới về”.

Nhan Miêu vội vã nói: “Thế tôi dắt Darwin đi trước đây”. Không thì lại làm cái bóng đèn to vật ra.

Ôi, người có đối tượng mờ ám cả đêm không về, là đi làm chuyện gì thì khỏi nghĩ cũng biết.

Mà bọn họ lén lút tiến tới bước này rồi, Tạ Tử Tu vẫn không nói tiếng nào với cô.

Đúng là mất hứng.

Lúc xuống nhà cô chỉ mong mình không chạm mặt Tạ Tử Tu, không thì cô sợ sẽ không kìm chế được bản thân, không cách nào tươi cười kính cẩn chào đón với anh ta được.

Nhan Miêu dắt Darwin đi dạo, bị kéo chạy cuốn theo chiều gió hết mấy con đường, luống cuống tay chân trả tiền trước quầy xúc xích nướng vì tính háu ăn bất chợt của Darwin, rồi sau đó lại dắt chú chó to lớn thỏa mãn về nhà.

Về tới trước cửa nhà Tạ Tử Tu, Nhan Miêu thật cẩn thận gõ cửa trước rồi ấn chuông cửa, đều không có ai trả lời, nghĩ hai người bọn họ chắc lại ra ngoài rồi mới dám lúi lúi chìa khóa ra mở cửa.

Vừa đẩy cửa ra, tấm lưng trần rộng khỏe khoắn của Tạ Tử Tu trong phòng khách đã đập ngay vào mắt, Nhan Miêu “ối” một tiếng rồi lùi lại một bước dài, lập tức thức thời nhắm chặt hai mắt lại.

“Xin, xin lỗi, tôi chỉ đưa Darwin về thôi, đi ngay đây, hai người tiếp tục...”.

Xấu hổ quá đi mất, phá đám người ta thân mật phải bị lừa đá.

Rồi lại nghe thấy tiếng cười của Tạ Tử Tu: “Hai người? Còn ai nữa?”.

Nhan Miêu do dự mở một mắt ra, tình cảnh trước mắt không như cô tưởng tượng, trong phòng chỉ có một mình Tạ Tử Tu, Nguyễn Hy Nhược không ở đây.

Nhan Miêu cẩn thận hỏi: “... Cô Nguyễn đâu?”.

“À, cô ấy về rồi. Tôi chỉ tiện thay cái áo thôi..Tạ Tử Tu cười nói, “Cô nghĩ gì thế hả?”

“À...”.

“Thanh thiên bạch nhật thế này, suy nghĩ của cô còn có thể thiếu lành mạnh thế sao?”.

“...”

Là phong cách của anh ta không lành mạnh đấy chứ.

Nhan Miêu vẫn thành thật quay lưng đi, tuân thủ nguyên tắc không hay chớ nhìn, tới khi Tạ Tử Tu đã thay quần áo xong mới đưa chìa khóa đang giữ cho anh ta.

Tạ Tử Tu vẫn không nhận lấy, chỉ nhìn cô: “Đây là?”.

“Trả chìa khóa lại cho anh, sau này anh có thể để cô Nguyễn dắt chó giúp anh”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cô ấy dắt chó sao? Cô ấy sợ Darwin muốn chết”.

“Á...”.

Đúng thật, Darwin quá nhiệt tình, chỉ cần là bạn của Tạ Tử Tu, nó đều đối xử thân thiết như nhau, vô tư nhào lên liếm loạn xạ.

Cô rất thích Darwin, nhưng không phải ai cũng có thể chịu được kiểu nhiệt tình không chút giấu giếm đó của nó.

Ầy, không biết nếu Tạ Tử Tu sống cùng Nguyễn Hy Nhược, những ngày tháng sau này của Darwin có còn vui sướng hay không.

“VẬY... anh cũng có thể thuê người giúp..”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Sao thế? Chẳng lẽ cô muốn bội tình bạc nghĩa với Darwin?”.

Nhan Miêu khó xử: “Là tôi không thể tiếp tục cầm chìa khóa nhà anh nữa, không thì kì quặc lắm, khó mà ăn nói với cô Nguyễn”.

Tạ Tử Tu làm như suy nghĩ một lát: “Không tới mức đó chứ”.

Nhan Miêu kiên trì giải thích: “Đàn ông các anh không nhạy cảm thể dục, không cách nào hiểu được tâm trạng của phụ nữ”.

đâu. Chẳng ai chịu được việc một đứa con gái không có quan hệ gì mà lại cầm chìa khóa nhà bạn trai mình, ai cũng sẽ ghen”.

Cô chân thành như thế, nhưng Tạ Tử Tu chỉ cười: “À, thế à?”.

“Đương nhiên rồi...”.

“Được rồi”, Tạ Tử Tu vươn tay ra cầm chìa khóa, “Đúng rồi, lát nữa cùng ra ngoài đi, mua thức ăn làm lẩu tối nay, tôi muốn ăn cua”.

“Chuyện đó... tôi không ăn đâu...”.

Dù tự mình chủ động giao chìa khóa, nhưng khoảnh khắc bị lấy mất, chẳng hiểu tại sao trái tim vẫn lặng đi một nhịp.

Tạ Tử Tu lại nhướn mày: “Sao thế, chỉ thế thôi mà đi ăn lẩu cũng không được à?”.

“Đương nhiên rồi. Thử đặt mình vào người khác mà nghĩ thử xem, tuy chúng ta trong sáng, nhưng đối lại là anh, anh có thể chịu để Nguyễn Hy Nhược tuần nào cũng một thân một mình ăn cơm với người đàn ông khác không?”.

Tạ Tử Tu cười: “Tôi hoàn toàn không để ý”.

Nói thế có giống người không.

“Đi thôi”, Tạ Tử Tu phẩy ngón tay lên vai cô, động tác thân mật nhưng không vượt quá khoảng cách, “Nếu cô không giúp, tôi thật không biết tối nay nên ăn gì nữa”.

Hiếm lắm Nhan Miêu mới có lần can đảm chống lại cường quyền, né khỏi bàn tay của anh ta: “Tôi về nhà đây. Anh Tạ, anh ăn một mình đi”.

Dần dần trong công ty cũng bắt đầu có tin vĩa hè và mấy lời rỉ tai nhau, rồi dần dần, tin vĩa hè cũng biến thành tin chính thức, rỉ tai cũng thành tin tức.

“Cậu biết không, cô Nguyễn Hy Nhược ấy, tuy không thể cướp việc của thư kí Nhan, nhưng hình như cô ta đang hẹn hò với anh Tạ đấy”.

“Oa, lợi hại thế à? Miêu Miêu, cậu có biết không?”.

Nhan Miêu cũng không biết có cần phải gia nhập hội buôn dưa lê này không: “À...”.

“Cậu làm thư kí mà quá không tần trách nhé, ngay cả tin đồn về anh Tạ cũng chậm hơn người khác. Cậu còn hữu dụng chỗ nào hả?”

“À...”.

“Nhưng anh Tạ nhìn xa trông rộng thật, tình yêu công sở lúc nào cũng nhìn thấy nhau đúng là rất phiền phức”.

“Đúng đấy, nếu là thư kí riêng của mình, muốn xuống tay cũng không thích hợp lắm nhỉ”.

“Thỏ không ăn cỏ gần hang mà”.

“Nguyễn Hy Nhược cũng rất sáng suốt, làm bạn gái của anh Tạ đương nhiên là tốt hơn làm thư kí rồi. Là tôi, tôi cũng chọn về trước”.

“Nhưng nói ra, cô ta cũng là đại tiểu thư gia cảnh cực tốt, xứng với anh Tạ, rất đẹp đôi”.

Dưa lê mọi người buôn cũng có lý, tìm hiểu ngọn ngành, nói không chừng lúc ấy căn bản là không nhân tính, không quang minh chính đại như Tạ Tử Tu đã nói, không khéo để tiện hẹn hò với bạn gái mà Tạ Tử Tu mới không đuổi việc cô.

Chẳng hiểu tại sao, trong lòng Nhan Miêu có thứ cảm giác kỳ lạ.

Từ đầu tới cuối Tạ Tử Tu đều không chủ động nói cho cô biết chuyện này, anh ta không nói gì với cô hết.

Dù làm một thư kí tận tụy, cô hiểu sở thích ăn uống của anh ta, biết số đo quần áo, nhớ môn thể thao sở trường, mức nhiệt độ và độ ẩm ưa thích trong phòng. Nhưng ngoài những thứ bề nổi như thế ra, những việc khác, tất cả những thứ liên quan tới Tạ Tử Tu, cô quả thực không hay biết mấy may.

Trái lại, cô ăn gì trong bữa cơm với Tạ Thiếu Duy, anh ta cũng biết rõ mười mươi.

Đây là sự khác biệt giữa quyền lợi của cấp trên và cấp dưới sao?

Khi vào phòng làm việc của Tạ Tử Tu, Tạ Tử Tu đang ngồi ở ghế sofa đọc nhật báo. Nhan Miêu đổi trà mới pha cho anh ta, thì nghe anh ta nói: “Thư kí Nhan, tối nay đặt hai chỗ ở nhà hàng Hương Tạ giúp tôi”.

“Vâng ạ”.

“Đặt thêm một bó bách hợp”.

“Được rồi”, Nhan Miêu ghi chú lại, lại hỏi một cách tự nhiên, “Có cần đề tặng cô Nguyễn lên thiệp hoa không ạ?”.

Tạ Tử Tu hạ tờ báo xuống, nhướn mày: “Sao cô lại biết?”.

“... Nhiều người biết lắm”.

Đừng coi cô là đồ ngốc chứ.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế à, truyền ra từ ai trước thế?”.

Nhan Miêu không trả lời, chỉ nói: “Đây là chuyện tốt mà, mọi người đều mừng cho anh”.

Tạ Tử Tu cười cười không đáp lại, rồi hỏi lại: “Đúng rồi, cô thấy cô ấy thế nào?”.

Nhan Miêu thành thực nói: “Chị ấy rất ưu tú, nhìn cũng có chút hao hao giống Đỗ Duy Duy”. Đương nhiên theo lương tâm mà nói, sắc đẹp và khí chất của Đỗ Duy Duy đều vượt xa cô ấy.

Tạ Tử Tu cười: “Ngay cả cô cũng thấy thế à?”.

“... Tuy không phải cô gái nào cũng có thể có điều kiện tốt như Đỗ Duy Duy, nhưng người phù hợp với anh trên thế giới này không chỉ có một người”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Câu này nói có lý đấy”.

Nhan Miêu nhìn nụ cười của anh ta, thật lòng nói: “Đúng mà, anh nhất định có thể tìm được hạnh phúc của mình”.

Ít nhất sau này đừng cướp vợ anh trai cô!!

Còn cái khác, cứ kệ anh ta thôi, chuyện riêng tư của ông chủ họ Tạ có liên quan gì tới một thư kí nhỏ nhoi làm việc kiếm sống như cô đâu?

Hình như Tạ Tử Tu và Nguyễn Hy Nhược hẹn hò cũng tốt, nhờ phúc của luồng thông tin bí ẩn nào đó, ngày nào những người nhân rồi buồn đưa cũng có tin tức để nghe, cả công ty đều có thể quan tâm tới tiến triển của hai người bọn họ kịp thời.

Ví như hôm qua cô ấy và Tạ Tử Tu cùng tới cửa hàng rượu chọn mấy chai rượu vang lâu năm, Tạ Tử Tu khen ngợi cô ấy biết thưởng thức, hôm nay Tạ Tử Tu tặng một con mèo Scotland tai cụp đáp lễ để cô ấy khỏi cô đơn, đủ các kiểu.

Hạnh phúc ngọt ngào thăng hoa, lại thêm mấy tin đồn rở tai không rõ nguồn gốc, mọi người đã nhất trí coi Nguyễn Hy Nhược là Tạ thiếu phu nhân tương lai.

Thế nên mọi người trong công ty đều tôn trọng Nguyễn Hy Nhược, mạng lưới quan hệ nhanh chóng được thiết lập, tới đâu cũng có tiền hô hậu ủng.

Ngoài việc có thể khoe đồ trang sức và ví hàng hiệu Tạ Tử Tu mua tặng, hưởng thụ các loại đặc quyền, tài xế của Tạ Tử Tu còn để tùy cô dùng, ngay cả Nhan Miêu cũng thành nửa thư kí riêng của cô ta.

Cuối cùng cũng tới cuối tuần, Nhan Miêu muốn ngủ một giấc tới lúc tự tỉnh như thường lệ, làm dịu đi một mối cả tuần trời. Cô đang say sưa, ngủ ngon mộng đẹp, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cả người Nhan Miêu mềm rũ lần mò tìm di động.

“A lô...”.

“Thư kí Nhan, cô đã đặt vé máy bay và khách sạn cho bố mẹ tôi xong chưa?”.

Nhan Miêu mơ mơ màng màng, cũng ý thức được đối phương là ai: “Đã đặt xong rồi, chị Nguyễn, là phòng nhìn ra biển mà người nhà chị muốn đấy”.

Mới đầu chỉ xử lý chút chuyện cá nhân giúp Nguyễn Hy Nhược, giờ cả chuyến du lịch của bố mẹ Nguyễn Hy Nhược cũng giao cho cô phụ trách. Lý do là cô có thể thu xếp thỏa đáng, chịu khó hơn những người khác.

“Thế cũng không tồi, lịch trình hoạt động của bố mẹ tôi đã sắp xếp ổn chưa?”.

“Sắp xếp rồi, nhà hàng được chỉ định và buổi biểu diễn muốn xem đều đã liên hệ xong, lát nữa tôi sẽ fax thông tin cụ thể cho chị”.

Nói mấy câu ngắn gọn, Nhan Miêu đã không tìm được mà ngáp to mấy cái, nhưng lại nghe đối phương nói: “Hôm nay cô có rảnh không?”.

“Hả...”.

“Không có việc quan trọng thì ra ngoài dạo phố với tôi đi”.

“Ấy... Sao không bảo anh Tạ đi với chị?”.

“Anh ấy không có thời gian. Cô ra nhanh chút đi, tôi muốn mua nhiều thứ lắm, một người không tiện”.

Nhan Miêu đành rửa mặt chải đầu qua loa, mặc quần short ống xòe, chọn chiếc T-shirt in hình búp bê cười, buộc tóc đuôi gà rồi ra ngoài.

Bị Nguyễn Hy Nhược giục lấy giục để, sợ tới muộn, cô nén đau tự móc tiền túi ngồi taxi chạy tới.

Nhưng đợi ở cửa trung tâm mua sắm một lúc lâu, Nguyễn Hy Nhược mới từ từ đi tới, mặc nguyên bộ âu phục bằng tơ tằm màu bạch kim, túi xách Chanel dây xích may chần kiểu lưới mắt cáo đi kèm một đôi giày cao gót màu trắng ngọc trai, ánh sáng tỏa ra bốn phía.

Thấy Nhan Miêu, đối phương bèn giải thích vì sao mình tới muộn: “Tôi chọn đồ đi kèm hơi lâu chút, đồ nhiều quá”.

“À à...”.

“Cái mũ này nhìn đẹp không? Có hợp với vòng tay của tôi không?”.

“Đẹp, rất hợp...”.

“Tôi còn sáu cái khác cùng kiểu nhưng khác chi tiết với cái này, đều là Tử Tu mua đấy. Cứ không nói rõ cái nào hợp hơn nên chọn hơi lâu, quyết định khó thật đấy”.

“...”

Khi đi ngang qua cửa kính của trung tâm mua sắm, Nhan Miêu có thể thấy bóng mình và Nguyễn Hy Nhược in trên ấy. So với khuôn mặt trang điểm kỹ càng, lông lẩy rục rờ của Nguyễn Nhược Hy, cái mặt mộc của cô chẳng đáng chỗ nào, thế nên tất nhiên là hầu gái xách đồ, chẳng có gì mà cự nự cả.

Chậm rãi đi dạo trong trung tâm mua sắm, Nguyễn Hy Nhược thu hoạch khá tốt, mà mấy túi lớn túi bé đều giao hết cho Nhan Miêu đi bên cạnh xách hộ, hoàn toàn là kiểu cách của một đại tiểu thư đi mua sắm.

“Đôi giày này mới nhập về, cả cửa hàng chỉ có hai đôi thôi. Đôi này cũng rất đẹp, mắt cô tinh thật đấy”.

Nhan Miêu cười khổ canh một đồng chiến lợi phẩm, nhìn Nguyễn Hy Nhược giơ chân để nhân viên cửa hàng thử giày cho cô ta như công chúa.

“Thư kí Nhan, cô cầm áo khoác màu xanh da trời mới mua ban nãy qua cho tôi, nhìn thử xem đôi nào hợp hơn”.

Nhan Miêu vội vàng tìm trong đồng đồ chiếc áo khoác Nguyễn Hy Nhược cần, cầm tới mặc vào giúp cô ta.

Nguyễn Hy Nhược thử hồi lâu, soi gương cảm khái nói: “A, hai đôi đều hợp. Tử Tu nhất định sẽ thích đấy”.

Nhan Miêu đã sức cùng lực kiệt: “Chọn đôi nào cũng đẹp hết mà”.

Nguyễn Hy Nhược cười nói: “Tôi muốn cả hai đôi này”.

Nhan Miêu vừa gấp gọn áo khoác bỏ lại trong túi, vừa hỏi: “Có phải mua hơi nhiều không?”.

Nguyễn Hy Nhược không tiêu tiền của cô ta nên không đau lòng, nhưng Nguyễn Hy Nhược cũng chẳng tiêu tiền của cô, vậy mà cô lại đau lòng thay Tạ Tử Tu.

Hóa ra yêu người đẹp là chuyện đốt tiền như thế, nếu cô là đàn ông, chắc chắn không rước được vợ đẹp về.

Nguyễn Hy Nhược nói: “Tử Tu không để ý mấy khoản vặt vãnh đâu, tuần trước tôi mua một bộ trang sức kim cương, anh ấy cũng không nói gì. Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tiêu ít tiền cho tôi không xót đâu”.

“...”

Đúng thật, châu báu tặng giai nhân, đây là lẽ thường tình mà.

Nếu đổi lại là cô, Tạ Tử Tu sẽ chỉ để cô ở nhà tranh cá dưa chua DIY với Darwin, con không cho cô ăn no nữa.

Cái này người ta gọi là, hàng so với hàng chỉ là đồ bỏ, người so với người chỉ là đồ đáng chết thôi. = =,,

Rồi Nguyễn Hy Nhược lại cảm khái: “Cô có thích gì không, tiện thể mua cho cô một bộ luôn. Cô cũng nên mua ít quần áo đẹp ỉnh đi, cứ mặc đồ giảm giá như thế, đứng cạnh Tử Tu cũng không hay đâu”.

Có một bộ quần áo hàng hiệu miễn phí đương nhiên là chuyện tốt, lợi lộc của cấp trên không thể không xơ múi. Nhưng Nhan Miêu vẫn oai phong lẫm liệt đáp: “Không cần đâu”.

Đạo hết một vòng, chiến lợi phẩm gần như đã chất đầy xe, Nguyễn Hy Nhược vừa ngồi vào trong xe, vừa nói: “Đứng rồi, tôi phải ghé qua chỗ Tử Tu trước, cho anh ấy xem thử đồ tôi mua”.

Nhan Miêu mặt mũi đáp: “Thế tôi về trước đây, chị Nguyễn”.

“Nhiều thế này sao tôi xách được. Thư kí Nhan, cô đương nhiên phải giúp rồi”.

“...”

Tính ra, Nguyễn Hy Nhược trông mảnh mai yếu ớt như thế thì xách túi lớn túi bé không hợp chút nào. Cô thì ngược lại, chẳng trang điểm gì hết, cả ngày mệt mỏi tới nỗi bờ nhếch nhác, chẳng còn nét gì quyến rũ, làm nhân viên vận chuyển không còn gì hợp hơn.

Thế là xuất phát từ nguyên tắc tiền Phật tiền tới Tây Thiên, Nhan Miêu vẫn cố gắng đưa một đồng chiến lợi phẩm lớn lên nhà Tạ Tử Tu giúp Nguyễn Hy Nhược.

Nguyễn Hy Nhược rực rỡ chói lòa vào nhà trước, Nhan Miêu theo ngay sau, đầu tóc rối bù, tay xách nách mang.

Tạ Tử Tu đang ở trong phòng khách, vừa nói chuyện điện thoại xong. Nghe tiếng động bên ngoài đầu liếc nhìn, rồi xoay hẳn người lại, mỉm cười hỏi: “Chuyện gì đây hả?”.

Nụ cười của Tạ Tử Tu vốn rất phức tạp, nhưng nếu phân chia đơn giản thì có lẽ có thể chia làm hai loại vui mừng và không vui mừng, mà nụ cười bây giờ hiển nhiên là thuộc loại sau.

Nhan Miêu sắp xếp đồng túi ở góc tường xong xuôi, miễn cưỡng đỡ lấy Darwin đang nhào lên, liền bị liếm éo mặt, bận tới mức không rút tay ra được.

Nguyễn Hy Nhược vừa né chú chó to con vừa cười nói: “Hình như mua hơi nhiều một chút. Nhưng tâm trạng không tốt, anh lại không có thời gian đi với em, chỉ có thể tự mua đồ giải sầu thôi”.

Tạ Tử Tu cười: “Ý anh không phải thế, ý anh là tại sao để thư kí Nhan đi cùng với em? Hôm nay có phải ngày làm việc của cô ấy đâu?”.

Nguyễn Hy Nhược khẽ cắn môi, ép sát vào Tạ Tử Tu, đặt tay lên trước ngực anh, thoáng chút hờn giận: “Cô ấy là thư kí của anh mà. Dù sao anh cũng trả lương làm thêm giờ, dùng một chút cũng đâu có sao”.

Với sắc đẹp của cô ấy, lại nũng nịu dỗi hờn, đàn ông có gì bức bối trong lòng đều bay đi ngay lập tức.

Nhan Miêu có dự cảm sắp nhìn thấy hình ảnh không hợp với trẻ con, đang tính thức thời tự bịt mắt lại, ai ngờ Tạ Tử Tu không có ý thỏa hiệp, dứt khoát gạt bàn tay đang đặt trên ngực mình xuống: “Nhan Miêu là thư kí của anh, không phải của em. Thư kí cũng không phải người hầu, em phải biết chừng mực”.

Câu nói có nhân tính như thế có thể phát ra từ miệng gã kia khiến Nhan Miêu quả thực không dám tin vào tai mình. Nguyễn Hy Nhược hình như cũng hơi bất ngờ, lát sau mới hồi phục tinh thần, nói: “Nhưng, những tài xế của anh em cũng dùng được mà, xe nữa...”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Không phải thứ gì của anh em cũng có tư cách dùng. Hiểu chưa?”.

Trong giây lát, hai cô gái đều không dám mở miệng, đứng trước mặt anh ta, đột nhiên đều cảm thấy anh ta có chút đáng sợ.

Nguyễn Hy Nhược quay người đi mất, ngay cả đồng chiến lợi phẩm cũng không cầm theo, Nhan Miêu muốn đuổi theo cô ta lại phải xem sắc mặt cấp trên: “Này... có cần tôi đi đỡ cô Nguyễn không? Chắc cô ấy chưa đi xa đâu”.

“Không cần, là cô ấy quá đáng”.

“Ấy...”.

Tạ Tử Tu ngồi xuống ghế sofa: “Ngày nào cô ấy không xin lỗi thì ngày ấy cô không cần để tâm”.

“Ấy...”.

Cô là thư kí nhỏ, có thể cao giá như vậy sao?

Nhan Miêu có chút khó hiểu, rốt cuộc vầy ngược của sếp nhà mình là ở chỗ nào.

Bạn gái một ngày quét thẻ hơn mười vạn cũng không làm anh ta tức, lỗi cô đi sai bảo một cái lại đắc tội.

Suốt đường đi cô cứ tiếc tiền tới thất cả tim lại thay Tạ Tử Tu, so ra, mình chạy việc một chút có là gì đâu. Dầu sao sức mất đi có thể lấy lại được, trên đời này sức lực chính là thứ không đáng giá nhất.

Bên nào nặng bên nào nhẹ mà không phân định rõ ràng, Tạ Tử Tu thật sự hoàn toàn không có đầu óc kinh tế.

Có ông chủ như thế này, tương lai của công ty đáng lo rồi.

Nhưng Darwin thì chẳng có gì lo lắng, hoạt bát chạy qua chạy lại dưới chân hai người, lại chủ động nằm ngửa ra phơi bụng chờ được gãi.

Thời gian này nó không được gặp Nhan Miêu, giờ càng vui sướng hơn, ra sức muốn bọn họ cùng chơi với nó.

Nhan Miêu vuốt ve cái bụng mềm mại ấm áp của nó, nghe Tạ Tử Tu nói: “Đúng rồi, tối nay tự nhiên tôi muốn ăn cá dưa chua, đúng lúc cô ở đây, hay là...”.

Nhan Miêu không khỏi nổi giận: “Anh xem thử đi, không phải chính anh cũng coi tôi là người hầu à. Còn không biết xấu hổ mà nói người ta, đúng là chó chê mèo lắm lông!”.

Tạ Tử Tu cười: “Có giống đâu, tôi là cấp trên của cô mà”.

“... Nếu phục vụ anh tính là công việc chính của tôi, tiện thể phục vụ bạn gái anh cũng có khác gì đâu”.

Sao đột nhiên còn ra vẻ chính nghĩa oai hùng chứ. Đây không phải điển hình của việc chỉ cho quan phóng hỏa, ngăn dân đốt đèn à.

Tạ Tử Tu nhìn cô, mỉm cười nói: “Cô đúng là giống Darwin”.

... Còn tiến hành đả kích thân thể nữa!

Oa.

*** **

13. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 2

Trong công ty, tin đồn về Tạ Tử Tu dần hết thông tin để buôn, không có chuyến du lịch mới, nhà hàng cao cấp mới, quà mới, Nguyễn Hy Nhược dần dần cũng nhạt đi và chìm xuống.

Hôm ấy Nhan Miêu không tìm được mà nhắc nhở vị sếp quý nhân hay quên của mình: “Hôm nay không cần đặt hoa sao?”.

Tạ Tử Tu ngược mắt lên: “Hả? Hoa gì?”.

Nhan Miêu chỉ đạo hướng dẫn: “Tặng cô Nguyễn”.

“Hả?”.

“... = = Hôm nay hình như là sinh nhật cô ấy mà”.

Tạ Tử Tu cười nói: “À, tôi không định tặng”.

Nhan Miêu kinh ngạc: “Tại sao?”.

“Không cần thiết”.

“Ấy...” Nhan Miêu thấp thỏm, “Cô Nguyễn rất hợp với anh”.

Tài mạo tương xứng, lại được coi là môn đăng hộ đối, nếu hai người này giận nhau vì chuyện cô bị sai vặt nhỏ như hạt vừng thì cô tội nghiệt lắm rồi. Dù sét không giáng xuống, anh trai cũng chém cô.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Có lẽ tôi quá sốt ruột, đi hơi nhầm hướng”

Nhan Miêu cố gắng nghiền ngẫm câu trả lời mơ hồ lập lờ nước đôi của anh ta một hồi, không khỏi nhìn anh ta kinh hoàng: “Á, thế là... không tặng hoa vì anh còn nhớ tới Đỗ Duy Duy sao?”.

Tạ Tử Tu không đáp, chỉ cười hỏi lại: “Cô còn nhớ Nhan Tử Thanh không?”.

“...”

Nói thật lòng, dạo này nhiều việc phát sinh quá, cô cứ bận quay vòng vòng, đầu óc lâu rồi chẳng có chỗ rảnh mà nhớ nhung Nhan Tử Thanh.

Nhưng nếu nói thật, cô thực sự vẫn có chút lo lắng anh ta sẽ trở mặt với mình.

Tạ Tử Tu thu lại nụ cười, nhìn cô chăm chú: “Hay là cô đã thay lòng đổi dạ rồi?”.

Dưới ánh mắt ấy, chẳng hiểu sao Nhan Miêu lại thấy rất sợ hãi, chỉ có thể cọ hai chân vào nhau.

May mà Tạ Tử Tu không nghiêm hình ép hỏi, chỉ mỉm cười: “Ngày nào cô thay lòng đổi dạ, phải nhớ nói cho tôi biết”.

Cô đâu dám chứ.. ==

Thế nhưng mối quan hệ phức tạp giữa Tạ Tử Tu và Nguyễn Hy Nhược cùng Đỗ Duy Duy đã không còn nằm trong phạm vi phụ trách của cô rồi, cấp trên thích ai, thư kí nhỏ chạy việc vặt như cô quản làm sao được?

Tới lúc hết giờ làm việc, Nhan Miêu lại nhận được điện thoại của Tạ Thiếu Duy.

“Bạn tôi mới mở nhà hàng, muốn nhiều người tới ủng hộ một chút”.

Nhan Miêu quen cậu ta một thời gian, năng lực giải thích đã tăng lên rất nhiều, biết câu này tự động phiên dịch ra sẽ là: “Cô có muốn cùng đi ủng hộ, ăn bữa cơm tối với tôi không?”.

“Xin lỗi nhé, tối nay tôi còn phải làm thêm giờ”.

“... Có gì quan trọng không, ngày nào cũng làm thêm thế?”.

Nhan Miêu thở dài: “Thực ra cũng chẳng có gì, toàn là chuyện lật vạt thôi, nhưng sếp yêu cầu, đương nhiên phải làm hết rồi”.

“... Tạ Tử Tu cô ý”.

“Hả?”.

“Anh ta cứ liên tục gây phiền phức, cản trở chúng ta gặp mặt”.

Nhan Miêu cười mỉa: “... Không tới nỗi đó chứ”.

“Tôi lớn lên với anh ta, còn không hiểu anh ta nữa sao?”.

Thực ra ít nhiều gì Nhan Miêu cũng cảm giác được Tạ Tử Tu đang ngăn cản cô qua lại với Tạ Thiếu Duy, chỉ là bảo vệ tí ti cho sếp của mình theo bản năng thôi.

Tạ Tử Tu phản đối cô hẹn hò với Tạ Thiếu Duy, tâm thái này rất dễ hiểu, bất luận là công hay tư đều có lý do rõ ràng.

Anh ta muốn cô chuyên tâm làm việc ỉn, muốn cô giúp chia rẽ Nhan Tử Thanh và Đỗ Duy Duy, muốn cô đả kích Tạ Thiếu Duy.

Đúng là thư kí vạn năng.

Nhan Miêu nghĩ vậy không khỏi lại thở hắt ra, vẫn nói đỡ cho cấp trên: “Không đâu, chỉ là việc cần thiết thật mà. Thế này nhé, chờ tôi làm thêm giờ xong sẽ mời cậu ăn bữa khuya”.

Hình như đối phương cũng người ra một lát, lâu sau mới đáp: “Cô, cô mời tôi?”.

“Nhưng cậu đừng lái xe thể thao tới, cái đó có hơi khoa trương”.

Bị người ta nhìn thấy cô đêm hôm khuya khoắt chui vào chiếc xe đắt tiền của Tạ Thiếu Duy, không biết còn bị bóp méo ra gì nữa.

Buổi tối kết thúc công việc, Nhan Miêu lén lút ra khỏi tòa nhà công ty. Quả nhiên Tạ Thiếu Duy không lái con Ferrari lóa mắt muốn chết kia của mình tới, thế nhưng...

Cậu thanh niên cao to cởi mũ bảo hiểm xuống, để lộ đôi mày đen dài và khóe mắt hơi xếch lên: “Lên đi”.
” !!!”

Đi boot cổ ngắn lái xe phân khối lớn, không phải càng phô trương hơn sao?

Nhan Miêu thật sự hận không thể kéo cậu ta trốn vào trong bóng tối: “Cậu không thể đi xe bus, đi tàu điện ngầm hay gọi taxi

Tới được à? Ai bảo cậu đi cái này?”.

Dù đạp xe đạp tới cũng được mà.

Vừa bị cô nói như thế, hình như cậu chàng có chút bối rối, gương mặt thoáng đỏ lên, cúi kính đáp: “Cô muốn tôi đi kiểu gì, không nói rõ từ sớm, tôi sao biết được!”.

“ ... ”

Dù đáng cậu ta ngồi trên xe chống một chân xuống trông vô cùng lưu manh xã hội đen, nói là tới chờ người đi ăn, chi bằng nói là tới tìm kẻ địch còn giống hơn, thế nhưng lúc cúi kính lại có vẻ trẻ con.

“Được rồi, bữa khuya cậu muốn ăn gì nào, mì sợi hay lẩu?”.

Tạ Thiếu Duy chờ cô ngồi đằng sau, bèn cau mày khởi động xe: “Nghe cái nào cũng chán”.

Nhan Miêu vốn có chút ngượng ngùng, chỉ kéo lưng áo Tạ Thiếu Duy một cách tượng trưng để giữ thăng bằng, nhưng xe vừa tăng tốc, bèn thấy ngượng thế chỉ có chết thôi.

An toàn là trên hết, chẳng có gì mà ngượng cả, thế là dứt khoát ôm eo người đang lái xe.

Bánh xe đột nhiên trượt một cái, suýt nữa là lao ra mép đường. Lưng Nhan Miêu rịn ra mồ hôi lạnh: “Tôi nói này, cậu chú ý một chút, đừng một xe hai mạng đấy”.

Câu oán trách này chỉ nhận được lời đáp trả cúi gắt của đối phương: “Ồn chết đi được!”.

Xuống xe, tìm quán ăn đêm vỉa hè xem ăn gì, Nhan Miêu đề nghị món cá viên cari, mỗi người một xâu trước, thêm chút tương ngọt, mùi cari thơm nồng ăn vừa ngọt vừa cay.

“Ăn rất ngon phải không? Rất sướng miệng đúng không?”.

“Ừm...”.

“Thích thì gọi thêm mấy xâu nữa đi”.

“Ừm...”.

Tạ Thiếu Duy người cao chân dài, khí thế không thể coi thường, quanh năm chỉ dùng độc chiêu cau mày, cầm que xâu cá viên cari trông chẳng khác gì cầm hung khí.

Nhan Miêu mua liền mấy xâu cá viên, lấy tiền an ủi ông chủ nét mặt kinh hoàng bên cạnh: “... Ông chủ, ông đừng lo lắng, tiền này ông cứ nhận đi”.

Để không gây cho ông chủ bán cá viên quá nhiều áp lực, ăn xong hai, ba xâu cá viên, Nhan Miêu bèn đưa cậu rời chiến trường: “Cậu có ăn khoai lang nướng không?”.

Tạ Thiếu Duy trừng mắt nhìn thứ đen thùi lù trên cái thùng nhôm: “Cái bẩn bẩn này là gì?”.

Cuộc đời chưa từng được nếm mùi vị khoai lang nướng đáng buồn biết bao

Nhan Miêu mua một củ khoai lang to cho đứa bé đáng thương chưa bao giờ thấy thế giới bên ngoài, sau năm giây Tạ Thiếu Duy lườm nhau với củ khoai, cô đành tự tay bóc vỏ giúp cậu ta, cho cậu ta nhìn thấy phần ruột vừa đỏ lại mềm mại bên trong.

“Thơm lắm đúng không?”.

“...Ừm”.

Nhan Miêu lấy khăn tay bọc một nửa đưa cho cậu ta: “Ăn thử xem”.

Tạ Thiếu Duy cúi đầu cắn một miếng, nuốt ực một cái xong thì trên mặt chỉ còn các vể hoảng hốt phức tạp liên tục chạy vọt qua.

“... Quên nói với cậu là phải cẩn thận bỏng”.

“... ”

Nhan Miêu đành lấy tay quạt quạt cho cậu: “Không sao chứ? Há miệng ra thổi một tí là khỏi thôi”.

Cậu công tử này yếu ớt thật đấy. Người cứ hờ cái là bị côm cá chình hay khoai lang nướng đánh bại, thật sự sống được ở trong giới xã hội đen chứ?

“Thư kí Nhan?”.

Nhan Miêu vội vàng quay đầu lại, hai người ngồi ở hàng bên cạnh ăn mỳ là đồng nghiệp trong công ty.

“Ày... hai người cũng tới ăn khuya à?”.

“Ừ”. Đồng nghiệp nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn Tạ Thiếu Duy đỏ mặt đứng bên cạnh, im lặng một lát, bèn đồng thanh đáp: “Hai người từ từ ăn đi, chúng tôi đi trước đây”.

“... ”

Hôm sau Nhan Miêu đi làm mới phát hiện, scandal về cấp trên của mình dần dần lắng lại, giá trị tin tức giảm xuống, lòng nhiệt

tình buồn dứa lê của mọi người lại chuyển sang scandal khác.

Mà nhân vật chính trong scandal mới lần này lại là...

“Thư kí Nhan, nghe nói cô đang hẹn hò với Tạ Thiếu Duy?”.

“Thật hay giả đấy, đó là cậu hai nhà họ Tạ đó...”

“Có bạn trai như thế, cô còn ở đây làm trâu làm ngựa làm cái gì, mau làm phu nhân đi thôi”.

“Mồm mép cô kín thật đấy, thế mà chẳng nói cho chúng tôi biết trước!”.

Lần này tới lượt Nhan Miêu thành tiêu điểm của mọi người.

Nhưng cảm giác hoàn toàn không có khí thế cao ngạo như thiên nga trắng giống Nguyễn Hy Nhược, trái lại thấy mình chẳng khác gì con chuột vụn người ghét, đi mà toàn phải cúi thấp đầu rón rén men theo chân tường.

“Thư kí Nhan, cô làm người mà không thẳng thắn nhé!”.

Rúc vào góc tường mà cũng bị người chặn lại, Nhan Miêu đành phều phào giải thích không biết tới lần thứ mấy: “Chuyện đó... chúng tôi chỉ ăn bữa khuya thôi, thực sự không có gì mà”.

“Sao không có gì được!”.

“Tuy nói là anh chồng rùa vàng, nhưng nếu hẹn hò với cậu ta thì không khó ăn nói với anh Tạ à?”.

“Phải đó, hai người bọn họ bất hòa không phải chuyện ngày một ngày hai đâu”.

“Nếu xảy ra tranh chấp thì cô sẽ giúp bên nào đây?”.

“Cái này không phải chuyện nhỏ đâu, thư kí Nhan”.

Dù là phải nhiệt tình buôn dưa hay phải phân tích lặng lẽ trong đám đồng nghiệp, lời phân trần “tôi không hện hò với Tạ Thiếu Duy thật mà” của Nhan Miêu đều bị thổi bay đi ngay một cách vô tình.

Một hơn là, trong lòng mọi người ít nhiều đều muốn nghĩ cách thắt chặt quan hệ với phu nhân tương lai của cậu hai nhà họ Tạ, mà ngoài mặt thì lại ngại sức uy hiếp của Tạ Tử Tu, chẳng ai dám quá công khai tiếp cận với người yêu kẻ tử thù của ông chủ mình.

Bởi vậy mối quan hệ với đồng nghiệp của Nhan Miêu trở nên rất kì diệu, tới nỗi cô đã không rõ rốt cuộc là ở công ty mình được hoan nghênh, hay bị xa lánh nữa.

Nhưng thái độ của Tạ Tử Tu với cô lại rõ ràng là có chút xa cách và lạnh nhạt.

Nhan Miêu ra ra vào vào trước mặt anh ta, lượn qua lượn lại bao nhiêu lần, anh ta vẫn làm bộ bận rộn không tiếp, không để người ta hỏ lúc nào mà lăm miêng.

Vất vả lắm mới chờ tới bữa trà chiều nghỉ ngơi, Nhan Miêu đưa bánh gato lên xong, đoán chừng cấp trên đang thả lỏng tâm trạng mới dám mở miệng: “Anh Tạ”.

Tạ Tử Tu ngược mắt lên nhìn cô: “Chuyện gì?”.

“Chuyện đó, chuyện liên quan tới Tạ Thiếu Duy ấy, thực ra bọn họ nói phóng đại quá...”.

Tạ Tử Tu mỉm cười, ngắt lời cô: “Chuyện này không liên quan tới tôi”.

“À...”.

“Càng không phải việc công, cho nên cô không cần báo cáo với tôi”.

“À...”

“Còn chuyện gì không?”.

“... Không...”.

“Không thì ra ngoài đi”.

Nhan Miêu biết chuyện này cô tự làm tự chịu, cô mà là Tạ Tử Tu, nghe mọi người đồn thổi như cô sắp cưới Tạ Thiếu Duy tới nơi thật thì cũng không thể yên tâm xem cô là tâm phúc nữa.

Làm ăn chốn thương trường đều là dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng người, đạo lý này ai cũng hiểu.

Mà ngoài năng lực làm việc, thể hiện mình là một nhân viên tốt tận tụy đáng tin cậy ra, cô cũng không nghĩ được cách nào khác để biểu hiện lòng trung thành với Tạ Tử Tu.

Ai mà ngờ là đã nghèo còn mắc cái eo, càng muốn thể hiện chăm chỉ cần cù gấp bội thì càng bị vận xui cản trở.

Nhan Miêu có thể chất của người sắt mà cũng bị cảm cúm ho khan phát sốt ba ngày liền.

Đương nhiên dù bị đánh bại, Nhan Miêu cũng không the nằm ở nhà nhìn toàn bộ tiền thưởng bay đi mất được, cho dù bò cô cũng sẽ bò đi làm.

Thế nên Nhan Miêu cứ sụt sịt chảy nước mũi sắp xếp giấy tờ trong phòng làm việc của Tạ Tử Tu. Còn sốt tới nỗi hai mắt đỏ ngầu lên, trông chẳng khác gì thỏ.

Sắp xếp giấy tờ xong, vừa quay người lại, chẳng dè lại thấy Tạ Tử Tu đang đứng ngay sau lưng, hai người nhìn nhau, hình như Tạ Tử Tu đánh giá cô một thoáng, rồi cuối cùng chủ động nói câu đầu tiên ngoài nội dung công việc với cô.

“Ôm rồi hả?”.

Khăn tay của Nhan Miêu hãy còn che trên mũi: “À...”.

“Xem bộ mấy hôm nay không khỏe rồi”.

Trong chớp mắt, Nhan Miêu thấy nước mắt mình thiếu chút nữa là chảy ra, Tạ Tử Tu vẫn quan tâm tới cô.

Tạ Tử Tu lại nói: “Nếu như thế, tôi sắp đi Hồng Kông một tuần, lần này cô không cần đi theo”.

Nhan Miêu nghe có hơi là lạ: “Nhưng nếu tôi không đi, có phải không được tiện không”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Cô nghĩ nhiều rồi. Tôi mang người khác theo cũng thế”.

Nhan Miêu nhất thời không biết còn có thể nói gì, đành ngượng ngập đáp: “Ừm...”.

Đây là lần đầu tiên Tạ Tử Tu đi công tác mà không mang cô theo, để cô ở lại công ty không chút do dự.

Dù quả thực cô vẫn còn ốm, tới lúc ấy không cách nào đảm nhiệm việc phụ giúp, nhưng đột nhiên lại cảm thấy như mất đi cảm giác an toàn.

Thư kí có thể bị thay đổi tùy ý, với người như Tạ Tử Tu mà nói, còn có giá trị gì nữa?

Khoảng thời gian một tuần dường như trở thành trừu tượng.

Lần đầu tiên Nhan Miêu bắt đầu lưu tâm tới thứ, ngày.

Trước đây, những ngày không phải gặp mặt Tạ Tử Tu quả thực như được đại xá, là tiên cảnh cõi nhân gian. Mỗi tuần đều chỉ có một ngày tự do, quý báu tới từng phút giây, nhưng chớp mắt một cái là trôi qua ngay.

Mà giờ chẳng hiểu sao lại phát hiện thực ra mỗi ngày đều dài đằng đẵng, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều không kìm được mà nghĩ rằng, lại qua một ngày, Tạ Tử Tu chắc sắp về rồi.

Kì lạ là, khi bị Tạ Tử Tu chèn ép như ác ma, cô vẫn luôn có sức lực ngoan cường, vũ trụ nhỏ của cô vẫn có thể bộc phát đi đúng khi đang lay lắt hơi tàn.

Mà không phải chịu sự chèn ép của cấp trên vô lương tâm, sức chiến đấu và chỉ số sinh mệnh của cô lại giảm xuống thấp.

Uống xong viên thuốc hạ sốt cuối cùng tự mua, vốn dĩ phải nhanh chóng khỏe lại mới đúng, kết quả là hôm sau tuy nhiệt độ đã trở lại bình thường, nhưng yếu tới nỗi không bò dậy nổi.

Sức mạnh tinh thần “vì toàn bộ tiền thưởng, chỉ còn một hơi thở cũng phải bò tới cửa công ty” biến mất sạch sẽ, thế nên Nhan Miêu dứt khoát chán nản bỏ cuộc, xin nghỉ nửa ngày nằm mê man ở nhà.

Ngủ một giấc dậy, buổi chiều tới công ty, đầu óc Nhan Miêu vẫn chưa tỉnh táo hẳn, chỉ thấy đồng nghiệp đều bàn tán xôn xao, nét mặt như xảy ra chuyện gì lớn lắm.

Nhan Miêu tìm đại một vị đồng nghiệp lại hỏi thăm: “Sao thế? Gì mà ồn ào thế?”

“Cô không biết à? Sáng hôm nay nghe người ta nói, đơn đặt hàng vốn dĩ là của chúng ta lại đột nhiên bị công ty khác cướp mất”.

“Ày...”. Đây cố nhiên là tin xấu, nhưng cũng không tới nỗi ngay cả bộ phận không liên quan đều phải quan tâm như thế chứ, can gì tới phòng thư kí.

“Vấn đề là, nghe đồn sản phẩm mẫu đối phương tung ra giống với thiết kế chúng ta đang hoàn thiện tới hơn tám mươi phần trăm”.

“A...”

Vừa nghe thấy thế, Nhan Miêu không khỏi nghĩ theo phản xạ có điều kiện, chẳng lẽ có nội gián sao?

“Lần này sếp mà về chắc là giận ngút trời”.

“Đúng đấy...”.

Với cá tính không thể chứa nổi một hạt cát trong mắt của Tạ Tử Tu, kẻ bán tin tình báo, ăn cây này rào cây khác kia, thật không biết phải xui tận mạng tới mấy kiếp nữa.

“Nhưng đối phương còn là công ty của cậu hai nhà họ Tạ, thế này không phải là thêm dầu vào lửa sao”.

Nhan Miêu sững người.

Ông chủ mới đi mấy hôm đã xảy ra chuyện này, những người kiểm chế ít nhiều đều có chút hoảng hốt, trong công ty nhanh chóng triệu tập hội nghị bất thường khẩn cấp.

Theo bản năng Nhan Miêu không muốn xuất hiện ở hội nghị này.

Nhưng là thư kí riêng của Tạ Tử Tu, vắng họp trong thời gian này thì chẳng khác nào ngầm thừa nhận gì đó. Chưa khảo đã xưng như thế thì dù là giả cũng sẽ biến thành thật.

“Chuyện cơ mật của công ty lần này bị người ta tiết lộ”.

Giám đốc bộ phận khai thác và phát triển mới nói một câu, tất cả mọi người trong cuộc họp gần như cùng quay đầu lại đồng loạt nhìn cô.

Trong khoảnh khắc tĩnh lặng này, Nhan Miêu như đứng một mình giữa sân khấu, bốn phía xung quanh là đèn cao áp sáng lóa. Bối rối và áp lực nặng nề trong sự im lặng khiến người ta gần như không mở mắt ra được.

Chẳng ai nói với cô điều gì, nhưng ẩn ý còn rõ ràng hơn nói toạc ra, lại chẳng thể giải thích hay phản bác chỉ vì không ai nói thẳng ra.

Nhan Miêu có thể hiểu sự ngờ vực này, khách quan mà nói, cô trở thành kẻ tình nghi gần như là tất lẽ dĩ ngẫu.

Tuy cuộc họp đã kết thúc, nhưng ánh mắt ác ý của mọi người vẫn như mũi nhọn sau lưng cô. Nhan Miêu đi đến đâu cũng cảm thấy có tiếng thì thầm to nhỏ, nhưng cô vừa quay sang nhìn, đối phương lại vội vàng chuyển ánh mắt đi bắt chuyện với người khác làm như bình thường.

Nhan Miêu bị cô lập chỉ trong chớp mắt. Thứ vũ khí lạnh lùng xa lánh, khiến người ta khó thở, chẳng thể nói thành lời.

Nhan Miêu lặng lẽ ở lại công ty hết buổi chiều, vốn dĩ mối quan hệ của cô với đồng nghiệp rất tốt, mà giờ trong sự bối rối và suy đoán phức tạp, không ai chủ động nói chuyện với cô, cô cũng không dám bắt chuyện với người khác.

Những chuyện như không chịu nổi áp lực mà về sớm, hoặc không khống chế nổi tâm trạng mà khóc, cô sẽ không làm, Nhan Miêu chỉ giữ im lặng, tiếp tục làm công việc của mình, làm như không có chuyện gì giống những người khác.

Dẫu sao trong sự trùng hợp như thế này, cô không có tư cách cảm đoán hay trách móc sự phỏng đoán của mọi người. Trước khi chân tướng được phơi bày chỉ có thể đối diện với mối nghi ngờ này một cách đường hoàng.

Dưới những ánh mắt soi mói, Nhan Miêu tự an ủi mình, ầm ỨC như thế này cũng chẳng phải chuyện gì to tát mà không chịu được. Ai chẳng có lúc bị nghi oan, bị người ta nhìn bằng ánh mắt kì lạ chứ? Chịu đựng một chút thì sẽ qua thôi.

Mãi tới khi hết giờ làm việc, mọi người đều đã về hết, Nhan Miêu mới một mình tới phòng trà rửa cốc cafe. Đột nhiên nghe có tiếng bước chân gấp gáp đằng sau, quay đầu lại thì thấy có người hấp tấp xông vào, là vị đồng nghiệp bình thường hay cùng ăn cơm trưa.

Đối phương thấy cô, cũng thoáng khựng lại, có lẽ không nghĩ rằng sẽ gặp nhau lúc này, bèn cuống quýt chuyển tầm mắt sang chỗ khác, để khỏi ngại ngùng khi không thể không bắt chuyện với cô.

Nhan Miêu thấy cô ta đứng đó nhìn đông ngó tây một lúc như đang tìm đồ, mặt lộ vẻ hoảng hốt, bèn mở ngăn kéo tủ đựng trà, lấy chiếc di động ra: “Chị đang tìm cái này hả?”.

Lúc này rửa cốc thấy cạnh bồn rửa có một chiếc iPhone 4 đời mới, không biết là ai sơ ý để quên, để đây sợ lại rơi mất bèn cất hộ trước.

Quả nhiên đối phương lập tức thở phào một hơi: “Cảm ơn”.

“Dùng khách sáo”.

Nhan Miêu sợ cô ta sẽ lúng túng, trả di động xong bèn lấy lại cốc, đang tính chủ động đi thì nghe cô ta gọi lại đằng sau: “Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu quay đầu lại: “Vâng?”.

Vị đồng nghiệp nhìn cô như muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn cất tiếng: “Thư kí Nhan, cô vẫn phải cẩn thận một chút”.

Nhan Miêu có chút mờ mịt: “Vâng”.

Đối phương vội vàng giải thích: “Tôi không có ý khác. Chỉ là, chuyện lần này, dù cuối cùng sự thật có như thế nào, khi anh Tạ trở về cô sẽ thảm mất”.

Lần đầu tiên trong ngày hôm nay Nhan Miêu cảm thấy trái tim mình rơi tuột xuống dưới, nhưng không rơi đến tận đáy, chỉ chênh vênh như thế, không rơi xuống tận cùng.

Chuyện đến quá hỗn loạn quá đột ngột, thế nên cô còn chưa kịp lo lắng tới vị cấp trên không có mặt ở đây.

Tạ Tử Tu sẽ nhìn cô ra sao?

Chỉ vừa nghĩ như thế đã thấy lưng mình lạnh toát.

Cô có thể thần nhiên chống đỡ sự nghi ngờ của tất cả mọi người. Nhưng một mình Tạ Tử Tu còn hơn “tất cả mọi người” cộng lại tới mấy phần.

Nhan Miêu chán nản xuống lầu bắt xe về nhà, suốt đường đi lại có chiếc xe theo dõi cô.

Chẳng cần nghĩ cũng biết đó là ai. Tới khi cô xuống xe bus, chậm rãi đi bộ về tới tầng dưới nhà mình, đối phương vẫn kiên trì bám theo với tốc độ rùa bò.

Nhan Miêu thở hắt ra, dứt khoát đứng lại nhìn cậu thanh niên cuối cùng cũng dừng lại, bước ra khỏi xe, cau mày sải bước tới trước mặt mình.

“Có chuyện gì à?”.

“Sao cô không nhận điện thoại của tôi?”.

Xảy ra chuyện như thế còn có thể buôn chuyện điện thoại với cậu ta, cô là người ngoài hành tinh chắc? Nhưng cô chẳng có thần kinh được đúc từ sắt thép giống tên nhóc này, “Sau này cậu đừng gọi điện cho tôi nữa”.

Thoắt cái cậu chàng lại nóng nảy: “Tại sao?”.

Nhan Miêu nén xuống khao khát thay toàn thể công ty trừ hại: “Giờ cậu là kẻ địch của chúng tôi, trên lập trường việc công, tôi không thể nói chuyện với cậu nữa”.

Tiền thưởng quý này đã tan thành mây khói, chuyện này do ai hại chứ.

Tạ Thiếu Duy cau kinh: “Bây giờ hết giờ làm việc rồi, không phải thời gian làm việc nữa”.

“...Trên lập trường việc tư, giờ tôi là kẻ bị tình nghi, nếu đi quá gần cậu, tôi sẽ thăng cấp thành tội phạm, cậu hiểu chưa?”.

Cậu chàng cau mày: “Thế là cô đang giận tôi vì chuyện ấy? Cô cho rằng tôi cố ý hại cô sao? Cô thấy tôi là loại người đó à?”.

“... Tôi không nghĩ như thế”.

Trẻ con thật khó đối phó.

Tạ Thiếu Duy hiển nhiên bức dọc: “Tôi cũng không muốn kéo cô vào chuyện này”.

“Bỏ đi...”.

Một khi trong công ty xuất hiện gián điệp thương mại, cô nhất định là kẻ xui xẻo bị tình nghi đầu tiên, cuộc sống đương nhiên không dễ dàng, không muốn bị kéo vào cũng không được. Đạo lý này đương nhiên Tạ Thiếu Duy sớm đã hiểu rõ, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn chọn lợi ích, chuyện này còn cách nào đâu.

Sự trong sạch của cô đương nhiên không thể so sánh với doanh thu lợi nhuận.

“Không thì thế này, tôi đi giải thích rõ với bọn họ, chuyện này không liên quan gì tới cô”.

Tên nhóc thẳng đuồn đuột này khiến Nhan Miêu vừa giận lại vừa buồn cười: “Không cần đâu, dù cậu nói như thế thì sẽ có người tin sao?”.

Tạ Thiếu Duy càng cau kỉnh hơn: “Thế rốt cuộc muốn tôi làm sao đây?”.

“Không cần cậu làm gì cả. Cậu không phải làm chuyện gì hết. Khoảng thời gian này chúng ta đừng gặp mặt, cũng không nói chuyện là ổn rồi. Việc này không khó”.

Tạ Thiếu Duy nghiêng rằng có phần tức giận: “Sao mà không khó chứ?”.

“...”

Nghe được một câu như thế, Nhan Miêu nhất thời có hơi khó mở miệng, chỉ đỏ bừng mặt lên lui lại một bước.

Ngượng ngùng một lúc, Tạ Thiếu Duy lại nói: “Nếu cô không thể chịu đựng được, chi bằng tới thẳng chỗ tôi đi”.

“Hả?”.

Đùa gì thế, muốn cô diễn màn kịch cuốn gói bỏ chạy sao?

“Nếu bọn họ không tin cô, ở lại cũng chán”.

Vậy cũng không cần ép mình tới đường cùng chứ.

“Còn nữa, nếu cái tên Tạ Tử Tu kia nghi ngờ cô, cô cũng khó sống. Đâu phải cô không biết anh ta thâm hiểm chứ”.

Trong lòng Nhan Miêu không khỏi “thình thịch”, thứ cảm giác trái tim rơi xuống dưới đã quay trở lại rồi.

”Cô nghĩ thử xem. Nếu cô tiếp tục làm việc cho Tạ Tử Tu thì tôi không giúp nổi cô. Nếu cô đồng ý tới đây, chỉ cần là người của

tôi, tất cả mọi chuyện không cần cô lo lắng, giao hết cho tôi là được rồi”.

Cả đêm Nhan Miêu không tài nào ngủ được. Đương nhiên cô sợ Tạ Tử Tu, lúc không có chuyện khẩn cấp cô cũng đã sợ anh ta muốn chết rồi, anh ta chỉ sơ ý liếc một cái thôi mà cô sợ tới mức vội vàng nịnh bợ hết cỡ, chứ đừng nói tới bây giờ.

Vừa thử hình dung thái độ và thủ đoạn Tạ Tử Tu dành cho cô sau khi anh ta quay về, Nhan Miêu lại thấy lưng mình lạnh toát.

Nhờ may bị nghiêm hình tra khảo, ép cung nhận tội, vậy thì cô cứ cầm dây thừng tự thắt cổ mình luôn cho xong.

Hay làm như lời Tạ Thiếu Duy, cứ bỏ cửa chạy lấy người, bỏ tới theo “sáng”, sau này còn có thể khá được chút nhỉ?

Hôm sau thức dậy, Nhan Miêu đem cặp mắt thâm quầng, ôm trái tim thấp thỏm kiên trì tới công ty, thế mà lại là lần đầu tiên đi muộn.

Vừa lên tầng đã thấy mọi người túm năm tụm ba xì xào bàn luận.

“Anh Tạ về rồi”.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý với sự trở về của anh ta từ lâu, nhưng vừa nghe đồng nghiệp nói như vậy, còn chưa thấy bóng dáng Tạ Tử Tu đâu mà cả người Nhan Miêu đã run rẩy.

Quả nhiên rất nhanh đã thấy Tạ Tử Tu đi ra từ phòng họp, theo sau là một đám người.

Nhan Miêu đứng xa xa nhìn anh ta. Cao lớn đẹp trai, hai tay đút túi quần sải bước, trông không có vẻ nghiêm túc, thậm chí còn không có vẻ đứng đắn. Cũng chẳng nhìn ra được nét vui giận trên gương mặt, vẫn chỉ là nét cười như có như không, làn da trắng sáng lên như chiếc hoa tai kim cương.

14. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 3

Lúc này Nhan Miêu rất muốn thu nhỏ bản thân, nhỏ thành một cái chấm, tốt nhất là biến thành không khí, không bị cấp trên phát hiện ra mới tốt.

Thế nhưng Tạ Tử Tu hơi ngoái đầu lại, nhìn về phía cô một cách chuẩn xác. Nhan Miêu chưa kịp rút người lại đã bắt gặp ánh mắt của anh ta, nhất thời hoảng hốt.

“Thư kí Nhan”.

Xung quanh bỗng chốc im ắng, lặng ngắt như tờ, mọi người đều im lặng nhìn cô.

“Vào phòng làm việc của tôi cái nào”.

Nhan Miêu sững ra một lát, nhìn anh ta vào phòng làm việc trước, lại không thể co cẳng chạy trốn dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của mọi người, cuối cùng cũng đành phải chậm chậm đi vào theo trong khung cảnh bi tráng gió thổi hiu hắt sông Dịch lạnh.

Tạ Tử Tu đã ngồi trong phòng, thấy cô bước vào bèn ra hiệu đóng cửa lại. Nhan Miêu nhìn gương mặt rõ là đẹp trai nghiêm chỉnh nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lương kia, chỉ dè dặt đứng ở chỗ giữ khoảng cách an toàn với anh ta.

Tạ Tử Tu nhìn cô, nhưn mày lên một cái mới mở miệng: “Đã khỏe rồi hả?”.

“... Khỏe rồi ạ”.

“Sao nhìn vẫn hốc hác thế kia?”.

“...”

“Tối qua ngủ không ngon à?”.

“...”

Xin hãy cho cô một nhát dao cho thoải mái đi! Cô không muốn bị xử lăng trì đâu... T_T

Trước lúc cô sụp đổ, Tạ Tử Tu cũng vào vấn đề chính: “Tôi đã biết hết chuyện rồi”.

Tim Nhan Miêu nhảy “thịch” một cái lên cổ họng.

Tạ Tử Tu nhìn cô chăm chú, mỉm cười rất nhã nhặn: “Cô thấy chuyện này là do ai làm?”.

“...”

Quá nhiều lời cần giải thích và biện bạch, thế nên tất cả chen nhau dồn lên, nghẹn lại ở cửa miệng, khiến cô nhất thời á khẩu không nói được gì.

Trong sự im lặng không đáp trả của cô, Tạ Tử Tu đã đứng dậy, bước tới trước mặt cô. Nhan Miêu không dám ngước mắt lên nhìn, đành nhìn chân anh ta.

Quả nhiên anh ta trả lời thay cho cô: “Rất nhiều người đều nói là cô”.

Trong chớp mắt, Nhan Miêu chỉ thấy ngoài sự khủng hoảng, còn rất nhiều nỗi tuyệt vọng cùng cực.

Cô là người như thế nào, ít ra Tạ Tử Tu phải hiểu rõ hơn người khác. Nếu ngay cả anh ta cũng nhận định như thế, vậy tất cả những cố gắng của cô thật sự cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Rồi cô nghe tiếng Tạ Tử Tu trên đầu mình: “Đương nhiên tôi biết không phải cô làm”.

Bên tai Nhan Miêu ù đi, tất cả những nỗi ám ức và lo lắng thoáng chốc đều dồn hết về lối ra duy nhất. Trước mắt mờ đi, không thể tìm chế.

“Bất luận người khác nghĩ ra sao, tôi tin cô”.

Nhan Miêu há hốc miệng, cổ họng chua chát không thể nén được, nghẹn ngào không chút tiền đồ: “Tạ, Tạ..
Tạ Tử Tu mỉm cười: “Không cần cảm ơn tôi”.

“Tôi gọi tên anh mà!!”. Ai muốn cảm ơn anh chứ.

Có cái họ ngon thật đúng là được hời.

Tạ Tử Tu sờ mũi: “Không định cảm ơn tôi sao?”.

Nhan Miêu hãy còn lau nước mắt: “Anh làm cái gì đáng để tôi cảm ơn hả?”. Giả thần giả quỷ dọa cô như thế.

“Hả? Tôi tin tưởng cô vô điều kiện như vậy, chẳng lẽ không phải là một loại phẩm chất tốt đẹp sao?”.

Nhan Miêu ngậm ngùi: “Tôi trung thành tận tụy như thế, chẳng lẽ không đáng để anh tin tưởng chắc?”.

Tạ Tử Tu cười: “Cũng phải nói lại. Tôi biết cô là người thế nào mà, cũng tin tưởng cô, nhưng người khác thì không chắc chắn như thế”.

“Ừm...”.

“Tôi không muốn can thiệp vào chuyện giữa cô và Tạ Thiếu Duy. Nhưng vào lúc này, nên cẩn thận thì vẫn phải cẩn thận một chút”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu gõ lên đầu cô một cái: “Đương nhiên chuyện này là việc của cô, tôi chỉ nhắc thế thôi, cũng tin cô có thể xử lý được”.

Nhan Miêu gật gật đầu “vâng” một tiếng.

Quả thật, nếu vào thời gian này không tránh bị nghi ngờ, khẳng khẳng muốn “thanh giả tự thanh”(30), rồi khiến sếp phải chịu áp lực từ những người xung quanh để bảo vệ cô, dung túng cho cô và Tạ Thiếu Duy tiếp tục gặp gỡ, vậy thì quá tự do, cũng vô lương tâm quá rồi.

Nhan Miêu gửi tin nhắn cho Tạ Thiếu Duy, nói rõ sự tình, tỏ rõ chính kiến, chuyện tiếp theo có thể làm cũng chỉ là không nhận điện thoại của cậu ta.

Mới được một hôm, Nhan Miêu còn chưa kịp thở phào thì lại nhìn thấy cậu thanh niên sát khí đằng đằng đang đợi ở ngay dưới nhà mình.

Ầy, bảo vệ khu nhà đáng thương, không biết đã phải bao nhiêu lần sợ hãi, áp lực tinh thần hẳn là lớn lắm rồi.

Hai người đứng đối diện với nhau một lát, sắc mặt Tạ Thiếu Duy xanh lét, nghiêng răng nói: “Cô tính không gặp tôi thế này thật sao?”.

Nhan Miêu có chút khó xử: “Xin lỗi. Tôi cũng hết cách rồi”.

“Cô không tới công ty tôi sao? Rồi xa Tạ Tử Tu, tới bên cạnh tôi, như thế cũng có thể giải quyết được vấn đề mà”.

Nhan Miêu lắc lắc đầu: “Anh Tạ tin tưởng tôi như thế, tôi không thể làm chuyện có lỗi với anh ấy được”.

Tạ Thiếu Duy càng cáu hơn: “Tôi sẽ không bạc đãi cô đâu. Tạ Tử Tu cho cô đãi ngộ gì, tôi trả gấp mười lần, dù là yêu cầu gì, chỉ cần cô nói, tôi sẽ đáp ứng cho cô. Thế vẫn không được sao?”.

Nhan Miêu cũng đành phải chịu: “À, thực ra khi cậu quyết định chiếm việc làm ăn thì phải biết tôi sẽ phải gặp phải áp lực gì chứ. Để lại một đồng rắc rối cũng phải có người thu dọn”.

“ ... ”

“Chuyện lần này cậu thắng anh Tạ, cũng coi như kiếm được rất nhiều. Tuy không thể làm bạn bè với tôi nữa, nhưng tính ra cậu cũng không phải chịu thiệt chút nào”.

“...”

“Cậu biết tôi là người thế nào, trước khi đưa ra quyết định hẳn có thể biết chuyện sẽ ra sao. Thế nên đây là lựa chọn của cậu, không phải sao?”

Tạ Thiếu Duy lại cắn chặt răng: “Vây lần này là tôi chọn sai rồi, đã được chưa?”

Nhan Miêu thấy gân xanh trên trán cậu ta đã nổi lên, dù giờ phút này hai người là hai bên đối lập, cũng đành an ủi cậu ta: “Cậu không chọn sai. Hơn nữa đã thế này rồi thì đừng lẩn cấn nữa”.

Để tuột cơ hội làm ăn lớn vì cô, nào có vấn đề mới làm như thế.

“Tóm lại, sau này cậu đừng gọi điện cho tôi nữa, cũng đừng tới đây gặp tôi. Chúng ta thật sự chẳng có gì để nói với nhau cả. Tôi không thể khiến anh Tạ khó xử”.

Tạ Thiếu Duy cắn môi, chân mày càng lúc càng nhíu chặt. Cuối cùng hạ giọng chửi: “Đồ khốn kiếp này!”

Nhan Miêu giật mình: “Hả?”

“Tôi không nói cô”.

“À...”

Tạ Thiếu Duy rõ ràng đã giận tới cực điểm: “Tôi nói Tạ Tử Tu, đồ tiểu nhân gian trá này”.

Bản thân thì cướp chuyện làm ăn nhờ gián điệp, thế mà còn mắng lại cấp trên của cô, đây không phải là vừa ăn cắp vừa la làng sao.

Không chờ để cô ra tay bảo vệ danh dự cho cấp trên, Tạ Thiếu Duy đột nhiên cúi xuống nắm lấy vai cô, mạnh tới nỗi khiến cô nhất thời không động đậy nổi: “Cô chờ đi, nhất định có một ngày tôi sẽ để cô thấy bộ mặt thật của anh ta”.

“...”

Gì chứ, chẳng lẽ lớp da mặt đỏ của Tạ Tử Tu còn có thể bóc ra được?

Nhan Miêu không hề hứng thú với chuyện dưới lớp da mặt của cấp trên có còn một lớp da mặt khác hay không. Cũng chẳng để tâm tới hứa hẹn “đãi ngộ gấp mười” của Tạ Thiếu Duy. Cô chỉ muốn phong ba lần này có thể lắng xuống, an lành làm việc bên Tạ Tử Tu là thấy thỏa mãn lắm rồi.

Trong sự thỏa mãn ấy, Nhan Miêu cũng thấy có chút khác lạ. Bản thân mình mà lại không có lòng cầu tiến như vậy, tâm tư đều bắt đầu quay quanh tên tư bản Tạ Tử Tu keo kiệt ấy.

Thế nên thời gian cá nhân ít tới đáng thương của Nhan Miêu, lại trở về đội hình cố định “Chủ - hầu - chó, ba người”.

Chỉ là lần này Nhan Miêu sẽ không làm kẻ tiểu nhân vẽ vòng tròn trù ẻo cấp trên tư bản của mình nữa.

Sau vụ gián điệp kinh tế, cô hoàn toàn phục sát đất ông chủ, nguyện tận tâm tận lực, tới chết mới thôi.

Tạ Tử Tu tin tưởng cô như thế, còn gánh cả núi áp lực cho cô, cô hy sinh ít thời gian cá nhân giúp anh ta làm chút việc nhà, dắt chó đi dạo, đã là gì?

Đem cô cho chó ăn cũng không thành vấn đề nữa là.

Nói tới cho chó ăn...

“Darwin, tao mang thức ăn tới ày này”.

Darwin nằm sấp trong ổ, nghe thấy tiếng động chỉ vểnh tai lên một cái, thấy Nhan Miêu tới gần mới ngồi dậy đi lại cọ mặt lên chân cô.

Nhan Miêu không khỏi nhìn sang Tạ Tử Tu đang đứng bên cạnh: “Hôm nay Darwin hơi lạ”.

“Phải đấy”, Tạ Tử Tu đặt tay lên đầu chú chó to lớn, vuốt ve lông nó, “Hai ngày nay nó ăn không ngon, tới qua còn không ăn”.

Nhan Miêu lập tức cảm thấy sự tình nghiêm trọng: “Sao? Nó mà lại không ăn tối à?”.

Không phải lúc nó rảnh thì cả điện thoại cũng có thể gặm được sao?

Darwin đã nằm rạp xuống, duỗi thẳng người ra trên sàn như cây lau nhà, úp mặt vào lòng bàn tay chủ nhân.

Tạ Tử Tu vuốt ve nó: “Có lẽ là... tâm trạng không tốt lắm”.

“Hả? Nó làm sao? Xảy ra chuyện gì à?”.

“Chiều nay tôi phải đưa nó tới chỗ bố tôi”.

Nhan Miêu sững người ra giây lát: “... Tại sao?”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Nếp nhà tôi”.

“Hả?”.

“Bố tôi tặng nó cho tôi. Ở nhà chúng tôi, bất cứ thứ gì đưa cho bọn tôi, chỉ cần ông ấy thích đều có thể lấy lại”.

“...” Sao nghe lại khiến người ta sự phát hoảng thế.

“Nhưng cô đừng lo lắng, Darwin là chú chó mạnh mẽ nhất, tới đâu nó cũng có thể sống rất thoải mái, đúng không Darwin?”.

Chú chó Labrador nghe tiếng thì lắc lắc đầu, liếm liếm tay chủ nhân.

Nhan Miêu bất giác đứng ngồi không yên, còn sốt ruột hơn Tạ Tử Tu: “Anh Tạ, chúng ta có thể không tặng Darwin đi được không?”.

“Hả?”.

“Nếu nó không ở đây, anh làm thế nào?”.

Tạ Tử Tu lại cười: “Tôi? Tôi sẽ chẳng sao cả”.

Darwin phẩy phẩy tai với câu trả lời vô tình như thế, tiếng “gừ gừ” thật dài thoát ra từ trong cổ họng.

Nhan Miêu xoa lớp da bụng phủ lông mềm mại phập phồng của nó, cảm giác quả thực không phồng lên như hồi trước, sờ vào thấy xơ xác, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng: “Anh Tạ. ..”

Tạ Tử Tu đứng dậy: “Phải ra ngoài rồi, cô đi cùng với tôi nhé”.

“... Tại sao?”.

Cô thật sự không muốn làm người tự tay mang tặng Darwin đi.

“Không có cô giúp, nó sẽ không lên xe”.

“... Anh Tạ...”.

Tuy vô cùng không tình nguyện, Nhan Miêu vẫn đành cầm một đồng thệt bò khô và xúc xích để lừa lừa dụ Darwin, dỗ nó ra khỏi nhà.

Darwin ăn xúc xích trong tay cô, hoàn toàn tin cậy đi theo cô, mãi tới lúc lên xe.

Darwin vốn thích nhất là ngồi trong ô tô đi chơi, trong không gian hữu hạn, nó có thể tự chơi rất vui, còn luôn thích thò đầu ra ngoài, đám lông bị gió thổi lật ngược lên.

Mà hôm nay mới đóng cửa lại, xe vừa khởi động, Darwin như phát hiện được chuyện lạ thường, đột nhiên bắt đầu không an phận, xoay đây trốn đó loạn lên trong xe, như gặp phải kẻ địch mạnh, sống chết không chịu bình tĩnh lại.

Tạ Tử Tu lái xe nghiêm túc, chú chó Labrador ở ghế sau quay đi quay lại bất an, từ sốt ruột tới sợ hãi, rồi lại chui lên hàng ghế trước, cụp tai xuống một cách đáng thương, gồi cầm lên đầu gối Nhan Miêu, đưa đôi mắt đen láy nhìn cô đầy trông mong.

Nhan Miêu quả thực không đành lòng nói: “Anh Tạ, không thì mở cửa ra cho nó hít thở nhé?”.

Cánh cửa kính vừa được hạ xuống, Darwin cuối cùng mới dựng thẳng đôi tai cụp xuống lên, ngẩng đầu huých cái mũi ướt át về phía cửa sổ.

Nhan Miêu vuốt lưng nó: “Nào, hít thở không khí trong lành chút đi, có thể thả lỏng đấy”.

Darwin nhào lên cửa sổ, đầu tiên là thò mũi ra, sau đó là đầu, rồi chân trước, tiếp đó là nửa thân trên...

“...Này!”.

Chú chó này quả thực quá nặng, Nhan Miêu dốc hết sức cũng không thể kéo Darwin ở cửa sổ về được, chỉ có thể vật vờ bên cạnh cửa ôm lấy lưng nó, tròn mắt nhìn nó từ từ trườn ra ngoài, rồi cả

Người treo giữa không trung, hai chân trước chạm đất, chắc chắn muốn nhảy ra ngoài.

Tạ Tử Tu cũng chỉ có thể vội vàng giảm tốc độ xe tới mức thấp nhất, cùng nó đi một đoạn, mới miễn cưỡng dừng ở lại ở bên đường.

Hàng xe phía sau bị tốc độ rùa bò của bọn họ ép lại đều lập tức nhấn còi inh ỏi, mắng tam tự kinh(31).

Hình như Tạ Tử Tu cũng hơi bực mình, dừng xe mở cửa ra, nói với nó: “Mày làm gì thế hả? Mày muốn hại chết bọn tao sao?”.

Darwin tỏ ra vô tội trước cảnh tắc nghẽn giao thông do nó gây ra, ngồi bên đường chậm rãi vẫy đuôi theo tiết tấu.

“Lần này dù mày làm trò cũng không có tác dụng đâu. Không phải chuyện gì cũng có thể thuận theo tính mày. Lên xe”.

Darwin vẫn ngoan cố ngồi đấy, như dính trên mặt đất, không mấy may động đậy.

Tạ Tử Tu bị chọc vào ổ giận thật sự, đôi môi mỏng căng ra, những ngón tay thon dài mạnh mẽ vung lên, rồi hạ xuống không chút lưu tình: “Có phải lâu lắm rồi mày không được ném thứ này không hả?”.

Darwin bị đánh, chỉ ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân, rồi đuôi cụp ra, ngoan ngoãn liếm lên bàn tay đã đánh mình.

“...”

Tạ Tử Tu nhìn Nhan Miêu đã xuống xe theo mình, bộ mặt đờ đờ sát khí dần dần biến thành dờ khóc dờ cười: “Thư kí Nhan, cô khóc cái gì?”.

Nhan Miêu sụt sịt: “Anh quá đáng lắm”.

“...”

“Anh không có nhân tính”.

“...”

Dù không khéo lát nữa Tạ Tử Tu cũng sẽ cho cô một cái bạt tai, cô vẫn phải nói: “Anh còn không bằng cả Darwin!”.

Thế mà Tạ Tử Tu không nổi giận, chỉ không biết nên khóc hay nên cười: “Cô hiểu cái gì chứ. Nín khóc nhanh. Nghe lời nào”.

Nhan Miêu không thèm nhận khăn tay anh ta đưa tới, vẫn nghẹn ngào: “Muốn tặng Darwin thì anh tự đi mà tặng, tôi chết cũng không đi cùng với anh”.

“Cô đấy...”.

“Cả Darwin mà anh cũng không chịu giữ nó lại, thế anh còn chịu cố gắng vì ai nữa chứ?”.

Hai người một chỗ đứng ở ven đường được một lát, cuối cùng Tạ Tử Tu thở dài một hơi như đã từ bỏ, nói: “Thôi vậy, chúng ta về đi”.

Nhan Miêu nước mắt nước mũi tèm lem: “Thật không?”.

“Lau sạch mặt cô trước đi rồi hẵng nói”.

“ ... ”

“Bỏ tay với cô luôn”.

“ ... ”

Nghe cứ như cô có thể làm gì được với anh ta không bằng. Kể bị chèn ép không có sức phản kích, mãi mãi bỏ tay trước anh ta là cô mới đúng chứ.

Lại lên xe, lần này Darwin ngoan ngoãn nằm vắt ngang trên đầu gối Nhan Miêu, liếm tay cô, Tạ Tử Tu nói: “Đúng rồi, lát nữa tôi vẫn phải ra ngoại thành, mai mới về. Đành nhờ cô tới chăm sóc Darwin vậy”.

“Được, cứ để cho tôi”.

Tạ Tử Tu nghĩ một lát, lại nói: “Nhưng lần này sợ là để cô chăm nó cả ngày rồi. Nếu để nó ở nhà một mình tôi cũng không yên tâm”.

“Vâng, tôi sẽ chăm nó mà”.

“Thế cô...”. Tạ Tử Tu lại nhìn cô một lát, rồi khởi động xe, “Tối nay ở lại nhà tôi đi”.

Nhan Miêu nhất thời giật nảy mình: “Hả?”.

Tạ Tử Tu liếc cô một cái: “Hay cô muốn đưa Darwin về nhà?”.

“... Không được ạ?”.

Tạ Tử Tu lại cười cười: “Nhà cô có ổ chó đủ lớn không?”.

“ ... ”

“Chủ nhà cho phép cô nuôi chó à?”.

“ ... ”

... Nhân viên quèn ở trong một căn nhà trọ nhỏ tồi tàn không thể nuôi chó thì có tội sao?

Thế là Nhan Miêu về nhà vợ qua quýt mấy đồ dùng cá nhân, chuẩn bị tới nhà sắp làm bảo mẫu cho chó trong một ngày.

Lần này Tạ Tử Tu mở cửa cho cô, Nhan Miêu nhìn anh ta ăn mặc nghiêm chỉnh đứng ở cửa, đưa cô vào trong nhà, cho cô xem phòng dành cho khách: “Tối nay cô nghỉ ngơi ở đây”.

“Đây là bếp, ban công ở bên kia, chỗ này là nhà kho. Nếu cần tiêu tiền, trong ngăn kéo có đấy”.

...Vâng”.

Rõ ràng cô đã vô cùng quen thuộc mọi ngõ ngách trong căn nhà này rồi, còn kéo cô đi giới thiệu một lượt như đúng rồi, lại khiến cô có chút lo lắng.

Thứ Tạ Tử Tu giới thiệu kế tiếp là: “Đây là phòng ngủ của tôi”.

“...” Cái này mà cũng cần phải nói sao.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Nếu cô có ý ngấp nghé, muốn qua đây ngủ cũng không phải là không được”.

“...” Cứ đưa gan của anh ta cho cô mượn dùng thử trước đi.

“Lát nữa tôi ra ngoài, Darwin giao cho cô đấy, cô ở đây cứ tự nhiên nhé”.

Vâng...”.

Đã tới căn nhà này làm trâu làm ngựa không biết bao nhiêu lần. Nhưng nói chuyện ở đây qua đêm, vẫn thật là... chuyện không dám nghĩ tới.

Hai người kê vai ngồi trên sofa một lát mà lưng Nhan Miêu như bị kim châm, bèn hỏi: “Anh Tạ, chuyện đó, lúc nào anh mới ra ngoài?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Sắp rồi, sao thế?”.

Nhan Miêu ấp úng đáp: “Không... nhưng anh đi sớm một chút, đi đường đỡ vội”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế này là muốn đuổi tôi đi nhanh hả. Cô đã coi mình là chủ nơi này rồi à?”.

Nhan Miêu sợ tới mức vội vã đáp: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”.

Thật ra là, nấn ná ở chung chỗ này với sếp, lại nghĩ tới sự thực rằng lát nữa phải ngủ ở đây, nên cảm thấy bầu không khí trong căn phòng này đều biến thành quái lạ.

Áp lực trong lòng cũng lớn quá rồi.

Có thể ngủ được mới là lạ đó.

Darwin ăn tối rất nhiều, sức ăn chả khác gì trâu bò, rồi lại bắt đầu hoạt bát, tự đuổi vòng vòng theo cái đuôi của mình, rồi lại không biết lòi ở đâu ra một quả bóng tennis, chơi đùa ầm ĩ trong phòng.

Nhan Miêu nhìn nó gặm rút lớp da bọc sofa: “... Đồ Darwin phá hỏng chắc không cần tôi bồi thường đấy chứ?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Cô nói xem?”.

“...”

“Là cô không cho tôi tặng nó đi đấy chứ”.

“...”

Làm gì có kiểu thừa cơ bóc lột và vui dập nhân viên như thế!

Nhan Miêu vội vàng đi kéo Darwin lại, chuyển sự hứng thú của nó ra khỏi chiếc sofa da: “Nghe lời nào, cái này chơi không vui đâu, mày chơi cái gì rẻ tiền chút đi...”.

Thứ duy nhất trong căn phòng này bị hư mà cô không phải bồi thường, có lẽ cũng chỉ có tên Tạ Tử Tu đang tựa lưng trên sofa đọc báo kia thôi.

Thế là Darwin “vèo” một cái đã vọt lên như một viên đạn.

Tạ Tử Tu bị nhào lên như thế, hơi loạn choạng, đột nhiên khẽ cau mày: “Ừm...”.

Nhan Miêu vội vàng hỏi: “Sao thế?”.

“Không sao, Darwin đụng rơi một bên kính sát tròng của tôi rồi”.

Nhan Miêu có chút bất ngờ: “Anh bị cận à?”.

“Nhẹ thôi”.

Có lẽ cảm thấy khó chịu, Tạ Tử Tu đưa tay gỡ nốt kính sát tròng ở mắt còn lại, lúi cụp kính trong chiếc hộp đặt trên bàn trước sofa ra, thuận tay đeo vào.

Nhan Miêu nhìn anh ta, đột nhiên cũng không biết nói sao.

“Thế nào?”.

Nhan Miêu hơi lắp bắp: “À... anh, anh đeo kính, thực sự... đẹp trai hơn tí teo”.

Tạ Tử Tu cười: “Chuyện này tôi biết”.

“...” Còn thực sự không khách sáo.

“Nhưng không tiện, nên ít khi đeo”.

Làn da trắng tới lóa cả mắt, gương mặt nhỏ dài như cười như không, đi kèm với cặp kính vô cùng nhã nhặn, lại càng có sức mê hoặc tà ác hơn.

Sao Đỗ Duy Duy lại buông tha cho người như thế này, đi bắt ông anh trai của cô chứ.

Nói như thế cứ như thể anh trai cô rất kém vậy, thực ra Nhan Tử Thanh cũng được bầu là thanh niên xuất sắc đẹp trai mấy năm liền. Chỉ là nói thẳng ra thì Đỗ Duy Duy xứng đôi với Tạ Tử Tu hơn, cô và Nhan Tử Thanh mới giống người trong cùng một thế giới, không phải sao?

Được một lát, cái tên nhả nhặn ghê gớm kia mới cúi đầu nhìn đồng hồ, lại nhìn sang cô: “Tôi phải đi rồi”.

Cuối cùng Nhan Miêu cũng có thể thả lỏng tấm lưng căng cứng ra, như được đại xá: “... Đi đường cẩn thận”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Tôi biết rồi”.

“Về sớm chút nhé”.

Để cô khỏi phải gánh nhiều tổn thất kinh tế hơn vì đồ dùng trong nhà bị Darwin gặm hư.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Được rồi”.

Tiến Tạ Tử Tu đi rồi, Nhan Miêu mới quay lại, vẫn có chút tò mò với căn nhà này, không khỏi đánh giá trên dưới hết một lượt nữa.

Cảm giác của lần này và những lần trước ghé qua giúp dắt chó đi dạo hay tới nấu lẩu ít nhiều vẫn có sự khác biệt.

Đây là nơi thuộc về riêng Tạ Tử Tu, là không gian bí mật chân thực nhất. Cô vẫn cảm thấy mình chẳng biết được bao nhiêu về sếp của mình, chỉ cách một lớp da mỏng manh mang nụ cười mà chẳng nhìn thấu được gì. Mà giờ tất cả những điều bí mật của Tạ Tử Tu đều ở nơi đây, không có sự giám sát của chủ nhân, tùy tiện trải ra khắp tứ phía, tới khóa cũng không có.

Nhan Miêu cẩn thận trông trái nhìn phải một hồi, bèn đi vào phòng ngủ của cấp trên như bị ma xui quỷ khiến.

Chỉ đứng trong phòng ngủ nhìn xung quanh, trong lòng đã có chút bất an, tuy quét mắt nhìn qua đều không có thứ gì bất ổn, nhưng vẫn cảm thấy không gian này có chút quá riêng tư.

Bên giường vẫn để một cặp kính. Liên tưởng tới việc người như Tạ Tử Tu mà đêm khuya cũng sẽ tựa người ở đầu giường, thu lại điệu bộ như cậu chủ xã hội đen mà đọc sách, thì không khỏi thất thần một hồi lâu.

Thất thần xong, Nhan Miêu lại nhìn những thứ bày biện trong phòng ngủ, vì tôn trọng sự riêng tư của người khác, cô cố gắng chỉ dùng mắt, không động tay vào, cả ngăn kéo cũng không dám mở ra.

Thành thật mà nói, một dây sách trên giá vẫn dọa được cô.

Tạ Tử Tu... anh ta... biết chữ à?

15. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 4

Được rồi, cô thực sự rất khó tưởng tượng cấp trên của mình sẽ là người bỏ công bỏ sức đọc mấy cuốn sách có cảm giác đã rất cũ ít người quan tâm này.

Người như Tạ Tử Tu, đọc mấy quyển kiểu như “Sóng gió xã hội đen”, “Gã còn đồ” mới là bình thường chứ nhỉ?

Thậm chí trong đó còn có một bộ sách tranh, là bộ sách tranh hàng hiếm trong số những hàng hiếm chỉ được in ba trăm bản, hồi cô vẫn còn đi học cũng từng mua, khi ấy cô phải vô cùng để tâm mới đặt mua được.

Cô rất khâm phục những bức tranh châm biếm đau khổ bất tận nhưng lại phóng khoáng, phong cách vẽ khác thường lại sáng tạo, lời đề như cuồng dại nhưng tình tảo lạ thường, cũng giải thích luôn cho nguyên nhân có ba trăm bản sách thôi mà cũng không bán hết nổi, nó thực sự không được ưa thích.

Mà Tạ Tử Tu lại giống như cô, cũng là một trong ba trăm người ấy.

Chắc là tên này chỉ móc từ hàng sách ra bày lên cho đủ số thôi nhỉ?

Nhan Miêu cẩn thận rút sách ra, lật một trang, trên trang đầu tiên bất ngờ xuất hiện một dòng chữ quen mắt đã hơi cũ.

“ ... ”

Hóa ra Tạ Tử Tu không chỉ có chữ kí mới đẹp. Cô còn nghĩ rằng ba chữ rồng bay phượng múa đó là anh ta đặc biệt đi luyện, chữ kí chuyên dụng chứ.

Thế nhưng, cái tên này, lúc thường nhìn đâu giống người đọc sách ở chỗ nào chứ.

Trước khi ra khỏi phòng ngủ Nhan Miêu nhìn thấy một khung ảnh bị lật úp mặt trên giá sách, cô thuận tay lật nó lên, quay mặt khung lại. Rồi bị sợ tới giật nảy mình.

Trong khung ảnh là một cô gái mặc xường xám tựa trong lòng người đàn ông mặc quân phục đang mỉm cười, vẻ mặt có chút hoảng hốt và rụt rè.

“ ... ”

Tự dưng giữ lại thứ này một cách nhân tính như thế, đây là thể hiện có tình có nghĩa với nhân viên à? Hay cũng định dùng để phóng phi tiêu?

Vì đã đảo qua một vòng trong phòng ngủ của cấp trên, cả đêm ấy Nhan Miêu không ngủ nổi.

Dường như cô không thấy gì hết, nhưng lại giống như thấy quá nhiều thứ, khiến bản thân cô cũng mơ hồ. Có một số chuyện không thể kìm nén nổi mà suy đoán một chút, nhưng cuối cùng lại không dám nghĩ.

Sáng ra tình dậy, Nhan Miêu rất tự giác mang ví tiền ra ngoài mua thức ăn, tiện thể tới hiệu giặt là lấy mấy bộ quần áo của Tạ Tử Tu về. Trước khi đi nhìn thấy Darwin nằm sắp trong ổ chó rất im lặng, có lẽ vẫn còn ngủ, nên cô cũng không đưa nó ra ngoài theo.

Lúc về, Nhan Miêu cẩn thận gấp quần áo cất vào tủ cho Tạ Tử Tu, rồi tưới hoa, làm thức ăn cho chó, bê tới chỗ Darwin ăn sáng.

“Darwin, có cơm trộn thịt bò ngon lắm này”.

Darwin cũng không vui vẻ nhào ra như bình thường, vẫn úp mặt xuống nằm nhòai trong góc, chỉ khẽ vẫy vẫy tai.

“Darwin?”.

Chẳng lẽ tâm trạng lại không tốt? Vì Tạ Tử Tu đi vắng, khiến nó tương tự thành bệnh sao?

“Darwin, ra nếm thử đi nào, cái này siêu ngon luôn nhé”.

Chú chó Labrador vẫn nằm như thế, im lặng lạ thường, phần lưng thỉnh thoảng động đậy một cái, như đang co giật.

Nhan Miêu đột nhiên lo lắng, đưa tay sờ nó, chỉ thấy vùng bụng trướng lên lạ thường: “Darwin?!”.

Nhan Miêu cũng không nhớ được nổi mình bộc phát sức lực kiểu gì mà ôm được chú chó lớn như thế ra khỏi nhà, rồi đưa nó tới bệnh viện thú y.

Tuy rất bình tĩnh một mình đi làm thủ tục, nộp tiền, gọi điện thoại thông báo cho Tạ Tử Tu, đưa Darwin làm các loại kiểm tra, thực ra trong đầu cô trống rỗng, có chút không biết là mình đang làm gì.

Tới khi bóng dáng cao to quen thuộc của người đàn ông ấy xuất hiện ở cửa, sức lực cả người Nhan Miêu đột nhiên mất hết, giọng nói cũng yếu ớt: “Anh Tạ...”.

Người đàn ông sải bước tới bên, ngồi xuống bên cạnh cô: “Ừ”.

Nhan Miêu đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, toàn thân run rẩy không tự chủ được: “Xoắn dạ dày là gì? Nếu phải cắt bỏ lá lách thì có phải rất nghiêm trọng không?”.

Tạ Tử Tu vươn tay nắm lấy những ngón tay run rẩy của cô: “Đừng lo”.

Nói thì nói thế nhưng cô cũng cảm giác được Tạ Tử Tu rất lo lắng.

Nhan Miêu vừa mở miệng, đã thấy mắt mờ đi vì nước mắt: “Nó nôn suốt, thế mà trước đó tôi không phát hiện ra, tôi, tôi...”

Darwin đáng thương đau đớn lâu như thế, mà cô vẫn làm việc nhà chẳng hay biết gì.

Tạ Tử Tu nói: “Đây không phải lỗi của cô. Cũng chẳng ai ngờ được”.

Với tình cảm của anh ta với Darwin, thế mà không mắng chửi, trái lại còn an ủi thư kí thất trách như cô. Cảnh tượng trước mắt mơ hồ, Nhan Miêu bất giác tựa lại gần bên anh, dường như có thể nhận được cảm giác an toàn.

Bác sĩ gọi hai người vào phòng, đưa phim chụp cho họ xem, nói: “Hai người xem, giờ dạ dày của nó trở thành thế này, lá lách cũng sưng to”.

“...”

“Chó to ăn quá nhiều, thức ăn trong dạ dày nở ra, thế nên dạ dày cũng to lên. Lúc to lên thì chèn ép các mạch máu xung quanh, ảnh hưởng tới tuần hoàn máu, lúc này lại vận động mạnh, rất có thể sẽ khiến dạ dày bị xoắn”.

“Vâng”.

“Muốn giải quyết thì phải mổ phanh phần bụng, đưa dạ dày bị xoắn trở lại đúng chỗ. Hôn nữa xoắn dạ dày, lá lách sẽ bị tổn thương đầu tiên, nếu nghiêm trọng còn ảnh hưởng tới não và thận”.

“...”

“Thế nên cần phải phẫu thuật. Nhưng chó của anh chị đã có tuổi rồi”.

“... Vâng”.

“Đã qua thời kì điều trị tốt nhất, giờ làm phẫu thuật, tỷ lệ hồi phục nhiều nhất chỉ có năm mươi phần trăm. Thêm tuổi tác của nó, tình trạng sức khỏe, anh chị phải chuẩn bị tâm lý”.

Nhan Miêu không thể kìm chế được nữa, nước mắt trào ra.

Nỗi sợ hãi thất bại và sống chết chưa từng phải đối mặt này khiến toàn thân cô lạnh buốt, tất cả những thứ trước mắt và bên tai dường như cũng trở nên trống rỗng và không chân thực.

Chỉ còn độ ẩm trên những ngón tay của Tạ Tử Tu là rõ ràng.

Suốt khoảng thời gian Darwin làm phẫu thuật, Nhan Miêu cứ đứng ngồi không yên, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập vô cùng rõ ràng, vừa thấy có động tĩnh đã vội vàng đứng bật dậy.

Tạ Tử Tu đột nhiên với tay qua, xoa xoa đầu cô: “Không sao đâu”.

Nhan Miêu chưa bao giờ biết rằng cấp trên của mình cũng có thể dịu dàng như thế.

Một lát sau, bác sĩ đột nhiên gọi hai người vào, báo cho họ biết tình hình nghiêm trọng hơn lúc chẩn đoán, phải thương lượng phẫu thuật cắt bỏ lá lách.

Vừa nhìn thấy Darwin bị mổ phanh, gan bàn chân của Nhan Miêu thoát cái đã lạnh đi, chỉ thấy Darwin hoạt bát đã không còn nữa rồi, gấp gáp túm lấy Tạ Tử Tu theo bản năng.

Tạ Tử Tu vẫn có thể giữ được bình tĩnh: “Cắt đi ạ”.

Ra ngoài rồi mà tay Nhan Miêu hầy còn run, rất muốn tìm một bờ vai mà khóc cho thỏa.

” Sao... sao bây giờ... ”

“...”

“Darwin sẽ, sẽ không sao chứ?”.

Thứ cảm giác có thể mất đi bất cứ lúc nào thực sự quá đáng sợ.

Darwin là một chú chó, phải có chuẩn bị tâm lý như thế khi nuôi bất cứ con vật nào, bởi chắc chắn rằng chúng không thể sống lâu như loài người.

Nhưng cảm giác thân thiết khi bên nhau và nỗi đau khổ khi chia xa cũng chẳng khác loài người luôn đứng trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn.

Tạ Tử Tu không thể trả lời cô, nhưng sau khi cúi đầu nhìn cò một lát, vẫn vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Cái ôm dịu dàng, mang theo an ủi, còn có một chút cảm thông.

Nhan Miêu vẫn rất sợ hãi, nhưng vui mặt vào lồng ngực của anh ta, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà trầm lặng kia, cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Ca phẫu thuật cuối cùng cũng chấm dứt, Darwin được đưa tới phòng bệnh đặc biệt, Nhan Miêu nhìn chú chó to yếu ớt không sức lực nằm im không động đậy, cả người vẫn căng thẳng.

“Sao, sao rồi?”.

Bác sĩ nói: “Phẫu thuật rất thuận lợi, nếu nó có thể vượt qua được đêm nay là không còn vấn đề gì”.

Nhưng cái gì là vượt qua đêm nay chứ?

Khoảng thời gian dài vò kéo từ cuộc phẫu thuật dài hơn một tiếng tới hết cả đêm.

Hai người cùng ngồi bên giường bệnh, Darwin luôn vui vẻ hoạt bát khỏe mạnh giờ nằm ở đó chẳng khác nào tiêu bản, bộ lông xơ xác không còn mượt mà, đột nhiên lộ ra vẻ già nua.

Nhan Miêu lau nước mắt: “Chúng ta chỉ cần đợi là được rồi phải không?”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Cô quan tâm Darwin thế cơ à?”.

Nhan Miêu dụi mắt: “Không phải anh cũng thế sao?”.

“Tôi khác chứ, tôi nuôi nó bao nhiêu năm rồi”.

Nhan Miêu nức nở: “Vậy có gì khác biệt chứ”.

Tạ Tử Tu nói: “Biết cô thương nó thế này, Darwin sẽ rất vui”.

Nhan Miêu đang chìm trong đau thương cũng không khỏi nghĩ, anh ta đột nhiên nói những câu có nhân tính như vậy, nghe thật sự không quen chút nào.

Trông bệnh tới nửa đêm, thực sự đã mệt mỏi, Darwin nằm ở giữa chiếc giường lớn, cô và Tạ Tử Tu mỗi người nằm một bên, cùng trông nom nó.

Nhan Miêu vươn tay ôm Darwin, Tạ Tử Tu cũng phủ một tay lên mu bàn tay cô.

Cô cảm thấy tất cả đều rất tự nhiên, hai người cùng ôm lấy chú chó mà họ đều quan tâm, như an ủi lẫn nhau.

Rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, trong nỗi lo âu mệt nhọc.

Nhan Miêu bị liếm tỉnh.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm giác được đầu lưỡi thô ráp quen thuộc khiến cô mở choàng mắt ra, chú chó Labrador đang liếm lên mặt cô một cách trung thành lại nhiệt tình, chiếc mũi ẩm ướt, dù đôi mắt vẫn yếu ớt, nhưng đáy mắt lóe lên tia sáng nghịch ngợm.

“Darwin!!”.

Nhan Miêu vội vã ôm lấy nó, cảm giác được bộ lông mềm mại ấm áp kia, quả thực suýt bật khóc.

“Đã nói rồi mà, mày là chú chó có sức sống mãnh liệt nhất!”. Tuy nói câu khích lệ, nhưng bản thân cô vẫn ghen ngạo.

“Về nhà tao sẽ làm cơm thịt bò xúc xích ngon nhất ày nhé!”.

Tạ Tử Tu cũng ngồi dậy từ lâu, mỉm cười nhìn bọn họ, áo sơ mi trắng đầy nếp nhăn cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của anh ta, ánh sáng lọt qua khung cửa sổ sau lưng rọi lên khiến cả người Tạ Tử Tu đều có vẻ đẹp huyền ảo.

Hai người một chố ngồi bên nhau, Darwin liếm cô xong lại quay đầu hôn hờ liếm chủ nhân mình, rồi quay lại liếm cô, nhiệt tình hết như vị anh hùng hồi hương.

Khi gương mặt Tạ Tử Tu áp lại gần sát cô, Nhan Miêu vẫn đang mải nghĩ, cùng ngủ lộn xộn như nhau, sao người ta có thể giữ được vẻ đẹp như thế, còn cô thì mắt sưng tới nỗi suýt không mở ra được nữa.

Khi gương mặt ấy sắp tới cự ly có chút nguy hiểm, Nhan Miêu vừa mở miệng ra định can ngăn, đã thấy trước mắt tối sầm lại.

*** **

Toàn thân Nhan Miêu vẫn đông cứng sững sờ, mà đối phương thì chẳng tốn chút công sức cũng tách được môi cô ra, trong lúc đầu óc cô đang trống rỗng, cái lưỡi ấy đã tiến vào sâu thêm, hết trong lại ngoài, dịu dàng mà mạnh mẽ quần lấy môi lưỡi cô một lượt.

Lúc đầu Nhan Miêu không thể nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, rồi tới khi ý thức được Tạ Tử Tu đang làm gì với mình, lại càng không thể động đậy nổi, khoảng trống trong đầu lại dày đặc thêm.

Khi đôi môi của Tạ Tử Tu đã rời đi cô vẫn thấy như đang nằm mơ, thế nhưng mở mắt ra, gương mặt cười cười như có như không của anh ta vẫn đang ở trước mắt.

“ ... ”

... Không mơ thấy ác mộng thật sao?

“Này...”

Mới mở miệng, đôi môi lại bị ngậm lấy.

Lần này đầu óc Nhan Miêu đập mạch luôn, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, để mặc cấp trên muốn làm gì thì làm.

Mãi tới khi Darwin tò mò cổ chen vào giữa hai người, nhiệt tình liếm vào tay cô, cô mới chợt tỉnh lại, đẩy Tạ Tử Tu ra như vừa tỉnh lại từ giấc mơ.

“Hừm?”.

Anh ta, anh ta vẫn còn mặt mũi mà “hừm” à!

Hành vi này có thể tính là sàm sỡ rồi đúng không, về lý chắc là có thể tố cáo cấp trên quấy rối rồi đúng không?

Nhan Miêu thẹn đỏ mặt, lắp bắp nói: “Anh, anh.”

Tạ Tử Tu khẽ nheo mắt, hàng mi dài rũ xuống, mỉm cười: “Tôi làm sao?”.

Nhan Miêu nhìn gương mặt của gã sếp nhà mình, ghen lời hồi lâu, cuối cùng mới gom hết can đảm, mở miệng nói: “Tôi, tôi về đây!”.

Tạ Tử Tu khẽ nhướn mày, nhìn cô bằng ánh mắt có chất ma quỷ, hạ thấp giọng: “Hừm?”.

Nhan Miêu quả quyết: “Tôi đi đây, tạm biệt!”.

Rồi bò xuống giường, vắt chân lên cổ chạy.

Nhan Miêu tả tơi hoa lá về tới nhà trọ. Đã không những không đánh cho Tạ Tử Tu một trận, còn chạy trốn không còn manh giáp, đúng là không có tiền đồ, trái với nguyên tắc sống của cô. Thế nhưng tình huống khi ấy đã không thể hình dung nổi bằng từ rồi như bong bóng rồi.

“Sét giữa trời quang”, “Sét đánh trúng đầu”, có thêm hai từ này tới N lần cũng không đủ để biểu đạt tâm trạng của cô nữa.

Tuy cô không có kinh nghiệm, nhưng chuyện mới này, chắc là hôn nhau đúng không?

Rất cuộc Tạ Tử Tu có ý gì đây?

Chuyện này... hôn đã hôn mất rồi, còn có ý gì nữa cơ chứ.

Nhưng nếu nói Tạ Tử Tu có ý đó thật, thì cô lại rất muốn đưa đầu vào khe cửa kẹp mạnh mấy lần.

Sao có thể chứ, Tạ Tử Tu có ý với cô sao?

Các loại “ý này ý nọ” làm Nhan Miêu choáng váng, cô ủ rũ vùi gương mặt đỏ bừng của mình vào ga giường hồi lâu mới nhớ ra hôm nay là thứ hai, phải đi làm.

Đắn đo vật vờ giữa bị trừ tiền lương và gặp mặt Tạ Tử Tu rất lâu, Nhan Miêu vẫn là người chết vì tiền, bỏ dẫy bất chấp khó khăn, tinh thần uể oải lên tàu điện ngầm.

Lúc vội vội vàng vàng chạy tới công ty, Nhan Miêu phát hiện ra cấp trên của mình đã nhanh hơn cô một bước, tới công ty rồi.

Sếp đúng là sếp, tốc độ cũng nhanh hơn nhân viên...

Tạ Tử Tu đã thay chiếc áo sơ mi bị Darwin chà đạp thê thảm không ra hình dạng, ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước cửa phòng làm việc của mình, xem ra tính thần rất phấn khởi.

Dường như chẳng có bất cứ quan hệ gì với người đàn ông ở bệnh viện buổi sớm mai, hôn cô một cách mờ ám.

Chỉ ngoại trừ... cái đó...

Dáng vẻ ôm cây đợi thỏ...

Tạ Tử Tu ngược mắt lên nhìn thấy cò, chân mày nhướn lên, khẽ cười: “Thư kí Nhan”.

Trong giây lát, Nhan Miêu chẳng khác gì con ếch bị rắn trông thấy: “Anh, anh Tạ...”.

Tạ Tử Tu khẽ gật đầu với cô, ra hiệu: “Em vào đây một lát”.

”... >_<>

Đây, theo sói vào phòng, sao có thể có gì hay ho chứ.

Nhan Miêu ngần ngừ ở cửa hồi lâu, không dám vào, nhưng càng không dám không vào, giọng người đàn ông bên trong lại cao hơn mấy phần: “Thư kí Nhan?”. Cuối cùng vẫn vác bộ mặt đau đớn, chậm rãi đi vào.

“Chào anh Tạ...”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Ừ, sà nhà tên là anh Tạ hả?”.

“...”

”Hôm nay không định ngẩng đầu lên à?”.

Nhan Miêu cẩn thận đáp: ”Hôm nay tôi... cổ hơi đau... không ngẩng lên được...”

“Thế à...”.

Cảm giác thấy cấp trên đang bước tới chỗ mình, Nhan Miêu lập tức phối hợp chậm rãi lui lại đằng sau, tới tận khi cả lưng cô đã dán sát vào tường.

“Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu dán vào tường như thạch sùng: “Có tiểu nhân...”.

Nếu Tạ Tử Tu còn tới gần thêm nữa, cô chắc chắn có thể xuyên qua tường mà đi được rồi.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Tôi đáng sợ thế à?”.

Nhan Miêu gật đầu.

“Hừm?”.

Nhan Miêu lại vội vàng lắc đầu như trống bỏi.

Hình như Tạ Tử Tu khựng lại một chút, rồi lại cười: “Nếu em thế này, tôi sẽ buồn lắm đấy”.

“...”

Xin, xin đừng mà, cấp trên buồn, cấp dưới còn có thể sống yên ổn sao?

Hai người đứng đối diện một lúc, Nhan Miêu lại nghe cấp trên nói: “Đi ăn tối cùng nhau nhé. Cảm ơn em chăm sóc Darwin”.

“Oa...”.

“Yên tâm, là tôi mời”.

“...” Cũng đừng nhìn thấu nhược điểm của cô như thế. “Có cua rắc tiêu đấy”.

“...”

“Tôm hùm và hào sống cũng ngon lắm”.

“...”

Gì chứ, chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng cô là kẻ chết vì miếng ăn à? Nhan Miêu nói: “Tôi không đi đâu...”.

“Hừm?”.

“Đồ ăn còn thừa trong tủ lạnh, tối nay mà không ăn thì sẽ hư mất”.

“...”

“Không thể lãng phí”.

Nhưng Tạ Tử Tu cũng không ép cô, chỉ nói: “Trước khi hết giờ làm trả lời lại cho tôi”.

Lúc sắp hết giờ làm, Nhan Miêu đang chăm chỉ cần mẫn làm việc trước máy tính đột nhiên nhận được email của cấp trên.

Thư kí nhất định phải đọc.

Nhan Miêu mù mờ mở email ra, chỉ thoáng chốc mắt đã bị lấp đầy bằng những bức ảnh chụp đủ các món ăn ngon.

Cá biển hầm rau củ kiểu Bồ Đào Nha, hào sống ướp đá dùng với chanh, khay hải sản bày tôm hùm, sò điệp và tôm rảo, cá vược biển rán ăn kèm dưa chuột muối/thịt nai rưới nước sốt táo đậm đà, cua nấu ớt, cua gạch thơm ngon mỡ màng...

Đương lúc nhá nhem bụng dạ biểu tình, nhìn mấy thứ thế này, Nhan Miêu chỉ thấy cả người mình từ từ nứt ra.

Món cơm rang trứng lạnh ngắt trong tủ lạnh ở nhà nắm tay lý trí của cô từ từ tan biến như chưa từng có.

*** **

Hai tiếng sau, Nhan Miêu đứng cạnh bến tàu, nhìn con thuyền to lớn trước mắt mình: “Chúng ta... phải ăn cơm ở trên tàu à?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Đương nhiên rồi”.

Lên tàu rồi Nhan Miêu mới phát hiện cả nhà hàng trên biển lớn nhường ấy mà chỉ có hai người bọn họ là khách, trong lòng Nhan Miêu không khỏi hoảng hốt. Lát nữa sẽ là biển khơi mù mịt, cô nam quả nữ, nhờ có biển kiểu thế này thế kia, lẽ nào cô phải có lỗi với ông anh trai của cô sao?

Vừa nghĩ như thế, cô không khỏi hoảng hốt liếc nhìn người đàn ông đang phát ra khí chất không đứng đắn chút nào bên cạnh mình.

Tạ Tử Tu cũng đang cúi đầu nhìn cô, bốn mắt giao nhau, bèn nhướn mày, mỉm cười: “Sao thế, tối đây ăn cơm mà thư kí Nhan không thấy vui à?”.

Nhan Miêu ghen ngào: “Vui chứ...”.

Tạ Tử Tu lại “ừ” một tiếng: “Vui cỡ nào?”.

”Vui tới mức... muốn khóc..

Con thuyền chậm rãi ra khơi, trong ánh hoàng hôn rực rỡ, các món lần lượt được dọn lên: cua rắc tiêu đen tươi ngon béo ngậy, tôm chiên lăn yến mạch thơm ngọt thịt mềm, ghêu nấu vang trắng kiểu Bồ Đào Nha, hàu sống từ vùng đông bắc Tây Ban Nha, cá vược rán tươi ngon...

Tạ Tử Tu không đụng đũa, chỉ cầm nĩa, khẽ mỉm cười nhìn cô.

Nhan Miêu thì hoàn toàn không dám nhìn anh ta, chuyên tâm cầm đầu ăn cật lực, lừa cơm hải sản, tôm hùm, cá mực liên tục không ngừng.

Cũng chẳng phải lần đầu tiên ăn cơm riêng với Tạ Tử Tu, hai người cũng coi như đã rất quen thuộc, rất thoải mái rồi.

Nhưng lần này không hiểu tại sao, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên, cứ luôn cảm giác chỉ cần gặp phải ánh mắt của anh ta, bản thân cô sẽ biến thành bữa cơm hải sản.

Cố gắng ăn được một lúc, đột nhiên Tạ Tử Tu cất tiếng: “Thư kí Nhan, hình như hôm nay em rất sợ tôi?”.

Nhan Miêu run rẩy đáp: “Đâu, đâu có...”.

“Thế em ngẩng đầu lên xem nào”.

Ánh mắt của Nhan Miêu vẫn dán vào cái đĩa trên bàn ăn.

Tạ Tử Tu cười: “Nếu sợ thật, hay là uống chút rượu đi”.

“ ... ”

Hình như có lý.

Thế là Nhan Miêu cứ uống hết cốc này tới cốc khác, nhưng lại thấy hình như gan mình vẫn chưa to lên, mà đầu lồi lại hơi nở ra.

Tới khi thuyền đã cập bến, hai chân Nhan Miêu đã hơi nhũn ra, lại nghe sếp mình nói: “Muốn tới thăm Darwin không? Tôi đón nó về nhà rồi”.

Cô rất nhớ Darwin, muốn lại được ôm chú chó to lớn có bộ lông mềm mại ấy vào lòng, bị nhào lên tới nỗi không đứng nổi mới an tâm.

Thế nhưng giờ đã muộn rồi, hơn nữa, nếu ở riêng với Tạ Tử Tu, cô lại lo...

Trong lúc đang dằn vặt đấu tranh, lại nghe Tạ Tử Tu cười: “Em không muốn tới cũng không sao. Tôi sẽ chuyển lời cho nó”.

Vừa đẩy cửa ra, Nhan Miêu đã nhận được màn chào đón quen thuộc. Darwin đứng thẳng bằng hai chân sau, thẳng thắn bày tỏ sự nhiệt tình của nó với Nhan Miêu và đồ ăn khuya, liếm khắp mặt cô.

Nhan Miêu bị Darwin liếm thì vui tới quên trời đất, cứ lảm bảm lung tung “chó ngoan”, “mày là chú chó lợi hại nhất quả đất này”, rồi ngồi bệt xuống đất cùng với Darwin, vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, để thức ăn vào tay cho nó ăn từng chút một.

Cho Darwin ăn một lúc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Tử Tu đang ngồi trên sofa, mày dài mắt đen, làn da trắng hơn tuyết, đang nhìn cô cười cười như có như không.

“ ... ”

Nhan Miêu ngay lập tức từ từ, từ từ, từ từ cuộn mình lại còn một xú, rất muốn khiến bản thân biến mất trong tầm mắt của cấp trên.

Thật sự là... không có cảm giác an toàn chút nào.

Nói theo lương tâm thì, cô không hề cảm nhận được Tạ Tử Tu sẽ cưỡng bức cô. Tuy cấp trên của mình không phải là người tốt, lúc nào cũng là nửa tốt nửa xấu, nhưng tuyệt đối không hề tị.

Nhưng Tạ Tử Tu còn cao tay hơn kẻ xấu ở chỗ, anh ta là ác ma. Mà ác ma lại rất giỏi đầu độc trái tim con người, mê hoặc con người làm việc xấu. Không khéo cô lại ngu ngơ bị anh ta lừa mất.

Tối khi Darwin đã ăn hết bữa khuya cô mang tới, thoải mái nằm phơi bụng, Nhan Miêu mới lúng túng nói: “Tôi về đây.”

Tạ Tử Tu cũng không giữ cô lại: “Ừ, tôi tiễn em”.

Nhan Miêu vội vàng nói: “Không cần đâu..”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Sao thế, không phải trước giờ em vẫn hay đi nhờ xe à?”.

“...”

“Em biết giờ này đi taxi về tốn bao nhiêu tiền không?”.

”Thế... cảm ơn anh..

Tạ Tử Tu lấy xe, đi đường thấy đèn đỏ cũng không vượt, rất tuân thủ pháp luật, đưa cô tới dưới nhà trọ một cách thuận lợi theo đúng lệ thường.

Vào khoảng thời gian không được an toàn lắm, cùng với một người đàn ông gian xảo như thế này mà lại không xảy ra chuyện gì, cuối cùng Nhan Miêu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi sắp xuống xe, đột nhiên nghe Tạ Tử Tu cười nói: “Cả tối mà em định chỉ cho tôi thấy đỉnh đầu em thôi sao?”.

“...” Thế, thế còn muốn nhìn chỗ nào nữa?

Tạ Tử Tu lại nói: “Tôi muốn hỏi...”.

“Hả?”.

“Hôn em là chuyện khó chấp nhận như thế sao?”.

Nhan Miêu chỉ thấy “ùnh” một cái, từ đầu tới chân đều đổ lạng lên.

Còn, còn dám nhắc tới à!

Tạ Tử Tu vẫn cười khê: “Hôn tôi sẽ khiến em khó xử sao?”.

“!!!!!!”

Mất, mất mặt quá!

“Hình như em không muốn để tôi hôn em, tại sao chứ?”.

Đụng phải câu hỏi trắng trợn, đùa giỡn lưu manh như thế, mãi sau Nhan Miêu mới nặn ra được một câu: “Vì, vì... anh không phải là người tốt”.

“Hả?”.

“Anh, anh lúc nào cũng bắt nạt người ta”.

Tạ Tử Tu cười, hạ giọng nói: “Thế sau này tôi không bắt nạt em nữa có được không?”.

“...”

16. Chương 5 : Thời Kỳ Gió Lạnh 5

Đột nhiên trở nên đáng yêu dễ gần, thương xót cấp dưới như thế, thực sự không thể tin nổi.

Cảm giác người đàn ông ở cạnh mình động đậy, Nhan Miêu bất giác có chút lo lắng, giờ tay túm lấy tay nắm cửa theo phản xạ có điều kiện.

Tạ Tử Tu không thể nhịn được cười: “Rốt cuộc em đang sợ gì chứ?”.

“...”

“Sợ tôi sao?”. Giọng nói không cao không thấp còn mang theo sức lôi cuốn kì lạ ấy vang lên, “Hay sợ bản thân em?”.

Chỉ cần dùng sức thôi, cô có thể đẩy cánh cửa ô tô ra, rồi sau đó chuồn đi rất dễ dàng.

Thế nhưng khi Tạ Tử Tu ép sát lại, cả người Nhan Miêu lập tức cứng đờ, như con cá bị đặt lên tấm thớt, không thể động đậy. Đành tròn tròn mắt mà nhìn anh ta tới càng lúc càng gần.

Đã gần tới mức không thể thấy rõ được gương mặt đối phương, chớp mũi gần như chạm vào nhau, Nhan Miêu vẫn mở tròn đôi mắt, không dám nhắm lại.

Tạ Tử Tu khẽ bật cười, chớp mũi chạm vào nhau, đụng vào môi cô.

Nhan Miêu lập tức hít sâu vào một hơi không thể tự kìm chế nổi. Chẳng chờ cho cô hít thở xong, thì đôi môi đã bị vít chặt, khi cô đang hoảng hốt, đối phương liền dễ dàng đưa đầu lưỡi vào, khẽ cắn một cái. Nụ hôn sâu này khiến người ta không kịp kháng cự.

Giữa những động chạm quyến luyến, Nhan Miêu chỉ thấy trước mắt mình đều trắng xóa, sắp không thở nổi được nữa rồi. Mà nụ hôn cũng không tiếp tục kéo dài thêm nữa, chỉ tới nửa chừng rồi đột ngột dừng lại.

Tạ Tử Tu tạm ngừng hành vi xúc phạm này lại một cách khá lịch sự, hai đôi môi tách ra, lại ngừng một lát, lui lại phía sau một chút, dừng lại trong phạm vi bất cứ lúc nào cũng có thể áp sát, như cho cô thời gian để chạy trốn.

Nhan Miêu ngơ ngẩn nhìn anh ta, tim đập như trống đánh, như trúng phải một phép thuật kì quái, chỉ thấy đầu óc lơ mơ, không thể suy nghĩ không thể cử động, càng không thể đưa tay đẩy cửa ra.

Nét mặt và đôi môi của anh ta đều như có phép thuật lạ kỳ, ngay cả việc dời ánh mắt đi cũng khiến người ta nhất thời không làm nổi.

Do vậy lại thêm một nụ hôn nữa, chạy đi đâu cho thoát bây giờ, đôi môi dịu dàng mà mạnh mẽ của Tạ Tử Tu khi đổ tới lại hoàn toàn thành thạo và mạnh mẽ không thể kháng cự.

Môi lưỡi bị đùa bỡn như thế, Nhan Miêu chỉ thấy mình chẳng còn sức mà hít thở nữa, đành hoảng hốt nắm lấy áo sơ mi của anh ta, sợ một khi mình buông tay ra sẽ như trượt chân ngã vào một nơi sâu không thấy đáy.

Bị Tạ Tử Tu ép trong xe ô tô hôn một lúc lâu, đầu óc choáng váng, tay chân nhũn ra. Đến khi rời ra, Nhan Miêu vẫn không có sức lực, đầu óc nặng chình chịch không tài nào hoạt động nổi, trước mắt là trời sao kéo dài vô hạn.

Quá, quá độc ác, đây là thứ phép thuật độc ác gì thế!

Đã nói anh ta là con quỷ đầu độc trái tim con người mà!

Rồi cô nghe giọng cười trầm thấp của Tạ Tử Tu: “Thư kí Nhan, kỹ thuật hôn của em cần phải nâng cao”.

“...”

“Nhưng tôi có thể từ từ dạy em”.

Nhan Miêu lại hoảng hốt vắt chân lên cổ chạy trốn.

Cấp trên của mình thật sự quá đáng sợ, không những là tên tư bản hút máu, mà còn biết tà thuật!

*** **

Với cô mà nói, bị kịch chính là, sau màn thân mật không kịp trở tay một cách quái lạ chẳng hiểu gì như thế, tới thời gian chạy trốn, thời gian bình ổn tâm lý đều không hề có, cô lại phải đối mặt với tên gây chuyện.

Lúc này cô không khỏi nghĩ ngợi, tại sao cô lại là thư kí của Tạ Tử Tu chứ?

Muốn tìm một cái cớ không gặp mặt hợp lý mà cũng không được.

Khác với đôi mắt thâm quầng vì không ngủ đủ và vẻ ủ rũ mệt mỏi của cô, gã cấp trên đang ngồi đằng sau bàn làm việc thực sự có thể gọi là tinh thần sảng khoái, sáng láng chói lọi.

Chẳng quan tâm tới nỗi oán hận đậm sâu, hoang mang đau khổ tới tột cùng của cô, Tạ Tử Tu thông thả nói: “Thư kí Nhan, tối đi với tôi tới nhà hàng mới mở ăn thử chút nhé”.

“... Anh đi ăn một mình đi, sao tôi phải đi cùng?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Tối qua chúng ta đã thế rồi, ăn một bữa cơm còn không được?”.

Nhan Miêu suýt nữa cầm cốc cafe nhét vào mồm anh ta: “Đã, đã thế rồi là cái gì hả?!”. Nghe dâm ô quá đi mất!

Tạ Tử Tu vô tội nói: “Hả? Không phải sao?”.

“...”

“Em muốn bội tình bạc nghĩa sao?”.

“... = |||”.

Chuyện đó đã xảy ra rồi, nói thật giờ cô cũng xấu hổ khi nói giữa mình và anh ta là trong sáng thuần khiết.

Nhưng rốt cuộc hai người bọn họ là gì, thực sự không định nghĩa được.

Tạ Tử Tu thản nhiên nói: “Xem như chúng ta đang ‘hẹn hò’ đúng không?”.

Nhan Miêu hoảng sợ, lắp bắp: “Tôi, tôi không biết...”.

Tạ Tử Tu chống má bằng những ngón tay thon dài, làm như có điều phiền não: “À, thế chẳng phải là tôi không có danh phận gì sao?”.

“...” Danh phận là sếp còn chưa đủ to chắc?

Hai người nhìn nhau một hồi, Tạ Tử Tu mới cười nói: “Vì Nhan Tử Thanh hả?”.

Nhan Miêu cúi đầu ủ rũ: “Ừm”.

Nếu để Nhan Tử Thanh biết giữa cô và Tạ Tử Tu có gì đó không minh bạch, nhất định sẽ mắng cô té tát thì thôi. Cô quả thực có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của ông anh trai khi phát hiện ra sự mờ ám giữa cô và Tạ Tử Tu.

Tạ Tử Tu lại cười: “Được, tôi hiểu rồi”.

“Vâng”.

“Nhưng bữa tối vẫn phải ăn”.

“...”

“Nếu không đi cùng với tôi, em phải tự trả tiền bữa tối đấy nhé”.

“...==”

Chán nản ngoan ngoãn nghe lời, vòng qua nửa vòng thành phố với Tạ Tử Tu mới tới nhà hàng kiểu Bò Đào Nha này, Nhan Miêu vừa liếc mắt đã thấy ngay người con gái duyên dáng đang ngồi bên cửa sổ, mái tóc uốn xoắn quyến rũ buông xõa.

Chị ta thực sự quá nổi bật, dù ở trong không gian rộng lớn ánh sáng mập mờ như thế này cũng có thể phát ra hào quang lấp lánh, khiến người ta không thể không để mắt tới.

Nhan Miêu còn đang do dự thì Tạ Tử Tu lại vô cùng dứt khoát, đưa cô tới tận đây chào hỏi.

“Khéo thật đấy”.

Đỗ Duy Duy ngoái đầu lại, vẫn xinh đẹp rạng rỡ, thấy bọn họ thì cất tiếng: “Oa, mới khai trương mà anh đã đặt chỗ rồi, tin tức cũng nhạy đấy”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Quá khen quá khen”.

“Nói ra thì khẩu vị của anh vẫn không đổi mà”.

“Em cũng thế thôi”.

Đỗ Duy Duy nheo đôi mắt đẹp, đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt: “Gần đây anh đẹp trai hơn đấy, tình hình tốt nhỉ”.

Đứng trước mặt vị hôn phu cũ của mình mà chị ta vẫn rất thoải mái tự nhiên.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Em cũng càng ngày càng đẹp ra”.

Đỗ Duy Duy xoắn xoắn lọn tóc một cách thoải mái: “Đây là điều tất nhiên”.

Hai vị hôn thê hôn phu cũ hàn huyên với nhau cũng thông thuận vô tư, quả thực là thẳng thắn yên bình.

Trong lúc nói chuyện, Đỗ Duy Duy lại nâng ngón tay lên, một chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh đèn: “Đúng rồi, hôm qua Tử Thanh chính thức cầu hôn em, bọn em định tháng sau cưới”.

Nhan Miêu ngay lập tức hoảng hốt, vội vàng nhìn sang Tạ Tử Tu. Thế nhưng sắc mặt cấp trên của cô vẫn như thường, chỉ cười nói: “Chúc mừng em”.

“Hâm mộ ghen tỵ cảm hận đi, he he he”.

Khóe miệng Tạ Tử Tu giật một cái như bị đau răng: “Em còn dám nói thế thật à”.

Đỗ Duy Duy đáp: “Em nói này, hai người bọn anh cũng nhanh kết hôn chút đi”.

Nhan Miêu tức thời lại kinh hoảng: “Hả??”.

Đỗ Duy Duy nhướn mày: “Sao thế? Ý chị là, cô nên kết hôn, Tử Tu cũng nên kết hôn. Đâu bắt cô gả cho anh ấy đâu”.

Bấy giờ Nhan Miêu mới rũ ra thở phào một hơi.

Đỗ Duy Duy lại nói: “Nói qua cũng phải nói lại, thực ra ý này cũng không tồi nhỉ”.

Thế mà Tạ Tử Tu cũng cười: “Nghe em nói như thế, anh cũng thấy hay đấy”.

Nhan Miêu sợ tới nỗi xua tay loạn cả lên: “Đừng, đừng đùa bậy như thế!”.

“Cái gì hay hả?”.

Sống lưng vừa mới thả lỏng ra của Nhan Miêu lại lập tức hóa đá, rồi cứng nhắc xoay cổ lại, nặn ra một nụ cười: “Anh...”.

Nhan Tử Thanh đứng sau lưng nhìn cô một lát, lại nhìn về phía tình địch cũ ở bên cạnh, khẽ cau mày: “Hai người ở đây làm gì?”.

“Ăn, ăn ạ...”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Đúng vậy, tôi đưa Miêu Miêu tới ăn cơm”.

“...”

“Miêu Miêu” là tên thứ gì hả, không phải cô là “thư kí Nhan” à?

Chân mày Nhan Tử Thanh càng nhăn chặt hơn: “Miêu Miêu, em và anh ta chỉ là quan hệ công việc đơn thuần thôi đúng không?”.

Dưới áp lực dạy dỗ nghiêm khắc của anh trai, Nhan Miêu thấp thỏm đáp: “Vâng ạ...”.

Tạ Tử Tu tốt bụng bổ sung thêm: “Đúng là thế thật”.

“Vâng”.

“Tối trước đêm qua”.

“...”

Sắc mặt Nhan Tử Thanh lập tức xanh lét: “Anh Tạ, tôi hy vọng anh có thể hiểu, tôi không cho phép quan hệ giữa anh và em gái tôi tiến thêm bước nào hết”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Này này, kẻ cướp vị hôn thê của tôi thì có tư cách gì để nói tới chuyện này chứ”.

Vì vậy mà bữa cơm này không ăn được luôn.

Tổn công lắm mới có thể kéo hai người đàn ông cao to này tách nhau ra, cuối cùng Đỗ Duy Duy kéo Tạ Tử Tu lại, còn Nhan Miêu thì ngoan ngoãn theo anh trai về nhà nhận dạy dỗ.

Trong căn phòng trọ nhỏ của mình, Nhan Miêu ngồi cúi gằm mặt, hai tay thành thật đặt lên đầu gối. Nhan Tử Thanh vòng qua vòng lại trước mặt cô mấy lần, vẻ mặt vẫn lo lắng: “Miêu Miêu, em đừng để anh ta lừa. Em phải biết, anh ta là vị hôn phu cũ của Duy Duy”.

“Vâng ạ...”.

“Tháng sau anh và Duy Duy sẽ kết hôn”.

“Em biết...”.

“Tối qua anh ta đã làm gì em rồi đúng không?”.

“Vâng ạ...”.

“Tối qua cũng là ngày anh cầu hôn Duy Duy, em không cảm thấy thời gian trùng hợp quá sao?”.

“...”

“Giờ anh ta đối xử tốt với em, động cơ có nhiều loại lắm. Mà thật lòng thích em lại là khả năng nhỏ nhất”.

Nhan Miêu không khỏi ngáy ra một lát.

Nhan Tử Thanh cũng thấy mình nói quá nặng nề, bèn thở dài: “Xin lỗi em, Miêu Miêu, anh không có ý đó, em là người con gái rất tốt”.

“...”

“Em là em gái anh, anh không muốn em bị người ta lợi dụng, chịu tổn thương vô ích. Em thấy mình có năng lực tự bảo vệ trước người như Tạ Tử Tu sao?”.

Nhan Miêu im lặng một hồi rồi mới đáp: “Thực ra, em cũng... không thích Tạ Tử Tu”.

Nhan Tử Thanh nhìn cô: “Thật à?”.

“Thật mà, em cũng không cảm thấy anh ta sẽ thích em, thế nên...”.

“...”

“Em không coi là thật”.

Nhan Tử Thanh nhìn cô một lát, muốn nói rồi thôi, lại thêm lúc lâu nữa mới đáp: “Thế thì tốt”.

“Vâng”.

Nhan Tử Thanh đi rồi, đột nhiên cô có chút sợ hãi.

Nhan Tử Thanh chỉ lo lắng Tạ Tử Tu không thật lòng thích cô, mà không hề hỏi cô có thích Tạ Tử Tu hay không.

Chẳng lẽ chuyện ấy rõ ràng, không thể nghi ngờ như thế sao?

Trong mắt mọi người, cô đã hoàn toàn không có sức phản kháng trước Tạ Tử Tu sao?

Trước khi đi ngủ, Nhan Miêu không cảm lòng được mà đứng nhìn bóng người phản chiếu trong tấm gương trước mặt.

Gương mặt cô gái trong gương ửng đỏ, nét mặt có chút lo âu, vẻ thanh tú rất đối bình thường, sắc đẹp chẳng đủ để khiến người ta phải mê muội, hoặc nên nói có thể khiến Tạ Tử Tu mê muội.

Cô hỏi bóng người: “Mày thích Tạ Tử Tu à?”

“...”

“Chẳng lẽ mày lại dám thích Tạ Tử Tu sao?”

Tấm gương đương nhiên không thể trả lời cô.

Thật ra đừng nói tới Nhan Tử Thanh, ngay tới bản thân cô cũng cảm thấy chuyện này không hề an toàn, không hề đáng tin.

Cô chẳng muốn nghĩ rằng Tạ Tử Tu quá nham hiểm, không muốn dán danh hiệu “đê tiện” này lên người cấp trên của mình. Nhưng lời tỏ tình đến quá đột ngột, quá thiếu chân thực.

Tạ Tử Tu từ trước tới nay vẫn giữ vẻ thiếu đứng đắn của mình, lần này cũng chỉ như một trong vô số lần diễn trò ác độc của anh ta thôi.

Lấy chuyện như thế ra làm trò cười, cũng chẳng phải việc gì quá đáng với Tạ Tử Tu, có thú vui gì ác độc mà anh ta không làm đâu.

“Anh Tạ, pha cốc cafe khác cho anh nhé?”

Hôm sau tới công ty, lại làm việc như mọi ngày, trong phòng làm việc, tất cả lịch trình của thư kí trước và sau khi được “tỏ tình” hình như chẳng có gì khác biệt.

Tạ Tử Tu chăm chú họp qua điện thoại, chỉ khẽ gật đầu với cô: “Nhờ em”.

Nhan Miêu đặt cốc xuống, bất giác nghiêng cứu gương mặt khi nghiêm túc làm việc của sếp mình.

Rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì thế nhỉ?

Đường nét mang huyết thống của German(32) đẹp tới mức không thật, như một thành phẩm đủ tiêu chuẩn được chế tác kỹ càng, tới nét mặt cũng mập mờ như thực như ảo. Khiến người ta thật sự không đọc ra được hỉ nộ ái ố của anh ta.

Thật sự có người có thể nhìn thấu anh ta sao?

Tạ Tử Tu gác máy, bất ngờ quay đầu lại, mỉm cười với cô: “Lại nhìn trộm tôi à?”

” !!!!”

Nhan Miêu đang định co cẳng chạy, lại nghe anh ta thừa cơ nói thêm: “Thư kí Nhan, tối nay tới nhà tôi nấu cơm đi”.

“...”

Đúng là bất nạt trắng trợn.

Nhan Miêu nhớ tới lần giáo huấn của Nhan Tử Thanh, càng không dám nhìn thẳng vào anh ta, thế nên bắt đầu ngo vòng xung quanh: “Có thể không đi được không, anh Tạ?”

“Hả?”

“Anh trai tôi đã nói, dạo này không cho tôi ra ngoài buổi tối...”

Tạ Tử Tu vẫn mỉm cười, ra chiều thông cảm: “Được chứ”.

“Vâng...”

Tới khi hết giờ làm, Nhan Miêu phải vật vờ từ chối cấp trên ngay ở cổng công ty: “Tại, tại sao anh phải tới nhà tôi?”.

Tạ Tử Tu vô tội nói: “Là em bảo không tới nhà tôi mà”.

“...”

Cùng đi siêu thị hồi lâu, mua một đồng thức ăn, Nhan Miêu uể oải đi đằng sau, nhìn cấp trên nhẹ nhàng xách túi đồ chiến lợi

phẩm đầy hai tay, thế mà chẳng biết còn lấy đầu ra tay mà mở cửa nhà giúp cô, rồi giơ tay bật đèn, cởi giày, vào nhà, tự nhiên như mình là chủ nhà.

Tạ Tử Tu vẫn luôn tính toán được trước, nắm chắc phần thắng như thế, tựa như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Chỉ là, nếu đã muốn gì được nấy, vậy tại sao lại tìm tới cô?

Chỉ với thân phận “cấp trên” này thôi thì có thể thoải mái sai bảo sử dụng Nhan Miêu tới chín mươi phần trăm rồi, mười phần trăm còn lại kia, thực sự thích thú, đáng để anh ta dùng tới quyền lợi “hẹn hò” quan trọng kia để đoạt lấy bằng được sao?

Số làm thư kí vất vả, Nhan Miêu không có quá nhiều thời gian suy ngẫm về nhân tình thế thái, đành cần mẫn chuẩn bị thức ăn cho bữa tối trong căn bếp chật hẹp nhà mình, rửa rau, thái rau, trộn rau.

Lúc chú đầu cắt nấm thành miếng, bỗng nhiên nghe bên tai vang lên giọng nói: “Cần tôi giúp gì không?”.

“...!!!”

Chưa nói tới việc bất thành linh xuất hiện sau lưng cô thần không biết, quỷ không hay như vậy kinh hoàng tới cỡ nào, cấp trên đột nhiên trở thành người có nhân tính như thế, là chuyện gì hả trời?

Nhan Miêu run rẩy: “Không, không cần đâu...”.

Để cấp trên hạ tầm thân tôn quý ngồi trên bộ sofa nhỏ bé nhà cô xem cái ti vi hình ảnh mờ tịt đã bắt kính lấm rồi, còn dám để anh ta giúp cô một tay thì đúng là cô chán sống rồi.

Tạ Tử Tu đứng đằng sau cô, cảm giác về sự tồn tại của anh ta mạnh mẽ tới mức khiến người ta không thể làm ngơ, Nhan Miêu đành thấp thỏm cắt cho xong mấy cây nấm rồi lại tách xà lách dưới sự giám sát của cấp trên.

“Nước chấm cho cay thêm chút đi”.

Nhan Miêu vùi đầu vào cắt rau: “Vâng”.

Đương khi tay dao nhịp nhàng hạ xuống, đột nhiên trên lưng nóng lên, lồng ngực của Tạ Tử Tu đã dán vào lưng cô.

Tuy chỉ là tiếp xúc thân thể, chẳng thêm động tác nào nữa, nhưng trong chớp mắt Nhan Miêu vẫn bị hoảng hốt “oa” một tiếng, suýt nữa đưa dao cắt phải đầu ngón tay.

Tạ Tử Tu có chút bất ngờ, đang vươn tay lấy lọ gia vị trên giá cũng rút lại, nhưng vẫn cười nói: “Tôi dọa người thế à?”.

Nhan Miêu vội vàng quay người lại đối diện với anh, trái tim trong lồng ngực vẫn nhảy tung tung, đành ép eo vào bàn bếp, run rẩy “ừm” một tiếng.

Tạ Tử Tu cười cười, nhướn mày lên, rồi đưa lọ gia vị cho cô: “Thư kí Nhan, em không cần căng thẳng như thế, tôi sẽ không tùy tiện làm chuyện bậy bạ đâu”.

Nhan Miêu nuốt nước bọt: “Vâng. Tôi, tôi không căng thẳng...”.

“Em sợ tôi lắm sao?”.

“... Chút thôi, không sợ mà...”

Với người cầm vũ khí lợi hại chém thịt như bùn mà nói, kể làm chuyện xấu thực sự không có gì quá đáng sợ. Mà cô còn sợ cái “đùa thôi” của Tạ Tử Tu còn hơn “làm chuyện xấu” nữa.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Thế em...”.

Lò vi sóng vang lên một tiếng “ding”, Nhan Miêu vội vàng nói: “Cá hấp chín rồi!”.

Mở lò vi sóng, đang lôi khay ra thì nghe tiếng Tạ Tử Tu nói: “Để tôi”. Rồi mu bàn tay của cô bị một bàn tay to lớn ầm áp bao lấy.

Nhan Miêu run lên một cái hoàn toàn theo phản xạ có điều kiện, thế nên cả con cá vược tươi ngon nóng hổi đổ thẳng lên tay Tạ Tử Tu.

“...”

“... Ngài Tạ, tiểu nhân đáng chết. T_T”.

Mấy phút sau, Tạ Tử Tu nâng bàn tay được băng bó kín mít ngồi trên sofa trong phòng khách, cau mày: “Tôi nói này, có nhất thiết phải băng lại to thế này không?”.

À, không băng to một chút thì làm sao biểu thị được lòng quan tâm của cô với cấp trên và với ngón tay tôn quý của cấp trên chứ?

Nhan Miêu vừa bày biện bát đĩa thức ăn, vừa sợ hãi len lén quan sát động tĩnh của Tạ Tử Tu, Tạ Tử Tu vẫn mang vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi đấy, lơ đãng xem ti vi, xem ra hứng thú ăn uống đã bay đi sạch, Nhan Miêu thấy không chừng anh ta sắp phát hỏa tới nơi rồi.

Ai mà bị đổ thức ăn lên tay như thế cũng không vui, huống chi là Tạ Tử Tu.

Đang sợ hãi, đột nhiên Tạ Tử Tu quay sang, nhướn mày: “Ừm, nhìn trộm tôi vẫn chưa đủ sao?”.

“...”

Tạ Tử Tu còn nghiêm túc nói: “Thư kí Nhan, em có thể giải thích việc em lén lút nhìn trộm tôi một chút được không?”.

“...” Nhan Miêu run rẩy đáp, “Tôi cũng chỉ là, tiện thì nhìn một cái thôi mà...”.

Tạ Tử Tu ra chiều ngẫm nghĩ: “Tiện thì nhìn à, sắc đẹp của tôi cũng không thể cứ nhìn suông mãi thế được”.

Thế không lẽ còn định thu tiền của cô chắc?

Tạ Tử Tu hất cằm với cô bằng tư thái rất thông thả, ra hiệu: “Lại đây”.

Nhan Miêu hoảng hồn lập tức bước lại gần, cúi đầu khom người chờ bị phạt: “Anh Tạ...”.

“Còn nữa, em cũng biết làm tôi bị bỏng là chuyện rất nghiêm trọng đúng không?”.

“... Tiểu nhân biết lỗi rồi... T_T”.

“Thế thì sao...”.

Gương mặt như cười như không kia tiến lại gần, rồi đặt lên cái trán đau khổ của cô một nụ hôn.

“...”

Nhan Miêu nhất thời còn giữ nguyên thế cúi người, ngẩn ra.

Đây... có chút dịu dàng quá đáng, cũng chiều chuộng quá đáng.

Không hề giống tên Tạ Tử Tu tìm mọi cơ hội để bắt nạt cô.

“Là, là thế này sao?”. Chẳng lẽ không có kiểu phạt khác, ví như phạt tiền, trừ tiền lương hay sao?

Tạ Tử Tu như thở dài, hạ giọng nói: “Rốt cuộc là em có tự giác không hả?”.

Nụ hôn lần này là hôn môi, Tạ Tử Tu đặt tay lên eo cô, kéo cô xuống.

Động tác này không dùng sức thể nhưng cô không thể động đây nổi, chẳng khác nào gờ tay chịu trời.

Nụ hôn này dịu dàng đâu khác gì giữa hai người yêu nhau, khiến người ta như trúng phải tà thuật, toàn thân không theo ý mình. Sự dịu dàng và ấm áp của Tạ Tử Tu như được tắm độc, có thể khiến thần kinh người ta tê liệt rồi mất hết khả năng phản kháng.

Nhan Miêu đang chìm trong mê muội, mơ màng dựa vào lồng ngực anh ta, còn bản thân thì chẳng biết đã bắt giác ôm lấy cổ Tạ Tử Tu từ khi nào.

Nhiệt độ thân thể tỏa ra từ sau lớp áo sơ mi cho người ta một thứ cảm giác an toàn và thân thiết tới lạ thường, dường như có muốn nhiều thêm một chút nữa cũng không sao, khiến người ta bỏ hết mọi rào cản, cam tâm tình nguyện chìm đắm.

Khi nụ hôn dần dần táo bạo hơn thì tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Nhan Miêu không khỏi mở choàng mắt ra, thể

nhưng vẫn ở trong lòng Tạ Tử Tu, cảm giác mê loạn như trúng phải thuốc độc vẫn lan khắp cơ thể, dù có mở to hai mắt ra cũng như ở trong mây mù, không thấy được gì.

Tiếng chuông vẫn ngang bướng kiên trì, cuối cùng Tạ Tử Tu không thể chịu nổi, thở dài nói: “Em chờ một lát”.

Đôi môi Tạ Tử Tu vừa tách ra thì tà thuật cũng biến mất theo, cuối cùng đầu óc Nhan Miêu mới có thể từ từ tỉnh ra, bắt đầu hoạt động lại, không khỏi xoa nắn gương mặt mình, mơ màng nghĩ, đợi, đợi cái gì? Bảo cô đợi để bị ăn à?

Ngẩng đầu nhìn Tạ Tử Tu, người đàn ông đã thoát khỏi trạng thái mê hoặc biếng nhác, vươn một tay rút di động ra, đặt bên tai, nhướn mày: “Duy Duy?”.

“...”

Nhan Miêu rung mình tỉnh táo lại, trong chớp mắt, đột nhiên thấy vô cùng sợ hãi.

Nếu cô chỉ là công cụ thật thì sao.

Quá nhập tâm biến thành công cụ của người khác như thế không phải đáng thương lắm sao.

“Muốn anh qua đó à?”.

Tạ Tử Tu liếc nhìn cô một cái, Nhan Miêu lập tức có chút ngượng ngùng, vội vàng tự giác nói: “Anh Tạ, anh có chuyện thì cứ đi trước đi”.

Đỗ Duy Duy ở đầu dây bên kia không biết đang nói gì, cuối cùng Tạ Tử Tu khẽ cau mày đáp: “Được, em đợi anh”.

Thấy anh ta ngắt máy, Nhan Miêu bất giác kéo áo chặt thêm một chút, dường như làm vậy có thể bù đắp vào lòng tự trọng còn thiếu.

Ở trước mặt Tạ Tử Tu, cô quả thực không hề có chút phòng ngự, anh ta muốn thế nào thì được thế ấy, dễ dàng điều khiển cô trong lòng bàn tay, thế nên cô cũng có tự phần khinh thường chính mình.

Tạ Tử Tu quay đầu lại, đặt tay lên đầu cô, rũ mi nhìn cô: “Xin lỗi nhé, vì có chuyện gấp”.

Sự dịu dàng bất thường của anh ta khiến Nhan Miêu càng thấy bất an: “Anh không tiện lái xe, có cần tôi gọi taxi giúp anh không?”.

“Không sao, sẽ có xe tới đón mà”.

“Ừm”.

“Không thì em đợi tôi về nhé”.

”Không cần đâu..

“Tôi đi nhanh thôi”.

“Không cần thật mà”.

Giờ cô chỉ có cảm giác vô cùng bất an.

Tạ Tử Tu nhìn cô, ngừng lại một chút rồi mỉm cười: “Thế cũng được”.

Chú thích:

(28) Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

(29) Nguyên gốc nằm trong hai câu thơ Kinh Kha đã ứng tác trước khi đi hành thích Tần Thủy Hoàng.

(30) Thanh giả tự thanh: trong sạch tự mình biết.

(31) Măng tam tự kinh: là những câu chữ gồm có ba từ như “Con m. mầy”, “Đồ khốn kiếp“...

(32) German: phiên âm từ Germain trong tiếng Pháp thành Giéc-manh, là các nhóm dân tộc Ấn-Âu có nguồn gốc từ Bắc Âu.

17. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 1

Ngày X tháng X. Trời nắng.

Mình không muốn nhắc tới Tạ Tử Tu nữa. Mình mong rằng trong cuộc đời mình chưa bao giờ xuất hiện người này.

Chỉ thế thôi.

Nhan Miêu không hỏi anh đi tìm Đỗ Duy Duy làm gì, Tạ Tử Tu cũng không chủ động nhắc tới.

Tạ Tử Tu có rất nhiều thứ nằm ngoài phạm vi hiểu biết của cô, dường như cô vẫn giữ trạng thái gần như không biết gì về cấp trên của mình.

Tiến Tạ Tử Tu đi rồi, Nhan Miêu nhìn cả bàn thức ăn, ăn tạm một ít, rồi cứ thế bò ra bàn gần người suy nghĩ.

Nhìn mông lung một lúc lâu, di động của cô cũng đổ chuông, Nhan Miêu chậm rãi đưa ánh mắt rã rời của mình tập trung nhìn vào màn hình di động, cái tên nhấp nháy trên màn hình khiến cô có chút bất ngờ.

“Tạ Thiếu Duy?”

Từ lần đó trở đi, đã rất lâu rồi hai người bọn họ không liên lạc với nhau, dù Tạ THiếu Duy có đủ loại tính xấu nhưng dấu sao cùng là người thẳng thắn, nói không gặp thì cũng không gặp lại thật.

Chàng trai đã lâu không gặp ở đầu dây bên kia nói: “Cô có thể xuống đây được không? Tôi có chuyện muốn nói với cô”.

Nhan Miêu có chút khó xử: “Hả, cậu biết đó, tôi đã đồng ý với anh Tạ là không thể gặp riêng cậu nữa? Không thì anh ấy khó xử lắm”.

Tạ Thiếu Duy cười giễu: “Anh ta? Cô vẫn còn xem trọng anh ta thật à?”.

A, không thì sao? Lời của sếp không phải thánh chi thì sao?

Cuối cùng thì Nhan Miêu vẫn xuống nhà. chàng thanh niên cao lớn đứng dưới khu nhà trọ, áo vest ngoài không cài cúc, quần bò mài nhạt màu, ống tay áo sơ mi cuộn ra ngoài, trông bộ dạng không dễ chơi chút nào.

Đã lâu không gặp, trông cậu ta vẫn thế, kiêu ngạo, nóng nảy, xấu tính.

Lúc đi tới chỗ cậu, chẳng biết có phải ảo giác không, Nhan Miêu cảm giác hình như mặt cậu ta đỏ lên.

“Sao vậy, muộn thế này còn tới tìm tôi?”.

Tạ Thiếu Duy “hừ” một tiếng: “Tôi tới nói cho cô biết bộ mặt thật của Tạ Tử Tu”.

Sao chứ, lẽ nào cậu ta bóc lớp da mặt của Tạ Tử Tu xuống mang cho cô xem?

“Anh ta là người như thế nào, cô căn bản là không có khái niệm”.

Nhan Miêu dẫn đo một lát: “Anh ấy là cấp trên tốt”. Dù có cảm thấy không thể tin tưởng đến cỡ nào, thì trước mặt người ngoài vẫn phải đẩy cấp trên của mình lên.

Tạ Thiếu Duy nhú mày: “Cô có biết lần trước ai là nội gián bán tài liệu của công ty các cô ra không?”.

Nhan Miêu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Là ai?”.

Chuyện khi đó, cô là nghi phạm duy nhất, Tạ Tử Tu lại ra sức bảo vệ cô, đương nhiên cuối cùng chỉ có thể chấm dứt ở đây.

Tuy Tạ Tử Tu không hề tính toán, không cần bất cứ bằng chứng nào để chứng minh sự trong sạch của cô, nhưng trong lòng cô vẫn thấy không yên.

Giọng Tạ Thiếu Duy rít lên như bị đau răng: “Cô đấy, thật không biết nên nói cô ngây thơ hay nói cô ngốc mới đúng nữa. Cô cho rằng có người bán đứng Tạ Tử Tu mà còn có thể bình an vô sự, không bị lôi ra à?”.

Đừng dùng câu phản vấn có được không.

Tạ Thiếu Duy lại cười mỉa: “Còn không phải là chính anh ta à”.

Trong chốc lát, Nhan Miêu chỉ thấy trời đất đảo lộn, liền lùi lại một bước: “Sao có thể thế được!”.

Tạ Thiếu Duy cau mày, thành thật đáp: “Tôi không phải người tốt đẹp gì, nhưng tôi chịu trách nhiệm với những gì mình nói ra. Nếu không tin thì cô có thể hỏi Tạ Tử Tu, xem anh ta có dám thừa nhận không”.

Nhan Miêu sững sờ một lát, vẫn không thể tin đây là sự thật: “Cậu hiểu nhầm rồi. Sao lại thế được chứ? Anh Tạ tổn thất nhiều lắm đó, có ai lại bán đứng mình chứ, chuyện này không hợp lý đâu...”

Chân mày Tạ Thiếu Duy càng cau chặt hơn, đỏ mặt phát cáu: “Hừ, nếu anh ta không làm như thế, có lẽ chúng ta đã ‘hẹn hò’ rồi”.

“Tôi đã nói với cô rồi, anh ta tìm đủ mọi cách để đoạt hết những thứ của tôi, từ nhỏ tới lớn, không có chuyện gì chúng tôi không đối nghịch với nhau. Cô không chịu gặp lại tôi, không biết anh ta đặc ý tới cỡ nào đâu, tổn thất chút đó có là gì”

“Lúc ấy tôi đã cảm thấy lạ rồi, sao tin tình báo có thể tới thuận lợi như thế. Hóa ra là tên khốn ấy đã đặt sẵn thông lộng để tôi đưa cổ vào. Tên tiểu nhân đề tiện này, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào”.

“Tôi mắc câu thì thôi, đã đánh cược thì phải nhận thua, nhưng anh ta dựa vào cái gì mà lợi dụng cô chứ?”.

Nhan Miêu im lặng rất lâu, cũng chỉ biết đáp: “Anh Tạ không thể đâu”.

Tạ Thiếu Duy bắt đầu bực mình: “Này, nếu tôi không có bằng chứng, cũng sẽ không tới đây nói với cô mấy chuyện này đâu, rốt cuộc là cô tin tưởng gì ở anh ta chứ?”.

Nhan Miêu miễn cưỡng đáp: “...Anh Tạ... đối xử rất tốt với tôi”.

Tạ Thiếu Duy nổi nóng: “Anh ta khiến cô thành kẻ đứng mũi chịu sào, cô còn đội ơn đội nghĩa anh ta, cô uống nhiều thuốc quá à? Anh ta phải thế nào cô mới thấy anh ta xấu hả?”.

Nhan Miêu đứng trong gió lạnh một lúc lâu tới khi cả người đều lạnh cóng mới nói: “Chuyện đã qua hết rồi. Trên thương trường khó tránh khỏi những chuyện như thế này, tôi cũng chẳng chịu tổn thất thực tế nào.”

Tạ Thiếu Duy nói: “Cô ngốc thật đấy. Anh ta có thể lợi dụng cô một lần thì có thể lợi dụng cô nhiều lần nữa, chỉ cần cô có giá trị, anh ta sẽ coi cô là công cụ, chuyện này mà cô còn không hiểu sao?”.

Nhan Miêu vào nhà rồi mà vẫn thấy tay chân mình lạnh ngắt, đành phải chà xát một lúc, rồi chui ngay vào chăn co người lại để lấy hơi ấm.

Tạ Thiếu Duy nói: “Anh ta dựa vào cái gì mà lợi dụng cô?”

có lẽ thứ anh ta dựa vào là liên minh giữa bọn họ, là cấp trên và cấp dưới rồi.

Cô hơi giận Tạ Tử Tu.

Anh ta không nên đùa giỡn với cô như thế. Dùng quyền lợi đồng minh, nhưng không có tình nghĩa đồng minh chút nào.

Nhưng cô còn giận bản thân mình hơn. Sự theo đuổi của Tạ Tử Tu hoàn toàn không đứng đắn, nếu cô từ chối thẳng thừng thì đã chẳng xảy ra chuyện gì.

thế nhưng cứ hoảng hốt sợ hãi tiếp nhận thái độ thân mật bất ngờ của Tạ Tử Tu, do dự ngập ngừng, lung lay không quyết, ngày nào cũng nghĩ này đoán nọ, những người quan tâm cô cũng đều lo lắng thay.

Phải, dù rất ngượng khi thừa nhận, nhưng thật ra bản thân cô cũng lén lút ôm nỗi chờ mong với lời tỏ tình không lý do này.

Chỉ là thứ chờ mong này cũng quá ngốc nghếch, quá xấu hổ.

Thời gian cô quen Tạ Tử Tu đã sớm biết anh ta là người như thế nào, biết rõ anh ta soi mói thành thói chủ nghĩa hoàn mỹ, cao không với tới... thế nên từ đó tới tận giờ cũng không dám có ý nghĩ không an phận.

Thế mà bị anh ta tùy tiện đùa giỡn chút thôi đã hoang tưởng bay bổng, chân không chạm đất. Cái gì mà lý trí, biết mình biết ta, tự lượng sức mình, chỉ bị hôn một cái liền biến mất sạch sẽ.

Bản thân cô cũng tự thấy rất xấu hổ, thế nên chỉ có thể gục mặt vào đầu gối.

Hôm sau đi làm, Nhan Miêu lấy lại tinh thần, cố gắng không để mất tâm quang vì thiếu ngủ ảnh hưởng tới tiêu chuẩn chuyên nghiệp của mình.

Tạ Tử Tu đón cốc cafe cô đưa tới, nhìn cô: “Tối qua ngủ không ngon à?”

“Vâng, thời tiết không tốt lắm”.

Tạ Tử Tu cười: “Tôi cũng ngủ không ngon”.

“Dạ”.

“Muốn biết tại sao không?”.

Nếu dám nói mấy câu treu ghẹo buồn nôn như “vì nhớ’ em tối nổi không ngủ được”, cô sẽ quăng cả cốc cafe vào mặt anh ta.

May mà Tạ Tử Tu không tiếp tục câu chuyện nữa, chỉ nheo mắt lại nói: “ừm, sao hôm nay em lại mặc bộ này?”.

Bộ vest quần dài kiểu cũ của cô lại lung linh xuất hiện.

“Bộ này rất hợp với quy định”

Tạ Tử Tu một tay chống cằm, “ờ” một câu như đang suy nghĩ.

Trước đây cô vẫn để ý hình tượng của mình trong mắt Tạ Tử Tu, dù keo kiệt cũng muốn cố gắng ăn mặc đẹp một chút, có khi phối đồ không hợp lắm là cả ngày thấp thỏm không yên.

Giờ cô chẳng thêm để tâm. Cứ mặc mấy bộ màu mè kiểu dáng từ thời Nhan ma ma để chọc mù mắt anh ta là được rồi.

“Nếu anh Tạ thấy không vừa lòng, có thể bỏ đi phần phí trang phục, hoặc đổi thư kí khác”.

Tạ Tử Tu nghe vậy thì nhướn mày lên, cười nói: “Thư kí Nhan, em nặng lời rồi, tôi không có ý kiến gì, thế này cũng rất đẹp”.

Gã này đúng là đã quen ba hoa chích chòe.

Tạ Tử Tu lại mỉm cười: “Em mặc gì cũng rất đẹp”.

“...”

Để mấy lời ngọt ngào này cho đối tượng khác đi. Đi chung với cái mặt của anh ta, cô gái nào mà chẳng cam tâm để anh ta lợi dụng chứ.

“Đúng rồi”, Tạ Tử Tu đột nhiên nói, “Hôm nay có thể tan làm sớm một chút, tôi đưa em tới chỗ này hay lắm”

Nhan Miêu rót cho anh cốc cafe: “Không cần đâu”.

Anh ta nhướn mày: “Hả?”.

“Chúng ta đừng như thế nữa, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu nhìn cô, im lặng một lát rồi cười nói: “Cái gì?”.

“Thật đấy, tôi thấy không hợp”.

Tạ Tử Tu vẫn nhìn cô, gương mặt vẫn không lộ ra hỉ nộ ái ố, rốt cuộc cũng chỉ mỉm cười: “Sao lại nói thế?”.

“Chúng ta vốn dĩ không hợp. Bản thân anh cũng biết. Anh biết rõ điều này hơn tôi”.

Tạ Tử Tu cười khê: “Hình như trước đây thái độ của em đâu như thế này”.

“Giờ tôi nghĩ rõ ràng rồi, tôi làm thư kí cho anh thôi là được rồi”.

Tạ Tử Tu đặt một tay lên bàn, đầu ngón tay gõ lên mặt bàn một lát, như cười như không, rồi cười nói: “Lý do ở đây là gì, để tôi đoán một chút nhé”.

“Tạ Thiếu Duy, Nhan Tử Thanh, hay là cả hai?”.

Nhan Miêu thẳng thắn đáp: “Cả hai”.

Lần này Tạ Tử Tu càng nhướn cao chân mày hơn, mãi không nói gì, nhưng cuối cùng vẫn rất quân tử, chỉ cười cười, nói: “Thế không sao, em ra ngoài đi”

Lần này hết giờ làm việc, Nhan Miêu không dùng phúc lợi nhân viên đi nhờ xe của cấp trên nữa, mà có lẽ từ nay về sau sẽ không thể đi nhờ xe được nữa.

Khỏi cần nói, lần này cô chắc chắn đã đắc tội nặng với Tạ Tử Tu rồi, mà Tạ Tử Tu có tiến hành đả kích báo thù cô hay không, cô vẫn không thấy sợ thật.

Muốn kiếm có trừ tiền lương của cô, không có cửa đâu.

Còn chưa ra tới cửa công ty đã thấy chiếc xe thể thao quen mắt đậu ở bên kia đường. Cậu chàng đang đút tay vào túi quần đứng dựa vào cửa xe hôm nay ăn mặc rất đứng đắn, áo T-shirt quần jean chỉnh tề, nhưng dù có chỉnh tề tới mức nào cũng hoàn toàn không thể tạo được hình tượng “thanh niên tốt”.

Nhan Miêu nghĩ một lát, vẫn đi tới đánh tiếng chào hỏi: “tới tìm tôi hả?”.

“Ừ”.

“có chuyện gì à?”.

Tạ Thiếu Duy hơi mất tự nhiên, nhúu mày nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi. Tôi đói lắm rồi”.

“Chuyện này...”

Với hoàn cảnh của hai người bọn họ mà nói, nếu cứ cùng đi ăn tối mập mập mờ mờ như thế, không tránh khỏi quá ám muội.

Tạ Thiếu Duy liếc nhìn sau lưng cô một cái, rồi nói: “Tạ Tử Tu tới kìa”.

Câu này còn có tác dụng hơn “sói tới rồi”, Nhan Miêu lập tức mở cửa xe ra, chui tọt vào ngồi không hề đắn đo.

Tạ Thiếu Duy khởi động xe, vừa nhấn mạnh chân ga vừa làm bộ mặt bướng bỉnh như trẻ con, bỏ tên kẻ thù chung của bọn họ lại xa tít tắp: “Tạ Tử Tu chắc phải tức chết mất”.

Tuy làm cấp trên của mình tức chết thực sự là đại nghịch bất đạo, nhưng Nhan Miêu cảm thấy, người như Tạ Tử Tu ít nhiều cũng nên trải nghiệm chuyện “không thuận lợi” và “không được vừa lòng” một chút, có vậy thế giới này mới có thể coi là công bằng.

Hai người tới Tự Phúc Lâu Nhan Miêu thích nhất, Tạ Thiếu Duy tới thẳng chỗ đại sảnh chọn hải sản, cậu ta rất giống Tạ Tử Tu, đặc biệt là khuôn mặt, chẳng qua trên mặt lúc nào cũng mang vẻ bực bội bất mãn mà thôi.

Bị cậu ta nhăn nhó soi mói hết lượt như thế, nếu hải sản mà có lòng tự trọng chắc cũng xấu hổ chết mất.

Tạ Thiếu Duy cau mày nói với cậu nhóc đang khua khua kẹp thức ăn đằng sau tấm kính: “Cái gì đây, của nhỏ thế này thì bảo người ta ăn kiểu gì hả?”.

Nếu thế này mà gọi là nhỏ, thì thứ của bình thường cô ăn là mi ni à?

Cái tính tự cao tự đại này, thực sự không hổ là anh em ruột với Tạ Tử Tu.

Miền cưỡng xem như chọn xong món, vì gần như món nào Tạ Thiếu Duy cũng có ý kiến nên phải gọi một đồng món lên để đề phòng.

Hai người ngồi đối diện nhau, cách một bàn đầy thức ăn, không nói thì hình như kỳ cục quá, nhưng nếu tìm một chủ đề mà nói thì hình như còn kỳ cục hơn.

Hai mặt nhìn nhau mất mười mấy giây, Tạ Thiếu Duy mặt đỏ bừng, im lặng bóc một con cua.

“...”

Cũng đâu cần bóc tới độ ác ôn dữ dằn như thế chứ.

Nhan Miêu còn đang tính xem nên hạ đĩa ở chỗ nào trước thì miếng thịt cua thơm ngon đã được đặt vào trong chiếc đĩa trước mặt cô.

“A ”

Tạ Thiếu Duy chỉ nói gọn lọn: “Cô ăn đi”.

Nhan Miêu nhìn gương mặt trẻ trung, thẳng thắn của cậu ta, đột nhiên có cảm giác kì diệu vượt qua cả sự ngưỡng ngùng.

“Tạ Thiếu Duy...”.

Cậu thanh niên ngược mắt lên: “Hả?”.

“Tôi thấy chúng ta không hợp làm người yêu của nhau đâu”.

“...”

Dù trực tiếp nói ra như thế, nhờ may Tạ Thiếu Duy quăng trả một câu “cô nghĩ nhiều quá rồi” thì cô lại biến thành kẻ tự mình đa tình. Nhưng cô thà mất mặt cũng không muốn giống Tạ Tử Tu lợi dụng người khác để làm vũ khí, làm tổn thương người có tình cảm với mình.

Quả nhiên Tạ Thiếu Duy nghe vậy thì chân mày lập tức nhăn tít lại, giận dữ nói: “Này, chuyện hợp hay không hợp ấy phải tìm hiểu rồi mới biết được chứ”.

“Nhưng vấn đề là, dù chúng ta có hợp với nhau cỡ nào cũng vô dụng thôi. Tôi từng nghe nói, người họ Tạ các cậu đều phải kết hôn với người giàu có”.

“Nếu ở bên tôi, cậu có thể chịu được áp lực từ gia đình cậu không?”.

“...”

“Nếu làm trái ý bố cậu, sẽ có chỗ khó xử đúng không?”.

Câu hỏi này quá trực tiếp, hiển nhiên vượt qua cả suy nghĩ của Tạ Thiếu Duy, chân mày Tạ Thiếu Duy càng nhíu chặt, phần nộ cần môi, mặt dần đỏ lên.

Bản thân Nhan Miêu cũng thấy rất xấu hổ, làm con gái, nói ra những câu như vậy thật sự đã quá thoảng rồi.

Nếu lấy luôn việc kết hôn làm tiền đề thì phần lớn những chuyện tình làm gì có chỗ đáng yêu. Đối diện với hiện thực, gần như không có chỗ cho sự lãng mạn.

Chẳng qua Tạ Thiếu Duy còn nhỏ hơn Nhan Miêu một tuổi, cô có ý thức của người làm chị, muốn nhắc nhở cậu ta những vấn đề thực tế mà đùa nhóc như cậu ta không hề để tâm tới.

Được một lúc lâu, Tạ Thiếu Duy mới nói: “Nếu tôi không phải là người nhà họ Tạ, tôi sẽ lấy cô”.

“...”

“Thật đấy”.

Nhan Miêu rất muốn đưa tay xoa mái tóc bướng bỉnh không chịu ép xuống của cậu ta một cái: “Cảm ơn cậu”

Người như cậu ta, dù không đáng yêu cũng không ngọt ngào, nhưng vẫn đáng được khen ngợi và cảm ơn chân thành.

Hai người ngồi đối diện nhau, cảm giác xua tan được mây mờ thật tốt, tuy vẫn có chút ngượng ngùng nhưng Nhan Miêu thấy mình nhẹ nhõm đi nhiều.

Tạ Thiếu Duy lại buồn phiền một lúc, rồi nói: “Cùng ăn cơm với thân phận bạn bè vẫn được đúng không”.

“Ừ”.

“nói rồi đấy nhé, dù chúng ta không hẹn hò, cũng phải gặp nhau nhiều lên, giúp tôi chọc tên Tạ Tử Tu kia một chút, để tôi đỡ tức”.

“...”

Tạ Thiếu Duy bắt đầu bực bội: “Này, cô vừa mới đá tôi đấy. Yêu cầu này không quá đáng chứ?”.

Tuy không có nghĩa khí lắm với “đồng minh”, càng không muốn ăn cây táo rào cây sung, nhưng Nhan Miêu vẫn thấy chuyện này rất hả giận, rất hợp lòng người: “Vô tư đi!”.

Thế nên Nhan Miêu lại trở thành đề tài trong công ty một lần nữa.

Ngày nào Tạ Thiếu Duy cũng đưa cô tới công ty đúng giờ, hết giờ làm việc lại tới cửa công ty đón cô, mưa gió chẳng từ. Cậu ta tạm thời thu lại tật xấu hằm hè hùng hổ, bắt đầu ân cần chăm sóc, làm như thật vậy.

Nhất là một hôm gặp Tạ Tử Tu, Tạ Thiếu Duy lại càng ra sức thể hiện, trở công phu diễn trò tới mười trên mười, kiên quyết cởi áo vest khoác cho Nhan Miêu bằng được.

Nhan Miêu mỉm cười ứng phó, rít lên khe khẽ qua kẽ răng: “Cậu muốn tôi chết nóng hả?”. Trời nóng hằm hập thế này cơ mà!

Khoác “tấm áo tình yêu”, Nhan Miêu mồ hôi ròng ròng bước vào thang máy, Tạ Tử Tu đứng bên cạnh cô, cười nói: “Thư kí Nhan, em không nóng à?”.

18. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 2

Nhan Miêu nhể nhại mồ hôi nở nụ cười vô cùng hạnh phúc: “Sao mà nóng được ạ? Rất ấm áp”.

Tạ Tử Tu nhướn mày, hình như định nói gì nhưng thang máy đã tới nơi, cửa mở ra, các phòng làm việc bên ngoài đã bắt đầu ồn ào, anh ta cũng chỉ mỉm cười, bước ra ngoài trước.

Cuối cùng thì Nhan Miêu cũng có thể thoát khỏi chiếc áo vest chết người kia, vội vàng phẩy gió át, đồng nghiệp chào hỏi cô: “Hôm nay cậu hai nhà họ Tạ lại đưa cô tới

“Ừ”.

Lúc đầu mọi người còn lén lút bàn tán sau lưng cô, rồi lòng hiếu kỳ cũng dần không được thỏa mãn, thấy cô cũng không để tâm, bèn thẳng thắn tới buôn chuyện công khai.

“Oa...”.

“Tình cảm hai người bền vững thật đấy”.

“Tạ Thiếu Duy ương bướng, ngang ngạnh như thế, cô quản kiểu gì mà cậu ta ngoan ngoãn nghe lời thế nhỉ?”.

Nhan Miêu khiêm tốn: “Cũng đâu có gì”.

Có mà cô giúp cậu ta, khiến cậu ta có thể nở mặt nở mày trước mặt Tạ Tử Tu thì có. Nếu Tạ Thiếu Duy dám dở tính dở nết, cô sẽ thẳng tay đánh cậu ta không kiêng nể gì sắt.

Tới khi Nhan Miêu đưa giấy tờ vào để Tạ Tử Tu kí tên, tiện thể xác nhận lại chuyến bay và Visa cho chuyến công tác mấy ngày sau với anh ta, Tạ Tử Tu cũng chẳng tỏ thái độ, vẫn như bình thường, sau khi kí tên vào giấy tờ mới nói: “Chuyện về Tạ Thiếu Duy, tôi nhớ trước đây chúng ta đã từng giao hẹn, em thay đổi ý định rồi à?”.

“Vâng ạ”.

Về mặt Tạ Tử Tu như đã sẵn sàng nghe giải thích: “Sao thế?”.

Nhan Miêu đáp: “Lúc ấy là để tránh nghi ngờ, nhưng sau tôi nghĩ, chuyện tiết lộ tin tức của công ty tôi quả thực không làm, thế nên có nghi ngờ gì mà tránh chứ. Cây ngay không sợ chết đứng. Phải không, anh Tạ?”.

“...”

“Anh Tạ, nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài”.

Tạ Tử Tu mỉm cười: “Không có gì. Tôi chỉ muốn nhắc em một tiếng, Tạ Thiếu Duy không thể có kết quả gì với em”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Dù sao nó cũng không cưới em đâu. Em đừng ôm hy vọng nữa”.

“...”

“Ở nhà họ Tạ, cưới một người bình dân như em đồng nghĩa với việc bị mất tất cả viện trợ về kinh tế từ bố tôi, em thấy dựa vào sức quyến rũ của em mà đủ khiến nó đi tới bước ấy sao?”.

Nhan Miêu không khỏi hít một hơi lạnh, nếu cô thật sự “hẹn hò” với Tạ Thiếu Duy thì sức sát thương của câu nói này không phải tầm thường rồi.

May mà giờ cô và Tạ Thiếu Duy là một phe liên minh kiểu khác, Nhan Miêu bèn ưỡn ngực lên, đáp lại bằng tư thế tình yêu đậm sâu không hề hối hận: “Tôi không quan tâm”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Hả?”.

“Hưởng thụ quá trình là được rồi, không kết quả cũng chẳng quan trọng gì”.

“...”

Nhìn về mặt phức tạp của anh ta, Nhan Miêu lại tiếp tục bồi thêm: “Tôi cũng thích anh trai bao nhiêu năm như vậy, không phải cũng không có kết quả giống thế sao?”. Càng nói càng không thể tin nổi.

Tạ Tử Tu liền cười: “Thư ký Nhan lạc quan thật đấy. Hóa ra là tôi nghĩ nhiều”.

Hôm ấy Nhan Tử Thanh ghé qua thăm cô. Khoảng thời gian này anh rất bận, người gầy đi một chút nhưng tinh thần lại rất tốt, gương mặt tràn đầy sức sống, nhìn ra được ngay là người đàn ông đang chìm trong hạnh phúc.

“Lần trước đi công tác mua được hai gói mực khô, hầm canh ngon lắm, lúc rảnh em nấu ít canh mà ăn.

Bột collagen(33) với viên sủi này anh không rõ lắm, Duy Duy bảo con gái uống rất tốt, mua cho em một ít”.

Nhan Tử Thanh lôi từng thứ mang sang đưa cho em gái, cuối cùng còn một chiếc hộp to: “Chiếc váy này Duy Duy chọn cho em đây”.

Nhan Miêu có chút bất ngờ: “Chị ấy tặng váy cho em à?”.

Chuyện này cảm động quá rồi đấy.

Bên trong chiếc hộp là một chiếc váy dạ hội hở vai hiệu Chloe(34), đường cắt đơn giản mà tinh tế, chất lụa organza màu hồng nhạt dưới ánh đèn mang vẻ đẹp sang trọng mà huyền ảo.

Nhan Tử Thanh cười: “có thích không?”.

“Đẹp quá...” Nhan Miêu cẩn thận vuốt ve mép váy, “Nhưng mà em không có dịp mặc rồi”.

“có chứ”, Nhan Tử Thanh nói, “Anh, sắp kết hôn với Duy Duy”.

“...”

Người đàn ông dù núi Thái Sơn có sập cũng không đổi sắc mặt như anh, vậy mà khi nói câu ấy giọng lại run rẩy.

Dù đây là chuyện đương nhiên phải tới, nhưng khi nghe thấy Nhan Miêu vẫn không tránh khỏi cảm giác kinh ngạc “thật thế sao”, dường như có thứ gì đó mơ hồ không rõ ràng, lại đột nhiên thành hình chân thực.

Nhan Tử Thanh nói “sắp kết hôn rồi” trông hạnh phúc như thế, dường như có đem cả thế giới tới đổi với anh, anh cũng không chịu.

Thế nên Nhan Miêu thành tâm thành ý đáp: “Chúc mừng anh”.

Nhan Tử Thanh bật cười có chút ngượng ngùng: “Cảm ơn em”.

Hai anh em cùng ở nhà ăn bữa cơm gia đình đơn giản, Nhan Miêu bắt tay nấu cơm, Nhan Tử Thanh cũng xắn tay áo lên giúp cô rửa rau, Nhan Miêu liếc mắt thấy đủ loại dấu vết kỳ lạ trên cánh tay anh trai.

“Anh?”.

“Sao thế?”.

“Cái này...” Nhan Miêu tròn mắt nhìn cái dấu đều tăm tắp kia, “Cái này là Đồ Duy Duy cắn đúng không?”.

Tình trạng răng miệng tốt thật đấy.

Nhan Tử Thanh rất thẳng thắn: “ừ”.

Thái độ như đã thành quen, không thèm để tâm này của anh khiến Nhan Miêu nhất thời kinh ngạc: “Chắc Đồ Duy Duy không thường xuyên làm thế này với anh chứ?”.

Nhan Tử Thanh cười đáp: “Thường mà”.

Nhan Miêu càng kinh ngạc hơn: “Chẳng lẽ.. chị ta ở nhà vẫn bạo hành anh thế à?”.

Nhan Tử Thanh bật cười: “Làm gì mà nghiêm trọng thế. Cô ấy thích cào cắn người thế đấy, không sao đâu”.

“Sao lại không sao được, không sao thì việc gì anh chịu để chị ấy đánh hả?”.

Nhan Tử Thanh không để tâm thật: “Sức cô ấy chả được bao, có làm gì được anh đâu nào. Thực ra anh vẫn rất thích cô ấy xấu tính như thế”.

“...”

Người này bị nuôi thành tên cuồng bị ngược đãi rồi sao?

“Tối qua chơi điện tử, bất đồng quan điểm, cô ấy còn đè anh lên giường, ngồi trên lưng anh đánh ột trận nữa”, trông Nhan Tử Thanh như đang nhớ lại chuyện gì đẹp đẽ lắm vậy, “Tính tình cô ấy thế đấy, rất đáng yêu”

có cần bị cải tạo tới nỗi biến thái thế không.

Nhan Miêu cẩn thận hỏi: “Anh chắc chắn mình vẫn ổn chứ?”.

Nhan Tử Thanh cười: “Em đừng lo lắng, cô ấy thích anh mới hành hạ anh như thế”.

Đây là cảnh giới cao nhất của việc tự an ủi mình sao?

“Thực ra Duy Duy rất bảo vệ anh. Từ trước tới nay cô ấy chưa từng làm chuyện quá đáng, nói ví dụ nhé, dù có cãi nhau to thế nào, cô ấy cũng chỉ lấy gối đánh anh thôi. có chừng mực thế mà”.

“Mà cũng chỉ có mình cô ấy mới có thể đánh anh thôi. Nếu thật sự có người khác giở trò với anh, cô ấy là người đầu tiên không chịu”.

“...”

“Tình cảm chính là những chuyện nhỏ nhặt thế đấy, không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Đâu phải cứ nói lời ngọt ngào mới là yêu, cũng không phải cứ bắt nạt chọc ghẹo nhau thì không tính là yêu được”.

Nhan Miêu không khỏi nghi ngờ: “Bắt nạt chọc ghẹo nhau thì có liên quan gì tới tình yêu chứ”.

Chẳng lẽ cô bị Tạ Tử Tu dẫn dắt tới cả trăm lần thì có thể nói là Tạ Tử Tu yêu cô sao?

Nhan Tử Thanh rất kiên nhẫn: “có những người như thế. Càng yêu thì càng muốn bắt nạt, không thì tình cảm trong lòng của cô ấy không thể nào bộc lộ ra được. Đây cũng là một cách thể hiện tình yêu”.

Nhan Miêu nhìn anh chăm chú hồi lâu: “...Không phải anh tự tìm niềm vui trong nỗi khổ thật đấy chứ?”.

Nhan Tử Thanh cười lớn, xoa đầu cô: “Chờ khi nào em gặp được, em sẽ hiểu thôi”.

Cô không cần.

Dù có ra sao, bản thân Nhan Tử Thanh vẫn tự cảm thấy hạnh phúc là điều viên mãn tốt đẹp nhất rồi. Chuyện tình yêu như người uống nước, nóng lạnh tự mình biết, Nhan Miêu không hiểu thứ logic đánh qua cãi lại giữa hai người ấy, thế nhưng mục tiêu trước mắt là một lễ cưới long trọng hoàn mỹ.

Giờ làm việc, Nhan Miêu kích loạn xạ hết cái này tới cái kia trên trang web, tham khảo mấy cách tổ chức đám cưới giúp Nhan Tử Thanh.

Nhìn sao thì đám cưới cũng là chuyện tốn kém tiền của, người sắp làm cô dâu chú rể mệt mỏi bao nhiêu.

Đang chống cằm nghiên cứu, đột nhiên thấy một bóng người cao lớn lướt ngang qua trước mặt mình, tim Nhan Miêu đánh “thịch” một cái mà chẳng hiểu tại sao.

Tạ Tử Tu đã đi qua chỗ cô, nhưng rồi lại quay về, gọi: “Thư kí Nhan”.

“Vâng...”.

“Em sẽ đi dự đám cưới chứ?”.

“...”

Quả nhiên là anh ta cũng biết.

Không phải tới lúc này rồi mà anh ta vẫn muốn nhúng tay vào chứ?

Tạ Tử Tu mỉm cười: “tới lúc đấy chúng ta cùng đi nhé”.

“Tôi sẽ chuẩn bị quà cưới”.

Cô thực sự không biết rốt cuộc Tạ Tử Tu đang tính làm gì, lúc nào anh ta cũng như thế, thản nhiên ung dung, như cười như không, bộ mặt có chút tùy tiện lại gian tà, chẳng ai biết được trong lòng anh ta đang nghĩ gì, lời anh ta có ý gì.

Gã này cũng không phải không dám quấy rối ở ngay lễ cưới.

Nhan Miêu đáp: “Xin lỗi, tôi đã hẹn đi cùng với Tạ Thiếu Duy rồi”

Nụ cười của Tạ Tử Tu héo đi, nhướn cao chân mày theo thói quen: “Thế à?”.

“Vâng, tối nay tôi còn phải đi chọn lễ phục cho cậu ấy nữa”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, lại mỉm cười: “Vậy thì chúc hai người vui vẻ”.

đêm tổ chức tiệc cưới, Nhan Miêu mặc bộ váy Đỗ Duy Duy tặng, chiếc váy rất vừa vặn, ôm lấy thắt lưng thon nhỏ của cô như nụ hoa chớm nở, để lộ đôi vai trần mỏng manh và tay chân mảnh khảnh, màu hồng nhạt làm tôn thêm nước da trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh buông dài, trông Nhan Miêu như con búp bê Trung Quốc bày bán trong cửa hàng đồ gốm.

Nhan Miêu nhìn vào gương, cũng không khỏi nghĩ thầm, phúc lợi ời.

Đây chắc hẳn là món quà đầu tiên Đỗ Duy Duy tặng cho cô, khéo có khi là món quà duy nhất không mang tính đùa giỡn, thực sự là đáng quý vô cùng.

Đúng là người sắp kết hôn, làm nhiều việc thiện.

Tạ Thiếu Duy tới đón cô như thường lệ, thực hiện chút trách nhiệm của “bạn trai”, đứng dựa vào xe đợi cô ở dưới nhà. Khi Nhan Miêu đi từ trên nhà xuống, dù ánh sáng không đủ nhưng vẫn có thể thấy chân mày cậu ta đang nhăn lại một cách rõ ràng.

“Sao thế?”.

“Cô thế này không hay đâu”.

“Hả?”.

“Cô muốn đẹp hơn cô dâu à?”.

“... Cậu nghĩ nhiều quá rồi, sao có thể thế được.”

Chuyện ganh đua với Đỗ Duy Duy không nằm trong kế hoạch sống của cô, Đỗ Duy Duy một nhát giết chết cô là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Nhất định là thế”.

“Tới khi đến đó, cậu sẽ biết tôi an toàn tới cỡ nào”.

Tạ Thiếu Duy kiên trì: “Không đâu, cô nhất định là người đẹp nhất”.

“...”

Tính cổ chấp trẻ con này khiến Nhan Miêu cũng thấy ngượng ngùng, thế là kéo mạnh cổ áo của Tạ Thiếu Duy, chỉnh lại quần áo cho cậu ta: “Cậu ăn mặc chỉnh tề một chút thì chết à?”.

Cậu chàng cau kinh đáp: “Tôi không chỉnh tề chỗ nào chứ?”.

Nhan Miêu cố gắng cài lại nút áo cho cậu: “Cậu xem cái dáng như sắp đi tìm kẻ thù của mình đi, đây là lễ cưới của anh trai tôi đấy”.

Mặt cậu ta đỏ lên, cau mày lại: “Phiền chết đi được!”.

“Biểu hiện cho tốt, lát nữa sẽ mời cậu đi ăn. Nếu giở trò làm loạn gì thì coi chừng tôi đánh cậu đấy”.

Vào thời điểm này thì quả bom Tạ Thiếu Duy giấu từ lúc nào cũng có thể nổ tung này còn an toàn hơn Tạ Tử Tu nhiều, ít ra cậu ta còn vui mừng khi Đỗ Duy Duy kết hôn với người khác, còn thành tâm chọn quà cưới nữa.

Nhan Tử Thanh tổ chức đám cưới ở thành phố T, rất nhiều khách khứa tới tham dự, náo nhiệt vô cùng, bởi ngoài danh tiếng của nhà họ Đỗ, các mối quan hệ của Nhan Tử Thanh cũng rất tốt.

Trời chiều ngả bóng hoàng hôn, những ngọn đèn trên bãi cỏ trong biệt thự được bật lên, lấp lánh những sắc màu ấm áp, bản diễn tấu của dàn nhạc càng dịu dàng tình tứ hơn, khi mà những đầu bếp bận rộn, mùi thơm của thức ăn nóng sốt cũng tỏa ra ngào ngạt.

Nhan Miêu đứng trong đám người, nhìn dáng người cao lớn trong bộ vest trắng và nụ cười có chút ngượng ngùng nhưng tràn ngập hạnh phúc của Nhan Tử Thanh.

Ai cũng nhận ra vẻ căng thẳng của anh khi trao nhẫn cưới cho Đỗ Duy Duy, sau đó là nụ hôn của hai người.

Đột nhiên Nhan Miêu không dám nhìn.

Vẻ hạnh phúc ấy của anh khiến người ta khó bề tưởng tượng nổi.

Khi cô dâu chú rể mở champagne, rót tràn tháp rượu, mọi người đều vỗ tay, Nhan Miêu cũng vỗ tới nỗi lòng bàn tay đỏ ửng cả lên, có đôi chút đau lòng, nhưng cũng

thấy thanh thản tới cực độ.

Giờ nghĩ lại, cái liên minh chia uyên rẽ thúy lúc ấy của cô ngốc nghếch và trẻ con biết bao nhiêu. Cô không muốn khiến Nhan Tử Thanh mất đi vẻ mặt này, nếu có thể, cô hy vọng người anh trai từ nhỏ cô đã ngưỡng mộ mãi được hạnh phúc như ngày hôm nay.

Tạ Thiếu Duy ở bên cạnh đột nhiên nắm lấy tay cô, đúng lúc ấy sau lưng cô có tiếng người nói: “Em đang nghĩ gì thế?”.

Nhan Miêu vội vàng quay đầu lại, đằng sau là người đàn ông cao lớn sắc mặt thanh nhiên, ăn mặc trang trọng, có ý rất tôn trọng lễ cưới này, đang mỉm cười nhìn cô.

Nổi đau đón như khúc nhạc dịu dàng tình tứ thoáng chốc đã ngừng bật, chế độ cảnh giác của Nhan Miêu “ding” một cái đã được bật lên.

“Anh Tạ”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, rồi lại mỉm cười: “Hôm nay em đẹp lắm”.

Tạ Thiếu Duy đứng bên lập tức trừng mắt nhìn Tạ Tử Tu.

Tạ Tử Tu không để tâm tới ánh mắt sục sôi chiến đấu ấy, chỉ mỉm cười ra hiệu cho Nhan Miêu: “Mượn em một lát nhé, tôi có chuyện phải nói với em”.

Nhan Miêu có chút lo sợ đi theo anh ta ra sau bụi đình hương. Trái với vẻ gầy yếu của cô, vẻ cao lớn của Tạ Tử Tu trong bộ vest tối màu có tính áp bức hơn nhiều, dường như chỉ cần một tay là có thể chế ngự được khí thế của cô.

Nhan Miêu đứng dưới tán cây long não sau bụi đình hương, ngẩng đầu chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt mình, đối phương cười: “Xem ra em và Tạ Thiếu Duy tiến triển khá tốt nhỉ”.

“À... cảm ơn anh”.

Tạ Thiếu Duy vừa mới nắm lấy tay cô, canh thời gian chuẩn thật đấy.

Tạ Tử Tu nhướn mày, vẻ mặt khó dò: “ô? Thế là, bây giờ em toàn tâm toàn ý yêu Tạ Thiếu Duy hả?”.

Nhan Miêu gật đầu hùng hồn: “Vâng”.

Giờ cô và Tạ Thiếu Duy coi như là liên minh mới, còn vị “đồng minh cũ” lật lọng này, để anh ta sang bên chơi một mình đi.

Tạ Tử Tu lại cười cười: “Em biết tôi rất không tán đồng mà”.

Cái điệu cười này của anh ta gần như được xem là dịu dàng, nhưng có thể khiến lưng người ta rịn mồ hôi chỉ trong chớp mắt. Nhan Miêu gom hết dũng khí: “Nhưng đây không phải chuyện anh có thể nhúng tay vào được, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu phì cười: “Cũng đúng, vậy em cứ đi nói thật với Nhan Tử Thanh đi”.

Cả người Nhan Miêu đều bị giật mạnh lại đằng sau: “Tại sao chứ?”.

Nhưng thái độ của Tạ Tử Tu vẫn nhã nhặn khách sáo: “Oán trách bao nhiêu năm thế rồi, cũng giấu anh ta làm nhiều chuyện như thế rồi, cũng nên nói thẳng một lần mới có thể chấm hết được chứ, không phải sao?”.

“... Tôi có kết thúc hay không thì có liên quan gì tới anh?”.

Tạ Tử Tu cười: “Em nói xem?”.

“...”

Tạ Tử Tu chạm lên cánh tay cô: “Đi thôi”.

Cả người Nhan Miêu căng lên, độ sức với anh ta: “Tôi không muốn”.

Tạ Tử Tu vẫn mỉm cười, nhưng lại tăng thêm sức như không để cô từ chối: “Hoặc chấm dứt với Tạ Thiếu Duy ở đây, hoặc nói thật cho Nhan Tử Thanh biết, em chọn một cái đi”

Hoặc để cô làm tổn thương Tạ Thiếu Duy, hoặc để cô dă kích Nhan Tử Thanh, có là cách nào thì anh ta vẫn không lãng phí giá trị lợi dụng của cô thật.

Nhan Miêu giãy giụa kịch liệt, dù thế nào cô cũng không muốn để Nhan Tử Thanh phải xấu hổ ở nơi đây, trở thành thủ phạm phá hoại đám cưới tuyệt vời này. Mà sức Tạ Tử Tu lại mạnh tới đáng sợ, chỉ túm lấy thôi đã gần như ôm trọn được cô.

“Này, anh đang làm gì thế?!” Giọng nói giận dữ không hề che giấu của Tạ Thiếu Duy vang lên.

Đỗ Duy Duy vừa đổi lễ phục vội vàng chạy tới cũng nhú mào, kêu một tiếng: “Oa, em nói này, không phải chứ, nhiều người thế này, chắc chắn...”.

Nhan Tử Thanh cùng lúc chạy đến, nhưng vì là chú rể không tiện vung nắm đấm, đành ngăn ở giữa, cố gắng đảm đương vai diễn người làm chủ một cách khách sáo: “Anh Tạ, xin anh đừng quần lấy em gái tôi nữa. Giờ nó đang quen với Tạ Thiếu Duy, anh cũng nên biết chừng mực một chút”.

Tạ Tử Tu vẫn bình tĩnh ung dung, chỉ cười nói: “Thư kí Nhan, em nói chuyện này thế nào đây?”.

Lúc này cô không thể đâm sau lưng Tạ Thiếu Duy, khiến cậu ta lại mất hết mặt mũi trước mặt Tạ Tử Tu lần nữa, ít nhất cậu ấy là một người bạn thật lòng của cô.

Tạ Tử Tu đợi hết mười mấy giây, rồi khẽ bật cười, nói: “Em, em nghiêm túc với chuyện này sao”.

Rồi Nhan Miêu nghe thấy Tạ Tử Tu cao giọng, nói: “Nhan Tử Thanh, anh không biết thật ra em gái anh vẫn luôn thích anh sao?”.

“Cô ấy đã yêu thầm anh hơn hai mươi năm rồi, thế mà anh không biết tí gì sao?”.

“...”

19. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 3

Nhan Miêu hoàn toàn không thể đối diện với gương mặt kinh ngạc của anh trai mình. Mà hai tay Tạ Tử Tu vẫn túm chặt lấy cô, khiến cô không thể động đậy, không thể tìm được nơi nào có thể giấu được cái tôi thảm hại trước ánh mắt của mọi người.

Cô thật sự hận Tạ Tử Tu tới chết.

Nỗi thất vọng chất chồng lớp lớp khiến nước mắt cô bắt đầu trào ra, còn hơn cả sự nhục nhã và căm phẫn.

Tạ Tử Tu là người có mục đích rõ ràng, không từ thủ đoạn. Anh ta vốn chẳng quan tâm tình nghĩa khỉ gù, cũng không để ý tới bất cứ ai. Khi không thể thỏa hiệp được, tất cả những điều cô làm vì anh ta, những chuyện bọn họ cùng trải qua, đều chẳng là gì với Tạ Tử Tu.

Sao cô lại thích một người không có trái tim như thế được?

“Lần này anh đã vừa lòng rồi chứ?”.

Tạ Tử Tu im lặng lái xe đi theo cô, đi được một đoạn mới nói: “Lên xe đi”

Nhan Miêu không phản ứng, vẫn đi về phía trước, lúc cô vùng chạy ra khỏi lề cưỡi còn bị rơi một chiếc giày, thế nên đứt khoát xước thằng chiếc còn lại trên tay, nén đau đi chân trần trên đường.

Một bên là đường dành cho xe chạy, bên kia là bức tường vừa cao vừa dài lộ vẻ u ám lạnh lẽo trong đêm tối của biệt thự tư nhân, trên con đường dài chỉ có ánh sáng từ những ngọn đèn đường duy nhất.

Tạ Tử Tu xuống nước: “Xin lỗi em”.

Lời xin lỗi rẻ mạt thật đấy.

Trước đây cô toàn tâm toàn ý muốn làm một cấp dưới giỏi, một đồng minh tốt của Tạ Tử Tu, còn anh ta đã làm gì với những chuyện cô đã làm?

Vậy mà từ trước tới nay cô vẫn nhẫn nhịn bỏ qua sự bất công ấy của anh ta, thật sự là chịu đựng vì miếng cơm manh áo, hay vì cái gọi là nghĩa khí liên minh kia?

“Tôi thừa nhận, là tôi ích kỉ”.

Nhan Miêu căn bản không nhìn anh ta, chỉ ngẩng cao đầu, nén nước mắt tiếp tục bước đi.

Cuối cùng người đàn ông dừng xe lại, giật mở cửa xe, dứt khoát xuống xe. Khi anh ta sải bước tới trước mặt cô, ngay cả Nhan Miêu cũng phải khựng lại một chút, bước giật lùi ra khỏi cái bóng của anh ta.

“Anh còn muốn thế nào?”.

Tạ Tử Tu vẫn im lặng, chỉ vươn tay ra nhẹ nhàng bắt lấy cô. Sức của anh ta mạnh tới nỗi quả thực khiến người ta khó lòng tưởng tượng nổi, đừng nói giãy giụa, chỉ động đây thôi cô cũng không thể.

Sau lưng là bức tường, trước mặt là lồng ngực rắn chắc của anh ta, Nhan Miêu bị kẹp ở giữa thấy khó thở.

“Anh...”

Tạ Tử Tu cúi đầu xuống, chặn đôi môi cô lại, không để cô trốn tránh.

Nhan Miêu bị anh ta tách mở hàm răng ra mà không hề có sức chống cự, nụ hôn sâu như muốn xâm chiếm khiến người ta hoảng hốt, hành động không rõ là khiêu khích hay áp bức này mạnh mẽ quá mức, khiến cô không thể kêu thành tiếng.

Trong sự cố gắng chống cự vô ích của Nhan Miêu, Tạ Tử Tu ôm siết lấy cô gần như chẳng chút khó khăn, ép cô lên tường hôn ngấu nghiến.

Trong lồng ngực rắn chắc mà mạnh mẽ đó, tới thời gian để thở dốc cũng không có, vấy tóc hỗn loạn, dường như tay chân không còn nghe theo mình nữa, Nhan Miêu đột

nhiên cảm giác được nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Khi nụ hôn tạm ngừng lại, đôi môi của đối phương hãy còn dán lên môi cô, Nhan Miêu thở hổn hển, khê run rẩy, cảm nhận hơi thở ẩm áp của anh lướt trên khuôn mặt mình.

“Nhan Miêu, tôi...”.

Nhan Miêu dồn hết tất cả sức lực, giáng cho anh ta một cái tát.

Bốn bề lặng ngắt gần như kỳ cục. Không ai nói gì, cũng không ai cử động.

Trong bầu không khí ngột ngạt, Nhan Miêu chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch.

Cô đã tát Tạ Tử Tu.

Cô đoán có lẽ cả đời này Tạ Tử Tu chưa từng chịu bị đánh, chứ đừng nói một cái bạt tai mạnh như thế.

Dấu tay màu đỏ nhanh chóng hiện lên trên làn da trắng càng trở nên rõ ràng quá mức. Thứ này không hợp, cũng không nên xuất hiện trên mặt anh ta. Và thế là cô bắt đầu hối hận.

Cái tát này dường như rút hết dũng khí và sự tức giận của cô, gió đêm lạnh ngắt, trong thoáng chốc, cô chỉ thấy có chút sợ hãi thoáng qua và bối rối.

Nhan Miêu dựa lưng vào tường, ngừng thở nhìn người đàn ông trước mặt, Tạ Tử Tu cũng cúi đầu, như đang nhìn cô.

Nhan Miêu muốn tìm được dấu hiệu anh ta bắt đầu nổi giận. Thế nhưng trong ánh sáng ảm đạm của đèn đường, tới nét mặt của đối phương cũng trở nên mơ hồ.

Hai bên giằng co nhau một lúc lâu, Tạ Tử Tu đột nhiên cử động, vươn tay về phía cô.

Nhan Miêu giật mình, lập tức nhắm mắt lại rồi lùi lại sau theo phản xạ tự nhiên.

Thế nhưng bàn tay ấy dừng lại bên gương mặt cô một lát, chỉ vén gọn lại tóc ra sau tai cho cô, động tác thực sự nhẹ nhàng, rồi thu tay lại ngay.

“Xin lỗi”.

“ ... ”

Giọng nói của đối phương vẫn khiến người ta không nghe ra được hỉ nộ ái ố, vẫn nhẹ nhàng, lịch sự như trước đây.

“Lần này là tôi sai, em đừng để tâm”.

“ ... ”

Nhan Miêu có cảm giác như mình dùng hết sức, biết sau này sẽ rất đau, nhưng kết quả lại là cảm giác hụt hẫng như khi dẫm vào bông. Mà Tạ Tử Tu không chờ tới khi cô tỉnh trí lại, đã quay người đi mất.

Dường như anh ta không hề đặt nặng chuyện cúi đầu nhận sai, cũng không để tâm tới cái tát mới cách đây vài phút.

Nhan Miêu nhìn bóng lưng quay đi của anh ta, không biết tại sao, đột nhiên thấy có chút hoảng hốt. Hành động của anh ta quá đột ngột, nhận thua cũng quá dễ dàng, chuyện này không hề giống Tạ Tử Tu chút nào.

Cuối cùng, cô không kiềm được mà gọi anh lại: “Tạ Tử Tu!”.

Người đàn ông không quay đầu, nhưng khựng lại một chút.

“Rốt cuộc anh làm sao thế hả?”.

Tạ Tử Tu chỉ quay lưng lại với cô, giơ tay lên vẫy vẫy. Như đang xin lỗi, lại như tạm biệt với cô. Rồi mở cửa xe ra, lái xe đi mất.

Nhan Miêu thấy mình không còn cách nào giữ lại công việc này được nữa rồi. Dù Tạ Tử Tu không ghi hận với cô, không tìm cơ hội trả thù cô, bản thân cô cũng không giải quyết được sự ngại ngùng này.

Xin lỗi cô, là Tạ Tử Tu đã nhận thua. Mà cô từ chức, là cô đã nhận thua.

Hôm ấy Nhan Miêu chân chừ những hơn một tiếng mới tới công ty.

Thực ra cô chỉ cần nhút nhát thêm một chút nữa thôi là hôm nay không dám đi làm thật.

Khi đang thận trọng tới văn phòng làm việc, đồng nghiệp đã chào hỏi cô: “Thư kí Nhan, cô cũng tới muộn à?”.

Nhan Miêu hơi bất ngờ: “Hả? Còn có người khác tới muộn nữa sao?”.

“Tối giờ mà anh Tạ còn chưa tới đây này”.

“ ... ”

Nhan Miêu lén lút liếc qua phòng làm việc của Tạ Tử Tu một cái, trong phòng không có ai thật.

Tuy là ông chủ, Tạ Tử Tu hoàn toàn không phải tới công ty đúng giờ, thế nhưng đã sắp tới giờ hẹn họp với người ta rồi mà cấp trên vẫn chưa thấy bóng đâu, mọi người không khỏi thì thầm bàn tán.

“Chẳng lẽ hôm nay anh Tạ không tới công ty?”.

“Lát nữa họp làm sao đây?”.

“Cả thư kí Nhan mà cũng không biết à?”.

“...”

“Thư kí Nhan, cô liên lạc với anh Tạ đi”.

Nhan Miêu bối rối: “Có lẽ anh ấy tạm thời có chút chuyện...”.

Đương từ chối thì bỗng nhiên thang máy bên ngoài vang lên tiếng rất khẽ, rồi dáng người cao lớn của Tạ Tử Tu cũng xuất hiện ở cửa.

“Chào buổi sáng”.

Trong phút chốc, cả phòng lặng ngắt như tờ, mọi người đều im lặng nhìn chăm chăm vào gương mặt cấp trên, có lẽ vì da quá mỏng, cũng quá trắng nên sau một đêm mà dấu tay in trên mặt Tạ Tử Tu không những không mờ đi, thậm chí còn hiện rõ hơn.

Dấu tay này thực sự không phù hợp với gương mặt của anh ta, cũng quá bắt mắt, thế nên ánh mắt của tất cả mọi người đều không tự chủ được mà dán lên trên khuôn mặt ấy.

Mà anh ta cũng ăn mặc chỉnh tề, bình tĩnh ung dung, không hề lưu tâm, thản nhiên vác theo dấu vết sỉ nhục như thể bước qua đám người trong những ánh mắt dõi theo.

“Thư kí Nhan, em mang tài liệu qua đây, bắt đầu họp đi”

Nhan Miêu nhất thời luống cuống: “Vâng ạ...”.

Hồn vía Nhan Miêu cứ như trên mây suốt buổi họp, tất cả mọi người, gồm cả cô, đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào Tạ Tử Tu, mà anh ta thì chẳng nhìn ai cả.

Đúng thế, người này từ trước tới nay vẫn tự tin tới kiêu ngạo như thế, không vì ánh mắt của người xung quanh mà mất tự nhiên, thậm chí cả nụ cười độc quyền trên gương mặt kia cũng không hề thay đổi. Một dấu tay vẫn không thể làm tổn hại đến tôn nghiêm của Tạ Tử Tu.

Mà nói thật ra, đó cũng là thứ Tạ Tử Tu đáng phải nhận, anh ta có lỗi trước, một cái bạt tai chẳng qua cũng là phản xạ đương nhiên mà thôi, tới anh ta cũng tự biết mình đuối lý, thế nên nhận sai ngay lúc ấy.

Nhưng giờ dấu tay ấy khiến Nhan Miêu áy náy, nó cứ hiển hiện sờ sờ ở ngay đấy, còn rõ rệt hơn, trầm trọng hơn tới qua, nhắc nhở rằng tới qua cô đã bắt kính cỡ nào, ra tay mạnh cỡ nào.

Cứ bỏ qua không nhắc tới lòng can đảm trước, trên thế giới này còn mấy người con gái lòng dạ sắt đá giáng cho Tạ Tử Tu một cái tát nhấn tâm chứ?

Nhan Miêu cực lực tự trách mình chịu đựng hết một tiếng họp hành dài đằng đẳng, cô thật sự thấy khổ sở thay cho Tạ Tử Tu trước những ánh mắt nhìn chòng chọc vào dấu tay.

Rõ ràng bản thân anh ta làm chuyện quá đáng trước, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy có lỗi tới độ này có lẽ cũng được coi là một loại tài nghệ đặc biệt của Tạ Tử Tu rồi.

Trên đường về phòng làm việc, Nhan Miêu còn nghe đám đồng nghiệp xì xào bàn luận về dấu tay trên mặt sếp: “Rốt cuộc là ai mà lại dám đánh anh Tạ nhỉ?”.

“Sao lại xuống tay được chứ?”

“Đánh chỗ nào cũng không thể đánh lên mặt chứ, thế không phải là phỉ của trời à?”.

“Quá đáng thật đấy!”.

“Nói coi, người đó còn sống không nhỉ?”.

“Đúng rồi, đắc tội với anh Tạ là đời héo ngay”.

“Hừ, đừng nói tới anh Tạ, chỉ cần để tôi biết là ai thôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho đứa ấy”.

Nhan Miêu bỗng chốc quay lại tâm trạng bị người người khinh ghét.

May mà trước đó cô đã chuẩn bị sẵn đơn nghỉ việc rồi, cũng coi như nhìn rõ thảm cảnh này trước, không thì áp lực của việc làm kẻ địch toàn dân thật sự không phải lớn bình thường đâu.

Tìm được cơ hội, Nhan Miêu lặng lẽ chui vào phòng làm việc của cấp trên. Tạ Tử Tu biết cô vào, nhưng vẫn tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình vi tính trước mặt, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì thế?”.

“Tôi tới xin nghỉ việc, anh Tạ”.

Cuối cùng Tạ Tử Tu cũng rời mắt khỏi màn hình vi tính, nhìn cô một lát như đang suy ngẫm. Nhưng hình như không hề bất ngờ với việc này, bất cứ chuyện gì đều có thể nằm trong lòng bàn tay anh ta.

“Em quyết định rồi hả?”.

“Vâng”.

Tạ Tử Tu gật đầu, mỉm cười: “Tôi tin em không phải người nhất thời bị kích động. Nếu đã quyết định thì nhất định đã suy nghĩ kĩ rồi, tôi cũng sẽ không níu kéo em”.

Phản ứng này khách sáo hơn phản ứng cô đã tưởng tượng nhiều.

Thế nhưng khi thở hắt ra một hơi dài vẫn nghẹn trong lồng ngực, Nhan Miêu thấy tim mình bỗng dưng trống hoác.

“Thế nhưng nếu được, vẫn phiền em làm hết việc đợt này nhé, tạm thời thay người thì không tiện. Thêm một tuần nữa thôi”. Người đàn ông khẽ nghiêng đầu, mỉm cười theo thói quen, “Hết một tuần là em có thể đi”

“...”

Dấu tay ấy chẳng những không làm tổn hại đến tôn nghiêm của anh ta, mà ngay đến vẻ đẹp của anh ta cũng chẳng vì thế mà giảm sút.

“Chuyện quan trọng nhất là, có thể nhận thêm một tháng tiền lương”.

Thậm chí còn có thể nói đùa với cô.

Anh ta không sao thật.

Tạ Tử Tu bình tĩnh như thế, thản nhiên như thế, còn mỉm cười, hoàn toàn không để bụng.

Dường như con người nảy sinh tình cảm mãnh liệt bất thường kia, nụ hôn chẳng rõ lý do kia chỉ tồn tại trong ảo giác của cô mà thôi.

Vậy khi đó là vì cái gì?

Nhan Miêu có rất nhiều câu hỏi “tại sao” với Tạ Tử Tu, nhưng cô biết, hỏi cũng chẳng ích gì.

Muốn moi được đáp án từ miệng Tạ Tử Tu, hỏi cũng bằng thừa. Chỉ khi anh ta muốn nói mới chịu mở miệng. Huống hồ có những lúc, đáp án chưa biết có thể sẽ làm tổn thương người ta hơn sự thực đã biết.

Nhan Miêu nghĩ thầm, có lẽ cô cũng không được coi là thích Tạ Tử Tu đâu, bị mê hoặc bởi sắc đẹp và khí thế cũng không thể coi là rung động thật sự.

May mà cô còn chưa phạm phải sai lầm nào. Trường hợp của cô có thể coi là dừng cương trước vực, quay đầu là bờ.

Với chuyện này cô chẳng có chút can đảm nào, có người có thể như thiêu thân lao vào lửa, giống Nhan Tử Thanh, biết rõ rằng cao không với tới được chứ bàn gì tới cảm giác an toàn, vẫn không chùn bước. Còn cô thì chỉ nhìn thấy ánh lửa thôi đã thấy nên bay xa ra một chút rồi.

Mấy ngày sau, Tạ Thiếu Duy hẹn cô đi ăn cơm, hai người còn tiện thể đi dạo phố, mua xôi mít quả vừa đi vừa ăn, còn chia nhau ít dâu tây và kiwi(35) khác vị.

Nền móng “liên minh” với Tạ Thiếu Duy còn vững chắc kiên cố hơn kiểu “liên minh” lục đục nội bộ với Tạ Tử Tu nhiều.

Giờ hai người họ lại chung mối thù. Sau chuyện âm ỉ trong lễ cưới, “Tạ Tử Tu” đã hoàn toàn trở thành cái tên không ai muốn chủ động nhắc tới.

Cùng ngồi ăn thịt nướng trong cửa hàng, khi đặt miếng thịt bò thái mỏng lên vỉ nướng phát ra những tiếng xèo xèo, Tạ Thiếu Duy đột nhiên cất tiếng: “Cô vẫn làm trong công ty Tạ Tử Tu à?”.

Nhan Miêu trở miếng thịt bò, rắc lên chút bột thì là: “Tuần sau tôi nghỉ việc rồi”.

“Thế thì tốt”.

“Hả?”.

“Còn tiếp tục làm việc cho anh ta thì chẳng được chỗ nào cả. Tôi còn sợ cô không thèm suy nghĩ, không dám đi”

Nhan Miêu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta: “Sao lại nói thế?”.

Tạ Thiếu Duy khẽ nhướn mày: “Giờ nói với cô cũng chẳng sao. Tạ Tử Tu sắp phá sản tới nơi rồi”.

Bàn tay đang gấp miếng thịt bò của Nhan Miêu khựng lại giữa chừng: “Hả?”.

“Cô đừng ngạc nhiên quá. Dù sao cô cũng sắp nghỉ việc rồi, không ảnh hưởng tới cô”.

Nhan Miêu chỉ cảm giác câu này vang lên bên tai, rõ ràng từ nào cũng hiểu, nhưng sắp xếp tất cả lại thì phải cố gắng một lúc lâu mới miễn cưỡng tiếp thu được ý nghĩa trong câu nói.

“Cậu nói phá sản, là kiểu phá sản ấy hả?”.

Tạ Thiếu Duy cau mày: “... Thế không thì sao?”.

“Sao thế được, tất cả vẫn tốt mà”, Nhan Miêu khó mà tin nổi, “Không thấy có gì lạ thường cả”.

Tạ Tử Tu vẫn sống vui vẻ thong dong, chưa thiếu ai một xu tiền lương nào, thậm chí còn thanh thoi tới lễ cưới làm loạn cơ mà.

“Chuyện làm ăn trên thương trường là thế đấy”, Tạ Thiếu Duy nói như đã quen, “Có khi chỉ là chuyện trong một đêm. Cô cứ chờ mà xem”.

Nhan Miêu tỉnh táo lại, “Sao cậu lại biết?”.

Tạ Thiếu Duy nhướn mày, khi cậu ta làm vẻ mặt này trông chẳng khác gì anh trai của mình, “Đây không phải bí mật gì. Bản thân Tạ Tử Tu cũng biết, chỉ là anh ta không thể xoay chuyển tình thế thôi”.

“... Thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ?”.

Cô là thư kí riêng làm việc tấn trách, nếu việc kinh doanh của công ty có sai sót gì lớn, không lý nào cô lại hoàn toàn không hay biết cả.

Tạ Thiếu Duy thoáng chốc do dự, rồi đáp: “Thực ra nói cho cô cũng không sao cả, Tạ Tử Tu quá đề cao bản thân, ý vào việc mình có chút thông minh mà không làm việc theo nguyên tắc, khiến bố tôi bức bối không chỉ mới một hai lần”.

“...”

“Anh ta không kết thông gia với nhà họ Đỗ, cũng từ chối bên nhà họ Nguyễn”, Tạ Thiếu Duy ngừng lại một chút, “Thêm mấy chuyện khác nữa, bố tôi bức bối nên muốn dạy dỗ anh ta”.

“...”

“Các mối tài chính của anh ta đã xảy ra vấn đề rồi, thế nên”, Tạ Thiếu Duy nhún vai, “Không tới hai ngày nữa cô sẽ thấy được tình hình thôi”.

Nhan Miêu chỉ cảm thấy hoang đường: “Chuyện này, dẫu sao thì hai người vẫn là anh em một nhà, dù có làm vài chuyện không hay thì cũng đâu tới mức này chứ?”.

Tạ Thiếu Duy lơ đãng: “Nhà chúng tôi là thế đấy. Người không nghe lời thì không được coi trọng, đương nhiên sẽ có kết cục chẳng tốt đẹp gì”.

“... Vậy Tạ Tử Tu sẽ thế nào?”.

“Nếu anh ta vào khuôn khổ, sau này có thể bố tôi sẽ để anh ta làm mấy chuyện nhỏ nhỏ. Nếu không thì cũng khó nói đấy, có thể sau này chúng ta sẽ không nhìn thấy anh ta nữa”.

“Bác trai, bác ấy... dẫu sao Tạ Tử Tu cũng là con trai của bác ấy mà, không tới nỗi ấy chứ?”.

Tạ Thiếu Duy bật cười khó khăn: “Con trai của bố tôi? Cô nghĩ rằng chỉ có một hai người chắc? Tôi và Tạ Tử Tu đã là thành quả của việc cá lớn nuốt cá bé đấy, nhưng thật ra có thiếu tôi hay Tạ Tử Tu, ông ấy cũng chẳng để tâm”.

Nhan Miêu ngẩn người ra hồi lâu: “... Không phải hai người là người một nhà sao?”.

Bất luận là anh em hay bố con, giữa bọn họ đều là những cuộc chiến kéo dài bất tận. Khi cô mới thấy mối bất hòa giữa Tạ Thiếu Duy và Tạ Tử Tu, còn rất ngạc nhiên, giờ so ra, chuyện ấy chẳng là gì hết.

Tạ Thiếu Duy lại nhướn mày: “Vốn đã không phải người nhà rồi. Chúng tôi và các cô khác nhau, cô không hiểu đâu”.

Những lời như thế, Tạ Tử Tu cũng đã từng nói với cô.

Mối quan hệ gia đình của nhà họ Tạ là sự việc vượt quá nhận thức của cô, nói là một gia đình, chẳng thà nói là một đế quốc dưới ách thống trị của bạo quân. Cô không hiểu nổi, cũng không muốn hòa vào thế giới mình không tài nào chạm tay tới kia.

Nhưng Tạ Tử Tu làm sao đây?

20. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 4

Đương nhiên, cô sắp nghĩ việc tới nơi thì bất cứ chuyện gì của Tạ Tử Tu cũng chẳng liên quan gì tới cô cả.

Hơn nữa lo cho Tạ Tử Tu thì chẳng bằng lo ình còn thực tế hơn đôi chút.

Tạ Tử Tu chỉ cần mềm nắn rắn buông, khiến bố anh ta vui vẻ lại, ít ra cũng có thể sống khá hơn người bình thường nhiều. Nghỉ việc rồi thì cô chẳng khác gì thất nghiệp, còn phải lo lắng mấy chuyện nhỏ nhặt như cơm áo gạo tiền.

Mà cũng chẳng đến lượt cô phải lo lắng thay cho Tạ Tử Tu.

Cả đêm Nhan Miêu không ngủ nổi, cô không tưởng tượng ra bộ dạng nghèo khổ của Tạ Tử Tu, anh ta vẫn luôn kiêu ngạo tới thần nhiên như thế, dường như chẳng chuyện gì có thể khiến anh ta cúi đầu, hoặc chỉ là cau mày.

Cô cũng không muốn thấy anh ta cau mày.

Mãi tới gần sáng Nhan Miêu mới ngủ thiếp đi vì trần trọc mệt mỏi, thế là ngủ quên mất. Lúc tỉnh dậy chạy bán sống bán chết tới công ty, muộn là chuyện không có gì bất ngờ cả.

Gần đây cứ tới muộn hết lần tới lần khác, cô cũng sắp sa ngã rồi. Thế nhưng bầu không khí trong công ty rất lạ thường, đồng nghiệp túm năm tùm ba lại thì thảo bàn tán, thế nên chẳng ai phát hiện ra chuyện cô tới muộn.

Nhan Miêu lại gần thì nghe mọi người đang nói: “Cô đã đọc tin tức trên ‘Báo kinh doanh’ chưa?”.

“Cổ phiếu công ty cũng rớt giá trong một đêm mà”.

“Nói thế thì tin đồn là thật à?”.

“Suýt, nhỏ giọng chút đi”

Tạ Tử Tu đi ngang qua cách đó không xa, mọi người lập tức im lặng. Chỉ cần anh ta ở đó thì mọi người đều không dám lẩm bẩm, nhưng ít nhiều cũng có tâm lý hoang mang.

Trong lòng Nhan Miêu cũng hơi hoảng. Cô vốn cho rằng phải mấy ngày nữa mới có động tĩnh, nhưng không ngờ chuyện nhốn nháo xôn xao này đã tới từ lâu.

Công việc hôm ấy vẫn diễn ra như ngày thường, hỗn loạn thì có, nhưng lòng người thì chưa tới nổi rã đám. Tới khi hết giờ làm, mọi người còn nấn ná làm thêm một lát cho xong việc mới lục tục kéo nhau về.

Nhan Miêu nhìn qua khe cửa chớp thấy Tạ Tử Tu vẫn còn ngồi ngẩn ra trong phòng làm việc.

Cổ áo sơ mi và ống tay áo luôn luôn trắng sạch, hai cúc áo trên cùng lười biếng không cài, rất cá tính, anh ta vẫn gọn gàng chỉnh tề như thế. Ánh đèn phủ lên cơ thể, mảng tối trên gương mặt khiến anh trông có vẻ mỏng lung xa vời.

Có lẽ anh sắp rơi xuống đáy vực rồi, nhưng trong lòng cô, anh ta vẫn là Tạ Tử Tu ở trên cao như xưa ấy.

Nhan Miêu không tìm được mà đứng dậy, đẩy cánh cửa phòng khép hờ ra: “Anh Tạ”.

Tạ Tử Tu đang ngồi dựa vào bệ cửa sổ, nghe tiếng cô bèn quay đầu lại: “Hả? .

Nhan Miêu nhìn anh ta, không biết tại sao còn chưa mở miệng mà trong lòng lại thấy khó chịu.

Một Tạ Tử Tu kiêu ngạo như thế, cô không tưởng tượng ra nổi bộ dạng khom lưng uốn gối của anh ta.

Đột nhiên cô có chút hối hận rằng khi ấy không thể để anh ta kết hôn với Đỗ Duy Duy. Nếu anh ta cưới được Đỗ Duy Duy, có lẽ chuyện đã không như thế này rồi, có lẽ cô còn không muốn thấy sự thất bại của Tạ Tử Tu hơn chính anh ta.

“Anh không sao chứ?”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, cười nói: “Sao thế?”.

Nhan Miêu ngập ngừng: “Công ty, có phải xảy ra chuyện rồi không”.

Tạ Tử Tu nhìn cô, nhướn mày: “Em nghe ở đâu nói thế vậy?”.

Này, tới lúc này rồi mà anh ta còn muốn ra vẻ.

“Mọi người đã biết hết rồi”.

Cô đứng, còn Tạ Tử Tu thì ngồi, hai người nhìn nhau trong im lặng, như không thể nói được điều gì.

Mãi một lúc sau, Tạ Tử Tu mới mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: “Đừng lo lắng, dù thế nào thì nhất định tôi sẽ không nợ tiền lương của em đâu”.

“...”

Tuy lời hứa này hay đấy, nhưng cô nghe thì chỉ muốn bật khóc.

“Muộn thế này em còn chưa về sao?”.

“Mới làm xong việc thôi”.

Tạ Tử Tu lại mỉm cười đáp: “Thật vất vả cho em”.

“Không sao, đây là phận sự của tôi”.

“Nói ra thì em là nhân viên tốt, chỉ có tôi là cấp trên tồi thôi”.

Mũi Nhan Miêu không kiềm chế nổi mà cay cay, đau lòng không nói nên lời. Dù Tạ Tử Tu không cần sự thương cảm của cô, cô cũng không giúp gì được cho anh ta, nhưng ít nhất cô vẫn có thể đau lòng thay anh ta.

Nếu cô có thể được như Đỗ Duy Duy thì tốt rồi.

Cô chưa bao giờ hy vọng mình là người thành đạt, tài giỏi, có thể giúp anh ta một tay vào thời điểm này như bây giờ.

Tạ Tử Tu liếc nhìn đồng hồ, đứng dậy: “Muộn rồi, tôi đưa em về nhé”.

“À, không cần đâu...”

Tạ Tử Tu cười nói: “Tiết kiệm chút tiền gọi taxi cho em mà”.

Đã lâu lắm rồi cô chưa đi nhờ xe của sếp, lại lần nữa ngồi trong chiếc xe này, ngửi mùi ghế da nhàn nhạt mà ấm áp, mùi thơm quen thuộc, dịu dàng, nhất thời chỉ thấy vô cùng nhớ nhung.

Nhan Miêu đột nhiên nghĩ, nếu lần này Tạ Tử Tu phá sản thật thì sau này anh ta còn xe mà đi không nhỉ?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi len lén nhìn người đàn ông ngồi bên, không biết Tạ Tử Tu mà đi xe đạp thì trông như thế nào nhỉ? Nói theo lương tâm thì Tạ Tử Tu đi xe đạp chắc cũng trông đẹp trai, nhưng vừa tưởng tượng như thế thì lại thấy anh ta bị thảm không cách nào đỡ nổi.

Người kiêu ngạo như anh ta sao có thể sống cuộc sống chen chân trên xe bus cho thành cá mồi được chứ?

Phải biết là cậu em trai Tạ Thiếu Duy của anh ta lớn tướng như thế mà còn không biết đi tàu điện ngầm như thế nào đấy.

Hồi cô còn đi học, để tiết kiệm tiền bắt xe bus còn làm trò đi bộ ngàn dặm xa xôi về nhà, nhưng nghĩ tới việc Tạ Tử Tu phải vất vả thì lại thấy rất, rất không đành lòng.

Chiếc xe dừng lại hẳn, Tạ Tử Tu nói: “Tới rồi”.

“Vâng”.

“Lên nhà đi”

“Vâng, chúc anh ngủ ngon”.

Đẩy cánh cửa xe ra lại nghe tiếng cười của Tạ Tử Tu vang lên sau lưng: “Mai phải đi làm đúng giờ đấy”.

Nhan Miêu lên nhà, quay về căn nhà trọ nhỏ bé của cô, đổi dép lê, rồi nhìn xuống nhà qua khung cửa sổ. Đèn xe trong bóng đêm còn bật sáng,

Tạ Tử Tu đậu xe dưới nhà cô vẫn chưa đi.

Nhan Miêu bắt tay lục tung đồ lên, lôi hết các loại tiết kiệm của mình ra, bỏ vào một cái phong bì lớn.

Cô là người tiết kiệm, rất chú ý tới lợi ích kinh tế, thế nên mỗi đồng tiền đều cố đạt được mọi giá trị có thể có, bỏ tiền ra thì nhất định phải mua được thứ đáng đồng tiền bát gạo mới xong.

Nhưng lần này thì khác.

Trong cuộc đời cô, đây là lần đầu tiên bỏ tiền ra mà không hề nghĩ tới việc “có đáng hay không”.

Nghe tiếng ô tô khởi động ở dưới nhà, Nhan Miêu không kịp đổi dép đã vội vàng lao xuống dưới nhà, chạy đuổi theo sau xe anh ta: “Anh Tạ!”

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở ven đường, Tạ Tử Tu hạ cửa xe, ngoái đầu lại nhìn cô, có chút bất ngờ: “Sao thế?”.

Nhan Miêu thở hồng hộc, vừa tới trước mặt anh đã đưa thứ trong tay ra.

Người đàn ông nhìn cô, vẫn không gờ tay ra nhận, chỉ mỉm cười nói: “Hả?”.

Nhan Miêu vẫn thở hổn hển: “Cho, cho anh đó”.

“Đây là cái gì?”.

Nhan Miêu chẳng nói chẳng rằng, nhét vào tay anh ta, nhưng trong lòng có chút lo âu.

Không phải ai cũng bằng lòng nhận sự giúp đỡ của người khác trong thời điểm như thế này, đặc biệt lại là người kiêu ngạo như Tạ Tử Tu.

Quả nhiên Tạ Tử Tu mở chiếc phong bì ra, nhìn một lát, bên trong là sổ tiết kiệm, tiền mặt, thậm chí còn có đồ trang sức, chân mày nhướn cao lên: “Hả?”.

Nhan Miêu đáp: “Anh dùng nó đi”

“Tôi?”.

“Giờ anh đang cần tiền, đúng không?”.

“...”

“Anh cầm lấy đi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lát, dường như đang kiểm chế, nở nụ cười ý nhị mà mơ hồ.

“Cảm ơn em. Nhưng em cũng phải biết, tôi chưa chắc có thể trả lại được. Thế nên em cứ giữ lại mà dùng thôi”.

“Không sao mà”.

Tạ Tử Tu vẫn không động đây, chỉ nói: “Nếu không có cách trả lại cho em thì chẳng khác nào tôi đang lợi dụng em, thế không hay đâu”.

Nhan Miêu vẫn ngoan cố: “Không sao mà”.

Lần này cô cam tâm tình nguyện, chủ động để anh ta lợi dụng.

Cô cam tâm tình nguyện đưa hết tài sản của mình ra mà không cần Tạ Tử Tu phải báo đáp lại thứ gì ngang giá.

Cô chưa từng phóng khoáng làm ơn không cần báo đáp như thế. Có lẽ dù là người keo kiệt như cô thì trong cuộc đời này vẫn sẽ gặp phải một người như vậy. Là người mà cô chỉ một lòng hy vọng điều tốt cho anh ta, dẫu cho cái tốt ấy chẳng hề liên quan tới cô; cô bằng lòng tặng cho anh ta hết thảy, không hề giữ lại, dù anh ta không thể báo đáp lại cô.

Nếu anh ta thất bại, đương nhiên cô chẳng còn gì. Nếu anh ta thành công, vậy thì anh ta vẫn là Tạ Tử Tu ở trên cao, cô là Nhan Miêu ở dưới thấp.

Nhưng cô thấy như thế cũng rất hay, cô không tiếc nuối.

Cuối cùng Tạ Tử Tu cũng mỉm cười nói: “Vậy thì cảm ơn em nhé”.

Nhan Miêu thở phào một hơi.

“Nhưng thứ này”, Tạ Tử Tu lấy chiếc dây chuyền mặt ngọc bích trong phong bì ra, “Cái này em cứ giữ lại đi”.

Nhan Miêu chẳng hiểu sao mặt mình lại đỏ lựng lên: “Vâng”.

Tạ Tử Tu cười cười nhìn cô: “Cảm ơn em”.

“Vâng”.

Cô thấy rất vui, trên đường về nhà chỉ thấy ánh trăng đẹp chưa từng có, cả đôi chân đang đi dép lê cũng trở nên nhẹ bẫng.

Đây là tình yêu sao?

Cô mất tất cả tài sản, nhưng lại có một giấc ngủ ngon hạnh phúc nhất trong khoảng thời gian này.

Nhưng khi tỉnh dậy, Nhan Miêu nhìn cái hộp tài sản nhỏ bé đã trống rỗng của mình, không khỏi vùi mặt vào trong gối, hú lên một tiếng tuyệt vọng.

Giờ cô mới cảm nhận được sâu sắc, thích một người thực sự là khổ cực lại tốn tiền. T_T

Nhưng cũng chỉ biết thế thôi.

Dẫu sao kiếp này cũng chỉ một lần như thế, có tốn tiền nữa cũng không tốn vào chỗ đó.

Khoảng thời gian này công ty ảm đạm mịt mù, trong lòng mọi người đều rất bất an, nhưng vẫn chịu đựng không nói ra. Chỉ có một bộ phận rất nhỏ bắt đầu tính chuyện tìm việc mới, tìm đường kiếm ăn khác, số còn lại thì vật vờ, vất vưởng.

Trong bầu không khí mơ hồ khiến người ta phải bức bối thế này, lần đầu tiên Nhan Miêu mới cảm nhận được tình cảm mà bình thường chẳng hề cảm thấy.

Tình cảm của mọi người trong công ty dành cho Tạ Tử Tu còn sâu đậm hơn nhiều những gì cô biết.

Làm cấp trên, có thể nhận được tình cảm không hề vụ lợi từ những người khác, Tạ Tử Tu cũng được coi là rất thành công rồi.

Từ góc độ nào đó mà nói, cô cũng được xem là thích một người đáng được thích đúng không?

Thế nhưng cứ cảm khái “Mất mình tốt thật đấy” vào lúc này thì cũng chẳng có gì đáng mừng cả, công ty sắp phá sản, ai còn để tâm tới chuyện này chứ.

Hôm ấy Tạ Tử Tu lại tổ chức cuộc họp bất thường, thế nên sự ảm đạm trong bầu không khí lại tăng thêm một lớp.

“Này này, anh Tạ sắp nói gì đây nhỉ?”.

“... Anh nói xem?”.

“Chắc... tôi có thể không dự cuộc họp này không nhỉ”

“Giám đốc Lương, anh không thấy xấu hổ khi vắng họp à?”.

“Tôi cũng không muốn đi”.

“Đáng ghét, tôi sắp khóc đây này”.

“Đàn ông con trai như anh khóc cái quái gì hử”.

“Oa...”.

Mây đen phủ kín đầu tất cả những ai tới họp, cả phòng họp như sắp đổ mưa tới nơi. Mọi người ngồi đó trầm tư thương thế lương, chờ Tạ Tử Tu phát biểu.

“Tôi muốn thông báo với mọi người một tin xấu”.

Trong nháy mắt, tiếng thở dài quả thực có thể thổi bay cả bàn.

“Có lẽ rất nhiều người đều nghĩ rằng mấy ngày tới có thể nghỉ phép dài hạn”.

Tạ Tử Tu nói: “Xin lỗi đã khiến mọi người thất vọng. Sau này phải làm thêm giờ rồi”.

“Tôi và đối tác mới đã hoàn thành việc thu mua cổ phần của công ty, thế nên sau này đại cổ đông thay đổi, chúng ta sẽ không gặp lại một số người nữa, một số quy định cũng phải thay đổi đôi chút, nói cụ thể thì...”.

Có người giơ tay lên ngắt lời anh: “Anh Tạ”.

“Hử?”.

“Công ty, có phải sắp phá sản không?”.

Tuy rất bất ngờ, nhưng đây đúng là câu hỏi ghen ở trong lòng tất cả mọi người.

Tạ Tử Tu nhướn mày lên đáp “Ai nói thế? Đương nhiên là không rồi”.

Nhan Miêu bối rối hoang mang, quên cả ghi lại biên bản cuộc họp.

Ra khỏi phòng họp, trong tiếng bàn luận xì xào náo nhiệt, cô càng thấy mờ mịt hơn. Thấy Tạ Tử Tu đang ở trước mặt mình, cũng chẳng biết Nhan Miêu lấy ở đâu ra dũng khí, tóm lấy ngực áo sơ mi của anh, kéo vào phòng làm việc.

“Anh Tạ!”

Tạ Tử Tu dựa lưng vào tường, tuy áo sơ mi bị tóm nhưng vẫn thản nhiên nở nụ cười quyến rũ: “ừ?”.

“Chuyện này là thế nào hả?”.

“Hả?”.

21. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 5

Nhan Miêu nóng ruột: “Anh biết tôi đang hỏi cái gì mà!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “À, chẳng làm sao cả, chỉ là thả tin đồn ra, lúc cổ phần công ty trượt giá thì chúng tôi nhân cơ hội mua vào thôi”.

“Thế nên từ nay về sau công ty này thuộc về tôi và những người tôi tin tưởng được”, Tạ Tử Tu lại mỉm cười, rũ mi, “Bố tôi đã không quản được tôi nữa rồi”.

“Nói ra thì lần này cũng xem như phải cảm ơn ông ấy, không nhờ ông ấy gây áp lực, sợ là việc này không thuận lợi được như thế”.

Nhan Miêu trừng mắt nhìn anh ta một lát: “Không phải những mối tài chính đã xảy ra vấn đề rồi sao?”.

“Hả?”.

“Tiền thu mua cổ phần ở đâu ra hả?”.

“A ”

“... Vốn đã không có chuyện thiếu hụt tài chính? Đúng không? Vốn đã không có chuyện anh sẽ phá sản đúng không?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “À thì, tôi chưa từng nói với em là tôi thiếu tiền mà”.

“...”

Dù không biết rốt cuộc sau lưng bọn họ mưu toan những gì, nhưng nhớ lại tối hôm đó, khi cô rút ruột rút gan ra “dóc túi giúp đỡ”, chắc Tạ Tử Tu phải cố gắng nhịn cười lắm, chuyện này không sai vào đâu được.

Nhan Miêu không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Thế thì, anh, trả lại tiền cho tôi”.

Tạ Tử Tu vô tội đáp: “Là em cứ muốn tôi nhận đấy chứ”.

Nhan Miêu chỉ thấy luồng khí nóng đã bốc thẳng lên tận đỉnh đầu, thoát cái đã đổ cả tai. “Cút đi!”.

Nụ cười của Tạ Tử Tu héo đi, nghiêm chỉnh nói: “Thư kí Nhan”.

“Đừng chạm vào tôi!”.

Anh ta còn lại gần thêm chút nữa thì cô sẽ không kiềm nổi mà thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh ta mất.

“Nãy là tôi đùa thôi. Lần này thật sự rất cảm ơn em”.

Nhan Miêu hung tợn ra sức đẩy anh ta ra: “Anh cút đi!!”

Tạ Tử Tu cố gắng giải thích cho cô: “Trước đây không thể nói gì với em được, lý do thì em cũng có thể hiểu. Chuyện này vốn dĩ không thể để người ngoài biết được”.

Nhưng lý do có “hợp lý” tới cỡ nào cũng không thể làm dịu đi tâm trạng của cô bây giờ.

“Thư kí Nhan...”.

Nhan Miêu ném sổ ghi chép vào người anh ta, mặt mày đỏ lên bừng bừng: “Tôi xin nghỉ không lương, ngay và luôn!”.

Tạ Tử Tu ngồi trong xe, chiếc xe chạy chậm chậm bằng tốc độ rùa bò, thở dài: “Thư kí Nhan, sao lần nào em giận dữ cũng thích đi bộ xa thế hả?”.

Nhan Miêu lạnh nhạt tiếp tục bước đi, cô giận tới nổi tay cũng phát run chứ đừng nói còn tâm trạng mà đối đáp với anh ta.

“Lừa em là tôi không đúng, nhưng chuyện này cũng là bất đắc dĩ. Tôi mong em có thể hiểu”.

Tâm trạng của cô lúc ấy thì có ai hiểu cho hả?

Đi rồi lại đi, đèn giao thông đoạn đường phía trước bật đỏ. Cuối cùng Tạ Tử Tu cũng dừng xe lại, mở cửa ra, bắt lấy vai cô: “Tôi thấy, chúng ta có thể tìm nơi nói chuyện thích hợp hơn, an toàn hơn ở lề đường được không?”.

Nhan Miêu định cho anh ta một cú ném qua vai theo phản xạ có điều kiện. Thế nhưng động tác vô cùng anh dũng này của cô chẳng hề có tác dụng gì với anh ta. Tạ Tử Tu không những vẫn vững vàng mà còn túm chặt lấy cô, chẳng tốn bao sức đã kéo cô vào trong xe.

Nhan Miêu thực sự phải nghi ngờ thân thủ của mình đã giảm sút, nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại cho việc cô ra sức tiếp tục đánh anh ta. Tiếc là sau khi Tạ Tử Tu ép lại gần cũng chẳng còn mấy chỗ, cũng chỉ có thể đánh được lên ngực của anh ta mà thôi.

Nhan Miêu đành phát hết lửa giận vào đó, dùng hết sức đánh tới nổi tay mềm nhũn đi. Mà Tạ Tử Tu vẫn bình tĩnh, nụ cười trên gương mặt không hề thay đổi.

Người anh ta làm bằng sắt thép à?

Tạ Tử Tu chờ tới khi cô ngừng tay mới hỏi: “Ừm, đã hết giận chưa?”.

Nhan Miêu hận không thể cắn chết anh ta: “Anh đừng có mà mơ”.

Ngay cả khi cô chân thành như thế mà anh ta cũng có thể đem ra đùa cợt được. Còn gì có thể tha thứ được đây?

Tạ Tử Tu cúi đầu nhìn cô, thái độ có thể được xem là nuông chiều: “Chuyện lần này tôi sai rồi, em muốn sao đây?”.

“...”

“Em muốn sao mới được đây”.

Nhan Miêu đáp lại vẻ dịu dàng rộng lượng này của anh ta bằng cách thở hỗn hển: “Tôi muốn nghỉ việc”.

Tạ Tử Tu lập tức nhướn mày lên lật lọng: “Nếu em nghỉ việc thì tôi sẽ không trả lại tiền cho em đâu đấy”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Hơn nữa em đã tự nói rồi, trả hay không cũng không sao”.

« III »

“Lúc đó không có ai làm chứng, cũng không có bằng chứng, thế nên tôi không trả tiền cho em cũng chẳng sao cả”.

“ !!!!!!! ”

“Em nói xem?”.

Nhan Miêu chỉ thấy mình tức tới độ ghen máu trong ngực, một hơi cũng không hít vào nổi, hại cô chỉ có thể cầm lặng hời trời cao.

Cô còn giận bản thân mình hơn giận Tạ Tử Tu.

Tại sao lần nào cô cũng không rút ra được bài học, bị mắc câu cũng chẳng phải lần một lần hai, thế mà vẫn nhìn nhâm Tạ Tử Tu là sao?

Từ đâu tới chân Tạ Tử Tu ngoài cái mặt dày đó ra thì còn thứ gì là thật chứ.

Vì toàn bộ tài sản đã móc hết ra rồi nên trên người chẳng còn tiền, cô đành phải hủy bỏ kế hoạch đi Tokyo mua sắm với Thư Cán đã mong chờ bấy lâu.

Cô bắt đầu cảm nhận được một cách sâu sắc rằng, chỉ có tiền đã tiêu mới là tiền của mình. Vất vả tích góp mà không được tiêu pha thì có ích gì, chẳng phải vẫn rơi hết vào miệng hổ sao?

Để đòi nợ, giám sát chặt chẽ kẻ nợ tiền, dù Tạ Tử Tu có muốn đuổi việc thì cô vẫn kiên quyết có chết cũng không thể nghỉ, trước khi lấy lại tiền.

Nhan Miêu vào phòng làm việc của Tạ Tử Tu, nhìn thấy gã đàn ông chẳng có tí cảm giác áy náy nào đang thanh thoi sung sướng, tinh thần phơi phới ở trong phòng, thì rất muốn đưa cốc cafe đã bỏ thuốc độc vào cho anh ta.

“Chào buổi sáng, thư kí Nhan”.

Vậy mà anh ta còn có thể ăn nói thản nhiên, làm như chẳng có chuyện gì như thế. Làm như quan hệ cấp trên cấp dưới của bọn họ thật sự vui vẻ, hòa đồng thân ái lắm ấy.

Nhan Miêu không thèm làm bộ với anh ta, đặt cốc cafe “cạch” một cái, đi thẳng vào vấn đề: “Anh Tạ, xin hãy trả tiền nhanh lên”.

Tạ Tử Tu mỉm cười ngả người vào lưng ghế, nhướn chân mày mảnh dài lên: “Hả? Trả tiền? Tôi thiếu tiền em hả?”.

“Không phải em tự nguyện sao, chính miệng em nói không sao mà”.

Người như Tạ Tử Tu, một khi đã nổi máu chơi đùa thì đúng là thiên hạ vô địch.

Cũng phải thôi, muốn moi tiền từ tay tên tư bản vô tâm vô tình thế này thì còn khó hơn vắt cổ chày ra nước.

Nhan Miêu lại nhắc nhở bản thân mình không được để tức giận làm mờ đầu óc mà gây ra chuyện thiếu suy nghĩ, ví dụ như cầm bình hoa đập vào đầu đối phương, cô lờ tờ đơn ra cái “xoạt”: “Thế phiên anh ứng trước tiền lương, giờ tôi túng lắm rồi, vì sao thì anh cũng biết rồi đấy, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu liếc nhìn một cái, khẽ cười: “Ứng trước tiền lương thì được thôi, chỉ cần lý do đầy đủ, cũng phải lưu ý tới hạn ngạch một chút, ứng trước một lúc những hai năm có phải là chuyện đùa không?”.

Tạ Tử Tu lại thản nhiên đưa ra đề nghị khá rộng rãi: “Về công mà nói thì không duyệt được, về tư mà nói, thư kí Nhan, nếu em cần tiền tiêu, có thể vay của tôi bất cứ lúc nào, đừng khách sáo”.

Vay? Cô muốn lấy lại tài sản của mình mà lại biến thành vay? Thế này có còn đạo lý không?

Nhan Miêu nhin tức, nói: “Thế cũng không tiện, lỡ khi cần dùng gấp mới tìm tới anh thì chưa chắc đã kịp. Vậy nên ứng trước một khoản thì bảo đảm hơn”.

Tạ Tử Tu nói như đang cân nhắc: “Nói ra trong khoảng thời gian em làm việc cho tôi cũng có nhiều công lao, em gặp khó khăn về kinh tế, đây cũng không phải việc tôi muốn thấy”.

“Hay là như thế này nhé”, Tạ Tử Tu rút tấm thẻ tín dụng ra, mỉm cười đầy tới trước mặt cô, “Đây là thẻ phụ của tôi, có thể sử dụng bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, hy vọng có thể giúp được cho thư kí Nhan”

Nhan Miêu chán nản trên đường về nhà sau giờ làm việc, đã tới nước này rồi, cô quả thực không nghĩ ra cách nào có thể đòi lại tiền từ tay Tạ Tử Tu.

Cô lại không thể rút một mớ tiền trong cái thẻ phụ ấy rồi trốn mất dạng được. Chỉ dựa vào việc quẹt thẻ chi tiêu hàng ngày thì tới ngày tháng năm nào cô mới có thể quẹt đòi lại được đồng tiền ấy chứ.

Về tới dưới nhà, Nhan Miêu lại nhìn thấy Tạ Thiếu Duy đang đứng tựa lưng vào cửa ô tô, cau mày như đang suy nghĩ.

Thật tình thì Nhan Miêu thấy, dù thấy tính tình của Tạ Thiếu Duy có xấu xa đi chăng nữa thì cũng tốt hơn Tạ Tử Tu ngàn lần.

“Sao thế?”. Nhan Miêu lên tiếng chào hỏi cậu ta, “Đến thì cũng nên gọi điện trước cho tôi chứ”.

Cứ đứng không như thế không tốn thời gian à.

“À, không có gì”, Tạ Thiếu Duy đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn cô, “Rảnh rồi không có việc gì thì ghé qua xem cô đã tan làm hay chưa thôi”.

Nhan Miêu cẩn thận ngắm nghía cậu ta thật kĩ: “Hình như tâm trạng của cậu không tốt lắm”

Tạ Thiếu Duy cau mày: “Cô cũng thế”.

Ầy, tâm trạng của cô đâu chỉ không tốt lắm đâu, “Đi, tôi mời cậu ăn cơm”

Cùng là người lưu lạc nơi chân trời, gặp nhau thì cùng ăn cơm thôi.

Hai người cùng ngồi xuống một chiếc bàn, gọi phần ăn đơn giản, Tạ Thiếu Duy rút tay vào túi quần, duỗi chân ra: “Cô có chuyện gì phiền lòng à?”.

Nhan Miêu uể oải vờ vơ đôi đũa trong tay: “Nói ra thì dài lắm”

Tạ Thiếu Duy nhướn mày lên: “Nói đi. Thời gian thì thiếu gì”.

“Ầy dà, nói đơn giản thì Tạ Tử Tu cầm tiền của tôi, rồi không thèm trả lại”

“...”

Nhan Miêu nhìn cậu ta: “Cậu nói xem, tôi có hy vọng đòi lại được không?”.

Tạ Thiếu Duy đáp không cần suy nghĩ: “Không”.

“... Cậu cũng đừng thẳng thắn như thế”.

Tạ Thiếu Duy vô tội: “Tôi không nói dối mà”.

Thế cũng khiến người ta tuyệt vọng lắm.

Nhan Miêu mặt mày đau khổ ăn cơm hải sản, rồi nghe thấy Tạ Thiếu Duy nói: “Bị lừa bao nhiêu tiền, tôi cho cô”.

“... Hà? Sao phải cần cậu cho?”.

Tạ Thiếu Duy nhăn mày đáp: “Chỉ là chuyện nhỏ tôi có thể giúp cô thôi. Có đáng mấy đâu”.

“... Thế liên quan gì tới cậu?” .

Tạ Thiếu Duy hơi cau: “Đúng, không liên quan gì tới tôi cả, tôi đâu có ý gì khác”.

Nhan Miêu đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng và ân hận, thế nên giờ nắm đấm lên, đấm một cái nhẹ lên ngực cậu ta: “Không phải thế, tôi biết cậu có ý tốt. Nhưng mà, cậu cũng không cần phải trả nợ thay Tạ Tử Tu, thế không phải anh ta được lợi sao?”.

Tạ Thiếu Duy trầm mặt ngồi một lúc lâu, đột nhiên nói: “Thực ra tôi hơi hâm mộ tên ấy”.

“Hà?”.

“Có lẽ tôi không bằng anh ta thật”

Được rồi, nếu nói mặt dày, Tạ Thiếu Duy tuyệt đối không thể bì nổi.

“Cô không biết bố tôi là người như thế nào đâu. Tạ Tử Tu đúng là có dũng khí, anh ta dám”.

“...”

“Thế nên anh ta có thể đạt được thứ mình muốn”, Tạ Thiếu Duy nhú chặt mày, “Mà tôi thì không được”.

Nhan Miêu đành an ủi cậu ta: “Không sao đâu, mỗi người có cách sống riêng của mình, không phải sao? Tôi thấy cậu còn mạnh mẽ hơn anh ta nhiều”.

Hai người lại ngồi ăn cơm một lát, đột nhiên Tạ Thiếu Duy mở miệng hỏi: “Giờ cô đã có người yêu chưa?”.

Nhan Miêu bất ngờ không kịp phòng thủ, giật nảy mình rồi mới đáp: “A, chưa có”.

“Vậy cô có thể chờ tôi không?”.

“Có lẽ có một ngày tôi cũng có thể làm chuyện mình muốn làm, tự do chọn người tôi yêu”

Nhan Miêu hoàn toàn luống cuống: “À...”.

“Nếu lúc ấy cô vẫn chưa có người yêu, tôi sẽ tới tìm cô”.

“ ... ”

Lời ước hẹn trẻ con như vậy khiến người ta không đành lòng nói lời từ chối.

Tạ Thiếu Duy lại thoáng tức giận: “Này, cô nói một câu khách sáo để tôi được thoải mái một chút thì chết hả?”.

Nhan Miêu vội vàng vỗ lên mu bàn tay cậu ta: “... Được rồi, được rồi mà...”.

Dù Tạ Thiếu Duy cao lớn hơn cô rất nhiều, nhưng trước mặt cậu ta, Nhan Miêu vẫn luôn thấy mình là người lớn, mà cậu ta lại là đứa trẻ vẫn còn trong thời kì nổi loạn hoang mang, cần người an ủi.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp cậu ta, hoàn toàn không phải là cảm giác này. Rốt cuộc nhận xét người ta khi mới gặp cách xa thực tế bao nhiêu nhỉ?

Chú thích:

(33) Collagen: là thực phẩm chức năng, thực phẩm thiên nhiên làm đẹp, chống lão hóa da, chữa bệnh khớp.

(34) Chloe: là một trong những thương hiệu thời trang nổi tiếng của nước Pháp với nhiều sản phẩm phong phú: áo quần, giày dép, túi xách và cả nước hoa...

(35) Kiwi hay được gọi là quả lý gai, quả dương đào, bắt nguồn từ Trung Quốc. Loại quả này rất giàu chất dinh dưỡng, tốt cho sức khỏe. Năm 1904, hạt giống quả này được đưa sang New Zealand, sau đó trở thành “quốc trái” của nước này.

22. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 6

Thời kì bí ẩn

Ngày X tháng X, thời tiết nắng mưa thất thường.

... Mình nghĩ lâu lắm rồi...

... Hình như mình... trước mặt Thư Cán... chưa từng nói lấy được nửa câu tốt cho Tạ Tử Tu...

... Anh trai mình... trước mặt mình... cũng chưa từng nói lấy được nửa câu tốt cho Tạ Tử Tu...

Cái này...

Nhan Miêu chợt tỉnh giấc, đột nhiên nhớ ra hôm nay là cuối tuần, thế mà cô còn muốn bấm bụng đi dắt chó giúp cái tên lừa cả tình lẫn tiền của cô, lại thấy cuộc đời mình sao mà tối tăm quá

Tới nhấn chuông cửa theo phép lịch sự Nhan Miêu cũng chẳng thèm làm, rút luôn chìa khóa ra mở cửa. Từ sau khi Tạ Tử Tu chia tay với Nguyễn Hy Nhược, nghĩa vụ giữ chìa khóa lại rơi vào đầu cô.

Thế mà cô chưa lần nào thừa cơ làm chuyện xấu.

Vừa vào nhà đã thấy Darwin đang ngồi ở ngay cửa nhiệt liệt chào đón cô.

Nhan Miêu không khỏi nhìn chằm chằm vào chú chó Labrador đang vẫy đuôi tít mù này.

Nói ra thì... nếu cô bắt cóc chó cưng của Tạ Tử Tu, bắt anh ta ngoan ngoãn giao tiền ra, thế có được không nhỉ?

Mà dĩ nhiên Darwin chẳng hay biết gì với ý nghĩ phạm tội trong đầu cô, chỉ liếm tay cô rất nhiệt tình.

Nhan Miêu thở dài. Hầy, không được, bị lừa tiền đã thấm lắm rồi, bị hại tới nỗi hạ thấp tiêu chuẩn đạo đức như Tạ Tử Tu, không phải còn thấm hơn sao.

Đưa Darwin vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa rồi mà vẫn không thấy gã cấp trên vạn ác kia của mình đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước mơ hồ trong phòng tắm

Tạ Tử Tu tắm rửa trong nhà mà bất cẩn như thế, chiếc đồng hồ Patek Phillip và ví tiền không hề mỏng của anh ta để trên bàn trà rất tùy tiện.

Thế giới này, nếu anh bất nhân thì tôi cũng bất nghĩa!

Nhan Miêu tức giận một tay cầm ví, một tay cầm chiếc đồng hồ của anh ta, nhìn chăm chăm một lúc.

Dù cô có lột sạch tiền mặt trong ví, cầm đồng hồ đi bán, về tình về lý cũng coi được đúng không?!

Trong lúc trầm ngâm suy tính, cửa phòng tắm đã mở ra, rồi Nhan Miêu nghe thấy tiếng cười: “À, em muốn cái ấy à?”.

“ ... ”

“Muốn thì cầm đi”.

“ ... ”

“Em có chìa khóa nhà tôi, tất cả các ngăn kéo tôi không khóa, mật mã kết bảo vệ cũng rất dễ đoán, muốn cái gì thì cứ lấy cái ấy”.

“ ... ”

Sao nghe vậy mà lại đáng sợ thế nhỉ?

“Em có thể mở ví tiền ra xem thử”

Cảm giác hình như chỉ cần mở ví tiền theo lời anh ta, bên trong sẽ bắn ra kim độc, hoặc là có thiết bị báo động cũng nên.

Thế là Nhan Miêu quả quyết đặt ví tiền lại nguyên chỗ cũ, để bảo đảm an toàn, còn tiện thể phủi tay sạch sẽ

Tạ Tử Tu cười nói: “Bảo em mở ví tiền ra thì em lại không mở, sau này đừng hối hận đấy”.

“ ... ”

Mở ra mới hối hận thì có.

Nhan Miêu quyết chí bây giờ cố gắng không phản ứng lại với Tạ Tử Tu, thế nên nếu Tạ Tử Tu cũng không mở miệng, trong căn phòng sẽ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân đi qua đi lại và tiếng quần áo soàn soạt nho nhỏ, thế mà cảm giác sự tồn tại của anh ta lại càng rõ hơn.

Nhan Miêu không khỏi bắt đầu khó chịu. Mới sáng sớm ra, không đứng đi tắm làm gì, vốn đã có gương mặt như thế, lại trắng trẻo như thế, còn đi qua đi lại trong phòng với cái đầu ướt rượt, đáng dấp quyền rũ, là muốn thế nào hả?

Tạ Tử Tu đột nhiên cười nói: “Em đang nhìn gì thế?”.

Cái, cái gì nhìn cái gì!

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Tôi đẹp trai thế cơ à?”.

Dở à!

“Tôi thừa nhận khi ấy em giúp đỡ tôi, tôi rất cảm ơn em, nhưng tôi đã dùng hết tiền rồi, muốn trả tiền mặt cho em thì không thể”.

Làm người còn vô sỉ hơn được nữa cơ à?

Tạ Tử Tu ngồi xuống cạnh cô, thản nhiên mỉm cười một cách nhả nhặn, nói: “Không thì em xem thể này nhé, ừm, lấy thân trả nợ thể nào?”

“...” Quả nhiên còn có thể đột phá cảnh giới vô sỉ, không hổ danh là Tạ Tử Tu!

Tạ Tử Tu cười như có như không: “Thư kí Nhan không cần nhắc chút sao?”

“...”

Về lương tâm mà nói, nếu có nhan sắc như thế, muốn lấy thân trừ nợ, thật sự cũng không phải không có chỗ tiêu thụ...

Nhan Miêu rung mình, gã này hạ độc đúng không? Cô lại còn coi là thật mà bắt đầu suy nghĩ chứ!

“Hoàn toàn không có hứng thú, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu nhướn mày lên, cũng không đáp lại, chỉ nói: “Đúng rồi, nói ra thì em vẫn quan hệ mập mờ với Tạ Thiếu Duy hả?”

“... Liên quan gì tới anh?”

Sao tên này nhạy tin tức thế nhỉ?

“Không liên quan, chỉ là nó thật sự không hợp với em”

Nhan Miêu nghiêm túc đáp: “Chuyện này thật sự không liên quan gì tới anh hết, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu cười cười: “Nó hứng thú với em, vì chưa từng gặp người nào như em nên thấy mới mẻ mà thôi... Nhưng nó không kham nổi trách nhiệm

“Hả?”.

“Vì họ Tạ tuyệt đối không muốn một người con dâu như em”

Lại nữa rồi, còn có thể nói độc ác thêm nữa được không?

Nhan Miêu nghĩ một lát, nói: “Anh Tạ, có cách gọi là bỏ trốn”

Tạ Tử Tu rất bình tĩnh, “Thế à?”.

“Thế nên anh cũng đừng tuyệt đối hóa vấn đề”.

“...”

“À, còn nữa, anh Tạ, tôi muốn xin nghỉ một tuần”.

Tạ Tử Tu đáp lại không hề do dự: “Không duyệt”.

“...”

“Anh Tạ, tôi thông báo cho anh thôi, không phải xin anh phê duyệt”.

XX nó chứ, khó lắm mới làm được visa, vé máy bay, khách sạn đã đặt xong rồi, không đi cũng không có cách lấy lại tiền. Anh ta lừa cô nhiều tiền như thế, chẳng lẽ còn muốn bỏ đá xuống giếng, khiến cô bị lỗ thêm nữa sao?

Nhưng Tạ Tử Tu chỉ cười: “Hả? Thư kí Nhan không quan tâm bị trừ tiền lương sao? Xin nghỉ dài ngày phải cần lý do rất chính đáng mới được đấy”.

Trong đầu Nhan Miêu lóe lên một ý, đáp: “Tôi có lý do chính đáng”.

“Hả?”.

“Tôi xin nghỉ kết hôn”

Tạ Tử Tu thoáng im lặng, rồi hỏi: “Cái gì?”.

“Tôi sắp kết hôn rồi”.

“...” Tạ Tử Tu vẫn mỉm cười, “Cái gì?”.

Tên này bị lãng tai à?

Nhan Miêu bèn nhắc lại một lần nữa: “Tôi sắp kết hôn, anh Tạ”.

Tạ Tử Tu im lặng trong phút chốc rồi cười nói: “Với ai?”.

“Xem ra không phải chuyện gì anh cũng biết, anh Tạ”.

Trông Tạ Tử Tu vẫn rất bình tĩnh, “Em đùa chứ gì”.

Nhan Miêu cười hì hì: “Xem ra có rất rất nhiều chuyện anh không đoán được”.

“...”

“Thực ra bản thân tôi cũng không ngờ được sẽ nhanh như thế”.

Tạ Tử Tu nhìn cô, nụ cười héo đi: “Đây không phải trò trẻ con, em đừng vội vàng như thế. Không cần biết là ai cũng phải nghĩ lại một chút”.

“Sau khi suy nghĩ cần nhắc kỹ càng rồi thì mang tính kế hoạch quá, không thú vị gì hết. Không phải xúc động muốn kết hôn đều đột nhiên ào tới như chớp khi anh chưa chuẩn bị kỹ càng sao?”.

Có thể vung vít ra một đoạn như thế ở ngay đây, Nhan Miêu đúng là phải tự bái phục mình.

“...”

“Tóm lại là, anh Tạ, anh chỉ cần duyệt kỳ nghỉ cho tôi là được rồi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô một lúc lâu rồi mới cười nói: “Được”.

Nhan Miêu khách sáo đáp: “Đa tạ, đa tạ”

Tạ Tử Tu ngừng một lát, lại hỏi: “Thư kí Nhan có cần quà cưới gì không?”.

Nụ cười dịu dàng của anh ta khiến Nhan Miêu cảm giác như nhìn thấy công viên kỷ Jura.

“Không không không, không cần đâu”.

Nhận quà của anh ta, không phải là nhỏ rằng cộp sao.

“Tôi nói thật đấy”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Nếu em kết hôn, dù có như thế nào, tôi nhất định tặng em một món quà to”.

Món quà to là một gói thuốc nổ cỡ lớn phải không?

“Không cần thật mà, anh chỉ cần chúc phúc cho chúng tôi là được rồi”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Tôi chúc em hạnh phúc”.

Không biết có phải qua cơn mưa trời lại sáng không mà chuyên đi tới Tokyo lần này, vốn dĩ hai người muốn mua vé máy bay giảm giá có chiết khấu rẻ nhất, kết quả là nhờ phúc của Thư Cán, tới khi đi lại biến thành vé máy bay và khách sạn được vị quý nhân tốt bụng nào đó bao hết.

Lần đầu tiên trong đời Nhan Miêu được thể nghiệm tiện nghi trong khoang hạng nhất.

Cuộc sống dành riêng cho kẻ có tiền này thật sự khiến người ta không quen nổi

Nhưng vì khó có thể gặp được, có lẽ trong cuộc đời cũng không thể gặp lại lần nữa, thế nên khi ở trong phòng chờ VIP, Nhan Miêu ôm tâm thức “cuộc đời chỉ có lần này, không uống chắc chắn là uống phí”, thừa cơ uống một đồng rượu ngon miễn phí, bước chân cũng hơi loạng choạng.

Uống nhiều một chút mới có thể xóa đi nỗi đau thương bị người ta lừa tiền.

Lên máy bay, cô và Thư Cán ngồi ở hàng ghế đầu, cách một lối đi nhỏ là hai người thanh niên tuổi tác cũng xấp xỉ, xách va ly LV(36), trên tay cầm kính râm hiệu BVLGARI(37), ăn mặc hợp mốt, thái độ phong lưu, trông phô trương khoe mẽ.

Đều là nam thanh nữ tú, cùng ngồi trong khoang hạng nhất, hai bên khó tránh khỏi cùng liếc sang, đánh giá nhau một chút, một người cười cười bắt chuyện trước, tiếng Trung hơi lơ lớ: “Lần đầu tiên hai cô tới Tokyo sao?”.

Từ sau khi Thư Cán nhận điện thoại, hai mắt đều mông lung, gò má ửng hồng, như đi vào cõi thần tiên, rõ ràng là đang nghĩ chuyện của mình, có lẽ chẳng nghe thấy người ta nói gì hết, Nhan Miêu đành chịu trách nhiệm đáp lời, lễ phép đáp: “À, sao anh biết?”.

Chàng trai cười vẻ sâu xa: “Nếu đã tới rồi thì chúng tôi nhất định sẽ có ấn tượng với những cô gái như các cô”.

“...”

Câu tán dương này, dù có cao siêu hay không, chắc hẳn cũng là lời bắt chuyện trong truyền thuyết rồi.

Mà Nhan Miêu uống quá nhiều rượu, hơi men bốc lên đầu, điểm gây cười trở nên thấp lệt đẹt, tính tình rộng rãi thái quá, bắt chuyện dễ hơn Thư Cán đang hồ hững hờ vía lên mấy nhiều.

Suốt chuyến đi cô đều dễ dàng bị chọc cười không ngừng, lời qua lời lại nói chuyện ăn ý với hai cậu thanh niên kia, người ta hỏi số điện thoại của cô, cô cũng lơ ngơ cho luôn.

Ra khỏi sân bay, hai người lật đật tìm tới khách sạn Bốn Mùa ở Marunouchi(38), lúc check in mới phát hiện ra, ngoài việc giúp bọn họ đặt khách sạn hạng sang, vị quý nhân của Thư Cán còn để lại quỳ một triệu yên cho Thư Cán “tiêu vật”

Nhan Miêu vừa mới tỉnh rượu một tí lại bị một tệp tiền dày cộp tát ột cái, hoàn toàn hoang mang.

Tới khi vào phòng, rượu đã tỉnh hẳn, Nhan Miêu bèn thở dài: “Oa, người đàn ông tốt như thế, mà đừng dùng dùng nữa, gặp được thì mau mau thu xếp kết hôn đi”.

Thư Cán đỏ bừng mặt, yếu ớt đấu tranh: “Mày, mày đừng thấy tiền là sáng mắt lên như thế được không...”.

“Không phải thế, ngàn vàng dễ kiếm, người yêu mới khó tìm có phải không”.

Tuy cô rất yêu tiền, nhưng đây thật sự không phải vấn đề tiền nong. Vứt tiền ra đương nhiên là chán động, nhưng sức quyến rũ của tri kỷ còn hơn một bạc.

Người hết mực quan tâm thế này tìm ở đâu ra người thứ hai.

Cùng là người tiêu tiền như nước, nhưng vị cấp trên vô nhân tính kia của cô với người này khác nhau một trời một vực.

Nhìn vẻ mặt vừa xấu hổ vừa buồn rầu của Thư Cán, Nhan Miêu có dự cảm hoa đào của cô bạn thân sắp nở tới nơi rồi.

Thư Cán là bạn thân nhất của cô, ngày lễ tình nhân người ta có đôi có cặp, hai người bọn cô đành phải rủ nhau đi ăn bữa cơm, dù tạm bợ nhưng ít nhiều cũng đỡ hơn mấy kẻ đáng thương gọi suất ăn đơn hay ngồi nhà xem ti vi ăn bỏng ngô.

Thư Cán có thể gặp được đóa hoa đào tốt, thuận lợi thoát kiếp trạch nữ(39), đây đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nghĩ tới sau này mình cả “tạm bợ” cũng không có, Nhan Miêu không khỏi thấy bị kịch.

Bi kịch qua đi, dĩ nhiên phải tìm ít thức ăn xoa dịu tâm trạng rồi... Nhan Miêu đói mềm, vào nhà ăn cao cấp của khách sạn, cũng chẳng thèm giả vờ giả vịt, thức ăn vừa đưa lên là cúi đầu ăn miết, để dạ dày ăn uống thả cửa.

Đương lúc thở một giữa bữa ăn, Nhan Miêu đột nhiên cảm giác cái lạnh không tên ủa tới sau lưng mình, bèn rùng mình một cái.

Cảm giác lạnh lẽo xui xẻo này hình như đã từng gặp qua, Nhan Miêu vừa uống rượu sake vừa suy nghĩ, rốt cuộc cảm giác quái dị như thấy ma này từ đâu mà ra?

Vừa ngẩng đầu lên, Nhan Miêu đã thấy có một người đàn ông tuyệt đối không thể xuất hiện ở chỗ này, đang đứng cách cô không xa, thần nhiên rút tay trong túi quần, trên gương mặt là nụ cười như có như không.

Trong phút chốc, lông tóc Nhan Miêu dựng hết cả lên chẳng khác nào dựng phải ma.

23. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 7

Trời ơi, thế giới này rộng như thế, sao chẳng có lấy cơ hội để cô thoát khỏi bóng ma của Tạ Tử Tu được một ngày, đây chẳng phải trúng tà thì là gì?

Mà rốt cuộc, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây chứ?

Hình như người đàn ông đang liếc mắt nhìn về phía cô, Nhan Miêu lập tức dựng tờ thực đơn lên che mặt như lạy ông tôi ở bụi này.

Thư Cán bực mình hỏi: “Sao thế hả?”.

Nhan Miêu nhỏ giọng đáp: “Hình như tao nhìn thấy sếp bọn tao!”.

“Khéo thế cơ à? Người nào hả?”.

“Tên nào trông ngạo mạn nhất thì là tên đó, oa... hình như anh ta qua đây rồi, đừng có nhìn!”.

Cô nói quá muộn, Thư Cán đã không kìm nổi mà ngoái đầu lại liếc nhìn

Rồi sau đó hoảng hồn khiếp vía: “Này, công ty của bọn mày có làm ăn hợp pháp không đấy?”.

“... I I I I Chắc là có rồi, tao vẫn là công dân tốt chấp hành pháp luật mà”.

Tạ Tử Tu, anh có thể đừng trông xấu xa như thế được không!

Thư Cán run rẩy: “Anh ta, anh ta tới rồi này”.

“Suyt!”.

Rồi trên đầu cô vang lên giọng nói: “Thư kí Nhan”.

Nhan Miêu dựng tóc gáy, không kịp chui xuống gầm bàn, đành phải giơ tờ thực đơn lên như tấm khiên.

Nhưng thái độ của Tạ Tử Tu vẫn dịu dàng khác thường: “Khéo thế cơ chứ, gặp được em ở đây”.

“...”

“Nhưng mà, tôi nhớ em xin nghỉ kết hôn, thế đây là đi hưởng trăng mật với người yêu em à?”.

“...”

Tạ Tử Tu quét ánh mắt qua Thư Cán, lại nhướn mày: “Chẳng lẽ cô đây là...”

“...”

“Hiển khi em bỏ tiền tới nơi như thế này, tôi cũng không làm phiền hai người nữa”, Tạ Tử Tu cười, “Chúc tân hôn vui vẻ”.

“...”

Ài, lớn thế này rồi mà chẳng mấy khi nói dối, vừa ra khỏi cửa đã bị vạch trần, số cô còn có thể đen hơn nữa được không?

Chuyện lạ là, lần này Tạ Tử Tu lại không thừa cơ tấn công, ra tay vừa đủ, chỉ đùa cợt hai câu đã quay người đi mất.

Sao đột nhiên trở nên hiền lành như thế nhỉ?

Chẳng lẽ tâm trạng anh ta tốt lắm sao?

Ăn qua quýt cho xong bữa cơm, Thư Cán chạy ra ngoài thăm Từ Vĩ Trạch đang công tác ở Tokyo, còn mình Nhan Miêu ở lại khách sạn, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Nhớ chuyện ban nãy đụng phải Tạ Tử Tu, đúng là xúi quẩy, chắc chắn là đã phủ bóng đen lên chuyến du lịch Tokyo của cô rồi, chẳng thà đi Spa một cái, thanh lọc cơ thể từ đầu tới chân một lượt.

Một mình ra khỏi thang máy, chưa đi được mấy bước đã lại thấy bóng người đàn ông cao lớn bước tới trước mặt mình.

Nhan Miêu bị chấn động mạnh trong giây lát, đứng trong lối đi nhỏ khó bề tránh né, nhìn xung quanh mà chẳng có chỗ nào để trốn cả, nhất thời chỉ hận không thể núp sau bồn cây.

Đương nhiên chuyện này thất bại chẳng khác chuyện núp sau thực đơn.

“Thư kí Nhan”

Bị chỉ đích danh, Nhan Miêu đành vượt qua khó khăn, nặn ra nụ cười: “Anh Tạ, khéo thế nhỉ, ha ha ha ha”.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Đúng rồi, hình như tôi vừa nhìn thấy cô người yêu của em đi cùng một người đàn ông đấy”.

Thư Cán, mày thực sự quá không đáng tin.

“Mới kết hôn đã như thế, thư kí Nhan, có phải em đau lòng lắm không? Có cần tôi đi uống ly rượu với em không?”.

“...” Cô đã làm sai gì mà ông trời phải dồn cô vào bước đường cùng chứ

Di động trong túi đột nhiên kêu vang, tinh thần Nhan Miêu phấn chấn hẳn lên như tóm được cọng rơm cứu mạng, cũng không để tâm phí điện thoại chuyển vùng quốc tế đắt cỡ nào, vội vàng nhận máy ngay

“A lô?”.

“Là cô Nhan đúng không? Tôi là Hikaru đây”.

“A, Hikaru, anh khỏe không?”.

Ai nhỉ?

Nhưng chẳng quan tâm là ai, dù có là con chó con mèo thì lúc này đều là thiên tướng nhà trời phái xuống.

Đối phương cười nói: “Ban ngày chúng ta đã nói chuyện trên máy bay rồi đấy. Tôi, còn Ryo nữa”.

Gọi điện thoại đến thật à.

“Giờ cô đang bận sao?”.

“Không có...”.

“Tối ra ngoài chơi một lát thì thế nào? Lần đầu tiên cô đến đây, tôi đưa cô tới quán của bọn tôi, là nơi rất được đấy”.

Nhan Miêu thoáng do dự, lúc trước cô uống nhiều rượu lắm mới tùy tiện nói nhiều với người lạ mặt, giờ đã tỉnh rượu rồi, xem ra đối phương cũng không phải người đáng ngại, đương nhiên cô không muốn có quan hệ gì nhập nhằng vớ vẩn rồi

Nhưng vào giây phút thăm hại tởm trước mặt Tạ Tử Tu nguy cấp thế này, lời mời ấy có thể cứu cô thoát khỏi cảnh khốn cùng, thế là Nhan Miêu thoải mái hùng hồn đáp: “Được thôi”.

Đối phương cười nói: “Tôi nhớ cô nói ở trong khách sạn Bốn Mùa ở Marunouchi, tôi tới đón cô nhé”.

Ngắt điện thoại, quay đầu lại thấy Tạ Tử Tu vẫn đang thích thú nhìn cô: “Thư kí Nhan sắp đi đâu đấy? .

Nhan Miêu giả vờ vui vẻ: “Đi quán bar chơi”.

Tạ Tử Tu lại nhướn mày lên, mỉm cười nói: “Hừm? Có người mới nhanh như thế sao?”.

“... Tùy anh nghĩ sao cũng được”.

“Nhờ may bị đưa tới nơi không hợp thì rất xấu hổ đấy, thư kí Nhan”

Nhan Miêu cười khan: “Ha ha ha...”

“Em phải biết, ở nơi đây chỗ nào cũng có những quán uống bữa cái thôi đã hết cả mấy vạn tệ rồi, lỡ đâu muốn em tới thanh toán hóa đơn, chỉ sợ em khóc mất”

“.... Cũng không tới nỗi ấy....”

Lúc này mà cứng đầu đầu khẩu với anh ta thì vô dụng, vừa đánh vừa lui, rồi an toàn lĩnh đi mới là lựa chọn đúng đắn.

Hikaru quả nhiên lái xe tới cổng khách sạn Bốn Mùa đón cô đúng giờ, thái độ khá nhiệt tình, Nhan Miêu vừa nhìn thấy đối phương mở cửa xe, rồi ân cần đón tiếp cô thì thở phào một hơi

Không quan tâm lát nữa sẽ đi đâu, đi với ai, chỉ cần có thể để cô chạy thoát khỏi trước mặt Tạ Tử Tu, nhảy ra khỏi miệng hổ, là được rồi.

Dầu sao thì, chẳng lẽ còn có thể có nơi nào kinh khủng hơn Tạ Tử Tu và ở bên cạnh Tạ Tử Tu sao?

Xe chạy qua một dãy phố nhấp nháy đủ sắc màu, rồi dừng lại trước cửa một quán bar khiến người ta phải hoa cả mắt, Nhan Miêu xuống xe, hơi ngần ngừ, chưa kịp ngẩng đầu nhìn biển hiệu khiến người ta hoa mắt thì đã theo Hikaru đi vào rồi.

Tới khi vào bên trong, có mấy chàng trai ở đối diện đột nhiên đồng loạt đứng dậy nói: “Chào mừng tới đây”, khiến cô phải giật mình.

Đi tiếp vào trong, vừa quan sát cách trang hoàng bài trí xung quanh và mấy cô cậu ngồi ở sofa nói chuyện tán gẫu, Nhan Miêu đã thấy có gì không hợp vị rồi

Đây, đây chẳng lẽ là... Host Club trong truyền thuyết, cũng là... quán牛郎 lang(4Q)... đó đó sao?

Nhan Miêu vô cùng hoảng hốt, hóa ra trên thế giới này, với cô mà nói, vẫn còn có nơi kinh khủng hơn ở bên Tạ Tử Tu!

Hikaru thấy cả người cô căng cứng thì cười nói: “À, đây là quán của tôi và bạn bè, đưa cô tới chơi chút thôi, đừng căng thẳng”

Nhan Miêu cứng nhắc nặn ra tiếng cười: “Ha...”.

Căng với thẳng cái gì, chỗ này đâu phải chỗ cô nên tới.

Rốt cuộc cô đã tạo nghiệt gì không biết.

Hikaru rất lễ độ và ân cần: “Không sao đâu, đưa cô tới chỉ là giới thiệu với cô thôi, không nhất thiết phải trả tiền cũng ok mà”.

“ ... ”

Nhan Miêu khóc không ra nước mắt thật, cô rất muốn đập cửa xông ra luôn, thế nhưng họa vô đơn chí phúc bất trùng lai, cô đã nhìn thấy bóng Tạ Tử Tu xuất hiện ở cửa rồi

Đúng là sợ cái gì thì cái ấy tới.

Tạ Tử Tu muốn xem trò cười của cô thì cô phải làm trò cho anh ta xem thật, có cần phối hợp tốt như thế không... T_T

Hikaru gọi mấy người tới, mọi người ngồi vây xung quanh cô nói chuyện, Nhan Miêu bị vây lại ở giữa, thấy Tạ Tử Tu cũng ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa, mà cô trốn cũng chẳng trốn được, động đậy thì cũng chẳng xong, sau đó lại nghe có người hỏi: “Cô Nhan làm nghề gì vậy?”.

Nhan Miêu thành thật trả lời: “Là nhân viên bàn giấy ở công ty”.

Hình như mọi người có chút bất ngờ, Hikaru lại hỏi: “Thế bố cô làm gì? Mở công ty à?”.

Bố cô làm cảnh sát ở đồn cảnh sát địa phương, sắp về nghỉ hưu rồi.

“Bố tôi là cảnh sát”.

“À, thế mẹ cô...”.

“Mẹ tôi làm nội trợ”.

Thái độ của đối phương có sự thay đổi rất nhỏ, thoáng nảy ra chút tùy tiện trong sự nghi ngờ, cười nói: “Thế à? Vậy sao cô ngồi trong khoang hạng nhất, còn ở trong khách sạn Bốn Mùa?”.

“À, đó là vì có người theo đuổi bạn tôi, thế nên đặt giúp cho thôi”.

“ ... ”

Bầu không khí chợt đông cứng lại, ánh mắt của mấy người nhìn cô chẳng khác nào nhìn phải thứ hàng kém cỏi vàng thau lẫn lộn, tuy vẫn duy trì nụ cười lễ phép theo tiêu chuẩn nghề nghiệp, nhưng đã có người tìm có rút lui.

Nhan Miêu không khỏi hối hận vì để chạy thoát thân mà không chọn đúng đường. Đúng là nước ở đây quá sâu, năm nay ấy à, ai cũng có thể áo quần chỉnh tề, ngay cả Tạ Tử Tu có thể đạo mạo đứng đắn như thế, huống chi là nghề phục vụ. Tùy tiện đi chơi với người lạ mặt đúng là không được.

Người ta hiểu nhầm cô là đại tiểu thư, là khách hàng tiềm năng, mới tốn công sức đưa cô tới đây, kết quả là tới cái bánh mì giá ba trăm yên cô cũng tiếc không mua.

Mới nãy vừa mở mấy bình rượu, nhìn là thấy họ đầu tư sai chỗ rồi.

Đang nhấp nhòm ngồi xấu hổ trong im lặng, Nhan Miêu lại thấy kẻ khiến cô đau đầu kia đứng dậy khỏi ghế sofa, mỉm cười đi về phía cô.

“ ... ”

Xong đời rồi, gần đây công phu thả đá xuống giếng của tên này rất cao, lúc này không phải là càng tệ hơn sao.

Nhan Miêu lại chờ bị dội nước lạnh, dù sao cô đã chuẩn bị vứt lòng tự trọng vào trong bồn cầu rồi, ai ngờ Tạ Tử Tu vừa đứng trước mặt cô lại đột nhiên cung kính lễ độ cúi người xuống: “Đại tiểu thư”.

“ !!!!!???? ”

Tay bị những ngón tay ấm áp của anh ta cầm lấy, Nhan Miêu cô không hoảng hốt, vội vàng dùng sức giật ra: “Anh làm cái gì đó?”.

Tạ Tử Tu mỉm cười nói: “Cô lén chạy tới chỗ này sẽ khiến chúng tôi lo lắng... Tôi về cũng khó ăn nói lắm”.

“ ... ”

Tiếng Nhật của Tạ Tử Tu cũng khá lưu loát, thế mà trước kia chuyện gì cũng cần cô phiên dịch là sao?

Mà vấn đề là, tuy ngữ pháp của anh ta rất chuẩn, nhưng nói ra câu quái quỷ gì thế?

“Anh nói lung tung gì thế?”.

“Cô đừng giận dữ nữa, thế này tôi khó xử lắm”

Kính ngữ!! Khi còn sống lại có thể nghe Tạ Tử Tu dùng kính ngữ với cô! Cô có thể nói chết cũng nhắm mắt được rồi phải không?

Xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều lẳng lẳng nhìn Tạ Tử Tu nghiêm trang như cậu chủ xã hội đen cung kính lễ phép với cô, không dám lên tiếng.

Nhan Miêu đã hoàn toàn bối rối không biết làm sao: “Anh, anh buông tay ra! Anh nói linh tinh gì đấy!”.

Tạ Tử Tu ngoảnh đầu lại nhìn Hikaru: “Thật xin lỗi đã làm ảnh hưởng tới kinh doanh của các anh, nhưng anh đưa đại tiểu thư nhà chúng tôi tới nơi thế này là tuyệt đối không thể”.

“...Xin lỗi!!!”.

“Tôi bao hết, giờ xin các anh tránh đường”.

Thế rồi Tạ Tử Tu nhẹ nhàng vác cô lên trên vai, thông dong ra khỏi quán trong ánh mắt kính nể cung kính của mọi người.

Nhan Miêu cứ giãy giụa tổn công vô ích suốt dọc đường, khi được thả vào trong xe thì mặt mày đã đỏ lựng, máu huyết dồn ngược từ lâu: “Anh, đồ khốn nạn, làm gì thế hả?!”.

Tạ Tử Tu đóng cửa xe, cười nói: “Oa, tôi tốt với em như thế, em còn không cảm kích sao?”.

“...Tốt cái X ấy!”.

“Nhưng tôi vừa mới cứu thể diện cho em đấy”.

“Chơi thế có vui không, đại tiểu thư?”.

“Đúng rồi”, Tạ Tử Tu như nhớ ra gì đó, nói thêm, “Lúc này tôi thanh toán hóa đơn giúp em, đã tiêu hết tiền hồi đó em đưa cho tôi rồi”.

Trong chớp mắt, Nhan Miêu như sét đánh ngang tai: “Anh, anh nói cái gì?”.

Tạ Tử Tu trông vô cùng vui vẻ: “Đã chơi bởi thế này là phải có giá, đúng không nào? Cái giá này có thể khiến tôi gọi em một tiếng đại tiểu thư, thật sự là có lời đấy, thư kí Nhan”.

Nhan Miêu suýt bật khóc: “Tôi không muốn...”.

Tạ Tử Tu cười cười khế cúi đầu, hơi thở lướt trên chóp mũi cô: “Thế em muốn gì?”.

“ ... ”

24. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 8

Nụ cười của Tạ Tử Tu vẫn còn trên khóe môi: “Hừm?”.

Hình như mặt anh ta tối sập quá thì phải, Nhan Miêu bỗng chốc hoảng hốt tới độ quên cả đau đớn căm hận, vội vàng thu lại nước mắt sắp trào ra.

Hai tay Tạ Tử Tu đặt lên vai cô, chỉ hơi dùng sức chút thôi đã khiến cô không thể động đậy.

“Thế này là được rồi”.

Được, được cái gì?

“Em muốn gì, chỉ cần nói với tôi, tôi sẽ cho em, thế nào?”.

“ ... ”

“Tôi là cấp trên tốt đã xin là cho đấy”

“ ... ”

Nhan Miêu chìm trong nụ cười và hơi thở gần trong gang tấc của anh ta, đầu óc đột nhiên trống rỗng, ngay cả chuyện đòi nợ quan trọng như thế cũng bị quét đi sạch sẽ như bị thổi miên.

Cô chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi kỳ lạ theo bản năng.

“Tôi, tôi muốn về”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Thế thôi à?”.

Nhan Miêu thành thật đáp: “Vâng...”

“Em chắc chứ?”.

Nhan Miêu run rẩy: “Vâng...”

Tạ Tử Tu nhướn mày, đứng thẳng người dậy, cười nói: “Thế thì được”.

Tự nhiên biến thành người tốt bụng như thế, Nhan Miêu nhất thời có chút không quen, cô đành giữ nguyên tư thế gần sát ấy với anh ta, cứng người một lúc lâu.

Tạ Tử Tu lại khẽ cười: “Đi nào, tôi đưa em về, đại tiểu thư”.

Xung hô thế này là muốn làm cô tổn thọ sao.

Tạ Tử Tu lịch sự cài dây an toàn cho cô, lại như thuận tay vuốt tóc cô xuống.

Nhan Miêu chỉ thấy ngay cả sợi tóc của mình cũng có dây thần kinh cảm giác, chỉ vì một cái chạm khẽ mà run rẩy dữ dội, lông tóc dựng ngược cả lên

Xe chạy tới trước cổng khách sạn Bốn Mùa, Tạ Tử Tu mỉm cười tiễn cô xuống xe, rồi vẫy tay với cô rất dứt khoát: “Chúc ngủ ngon”.

“ ... ”

Nhan Miêu cũng không khỏi nghĩ thầm: “Chỉ thế thôi”.

Một ngày toàn những tình tiết mập mờ như phim tình cảm lúc tám giờ có thể kết thúc một cách trong sáng đứng đắn thế sao?

Kết quả vẫn là “chỉ thế thôi”.

Tạ Tử Tu hoàn toàn không thừa thắng xông lên, truy kích tới cùng... Vì hôm sau Nhan Miêu mới biết, anh ta đã về nước rồi.

Hình như Tạ Tử Tu chỉ tiện đường tới Tokyo chơi một ngày như thế, vừa lúc gặp được cô, nhân thể đùa một chút, sau đó thản nhiên quay người đi mất.

Nhan Miêu cảm thấy, tối hôm ấy, ngay tại khoảnh khắc ấy, Tạ Tử Tu chỉ ít cũng phải cưỡng hôn cô, hoặc là định tiến thêm một bước nữa... Nhưng xem ra Tạ Tử Tu lại hoàn toàn không có ý đó, có lẽ thực sự chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Cũng có thể, giống như những lần xảy ra chuyện mập mờ trước kia, Tạ Tử Tu quả thật không ngại thân mật với cô, nhưng cũng không nghiêm túc.

Thậm chí vừa bị từ chối thì anh ta sẽ dứt khoát thu tay lại, tới ý định thử thêm một chút cũng không hề có.

Cô sợ sự mập mờ như có như không này của Tạ Tử Tu.

Có khi quả thực là dồn hết tâm trí khiến người ta lạc vào chốn mê, mà vừa ngoảnh mặt lại đã phải nhận một bát nước lạnh.

Kiểu giầy vò cứ lặp đi lặp lại như thế, khiến cô quả tình không dám nữa.

Mấy ngày sau đó, Tạ Tử Tu cũng không hề liên lạc lại, dường như đã quên mất sự tồn tại của cô. Kỳ nghỉ ngắn ngủi qua đi, giờ đi làm tới công ty, bùng cafe vào phòng sếp, Nhan Miêu mới lại được nghe giọng anh ta.

“Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng, anh Tạ”.

“Tuần trăng mật ở Tokyo có vui không?”.

“ ... ”

Quả nhiên là lừa được kỳ nghỉ, sẽ bị tính sổ sau!

Tạ Tử Tu cười nói: “Đừng căng thẳng, tôi là cấp trên rất khoan dung độ lượng, không vì chuyện như thế mà trừ lương của em đâu”.

Công phu dán vàng lên mặt của người này càng ngày càng nhuần nhuyễn rồi.

Tạ Tử Tu nhận cốc cafe cô pha, uống một ngụm, đột nhiên như nhớ ra gì đó, ngẩng đầu nói: “Đúng rồi, thư kí Nhan”

“Vâng?”.

“Buổi lễ đính hôn của tôi, em sẽ tới dự chứ?”. Tay Nhan Miêu vẫn khựng lại giữa chừng, bất ngờ không kịp phòng bị, ngẩn người ra.

Chuyện này quá đột ngột, thế nên nhất thời cô chẳng có bất cứ cảm xúc nào hết, thậm chí còn quên che giấu tâm trạng của chính mình

Dưới ánh mắt như cười của Tạ Tử Tu, mãi một lúc sau Nhan Miêu mới có thể cử động, rồi nghe thấy giọng nói giả như bình tĩnh của mình vang lên, hỏi: “Anh Tạ, anh sắp kết hôn sao?”.

“Ừ, là tính thế đấy”.

“... Chúc mừng anh”.

“Cảm ơn em”

“...”

Chúc mừng xong thì nên nhanh chóng đi ra mới phải, nhưng Nhan Miêu thấy chân mình như bị dính chặt xuống mặt đất, hoàn toàn không thể cử động, dạ dày đầy ứ, không tiêu hóa nổi. Tin này tới quá nhanh, cũng quá đột ngột, chẳng hề có bất cứ dấu hiệu báo trước nào.

Nhan Miêu như vừa thấy anh còn mỉm cười cúi người cài dây an toàn cho cô, cảm giác ngón tay anh lướt qua gò má khi vén tóc cô vẫn còn nguyên, mà giờ anh đã sắp kết hôn rồi.

“Chuyện đó, đã quyết định thời gian kết hôn chưa?”.

Tạ Tử Tu khẽ mỉm cười: “Vẫn chưa quyết, nhưng hy vọng là càng nhanh càng tốt”.

Nhan Miêu “à” lên một tiếng: “Thế, tới khi ấy nhớ thông báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ chuẩn bị quà cưới”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Chuyện ấy đừng khách sáo, sao lại để thư kí Nhan tốn kém được”.

Cũng là chuyện nên làm thôi”.

“Thế được rồi, nhất định em phải đến đây”.

“Vâng”.

Dù nói thì nói như thế, nhưng cô thật sự không biết bản thân tới khi ấy có dũng khí mà đến dự hay không.

Lịch sự mà nói, cô nên hỏi thêm vài chi tiết nữa, biểu hiện phải quan tâm hơn, nhiệt tình hơn một chút mới đúng, nhưng cô đã không thể nói thêm được nữa rồi

Cô hoang mang vừa bước giật lùi, vừa nói: “Thế, nếu, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây.

Tạ Tử Tu gật đầu: “Đi đi”.

Nhan Miêu quay người, thế mà vừa quay một cái đã đụng ngay vào cửa.

Tạ Tử Tu phía sau cười nói: “Thư kí Nhan?”.

Nhan Miêu quên cả đáp lời, vội vã ôm trán lật đật đi ra ngoài.

Chung quy lại là do cô nghĩ quá nhiều.

Tạ Tử Tu là Tạ Tử Tu, anh ta chỉ đùa cô một chút, tìm ít niềm vui, chơi vài trò mập mờ chẳng hại gì, nhưng ngoài những việc ấy ra thì không thể có nhiều hơn được nữa.

Thực ra cô cũng hiểu rõ hiện thực, quả tình cũng chưa từng mong đợi gì, đạo lý ở đời cô rất hiểu, thế nên cũng chẳng sao hết.

Thậm chí người không đành lòng như Tạ Tử Tu mà lại có thể quyết định kết hôn vội vã như thế, cô nên vui mừng cho anh ta.

Dù sao trên thế giới này, muốn gặp được một người thích mình, mà mình cũng thích người ấy là chuyện rất khó khăn, gần như là may mắn.

Cô nghĩ, mình vẫn nên ôm tâm trạng tốt đi chúc mừng anh ta thôi.

Trước khi hết giờ làm hôm ấy, Nhan Miêu thấy Tạ Tử Tu ghé qua nói với cô: “Thư kí Nhan, thời gian tổ chức lễ đính hôn đã quyết định rồi, lát nữa sẽ gửi vào di động của em, tới lúc ấy nhớ đến dự nhé .

“Vâng...”.

Tới thiệp mời cũng không cho cô một tấm, chỉ thuận miệng mời thế thôi sao.

“Đúng rồi, nhớ ăn mặc đẹp đẹp một chút nhé. Đừng có mặc quần bò bốn mươi chín tệ đấy”.

Còn không quên chế giễu cô nữa.

Nhan Miêu cũng không biết tới lúc ấy phải xuất hiện ở buổi lễ đính hôn của anh ta như thế nào, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được tình cảnh lúc ấy.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô vừa tham dự lễ cưới của Nhan Tử Thanh, rồi lại tham dự lễ đính hôn của Tạ Tử Tu.

Dường như chỉ trong chớp mắt, cô đều chấm dứt không hề lưu luyến với sự ngưỡng mộ ngây thơ và mối tình đơn phương của mình.

Nhớ lại chuyện cô và Tạ Tử Tu thành lập liên minh chia uyên rẽ thủy mà tưởng như mới chỉ hôm qua, thế nhưng giờ Tạ Tử Tu đã tìm được người anh ta thực sự yêu thương rồi

Nhan Miêu chẳng còn lòng dạ nào mà trang điểm, nhưng nể lời dặn dò của Tạ Tử Tu, cô đành xốc lại tinh thần, cô biết nếu mình ăn mặc quá xuềnh xoàng xuất hiện ở đây sẽ là không tôn trọng chủ nhân bữa tiệc.

Về tới nhà, khi mở tủ quần áo tìm đồ, Nhan Miêu nhìn thấy bộ xường xám được cẩn thận treo riêng trên móc áo. Bộ lễ phục hàng hiệu đã bị xé rách sau lễ cưới của Nhan Tử Thanh, đây là bộ váy duy nhất xem được của cô, là món quà dụng tâm nhất mà Tạ Tử Tu tặng cho cô, dù mặc vào mùa này cũng chẳng hề thích hợp.

Nhan Miêu hạ quyết tâm, lấy bộ xường xám và dây chuyền mặt ngọc mua trả góp cho Tạ Tử Tu, thứ đáng giá nhất của cô.

Đây là chút nhớ nhung cuối cùng không thể nào quên với Tạ Tử Tu mà cô có thể tự cho phép bản thân.

Dự buổi lễ xong, cô sẽ dứt khoát đóng gói hai thứ này lại vĩnh viễn.

Mấy ngày sau, cuối cùng cũng tới lễ đính hôn của Tạ Tử Tu... Buổi lễ được tổ chức ở biệt thự nghỉ mát, khách được mời cũng không nhiều, thông thả bước vào, chỉ thấy tán lá xanh mướt ken dày, mặt đất loang lổ bóng nắng, những vị khách tốp năm tốp ba trò chuyện với nhau, tất cả có vẻ riêng tư mà trầm lắng

Nhan Miêu dè dặt cầm túi xách, ngập ngừng bước hai bước hòa vào trong đám khách khứa, định tìm một chỗ ngồi phù hợp với mình

“Hi, em tới rồi à”.

Tạ Tử Tu đã đứng ở đây, đang nhìn cô, Darwin bên cạnh anh ta còn được thất nơ.

Hiếm khi anh ta ăn mặc chỉnh chu như thế, bộ vest trang trọng lịch sự, mỗi cúc áo sơ mi đều được cài ngay ngắn nghiêm túc, thậm chí còn cài cúc tay áo và thắt cà vạt. Cô còn cho rằng kiếp này sẽ không được nhìn thấy dáng vẻ thất cà vạt của anh ta chứ.

Anh ta nghiêm túc.

Dưới ánh dương, gương mặt vô cùng rạng rỡ, nụ cười và vẻ đứng đắn hiếm có của anh ta đẹp tới nỗi khiến cô không biết phải làm sao mới được, trong giây lát, Nhan Miêu gần như muốn bật khóc. Càng bước tới gần càng cảm thấy cổ họng đắng không thể kìm chế nổi

“Chúc mừng anh”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cảm ơn em”

“Hôm nay trông anh... rất đẹp trai”.

Tạ Tử Tu khẽ mỉm cười: “Em cũng thế”.

Cô đẹp mới là lạ đó. T_T

Nghĩ tới việc mình mà lại nói ra những lời khách sáo như thế này, càng thấy sắc trời u ám hơn.

“Vị, vị hôn thê của anh đâu?”.

“Cô ấy à, cô ấy cũng tới rồi”.

Nhan Miêu rất muốn nhìn thử một cái, nhưng cũng rất sợ sẽ gặp được thật.

Trái tim là thứ dễ tổn thương lắm, dù cô là Nhan Miêu can đảm, nhưng giây phút này cũng muốn trốn vào một nơi không có người.

Hai người đứng đối diện nhau, lại không thể không nói câu nào. Nhan Miêu sợ nếu cứ im lặng cô sẽ càng lóng ngóng hơn.

“Anh, vị hôn thê của anh nhất định là rất đẹp”.

“Ừ, tôi rất thích”.

Không phải hỏi thế này là thừa à? Người như Tạ Tử Tu, thẩm mỹ cao hơn trời, sao anh ta có thể thích người bình thường cho được?

“Tôi có quen cô ấy không?”.

“Quen”.

Trong thoáng chốc, Nhan Miêu càng cảm thấy bị kịch hơn.

Nếu là người mình chưa từng gặp, cũng chẳng có bất cứ quan hệ gì, cô còn có thể khá hơn đôi chút, chỉ cảm giác khoảng cách xa xôi mới có thể bảo vệ trái tim yếu đuối thôi.

Mà một khi là người thật sống sờ sờ ở bên mình, đó là quá gần, gần tới nỗi cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể đối mặt được.

Nhan Miêu cảm thấy mình không thể hỏi han thêm được nữa.

25. Chương 6 : Thời Kỳ Sương Giá 9

“Tôi, tôi đi qua chỗ này một lát”

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Sao thế?”.

“Tôi, tôi hơi đói”.

“Hả”.

“Tôi... tôi đi tìm ít đồ ăn”.

Tạ Tử Tu như không nén nổi cười: “Cũng đúng, đã muộn rồi... Thế bắt đầu làm lễ nhanh một chút, lát nữa là được ăn bánh gato rồi”.

Hình như cô nên cảm ơn sự quan tâm này của anh ta.

Tạ Tử Tu cúi đầu nhìn cô, cười nói: “Thế đi thôi”.

“???” Đi đâu, giờ đi ăn vụng bánh gato của lễ đính hôn à? Có còn là người không?

Tạ Tử Tu vươn tay ra nắm lấy bàn tay cô.

Trong thoáng chốc, Nhan Miêu có chút mơ màng, không phải như vậy đúng không? Sao có thể như thế này được?

Dù nắm tay cũng chẳng thể hiện điều gì, nhưng chuyện này lại quá thất lễ, không thể nào ăn nói được với vị hôn thê của anh ta phải không?

Lý trí thì bảo cô hãy rút tay về ngay đi, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại để mặc anh ta nắm lấy tay như thế, cam tâm tình nguyện, còn bước tới hai bước với anh ta nữa

“Có thể bắt đầu được rồi”.

“?????”

Bắt đầu cái gì?!!!

Nhan Miêu và anh ta cùng đứng ở giữa hội trường, mơ hồ chẳng hiểu ra sao, mùi hương của những bó hoa và dàn dây leo, nhiệt độ từ lòng bàn tay Tạ Tử Tu đều khiến đầu óc cô hơi choáng váng, chỉ có thể mù mờ nhìn những vị khách ngồi xuống, mà mọi người cũng đều nhìn cô.

Có người đang nói gì đó, hình như nán mấy lời chúc mừng của người dẫn chương trình, ngay cả tại Nhan Miêu cũng ù ù, trong đầu chỉ nghĩ qua nghĩ lại: “Sao mình còn đứng ở đây? Chuyện này liên quan gì tới mình? Mình nên mau mau xuống kia mới phải chứ?”.

Tạ Tử Tu cúi người xuống, mỉm cười, dưới đôi mắt mở tròn xoe của cô, đặt nịt hôn lên đôi môi cô.

“ !!!!”

Nhan Miêu vẫn còn nghĩ: “Vừa xảy ra chuyện gì vậy?! Đây là thế nào?!”

Đầu óc Nhan Miêu cứ xoay vòng vòng, ngón tay từ từ cuộn lại thành nắm đấm, chắc tới nỗi không cạy ra nổi.

Tạ Tử Tu như dở khóc dở cười: “Nào, thả tay ra đi, đeo cái này vào, sau đó là được cắt bánh gato rồi, thư kí Nhan”.

“ ... ”

Nhan Miêu cứng nhắc nhìn anh ta, lại nhìn bàn tay mình, rồi nhìn khách khứa, đầu óc cô trống rỗng dưới những ánh mắt

Cũng không biết ngần người ra trong bao lâu, các bộ phận trong đầu cô mới bắt đầu vận hành lại, chuyện đầu tiên sau khi hoạt động lại được là kinh ngạc “oa” lên một tiếng, đột nhiên ra sức rút tay lại, sau đó quay người chạy đi bỏ lại tất cả.

*** **

Nhan Miêu ngồi lên chiếc ghế sofa nhỏ trong căn nhà trọ của mình, vẫn kinh hoảng chưa yên.

Nếu ngày nào trong cuộc đời này cũng cứ lên lên xuống xuống phập phù bất ngờ như thế thì không chỉ trái tim, trước sau gì đầu óc cô cũng không chịu nổi.

Thế rồi tiếng đập cửa dồn dập lại vang lên.

“Thư kí Nhan?”.

“ ... ”

Nhan Miêu nhất thời không biết phải làm thế nào, trốn vào phòng vệ sinh rồi khóa cửa lại giả vờ như không có ai ở nhà thì hợp lý hơn, hay gom hết dụng khí mở cửa ra đón khách mới hợp lý hơn đây.

“Em có tin tôi mở được cửa không?”.

Nhan Miêu nhanh chóng khuất phục trước quyền uy, dứt khoát chạy đi mở khóa cửa ra.

Tạ Tử Tu khẽ mỉm cười đứng trước cửa, nói: “Em đi giày cao gót mà chạy nhanh thật đấy”.

“ ... ” Khi tiềm năng của con người bộc phát ra là vô tận

“Em phá hỏng lễ đính hôn của tôi rồi, thư kí Nhan”.

“...” Nói ra thì hoàn toàn là tại anh ta làm vậy, mới khiến chuyện hỏng be hỏng bét, căn bản là lỗi của anh ta.

“Em biết em làm như thế Darwin âm ỉ như thế nào không? Hôm nay nó còn thất nơ đấy”.

Dưới khí thế thôi miên này của anh ta, chẳng hiểu sao Nhan Miêu cũng bắt đầu nhận lỗi: “Xin lỗi...”.

“Em biết sai chưa? Sai ở chỗ nào?”

“... Tôi có lỗi với Darwin...”.

Tạ Tử Tu độ lượng, “Bỏ đi, có thể trở thành lễ đính hôn để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho những người tham dự cũng không tồi”.

Sao nghe vẫn như đùa cợt thế nhỉ?

“Cái gì qua rồi thì cứ để nó qua đi”.

“...”

Cái gì là để nó qua đi?

Chuyện lớn như thế mà cũng có thể bỏ qua hết tất cả, cưỡng ép lỗi lên làm đủ các nghi lễ rồi sau đó lại “để nó qua đi” sao?

Tạ Tử Tu không khách sáo ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ của cô, duỗi thẳng chân ra tự nhiên thoải mái, dòn cô tới nỗi không chạy đi đâu được, cô đành ngượng ngùng dán vào anh ta.

“Đúng rồi, tôi tới tặng em một thứ”.

“Hả?”.

Trong phút chốc, Nhan Miêu chỉ cảm thấy trái tim mình bắt đầu nhảy nhót loạn nhịp.

Chẳng lẽ là nhẫn?

Cũng chỉ có thể là nhẫn thôi nhỉ?

Ở buổi lễ theo kiểu ván đã đóng thuyền ấy, cô chỉ biết chạy trốn cho nhanh, thế nên hình dáng cái nhẫn thế nào cũng chưa kịp nhìn rõ chứ đừng nói là nhận

Tạ Tử Tu lôi trong túi ra một cái hộp, đưa sang cho cô: “Cầm đi này”.

Trái tim Nhan Miêu gần như ngừng đập. Cô cứng nhắc nhận lấy, rồi trợn mắt nhìn nó, không cử động nổi

Tạ Tử Tu mỉm cười, nói: “Mở ra xem thử có thích hay không”.

Ngón tay Nhan Miêu không chịu nghe lời, phải dùng sức mới có thể mở chiếc hộp nhưng cảm giác hoàn mỹ ấy ra.

Nằm trên miếng lót marn mại đậm màu chính là... kẹp cà vạt?!

Nhan Miêu không khỏi ngáy ra như phỗng: “Hả?”.

“Không tồi đúng không, vàng 18K có khảm ngọc đỏ, còn là hàng hiệu”.

Nhan Miêu nhìn nó chằm chằm: “À... tôi dùng thứ này được à?”.

“Không thể”.

“Thế đưa cho tôi làm gì?”.

Tạ Tử Tu khẽ chống má bằng những ngón tay: “Em có thể mang nó đi bán lấy tin, không phải em thích nhất là tiền mặt sao?”.

Trong khoảnh khắc, Nhan Miêu có nỗi thất vọng không nói nên lời, chỉ có thể đáp: “Không phải là anh bỏ tiền ra mua cái này đấy chứ?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Đúng rồi. Lúc qua đây tiện đường mua”.

Nhan Miêu không khỏi bực tức: “Anh ngốc à, cái này qua tay là thành đồ cũ rồi, bán đi chẳng phải là lỗ sao?”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Dầu sao thì với em vẫn chỉ là thu vào thôi, em có lỗ đâu”

Nhan Miêu cũng không biết nên mất mát trước hay đau lòng trước, chỉ cảm thấy tâm trạng phức tạp tới nổi đầu và ngực đều bắt đầu co rút lại.

Tạ Tử Tu lại cười nói: “Đúng rồi, nếu thấy món quà này không tốt lắm thì lại tặng em cái nữa vậy”.

“ ... ”

Lần này lại tới lượt dao cạo râu à?

Nhan Miêu ôm tâm trạng cam chịu, siết chặt chiếc hộp được đặt trong lòng bàn tay, ra sức mở

Viên kim cương lóe lên dưới ánh đèn suýt khiến cô đau cả mắt

“ ... ”

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Cái này có tốt hơn không?”.

“ ... ”

“Cái này còn đắt hơn kẹp cả vật nhiều lắm đấy”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu vẫn giữ nụ cười: “Thế nên không có lý do để không nhận đâu, đúng không, thư kí Nhan?”.

Nhan Miêu im lặng một lát, đột nhiên siết chặt nắm tay, vô duyên vô cớ dùng sức đánh anh ta:

“Anh là đồ khốn nạn, đồ khốn nạn!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Oa, tặng đồ cho em mà cũng bị mắng là đồ khốn nạn à? Biết sớm thì đã tặng em cuộn giấy vệ sinh cho rồi”.

Không quan tâm là tình huống gì, đã tới lúc nào rồi mà anh ta cũng chẳng chịu thôi trêu chọc cô. Với cô, không lúc nào anh ta đứng đắn chân thành cả

“Thế này thì vui lắm à? Thú vị lắm à?! Tới lúc nào anh mới có thể đừng đem tôi ra làm trò cười? Tới lúc nào mới có thể nghiêm túc một chút hả?! Đồ khốn nạn!”.

Tạ Tử Tu mỉm cười chịu đánh một lát, rồi thu lại nụ cười, nói: “Tới khi nào em không căng thẳng nữa”.

“ ... ”

Tay chân Nhan Miêu chợt trở nên lúng túng, cô không nhìn được, nhưng cô biết nhất định mặt mình đã đỏ bừng lên rồi

“Lừa, lừa người!!!”

Tạ Tử Tu cười nói: “Tính ra thì anh mới là người chưa từng nói dối chứ”.

“ ... ”

“Hôm nay anh rất vui vì em đã tới, còn mặc bộ xường xám này nữa”.

Nhan Miêu chỉ có thể nghĩ, có giới hạn đỏ mặt không nhỉ? Chẳng lẽ vẫn còn có thể tiếp tục đỏ được nữa sao?

Hai tay Tạ Tử Tu đặt lên eo cô, chỉ nhẹ nhàng đã ôm trọn cả vòng eo.

Nhan Miêu đột nhiên thấy chuyện này không thích hợp lắm.

Cô ngồi trên người Tạ Tử Tu, nín lấy ngực áo sơ mi của anh ta, vầy vò áo quần người ta loạn cả lên, Tạ Tử Tu vẫn ôm chắc eo cô, mỉm cười nhìn cô.

Nhan Miêu bèn lấp bắp: “Đừng, đừng làm loạn, tôi, con người tôi, rất bảo thủ đấy”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Hả, sao khéo thế, anh cũng vậy”.

Nói lung tung! Từ trong ra ngoài anh có chỗ nào giống người bảo thủ chứ!

“Anh, anh mau về đi!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Em sợ gì chứ”.

“Tôi... tôi không sợ”.

Không thể mềm yếu trước mặt anh ta được!

“Thế nếu em không sợ, mà cũng nhận nhẫn rồi, anh còn cần về nhà sao?”.

“...”

Nhan Miên rồi hết cả lên, không biết nên làm gì mới được, trước nụ cười đùa cợt đó của anh ta, chỉ có thể nói cứng một câu: “Không, không được đâu!! Không thì tôi trả nhẫn lại cho anh là được rồi!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Đồ ngốc”.

“...”

Đôi môi đột nhiên bị hôn một cái, trên trán lại bị búng một cái siêu mạnh, Nhan Miêu nhất thời cũng không biết trong hai hành động đó, cái nào đáng đánh hơn, chỉ có thể giơ một tay lên bưng trán, tay kia che lại môi: “Đáng ghét...”

“Anh về đây, ngủ ngon nhé”.

“... Ngủ ngon”.

Nhan Miêu dõi theo bóng hình cao lớn kia xuống cầu thang, biến mất ở chỗ rẽ, lòng nghĩ thầm, thăm rồi, cô phải giải thích tất cả những chuyện này rõ ràng theo trật tự có đạo lý có bằng chứng với Thư Cán - người đã nghe vô số lời nói xấu về Tạ Tử Tu, với anh trai - người không đội trời chung, có tội không có hấn với Tạ Tử Tu, còn cả với Đồ Duy Duy - hôn thê cũ của Tạ Tử Tu, như thế nào đây?

Chi bằng cứ giả vờ như chẳng có gì xảy ra trước, rồi viết một cuốn tự truyện dài, từng từ thấm đẫm máu và nước mắt thôi.

The End

Chú thích:

(36) LV: Louis Vuitton, là một công ty và nhãn hiệu thời trang xa xỉ của Pháp

(37) Bvlgari: hay còn được viết là Bulgari, là hãng thời trang cao cấp Italy nổi tiếng với đồ trang sức, phụ kiện thời trang, nước hoa, đồng hồ, kính mắt..

(38) Marunouchi: là một quận kinh doanh nằm ở khu Chiyoda, giữa ga Tokyo và Cung điện Hoàng gia. Khách sạn Bốn Mùa là một khách sạn đắt đỏ ở quận Marunouchi.

(39) Trạch nữ: chỉ những cô gái chỉ thích ở trong nhà, ít ra ngoài.

(40) Quán牛郎 lang: còn gọi là Host Club. Là một quán có những chàng trai được đào tạo bài bản để phục vụ các khách hàng (chủ yếu là nữ giới). Họ trò chuyện với các vị khách, kiếm tiền chủ yếu nhờ bán rượu và tiền boa.

Những chuyện ngoài lề

Nickname

Điều tra nhỏ: nickname người yêu đặt cho bạn trong di động của anh ấy là gì?

Trả lời điều tra:

Hiện thị cuộc gọi đến trên di động của Từ Vĩ Trạch là “Gấu Cán bảo bối”.

Của Nhan Tử Thanh là “Nữ thần đại nhân”.

Của Tạ Tử Tu...

Nhan Miêu len lén mở di động của chàng sếp, trên màn hình nhảy ra hai chữ to tướng.

“Cô ngốc”.

“ ... ”

Cãi nhau

Nhan Miêu ghét cãi nhau với Tạ Tử Tu nhất, vì khuôn mẫu thường thường đều như sau:

“Anh là lợn!”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Lợn là em”

Nhan Miêu tức điên: “Không cho đảo câu kiểu đó! Nếu đã cãi nhau rồi, anh thành tâm chút được không hả!”.

“Được rồi, lại lần nữa đi”.

“Anh là đầu lợn!”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Em là đầu lợn!”.

“Hu hu hu hu hu hu hu hu...”.

Có thể có kiểu cãi nhau nào ít tổn sức hơn kiểu này không?

26. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 1

Rốt cuộc tại sao Tạ Tử Tu muốn đính hôn với cô?

Thật là vì yêu sao?

Anh ấy có thể yêu cái gì ở cô chứ?

Cô sống chung với anh, vậy có thể là cuộc sống như thế nào đây?

Thực ra cô không có lòng tin đối với Tạ Tử Tu và bản thân mình

Ngày 18 tháng 6

06:25 PM

Bên ngoài căn phòng trọ nhỏ của Nhan Miêu:

Nhan Miêu nhìn chăm chăm một người một chó ở ngoài cửa. Người đàn ông tay xách va ly hành lý, mỉm cười cúi đầu nhìn cô, chú chó Labrador miệng ngậm va ly hành lý, vẫy đuôi ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh... bọn anh, chắc chắn muốn tới ở nhờ à?”.

Tạ Tử Tu trịnh trọng gật đầu: “Đúng thế”.

Nhan Miêu duy trì tư thế bảo vệ cửa ngõ của mình: “... Tại sao?”.

Tạ Tử Tu cũng duy trì nụ cười của mình một cách nhã nhặn: “Anh đã nói rồi, nhà anh bị ngập nước, sàn nhà tường nhà cần phải sửa lại, mất nhiều thời gian lắm”.

Nhan Miêu vẫn giữ nguyên hình chữ đại chắn cửa: “Nhưng mà, anh có thể tới chỗ khác ở mà”.

Tạ Tử Tu rất nhẫn nại: “Khách sạn không cho đem theo vật nuôi”.

“Ừm, đương nhiên Darwin có thể ở lại chỗ em, em chăm sóc nó cũng tiện, anh thì... đi khách sạn đi”.

Tạ Tử Tu nói: “ừ, anh không ngại tới Hilton ở đâu, một ngày cũng chỉ có mấy vạn tệ thôi, ở hai tuần, anh nghĩ, cái này chắc phải...”

Bên tai Nhan Miêu lập tức vang lên tiếng “ting ting ting” của máy thu ngân, nhanh chóng tính giá cả giúp anh: “Anh thế này lãng phí quá đi!”

Để ông trời giết anh đi! Đồ tư bản phung phí!

Tạ Tử Tu cười nói: “Thế à?”

Nhan Miêu ruột đau như cắt: “Anh nghĩ thử xem, phần lớn thời gian một ngày anh đều ở công ty, hoặc là trên đường tới công ty. Thời gian ở khách sạn thực sự sẽ không quá mười tiếng, tính trung bình một tiếng hết mấy trăm tệ, giá này còn hơn lương một giờ của khối người rồi...”

Tạ Tử Tu lại mỉm cười: “Nhưng đó là khoản cần chi mà”.

“...”

“Hay là, nếu em đồng ý cho anh thuê phòng, anh cũng có thể trả tiền thuê cho em ngang với giá thị trường”.

“...”

“Cũng cứ coi như nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài đi”.

“...”

“Chúng mình là vị hôn phu vị hôn thê rồi, ở cùng một nhà với nhau cũng có gì bất hợp lý đâu”

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Nhan Miêu vẫn không tránh khỏi việc người chết vì cửa, yếu ớt nói: “Nhưng mà, em chỉ có một phòng ngủ thôi, không có phòng cho anh thuê...”

Tạ Tử Tu rất thoải mái: “ừm, không sao, anh có thể ngủ ở phòng khách”

“Phòng khách?”

Nhan Miêu nghĩ một lát, phòng khách nhỏ nhà cô, đúng là có một cái ghế sofa dài thật. Tưởng tượng ra cảnh Tạ Tử Tu nằm lên đó, nếu cuộn chân anh lại, bẻ gập đầu đi, có lẽ có thể miễn cưỡng nằm vừa được.

Nội tâm Nhan Miêu lại đăm đá loạn một hồi, cuối cùng nói một cách oai phong lẫm liệt: “Thế này nhé, em ra phòng khách ngủ, phòng ngủ để cho anh”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Thật à? Đãi ngộ tốt thế cơ à?”

Nhan Miêu vỗ ngực: “Đương nhiên”.

Bàn chuyện làm ăn thì phải có đạo đức, chú trọng chất lượng phục vụ. Để khách thuê phòng ra ngủ ở sofa ngoài phòng khách, việc này không nhân đạo lắm.

Ngày 18 tháng 6

06:40 PM

Phòng ngủ quán trọ gia đình Nhan Kí

Tạ Tử Tu mang theo Darwin và hành lý, chính thức vào ở “quán trọ gia đình Nhan Kí”.

Trang thiết bị ở căn nhà trọ tồi tàn này, hiển nhiên có phi ngựa cũng không theo kịp khách sạn năm sao, thế nên chỉ có thể bù đắp thật nhiều ở phần phục vụ, vì vậy Nhan Miêu chủ động gánh vác nghĩa vụ giúp khách trọ chỉnh trang phòng ốc và hành lý.

“Ga gối chăn em thay bộ mới cho anh rồi đấy, đảm bảo giặt giũ hàng tuần”.

Tạ Tử Tu nhìn cái gối màu hồng Hello Kitty trên giường như đang suy xét: “Ừ...”

“Điều khiển điều hòa nhiệt độ ở đây, cái này hơi cũ một chút, cho nên có khi phải ấn vài lần, nhưng cũng đừng ấn nhiều lần quá...”

“...”

“Anh đang tìm công tắc đèn sao? ở phía sau chiếc gương đứng ấy. Khi tắt đèn anh chỉ cần thò tay vào là được rồi, nhưng phải cẩn thận kéo làm đổ gương đấy”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu làm quen với kết cấu căn phòng ngủ nhỏ tới đáng thương của cô, rồi hỏi: “Đồ của anh phải để ở đâu?”.

“Đồ?”.

Tạ Tử Tu chỉ chỉ vào va ly hành lý dưới chân: “Ví dụ như quần áo đồ đạc”.

Đúng thật, cũng không thể để anh ấy ngày nào cũng phải rút áo sơ mi và bộ vest đây nếp nhăn vì bị ép trong va ly ra mặc được.

Nhan Miêu dọn dẹp lại tủ quần áo của mình một hồi, ép nén rồi lại nén ép, cuối cùng cũng chừa ra một khoảng cho Tạ Tử Tu

“Áo khoác treo ở đó, áo sơ mi đặt ở bên này... cà vạt... quần... tất... giày...”. Nhan Miêu càng thu dọn, càng cảm thấy chuyện này đúng thật là tu hú chiếm tổ chim khách, “Đáng ghét... đồ của anh cũng nhiều quá đấy!”.

“Nhiều à?”. Tạ Tử Tu vô tội đáp, “Đây toàn là đồ dùng cần thiết thôi”.

“ ... ”

Nhan Miêu chán nản nhìn tủ quần áo bị nhồi nhét hỗn loạn. Căn nhà trọ này phải chứa một vị chủ nhà, thêm một vị khách trọ tới sống, thật đúng là chật chội quá thể.

Tiền thuê nhà thật không dễ kiếm.

Giúp Tạ Tử Tu sửa soạn phòng ngủ xong xuôi, chuẩn bị chỗ ngủ cho Darwin được rồi, Nhan Miêu với tư cách một cô chủ cho thuê nhà hoàn toàn nghiệp dư, bắt đầu vắt óc suy nghĩ khách trọ còn cần phục vụ gì: “Đúng rồi, anh còn chưa có bàn chải khăn tắm, em đi siêu thị mua”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Cùng đi đi”.

“Em đi là được rồi”. Cung cấp đồ dùng thường ngày hoàn toàn là trách nhiệm của nhà trọ.

“Ừm, anh lái xe sẽ tiện hơn. Nhân tiện xem anh còn cần thứ gì, mua một lần cho xong, khỏi phải chạy đi chạy lại”.

Ngày 18 tháng 6

07:30 PM

Siêu thị gần nhà trọ của Nhan Miêu

Trong siêu thị to như thế, hai người đẩy xe mua hàng, qua qua lại lại giữa những gian hàng hồi lâu không hề có năng suất.

“Khăn tắm một cái... khăn mặt một cái... khăn lau chân một cái... khăn lau tóc một cái...”.

“ ... ”

“Bông tắm cũng cần một cái”.

“ ... ”

“À, còn dép lê cho anh!”.

“ ... ”

“Cốc uống nước, cốc đánh răng...”.

“ ”

“Đúng rồi, còn phải mua dao cạo râu, kem cạo râu nhỉ?”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Đúng rồi*"

Lấy lọ nước súc miệng theo nhãn hiệu Tạ Tử Tu chỉ định từ trên giá xuống thả vào xe mua hàng, Nhan Miêu lại nghĩ, khách sạn năm sao đều đặt hoa quả và chocolate đầu giường miễn phí cho khách, thế nên quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh:

“Anh muốn ăn hoa quả gì không?”.

“Dưa Hama(41) đi”.

“Có ăn kem không?”.

“Có”.

Không mua thì không biết, mua một cái thì giật cả mình, Nhan Miêu giờ mới phát hiện, trong nhà chỉ thêm một vị khách trọ mà có nhiều nhu cầu nhỏ nhặt đến thế, mấy thứ linh tinh lang tang toàn đồ bé bé, thế mà cũng chất đầy nửa xe hàng.

Chi phí làm chủ cho thuê nhà cũng cao quá đấy!

Ngày 18 tháng 6

08:30 PM

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Về tới nhà, Nhan Miêu nằm bõ lên bàn làm việc, cầm tờ hóa đơn be bé của siêu thị ra chăm chỉ chép vào sổ.

“Dưa Hama ba mươi tệ rưỡi, kem sáu mươi tệ! Dép lê mười lăm tệ...”.

Đúng là càng chép càng đau lòng.

Thế mà Tạ Tử Tu ở phòng khách còn hỏi: “Nhà em không có kênh bóng đá à?”.

Nhan Miêu đành bỏ giấy bút xuống, ra ngoài kiểm tra: “Bóng đá? Không rõ lắm...”.

Bản thân Nhan Miêu căn bản không cần ti vi, cô có máy tính và mạng là đủ rồi, chương trình nào trên mạng chẳng có, hơn nữa còn có thể tua nhanh và dừng lại.

Cho nên ti vi trong nhà vẫn là loại cổ lỗ sĩ chủ nhà để lại cho, màn hình nhỏ muốn chết, ngồi xa một chút là không thấy phụ đề. Mỗi lần Thư Cán tới chơi, muốn xem chương trình trực tiếp đều phải bưng một cái ghế nhỏ ra, dán sát mặt vào màn hình.

Nhan Miêu vầy vò cái ti vi một hồi lâu, cuối cùng hạ kết luận: “Không có kênh bóng đá”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Tất cả chỉ có mấy kênh này à?”.

“...Vâng”.

Hoạt động giải trí của khách thuê rõ ràng là không được đảm bảo rồi.

“Ừ, không phải em nói, ở đây em bao ngày ba bữa, bao bữa khuya, còn cung cấp ti vi và mạng à...?”.

“Truyền hình cáp đắt lắm...= =”.

Tạ Tử Tu “à” một tiếng, thế rồi cũng không dẫn thêm bước nữa bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng của mình, chỉ bỏ điều khiển ti vi xuống, rồi sau đó nhần nhịn chịu đựng coi bộ phim đạo đức gia đình cũ rích đang chiếu.

Dáng vẻ chói lóa cả mắt của anh, trong vòng vây của căn nhà trọ tồi tàn, ghế sofa cũ rích, ti vi nhỏ xíu, chương trình nhạt nhẽo, càng lộ rõ sự chênh lệch khác biệt, thậm chí còn nổi lên vẻ đáng thương rõ ràng rành rành.

Nhan Miêu dưới sự khiển trách của lương tâm, cuối cùng đành phải nói: Được rồi, mai em đi đăng kí kênh bóng đá = =”.

“Thế thì anh còn muốn cả kênh golf, tennis và đua xe”.

Anh ta thực sự không khách sáo chút nào, hoàn toàn xem như ở nhà!

Hai người vừa xem ti vi, vừa ăn hết sạch dưa Harni và kem cô mua, rồi sau đó đại gia Tạ Tử Tu muốn đi tắm. Nhan Miêu chuẩn bị khăn tắm dệp lê chu đáo cho khách trọ, nhân tiện giới thiệu cho khách những điều chú ý khi sử dụng phòng tắm

Ngày 18 tháng 6

08:50 PM

Phòng tắm quán trọ gia đình Nhan Kí

“Nước nóng ở bình nóng lạnh này chỉ đủ tắm trong nửa tiếng, nếu trong nửa tiếng anh không tắm xong, thế thì chỉ còn nước lạnh thôi”. Dùng tạm vẫn được.

“ ... ”

“Đúng rồi, trước khi tắm nhớ cầm cái khăn này, đặt lên nắp bồn cầu. Không thì nước từ vòi hoa sen làm ướt bộ ngồi mát”

Diện tích nhà tắm quá nhỏ cũng hết cách.

“ ... ”

“À, còn nữa, khóa cửa phòng tắm hỏng rồi, cho nên mới mang băng dính ra dán nó lại. Nhưng anh yên tâm đi, cửa vẫn có thể đóng được”.

Cô trước giờ vẫn sống một mình, phòng tắm có khóa hay không chả có gì khác biệt, sửa khóa gì thì cũng cần tới tiền, có thể giảm thì cứ giảm thôi.

“ ... ”

“Anh còn hỏi gì nữa không?”.

Tạ Tử Tu thở hắt ra, nhìn tấm gương cũ có vết nứt trên tường nhà tắm: “Không”.

Sau khi miễn cưỡng chịu đựng tắm gội xong xuôi, Tạ Tử Tu kéo tấm thân còn hơi nước, đầu tóc ướt rượt đi ra.

Vì lý do nhập gia tùy tục, Tạ Tử Tu cũng quăng cái áo ngủ Emporio Armani của mình đi, chỉ có thể mặc một cái áo phong màu xám nhạt rộng rãi giản đơn, quần đi biển màu xám đậm dài tới đầu gối, dệp xỏ ngón màu đen, tay cầm một cái khăn lông to có in hình superman - cả người từ trên xuống dưới đều do một tay Nhan Miêu chọn lựa, đồ của siêu thị.

Nhưng một loạt đồ giảm giá, chất lượng chẳng có gì đáng nói, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của anh, anh chỉ mặc bộ đồ ngủ rộng rãi đơn giản thế này, ngồi ở kia tùy tiện lau tóc, vẻ đẹp trai rất phóng khoáng rất thoải mái.

Trong thoáng chốc, cuộc sống của anh trở nên rất gần gũi, không còn là Tạ Tử Tu tít táp trên cao, không với tới được như trước kia.

Cũng không phải lần đầu tiên Nhan Miêu thấy dáng vẻ lúc mới tắm gội xong của anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh xuất hiện trong nhà cô với vẻ hiền lành lại thoải mái như thế, không khỏi khiến cho người ta có cảm giác kì lạ. Tựa như anh đi ra từ bức tranh trên tường, bước vào cuộc sống của cô.

Tạ Tử Tu lau tóc xong, gương mặt đẹp lộ ra khỏi lớp khăn tắm, mỉm cười với cô: “Đúng rồi, ở đây chắc cũng cung cấp dịch vụ giặt giũ chứ nhỉ?”.

“ = = ”

27. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 2

Ngày 18 tháng 6

09:28 P.M

Bên chậu giặt quần áo quán trọ gia đình Nhan Kí

Nhan Miêu đứng bên cạnh chậu quần áo, cầm ván giặt hì hà hì hục vò quần áo trong chậu đầy bọt xà phòng.

Quần áo Tạ Tử Tu rất dễ hỏng, ví như kiểu áo sơ mi may thủ công bằng lụa, cô thật không dám ném nó vào máy giặt quay vắt một hồi, chỉ đành cẩn thận giặt tay từng li từng tí

Huống hồ Tạ Tử Tu còn đứng sau lưng, giám sát cô giặt giũ

Ngay cả lén lười cũng không thể.

Nhan Miêu giặt giặt giặt, rồi bắt đầu hoang mang.

“Cái này...”.

“Hả?”.

Nhan Miêu có chút khó nói: “Thứ này, em không giặt đâu!”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Hả? Dịch vụ giặt giũ của nhà trọ không phải cái gì cũng nhận sao, còn phân biệt chủng loại à?”.

Nhan Miêu lầm bầm đáp: “... Em, em không muốn đổi mặt với thứ này...= =”

“Thứ gì?”.

“... Quần... lót của anh ấy! =

Tạ Tử Tu cười đáp: “Cái này sớm muộn gì em cũng phải đổi mặt thôi”.

Trong nháy mắt, lông tóc cả người Nhan Miêu dựng đứng lên, phồng mang trợn má như con cầu gai, nói: “Cái gì! Em không muốn!”.

Tạ Tử Tu nhìn cô: “Hả? Em nói cái gì?”.

Chọi mắt với anh, Nhan Miêu như bị đâm thủng một lỗ dưới ánh mắt ấy, từ từ xẹp giận, cuối cùng lúng búng khó khăn nói: “Không, không nói gì.”

Thực ra, cô thích Tạ Tử Tu, dù cảm giác rằng cái gã này không đáng tin cậy cũng vẫn như bị ma bỏ bùa. Mà đã nhận nhấn dính hôn của người ta rồi, với thân phận vị hôn phu vị hôn thê mà nói, mức độ thân mật cỡ nào cũng rất hợp lý.

Nhưng thực tế thì hình như hai người chưa thân mật tới mức độ ấy.

Tới giờ đã đính hôn rồi, tính ra thì tổng cộng mới chỉ hôn nhau có hai ba lần - còn không phải kiểu tình cảm kéo dài miên man, mà mấy kiểu như nắm tay rồi ôm nhau tới giờ đều chưa làm.

Thậm chí ngay cả câu “Anh yêu em” cô chưa hề nghe thấy, nói lại càng chưa. = =...

Đứng trên góc độ nào đó mà nói, hai người họ căn bản là vẫn chưa tiếp nhận hoàn cảnh.

Thế mới bảo, đều là Tạ Tử Tu xấu xa, ngay cả tổ tình còn chưa có đã đột nhiên nói muốn kết hôn!

Đời làm gì có kiểu nhảy cóc như thế chứ.

Ngày 18 tháng 6

09:58 P.M

Sân thượng nhà trọ gia đình Nhan Kí

Nhan Miêu tâm trạng hoang mang vắt khô quần áo, người bên cạnh lại chìa tay ra, tự nhiên nhận lấy, cầm áo treo lên móc quần áo.

“Hả?”

Tạ Tử Tu đang giúp cô phơi quần áo?

Tốt bụng thế kia à?

“Khăn tắm của anh đâu?”.

“À, ở đây”.

Tạ Tử Tu không quên phê bình thành quả làm việc của cô: “Ngay cả khăn tắm cũng không vắt khô được, đầu lộn”.

“... Hừ”.

Nhan Miêu nhìn Tạ Tử Tu lóng ngóng cầm gậy phơi quần áo cố gắng treo móc quần áo lên sợi dây, rõ ràng là hoàn toàn không quen với mấy kiểu việc này, bèn bắt an đứng sau lưng kéo áo anh:

“Này, rốt cuộc là anh có làm được không đấy?”.

“Ừ, em cảm thấy sao?”.

Bờ vai Tạ Tử Tu rộng vững chãi dưới lớp áo phông mặc ở nhà, sống lưng thẳng cao tràn đầy sức mạnh, ngay cả chiếc quần bãi biển giảm giá cũng không che được cặp chân dài, toàn thân đều là mùi vị của người đàn ông gia đình khiến người ta cảm thấy an lòng.

Trong cơn gió mát thoảng tới chút hương hoa cỏ đầu hạ lẫn với mùi sữa tắm nhẹ nhàng trên người anh, ngập tràn trong mũi cô, dường như đây chính là cuộc sống tương lai sau này.

“Được rồi. Có bữa khuya không?”.

Không ngờ anh lại quay đầu hỏi như thế, Nhan Miêu như mới tỉnh lại từ trong mơ, vội vàng buông bàn tay đang nắm áo anh, lui ra sau một bước: “Hả?”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Không phải nói, phục vụ là bao ba bữa có kèm cả bữa khuya sao?”.

May là cô đã sớm chuẩn bị, mới nãy ở siêu thị có mua cá viên đông lạnh.

Ngày 18 tháng 6

10:17 P.M

Nhà bếp quán trọ gia đình Nhan Kí

Ngay cả việc đun nước luộc cá viên đơn giản cũng phải được ngài Tạ Tử Tu đích thân giám sát, Nhan Miêu cảm thấy anh thực sự không phải là loại ngang ngược bình thường.

Nước trong nồi vừa mới sôi, di động trên bàn ở phòng khách đã đổ chuông. Tạ Tử Tu đi lấy giúp cô, Nhan Miêu vừa liếc nhìn hiển thị cuộc gọi đến đã vội vàng làm động tác “suyt” với Tạ Tử Tu, rồi mới nhận điện: “A lô, anh à...”

Tạ Tử Tu cười cười nấu hộ, mở nắp nồi ra thả cá viên và gia vị vào nồi nước đang sôi.

Nhan Tử Thanh sau một hồi thăm hỏi ân cần như thường, lại hỏi: “Này em, Tạ Tử Tu ấy, dạo này có làm chuyện gì kì cục không?”.

Nhan Miêu chột dạ đáp: “Không ạ”.

“Đương nhiên, anh không muốn can thiệp quá sâu. Anh em mình đã bàn bạc rồi, anh sẽ tôn trọng đánh giá và lựa chọn của em. Chẳng qua là, lòng người khó đoán, em vẫn phải cẩn thận với anh ta chút”.

“Vâng...”.

Lòng can đảm của cô chỉ đủ để cô nói với Nhan Tử Thanh rằng mình đang hẹn hò với Tạ Tử Tu mà thôi - chỉ như thế mà đã dẫn tới chiến tranh gia đình mấy lần, cuối cùng phải thêm sức của Đỗ Duy Duy mới vất vả miễn cưỡng duy trì tâm trạng của anh hai ở mức ổn định.

Trong thời gian ngắn này, mấy câu kiểu “thực ra đã đính hôn rồi” tuyệt đối không thể nói ra miệng. Không thì có lẽ Nhan Tử Thanh sẽ bị sét đánh ngất đi mất

Mà việc “Tạ Tử Tu giờ đang ở nhà em” lại càng có ảnh hưởng tới hòa bình thế giới hơn. = =

Mà lúc này Tạ Tử Tu đang đứng sau lưng cô, ngay cả tiếng hít thở cũng rất rõ ràng. Nhan Miêu chỉ lo anh ta phát ra tiếng sẽ bị anh trai nghe thấy, trong lúc lo lắng, dứt khoát vươn tay bịt kín miệng anh ta, đề phòng nhờ may.

Nửa dưới khuôn mặt của Tạ Tử Tu nằm dưới bàn tay của cô, chỉ nhướn mày.

Nhan Tử Thanh vẫn đang lảm nhảm: “Em phải biết, đàn ông là loại động vật rất nguy hiểm, không được tùy ý để hấn ta vào nhà em, em cũng không được tới nhà hấn ta, tóm lại là, không được ở một mình với hấn, lúc nào cũng phải nhớ tự bảo vệ mình, không thể thả lỏng nết cảnh giác. Mấy kỹ thuật phòng thân anh dạy cho em, còn nhớ không hả?”.

“Nhớ ạ...”.

Đây là phòng bạn trai hay phòng cướp chứ

“Còn nữa, không quan tâm hấn ta nói ngon dở ngọt thế nào, hứa hẹn với em cái gì, đều không thể để hấn ta lợi dụng, hiểu chưa? Đàn ông để đạt được loại mục đích đó thì sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Em tuyệt đối không được đánh giá thấp thú tính của đàn ông, đàn ông là loại không tin tưởng được, là thứ không tốt lành gì!”.

“... Hình như chính anh cũng là đàn ông mà?”

Sau khi nói có sách mách có chứng đủ loại chứng minh quan điểm “Đàn ông là mãnh thú hồng thủy”, Nhan Tử Thanh mới tạm hài lòng cúp máy.

Nhan Miêu cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm thả tay ra, vì bịt miệng Tạ Tử Tu quá lâu nên lòng bàn tay cô đã rịn mồ hôi, thậm chí còn để lại một dấu mồ hôi mờ mờ trên mặt anh.

Tạ Tử Tu trong suốt quá trình “bị bịt miệng” khá phối hợp, không hề chống cự, cũng không tranh luận, sau đó cũng chỉ mỉm cười gõ gõ cái muôi: “Cá viên ăn được rồi”.

Ngày 18 tháng 6

10:58 P.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Hai người ngồi bên chiếc bàn nhỏ ăn bữa khuya vừa mới nấu xong. Canh cá viên thả hành hoa tỏa ra hương thơm giản đơn, ti vi phát chương trình cổ lỗ sĩ, Darwin đang nằm ngủ trên tấm đệm Nhan Miêu đã trải sẵn, chỉ thì thoảng khịt khịt mũi trong mơ vì mùi cá viên.

Tuy lời anh trai nói kinh hoàng như thế, nhưng Nhan Miêu thấy bầu không khí khi ngồi bên Tạ Tử Tu thế này thật sự rất thoải mái, chẳng có gì lúng túng hay không an toàn.

Dường như đây chính là cuộc sống, hoặc, đây mới là cuộc sống.

“Ăn xong thì nên đi ngủ thôi”.

Nhan Miêu lập tức giật mình một cái.

“Ngủ?”.

Tạ Tử Tu đứng dậy, thu dọn bát đĩa: “Ừ, đã muộn rồi”.

“...”

Tạ Tử Tu đem bát đĩa thả vào bồn rửa, nói: “Em ngủ ở phòng khách sẽ khó chịu, vào phòng ngủ đi”.

“...”

“À, anh sẽ không làm gì đâu. Dù sao giường của em cũng là giường đôi, còn đủ chỗ mà”.

“Hừ...= =”.

Nhan Tử Thanh vừa mới nói, cô nam quả nữ ngủ trên cùng một chiếc giường, nếu không có chuyện gì xảy ra thì chỉ có hai khả năng, hoặc là nữ xấu tới mức làm người ta không chịu nổi, hoặc là sinh lý của nam có vấn đề.

Hai tình huống này... = = đương nhiên cô đều không hy vọng.

Thấy cô không trả lời, Tạ Tử Tu lại nói: “Nếu em để ý thật thì vào phòng ngủ đi, anh ngủ ở phòng khách”

“Không cần đâu, anh đã trả tiền thuê rồi mà”.

Tạ Tử Tu lại nói: “Em là con gái. Ngủ trong phòng ngủ mới là chuyện nên làm”.

“Nhưng mà...”.

“Anh không thể để vị hôn thê của mình ngủ ở phòng khách. Anh ngủ ở sofa được, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi”.

“...Vâng”

Tạ Tử Tu không kiên trì thêm chút nào với việc ngủ chung giường. Bách khoa toàn thư “Làm thế nào giữ vững khoảng cách với đàn ông nguy hiểm” của Nhan Tử Thanh, cô chẳng dùng tới một chiêu đã nhẹ nhàng giành chiến thắng.

Trên thế giới này, chuyện còn khổ hơn bị quấy rối là... hoàn toàn không bị quấy rối. = =

Những lời Nhan Tử Thanh nói, mấy kiểu phẩm chất đặc biệt sống chết bám theo, chưa đạt mục đích chưa thôi của đàn ông không hề bộc lộ ra trên người Tạ Tử Tu.

Là Tạ Tử Tu chính nhân quần tử quá, hay là cô không có một chút hấp dẫn nào?

Ngày 19 tháng 6

07:30 A.M

Phòng ngủ khách trọ quán trọ gia đình Nhan Kí

Không biết Tạ Tử Tu ngủ thế nào, chứ bản thân Nhan Miêu cả đêm qua cứ lật đi lật lại khó ngủ được. Các kiểu suy nghĩ hoang mang cứ xếp hàng chen lấn chạy qua trong đầu cô, cuối cùng biến thành hai vầng mắt thâm quầng trên mặt

Trời bắt đầu đổ mưa từ nửa đêm nên sắc trời vẫn chưa sáng lên, Nhan Miêu nhào người lên đầu giường, nường theo ánh sáng yếu ớt lọt vào từ khe rèm cửa nhìn đồng hồ báo thức đặt đầu giường, bây giờ là bảy rưỡi.

Lần xem đồng hồ trước là bảy giờ mười.

Ày, tuy nường trên giường cũng hoàn toàn không ngủ được, việc có thể làm duy nhất là liên tục xem giờ, nhưng cô không thể dậy quá sớm, ít ra phải có dáng ngủ nường ngày cuối tuần chứ, không thì Tạ Tử Tu phát hiện cô mất ngủ thì sao?

Nằm ì trên giường tới tận trưa như gà mẹ ấp trứng, xem đồng hồ, cuối cùng cũng nhện tới công đức viên mãn rồi, lúc này Nhan Miêu mới bò dậy, loạng choạng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Ngày 19 tháng 6

11:43 A.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Người đàn ông ngồi ở sofa phòng khách đang quay lưng với cửa phòng ngủ vuốt lông Darwin, nghe thấy động tĩnh của cô bèn quay đầu lại cười nói: “Chào buổi sáng”.

“... Chào buổi sáng... ==” Trưa trờ trưa trệt, “buổi sáng” đã hết giờ làm rồi.

Tạ Tử Tu ngắm nghía cô một lát, như đang cân nhắc: “Tối qua ngủ không ngon à?”.

“Không, rất ngon mà!”.

Tạ Tử Tu cười cười ra dấu tay phác lên mặt cô: “Bộ mặt ngủ ngon không phải kiểu này”

“Cũng được mà...” Nhan Miêu lấp liếm, “Thời tiết hơi là lạ...”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Không phải vì anh không ở bên em nên mới ngủ không ngon đấy chứ?”.

Đùa kiểu lưu manh!

Ngày 19 tháng 6

12:00 A.M

Phòng tắm quán trọ gia đình Nhan Kí

Vào phòng tắm, liếc tắm gương trên tường một cái, chính Nhan Miêu cũng sợ tới nỗi bước lui ba bước.

Tạ Tử Tu nói mặt mũi cô thế này chỉ là “không ngủ ngon”, đúng là khách sáo quá

Bộ dạng cô ngủ tới mức tóc mái hất ngược lên, mặt vàng như nghệ, mắt thì sưng húp, thêm bộ đồ ngủ rộng thùng thình sửa lại từ đồ cũ, đều bị Tạ Tử Tu trông thấy hết... ==

Tuy nói lần đầu tiên Tạ Tử Tu gặp cô, cô cũng để mặt mộc không trang điểm. Nhưng kiểu ngủ đã man tới nỗi mặt mày méo xẹo như giờ, có đánh vào thị giác của người ta mạnh quá không?

Tạ Tử Tu có hối hận đến mức muốn trả lại hàng không?

Nhan Miêu ử rử với cái gương một hồi, chán nản một tay cầm bàn chải đánh răng, một tay cầm kem đánh răng, bóp một cái, lại thấy cảm giác trên tay không đúng. Nhìn kĩ lại mới phát hiện trên bàn chải đánh răng của mình đã có một lớp kem bạc hà được khéo léo phủ trên đó rồi.

Đây là hình ảnh cô nghĩ rằng chỉ trong phim ảnh và tiểu thuyết mới có, mà giờ bỗng dưng lại áp dụng vào cô!! (- -)

Từ trước tới giờ cô chưa từng mơ mộng, có thể có một ngày như thế này, sẽ có một người đàn ông sáng dạ chuẩn bị kem đánh răng cho cô.

Hơn nữa người đàn ông đó lại là Tạ Tử Tu cứ chiếu theo tần suất một ngày ba bữa cộng thêm bữa khuya mà chèn ép cô. ==....

Ngày 19 tháng 6

12:30 P.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Nhan Miêu tìm đập thành thịch rửa mặt thật sạch, sau đó quay trở lại phòng khách. Lần này mất tinh tại thính, liếc một cái đã thấy bánh mì và sữa mua từ tối qua, cả hai thứ đều được cho vào lò vi ba làm nóng, bánh mì còn kẹp trứng rán và cà chua cắt lát thành sandwich đơn giản, nóng hổi bày trên bàn ăn.

Giờ Nhan Miêu mới nhớ ra, có vẻ như ngay cả bát đĩa tối qua cũng được Tạ Tử Tu rửa.

Khách trọ chăm chỉ khác thường như thế, khiến chủ nhà là cô có nghĩ sao cũng không thông được.

Lẽ nào, Tạ Tử Tu muốn lấy hành động này thay cho tiền thuê?

Tâm trạng rối rắm ăn hết “bữa sáng”, Nhan Miêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn mưa dầm dề.

Thời tiết xấu thế này, ngay cả ra ngoài đi dạo cũng không tiện. Nếu ở trong nhà thì phải giết thời gian hôm nay thế nào đây? Cùng ngồi với Tạ Tử Tu ở nơi không gian nhỏ hẹp thế này, tuy thứ phải đối mặt chỉ là gáy của anh và Darwin đang chạy qua chạy lại dưới bàn tạo thành tiếng động âm ỉ, nhưng mặt Nhan Miêu cũng từ từ nóng lên có chút ngượng ngùng.

Cảm giác đáng ghét này!

Tạ Tử Tu đột nhiên thả điều khiển ti vi xuống, ngoái đầu lại từ trên chiếc sofa duy nhất, hỏi: “Đúng rồi, ở đây có cung cấp dịch vụ xoa bóp không?”.

“ ... ”

28. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 3

Ngày 19 tháng 6

12:57 P.M

Phòng ngủ của chủ quán trọ gia đình Nhan Kí

Nếu làm chủ cho thuê nhà, vậy phải phục vụ đầy đủ. Dầu sao cũng không phải chưa từng làm, cô là thư kí toàn năng tinh thông mười tám loại võ nghệ đấy

Thế là Tạ Tử Tu cởi áo phông ra, đuổi người nằm sấp trên tấm ga giường Hello Kitty của cô (sofa đúng là không chứa được anh ta). Nhan Miêu thì dồn đủ sức, thậm chí còn gắng ép hết sức lực, hung hăng bóp cổ, nắn vai, đấm lưng cho anh ta.

Vai Tạ Tử Tu dày rộng, xương sống lưng cân đối kéo dài xuống, được bao bọc bởi lớp cơ bắp tuyệt đẹp, nhìn thì trắng tới lạ thường, nhưng lại tràn đầy sức mạnh, đường cong nơi phần eo nhỏ và rắn chắc vươn dài về phía dưới, không đi vào lưng quần.

Mặt Nhan Miêu, từ từ đỏ lên

Hây, cô là người chính trực như vậy, thế mà cũng sẽ thất thố vì sắc đẹp đàn ông.

Bỏ đi, đừng quan tâm tới gì mà vai rộng eo nhỏ như thế nữa, chỉ bóp chân bóp tay cho anh ta, chăm sóc sức khỏe người trung niên một chút, dầu sao cũng không tới mức suy nghĩ linh tinh đâu.

Nhưng chân tay Tạ Tử Tu lại thon dài, không nói tới tay, ngay cả chân cũng thế, hoàn toàn không hề biến dạng vì bị giày ép hay có vết chai do ma sát, da ở mu bàn chân trắng trẻo mỏng manh, ngón chân dài mà thẳng, móng chân sáng bóng, sạch sẽ tới mức vô cùng ưu nhã.

Nhan Miêu không khỏi thất vọng nghĩ, bản thân mình ngay cả nhìn móng chân đàn ông cũng thấy đẹp, mới thực sự là có vấn đề.

Ấn rồi ấn, thấy dáng vẻ Tạ Tử Tu thản nhiên thoải mái, Nhan Miêu càng lúc càng thấy tức mình. Hai người, cô nam quả nữ, đều là thanh niên phơi phới, khí huyết dâng tràn, dựa vào cái gì anh ta thản nhiên, làm như không có chuyện gì như thế, chỉ có mỗi mình cô tâm thần bất định.

Nghĩ lại trước nay phải chịu chèn ép, thù mới hận cũ, Nhan Miêu nổi giận bất bình bắt đầu đấm anh thật mạnh

Trái lại, Tạ Tử Tu có vẻ rất dễ chịu, ngoan ngoãn nằm sấp để mặc cô đánh đấm xoa nắn các kiểu. Nhan Miêu lấy việc công trả thù riêng giày vò anh một trận, mới tức tối kết thúc: “Xoa bóp xong rồi”.

Tạ Tử Tu vẫn nằm sấp, chỉ ngẩng đầu lên, lười biếng nói: “À, biểu hiện này của em đúng là mất tiêu chuẩn nhé. Chất lượng phục vụ kiểu này ở khách sạn là sẽ bị đuổi việc đấy”.

“ = = ”

“Thôi vậy, để anh làm mẫu phục vụ xoa bóp chất lượng cao đích thực cho em xem”.

“ ... Hả?!!! ”.

Cô có thể được hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Tạ Tử Tu lúc sinh thời, thật hay giả?

Lần này tới phiên Nhan Miêu nằm sấp trên giường, mùi của Tạ Tử Tu còn thoang thoảng vương trên gối, phảng phất qua mũi cô, Tạ Tử Tu quỳ bên cạnh, trên vai cảm nhận được sức lực từ ngón tay anh.

“Vai em cứng quá, thả lỏng chút”

Cô, cô cũng hy vọng có thể thả lỏng đây chứ

“Hai chỗ này là huyết, em nhớ nhé, như thế này, dùng sức đẩy sang hai bên, lát sau sẽ thoải mái rất nhiều”.

Giọng điệu và động tác của Tạ Tử Tu rất bình tĩnh, biểu hiện rất thần nhiên, không có bộ dạng hoang mang hoảng loạn chút nào, chỉ vững vàng tiếp tục ấn bóp

“Có cảm giác các cơ thả lỏng chút nào không?”.

“Anh thấy...”.

“Ừm?”.

“Thực ra em nên chú ý tư thế ngồi lúc bình thường một chút, rảnh thì có thể tới lớp yoga, xương cổ và xương sống đỡ bị biến dạng”.

= =,, Dáng người của cô hồng thể cơ à, không có sức hấp dẫn thì thôi đi, ngay cả xương cổ và xương sống cũng sắp biến dạng sao?

Thế mà Thư Cán thường nói đường cong và làn da của cô rất đẹp, tại sao Tạ Tử Tu cứ như đang xoa bóp cho bò thể.

Chẳng để ý tâm trạng chán nản cỡ nào, nhưng dưới bàn tay xoa bóp điều luyện của Tạ Tử Tu, Nhan Miêu từ từ cảm thấy thoải mái tới thiếp đi

Ngủ một giấc, tới khi tỉnh lại, mở mắt ra, gương mặt đang ngủ say của Tạ Tử Tu đã lọt vào tầm mắt

“III”

Hóa ra là anh ta cũng ngủ mất... = =,,

Tới phiên mình làm cũng lười biếng đánh một giấc, còn dám phê bình cô không làm tròn trách nhiệm xoa bóp

Mưa ngoài kia đã tạnh, trong phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ có những tiếng sột soạt nho nhỏ do Darwin gây ra. Hình như ngay cả Darwin cũng biết chỗ này của cô nhỏ hẹp lại cũ kĩ, không chịu được sự giày vò của nó, thế nên an phận một cách hiếm hoi, chỉ say mê cắn cắn cái dép xui xẻo suốt.

Trong bầu không khí yên tĩnh, cơn gió ngoài cửa sổ lùa vào mang chút hơi nước, còn có mùi sữa tắm như của cô thoang thoảng trên người Tạ Tử Tu, rất dễ chịu, rất an bình.

Vô cùng thoải mái.

Bên Tạ Tử Tu, dù ở một căn nhà trọ nhỏ hẹp rất khó chứa được hai người một chó thể này, cô cũng cảm thấy rất vui. Tuy có chút lúng túng, không quen, không an tâm, nhưng cô rất thích.

Trong đầu Nhan Miêu vang lên tiếng phanh “kít” dữ dội.

Chờ một lát, cảm giác hạnh phúc muốn cười ngơ ngác này là gì hả?

Cứ tự bơi trong mộng đẹp của mình là không được đâu nhé.

Nhan Miêu cố gắng trấn tĩnh lại, dùng sức xoa bóp sương mù dày đặc mê hoặc đầu óc ra chỗ khác, rồi nhìn kĩ lại khuôn mặt người đàn ông trước mặt lần nữa.

Phải xem xét và phân tích lý tính, tuyệt đối không thể bị sắc đẹp dụ dỗ được...

Ày, sao càng nhìn lại càng thấy đẹp trai thế chứ.

Cuối cùng Nhan Miêu quăng lý trí của mình qua cửa sổ, nhào người sang, lén lút hôn một cái lên đôi môi mỏng ấy.

Chỉ là một cái chạm như thế mà đã tê dại từ môi tới tận lưng.

Oa, cảm giác thật mềm mại, còn có điện nữa..

Hóa ra cô thực sự là kẻ háo sắc. >_

Chỉ lén kiss một cái mà đã dùng hết sạch gan háo sắc của cô rồi, thế nên Nhan Miêu lui lại, nhắm mắt tiếp tục hồi tưởng thành quả ban nãy.

Ai ngờ trên môi nóng lên, Nhan Miêu sợ tới suýt nữa nhảy dựng lên, mở to mắt ra thì thấy Tạ Tử Tu đang mỉm cười với cô nói: “Có qua có lại”.

Nhân lúc cô còn nghệt ra, Tạ Tử Tu lại hôn cô thêm cái nữa, rồi suy tư: “À, sai rồi, nên nói là, ăn một quả khế, trả mười cục vàng”.

“ ... ”

“Hay là, thả con sên sắt bắt con cá rô?”.

“ ... ”. Đừng tự dát vàng lên mặt!

Lần này Tạ Tử Tu không tiếp tục tự dát vàng lên mặt mình nữa, chỉ cười cười cúi người về trước, ấn lên môi cô.

Hai đôi môi chỉ chạm vào nhau rồi mút qua mút lại mà thôi, thậm chí còn chưa có mùi vị tình sắc gì, nhưng ngay cả hôn vía của Nhan Miêu cũng như bị hút đi mất, không tự chủ được mà ôm lấy cổ anh.

Chẳng những chủ động phối hợp, mà trong mười giây ngắn ngủi, tim còn đập tới mức nguy hiểm, Nhan Miêu mới tỉnh táo được một chút bèn vội vàng lấy tay ấn lên má anh, cố gắng đẩy anh ra, lắp bắp nói: “... Em, em đói rồi”.

Tạ Tử Tu nhếch mép, ép sát lại mỉm cười cắn lên môi cô: “Anh cũng đói”.

Nhan Miêu hoảng sợ biến sắc ngay lập tức: “A!!! Ý em không phải thế!”

“Hả? Ý nào?”.

“Ý em là, bụng em thật sự đói lắm rồi!”.

Tạ Tử Tu nhướn mày: “Anh cũng thế mà”.

“ ... ”

Tạ Tử Tu cười như có như không nói: “Suy nghĩ của em không trong sáng quá đây”.

“!!!”

Cô mà lại bị loại người như Tạ Tử Tu đánh giá “không trong sáng” khi còn sinh thời?

Thế này không phải là chó chê mèo lắm lông sao?

“Nói ra hôm nay còn chưa ăn bữa chính, chúng ta thay quần áo rồi ra ngoài ăn cơm đi”.

Vừa nghe hai chữ “ăn cơm” từ miệng chủ nhân, Darwin liền sung sướng “gâu” một tiếng, chạy xộc vào phòng ngủ như một viên đạn, va rầm rầm làm lung lay cánh cửa.

Tạ Tử Tu gãi gãi tai Darwin: “Mày không cần chuẩn bị, chờ bọn tao gói thức ăn mang về ày”.

Hiếm khi Darwin không quần lầy, không ôn ào như lần này, lại nhanh chóng tìm được chiếc dép khác có thể gặm được trong phòng ngủ, rồi kiên nhẫn cắn cắn, vờn quanh quanh.

Ngày 19 tháng 6

05:30 P.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Ra ngoài ăn cơm tối với người đàn ông này, đương nhiên Nhan Miêu phải ăn mặc ra tầm ra món. Nhưng dù cô có lòng trang điểm cẩn thận, cũng không có thời gian và không gian - chắc chắn Tạ Tử Tu đang nhìn kim giây mà đợi.

Nhan Miêu đành phải nhanh chóng buộc tóc đuôi gà, mặc áo ba lỗ dáng dài sọc đen trắng, quần short ren màu kem, lại tìm đôi dép xỏ ngón có gấn đính tán

Tạ Tử Tu đợi cô trong phòng khách cũng mặc rất đơn giản. Áo phông màu kem, quần jean màu xám đậm, ống quần xắn lên một chút, đi đôi xỏ ngón bãi biển như cô.

Lần đầu tiên cô thấy Tạ Tử Tu thoải mái như thế này, thoải mái tới mức có phần trẻ hơn tuổi, có dáng của thiếu niên.

Tạ Tử Tu mở cửa phòng, nói: “Đi thôi”.

“Vâng...”

“Đi quán ăn gần đây thôi nhé?”.

“Được ạ”.

Có thể đơn giản thuận tiện là tốt nhất, cô cứ cảm thấy ăn ở cửa hàng đồ nướng tự phục vụ năm mươi chín tệ mỗi người còn ngon hơn ăn ở nhà hàng ba sao Michelin, động một cái hai người đã ăn hết bốn con sô, còn không cần phải căng thẳng thần kinh chú ý tới cái gọi là lễ nghi bàn ăn.

Ngày 19 tháng 6

06: 00 P.M

Cửa hàng đồ nướng

Ra khỏi nhà, hai người sánh vai nhau bước đi trên đường. Được hai bước, Tạ Tử Tu rất tự nhiên duỗi tay qua nắm lấy tay cô, đan mười ngón tay vào nhau.

Trong chớp mắt, Nhan Miêu như bị sét đánh trúng đầu, đầu óc trống rỗng, có lẽ đã cháy mất rồi, thế nên cô cũng không biết mình đi hết đoạn đường còn lại như thế nào.

Trong quán đồ nướng rất náo nhiệt, phải đợi một lát mới có chỗ ngồi cho hai người, trong lúc chờ đợi, Nhan Miêu cứ ngây ngây ra cho anh nắm tay, mặt mày đỏ ửng, không biết đi đâu

Tới tận khi ngồi xuống, Tạ Tử Tu vẫn kéo tay cô, lúc lấy bộ đồ ăn mới thả ra, rồi lại thuận tay rút thực đơn đưa cho cô.

“Anh đi lấy, em muốn ăn gì?”.

Nhan Miêu thoáng hồi phục tinh thần, rồi lại kinh ngạc: “Hả?”.

Tự dưng không sai thư kí chịu khó chăm chỉ là cô đây đi chạy bàn? Tạ Tử Tu không sao chứ?

Tạ Tử Tu không lấy quá nhiều thức ăn một lần, anh không phải người thích lãng phí, nhưng hiển nhiên anh cũng đánh giá thấp sức chiến đấu của Nhan Miêu.

Cô tay trái nướng tay phải ăn, còn có thể tận dụng cơ hội quét tương lên thịt đã trở mặt. Hai đĩa thịt bò tuyết hoa, hai đĩa thịt vai bò, một đĩa tôm sống được bày lên, chẳng mấy chốc đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Từ trước tới nay khi Nhan Miêu ăn đều rất hăng hái, vui sướng tự nhiên, đặc biệt đây còn là tự phục vụ, có thể ăn bao nhiêu cũng được, cô càng phải dốc hết sức lực, thả cửa một phen!

Cứ ăn tới lúc phải dựa tường mới đứng lên được, Nhan Miêu mới hài lòng dừng lại, thở ra một hơi dài.

Lúc này cô mới nhớ tới vị hôn phu đang ngồi đối diện mình: “Á, anh ăn no chưa?”.

Hình như phần lớn thời gian anh đều chạy đi chạy lại giữa chỗ ngồi tầng trên và bàn thức ăn ở tầng dưới phải không nhỉ?

Tạ Tử Tu một tay chống cằm, mỉm cười đáp: “Đương nhiên”.

Nhan Miêu chợt dạ “À” một tiếng, sau đó ngượng ngập nói: “Em, em đi thanh toán”.

Cô đồng ý cung cấp phục vụ bao ba bữa cơm, Tạ Tử Tu cũng đã để tiền ăn vào ngăn kéo của cô từ lâu, dĩ nhiên cô phải chịu trách nhiệm đồ ăn thức uống của khách trọ rồi

Tạ Tử Tu cũng không phản đối, nói: “ừ, thế em đi đi”.

Nhan Miêu vừa mới đứng dậy, đã thấy anh rút ví tiền từ trong túi quần jean ra, nhét vào tay cô: “Này, cầm lấy”.

Nhan Miêu ngơ ngác nói: “... Hả?”.

“Không phải em muốn đi thanh toán à?”.

Trong sự hoảng hốt cực độ, Nhan Miêu mơ mơ hồ hồ cầm ví tiền của Tạ Tử Tu rồi đi.

Lúc do dự rút tiền ra thanh toán hóa đơn, Nhan Miêu càng nghĩ càng thấy vô lý, không phải Tạ Tử Tu thích lợi dụng cô nhất, thích rút ruột cái ví tiền còm cõi đáng thương của cô nhất sao? Sao lại đưa ví tiền của mình cho cô đi thanh toán?

Mà, việc này với việc anh ta chi tiền mời cô đi ăn, cũng không hoàn toàn giống nhau.

Thứ cảm giác có chút kỳ lạ, khó nói nên lời này rốt cuộc là gì chứ?

Cuối cùng lại là Tạ Tử Tu nắm tay cô, thông thả đi bộ về nhà.

Từ lúc này trong đầu Nhan Miêu đã hỗn loạn, tới bây giờ, cuối cùng cô cũng bắt đầu phát giác Tạ Tử Tu không giống trước đây.

Về cơ bản mà nói, Tạ Tử Tu vẫn là Tạ Tử Tu ấy, nhưng hình như lại không phải là Tạ Tử Tu trước kia, rốt cuộc là khác chỗ nào nhỉ?

Ngày 19 tháng 6

09:40 P.M

Phòng khách nhà trọ gia đình Nhan Kí

Về tới nhà, Tạ Tử Tu đặt thức ăn ở góc tường cho Darwin, Darwin vui vẻ nhào tới ôm bát ăn, bắt đầu gặm gặm trông rất nhiệt tình tha thiết.

Dù cơ bản là Darwin không thể chiếm chỗ của hai người bọn họ, nhưng trong nhà có thêm một người, khó tránh khỏi việc chật chội, quay người là có thể đụng vào nhau.

Ví dụ như, sofa chỉ rộng có thể. Tạ Tử Tu đang nằm trên ấy, nếu Nhan Miêu muốn ngồi vào chỗ cũ của mình xem ti vi, thì chỉ có thể chọn cách đặt mông lên trên mặt anh.

Nhan Miêu đang nghĩ ngợi thì thấy Tạ Tử Tu ngẩng đầu lên, chừa ra một chỗ trống, mỉm cười ra hiệu cô qua đó ngồi.

“Qua đây”.

Nhan Miêu vừa ngồi xuống, anh bèn nhân thể gối đầu lên đùi cô thoải mái.

Thế này cũng hưởng thụ quá nhỉ.

Làm gối thịt người như thế được một lát, Tạ Tử Tu thì nằm rất sung sướng, cô thì ngay cả tai cũng đỏ lên, chỉ có thể nói: “Em, em mệt rồi”.

Tạ Tử Tu nói xuôi theo: “Thế đi ngủ đi”.

“Vâng”.

“Đúng rồi, tối nay anh cũng ngủ ở phòng ngủ nhé”

“!!!”

“Anh không có ý khác. Chỉ là, nói thật thì dù là anh hay em, cứ ngủ ở sofa lâu dài thì cột sống sẽ có vấn đề mất”

Nhan Miêu lắp bắp: “Nhưng, nhưng mà, em không quen lúc ngủ có người ở bên cạnh”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Dù sao em cũng phải quen lúc ngủ có anh ở bên cạnh đi”.

“ ... ”

“Em đã nhận lời câu hôn của anh rồi, sau này phải cùng sống trong một nhà đó, không phải à?”

“ ... ”

29. Chương Ngoại Truyện : Quán Trọ Gia Đình Nhan Kí 4

Ngày 19 tháng 6

10:36 P.M

Phòng ngủ của khách trọ quán trọ gia đình Nhan Kí

Tới giờ đi ngủ, Nhan Miêu cẩn thận bò lên giường, Tạ Tử Tu cũng chỉ nằm ngoan ngoãn ở bên kia giường, tư thế rất thả lỏng.

Nhan Miêu có chút căng thẳng, nhưng trước khi nằm xuống vẫn tắt đèn rồi nói: “Chúc ngủ ngon”.

Trong bóng tối cảm giác Tạ Tử Tu xích lại, vươn cánh tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cái ôm của anh dành cho cô là cái ôm bình thường, không có ý tán tỉnh, rồi hôn lên mặt cô một cái.

“Ngủ ngon”.

Chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng, thoáng cái mặt mũi Nhan Miêu đã đỏ lựng lên

Rồi sau đó hai người tựa sát vào nhau ngủ suốt đêm...

Chẳng có gì xảy ra... = =

Ngày 20 tháng 6

07:55 A.M

Phòng ngủ cho khách quán trọ gia đình Nhan Kí

“Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng...= =”

Nhìn Tạ Tử Tu đứng dậy đi rửa mặt, Nhan Miêu thực sự lâm vào cảnh u sầu tới tột cùng.

Không phải nghe đồn, cô nam quả nữ cùng ngủ trên một chiếc giường, nhưng nếu chẳng xảy ra chuyện gì, thì hoặc là nữ xấu tới mức người ta không ra tay nổi, hoặc là nam có vấn đề sinh lý sao?

Đừng nói xảy ra chuyện gì, ngay cả mớ máy chân tay Tạ Tử Tu cũng không làm, từ đầu chí cuối đều là hình mẫu chính nhân quần tử, mô phạm, điển hình! So ra, cô mới là kẻ một bụng toàn suy nghĩ xấu xa.

Nhưng khả năng Tạ Tử Tu là chính nhân quần tử còn thấp hơn khả năng cô là đứa nhìn không lọt mắt. = =

Nhan Miêu chỉ có thể ủ rũ tự kiểm điểm, chắc là cô ăn mặc không hấp dẫn người ta. Đi làm mặc đồ OL, Tạ Tử Tu nhìn chán rồi, ở nhà mặc đồ thoải mái, hiển nhiên anh không có hứng thú

Thế nên lúc thay đồ từ phòng ngủ đi ra rất quan trọng, Nhan Miêu chọn một chiếc váy mua cùng với Thư Cán, váy liền thân phối màu theo phong cách trường học ở Anh

Nền váy màu tía, sọc đỏ viền trắng, nhìn qua rất có vẻ trong sáng của học sinh. Mà cả trước và sau lại đều là cổ chữ V rộng, áo cộc tay, tự nhiên tôn lên dáng người tinh tế, chất vải mềm mại, lại thêm độ rủ khá tốt, vừa khéo che được đùi, trên dưới đều lộ ở chỗ phù hợp, cảm giác rất ngây thơ, Nhan Miêu kiểm tra mình trong gương một lần nữa, chắc chắn chiếc váy này hợp, đẹp, không còn gì sai sót, mới hít một hơi, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Ngày 20 tháng 6

08:35 A.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Tạ Tử Tu đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đợi cô cùng ra phố, ngoảnh lại thấy Nhan Miêu, liên “phụt” một tiếng phun luôn ngụm trà ra ngoài.

“...”

Chẳng đợi Nhan Miêu phản ứng, anh đã đứng dậy, xua tay liên hồi:

“Không được không được, tuyệt đối không được”.

“...”

“Không thể mặc thế này được, hoàn toàn không được”.

“Sao không được?”

Tạ Tử Tu ho một tiếng, mặt lộ vẻ khó xử, rồi nói: “Không hợp”.

“...”

Nhan Miêu quay lại phòng ngủ, nhanh chóng thay áo phông quần jean đơn giản tới không đỡ nổi, rồi quay ra: “Thế này đã hợp chưa?”.

Tạ Tử Tu đáp: “Đương nhiên”.

“Ừ, thế đi thôi”.

Tạ Tử Tu lại ho thêm tiếng nữa: “Chờ lát đã, đợi anh, uống hết trà đã”.

Nhan Miêu cứ cúi thấp đầu suốt, mặt cô vẫn còn nóng, dường như ngụm trà ấy phun thẳng vào mặt mình

Rốt cuộc Tạ Tử Tu thích gì ở cô?

Thậm chí, anh ấy thực sự đang thích cô sao?

Đối với Tạ Tử Tu mà nói, cô không có sức hấp dẫn, ngay cả ngủ chung trên một chiếc giường hết đêm cũng không có chuyện gì, tính lấy sắc đẹp ra dụ dỗ cũng chỉ nhận được lời bình “không hợp”.

Giá trị của việc anh chọn cô rốt cuộc nằm ở chỗ nào chứ?

Vì cô dễ bắt nạt, chịu khó chăm chỉ, chẳng khác nào thuê một cô bảo mẫu kiêm người làm công theo giờ, hơn nữa còn quán luyến anh không rời xa, tuyệt đối sẽ không cảm sùng anh?

Đỗ Duy Duy xinh đẹp xuất sắc như thế, có lẽ anh là con chim sợ cành cây cong, cho nên mới chọn người như cô, để được an tâm?

“Tại sao cầu hôn với em?”. Câu nói này, trong khoảng thời gian này, cô đã nghĩ trong lòng cả trăm ngàn lần, chỉ là không dám nói ra mà thôi.

Cô sợ Tạ Tử Tu không trả lời được, hoặc lấp liếm cho qua, hoặc cho cô câu trả lời cô sợ.

Nỗi bất an này tích tụ tới cực điểm, khiến người ta hít thở khó khăn

Tạ Tử Tu thu lại dáng cười, cúi đầu ngấm kĩ nét mặt cô: “Sao thế?”.

“Không sao cả.”

“Em không vui à?”.

“Đâu có”.

Tạ Tử Tu vươn tay vén tóc mái cô lên, áp bàn tay vào trán: “Khó chịu hả?”.

“...Không sao hết”.

Tạ Tử Tu cũng không hỏi thêm, chỉ ôm mặt cô, nhìn cô.

Nhan Miêu biết mình dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả ấy, mắt mũi đã đỏ lên không có tiền đồ ấy, rồi cả nước mũi cũng chảy ra.

Đáng ghét, còn có thể thảm hại yếu đuối hơn được nữa không?

Lúc này cô nên đâm bay Tạ Tử Tu, rồi giẫm một chân lên người anh ta, hung hăng chất vấn “Anh nói rõ cho tôi!” mới phải.

Im lặng một lát, Tạ Tử Tu nhướn mày: “Nói đi. Em không phải là người thẳng thắn nhất à?”.

“...”

“Có chuyện mà giấu cũng phải trừ tiền lương”.

“==”

Phải qua một lúc, Nhan Miêu mới có thể thanh được cổ họng, mở miệng nói: “Tại sao anh, muốn cầu hôn em?”.

Tạ Tử Tu rõ ràng là giật mình, “Hả?” một tiếng.

“Anh thật lòng muốn cầu hôn chứ?”.

“...”

“Anh thích em ở điểm nào?”

Nếu Tạ Tử Tu nói mấy câu qua loa kiểu “Thích nội tâm của em, thích tâm hồn của em” gì đó, cô có thể thực sự không kìm được mà đánh anh.

May mà Tạ Tử Tu chỉ hơi nhướn mày hỏi lại: “Sao lại hỏi thế?”.

“Cái khác em không biết. Thế nhưng, thích một người, là sự hấp dẫn giới tính, không phải đó là cơ bản nhất sao? Không thì căn bản là em không có sức hấp dẫn với anh, ngay cả ngủ chung một giường cũng không xảy ra chuyện gì. Anh không cảm thấy, thực ra em không phải là người mà anh muốn sao?”.

Tạ Tử Tu lặng đi một hồi, đáp lại bằng sắc mặt rối rắm: “Thế là, em hy vọng có thể xảy ra chuyện à?”.

Nhan Miêu ầm ức xấu hổ suýt nữa bật khóc: “Em không nói thế!”

Tạ Tử Tu thở ra một hơi dài, rồi mỉm cười nói: “Thực ra anh trai em nói rất đúng, đàn ông đều là cầm thú, bên ngoài có một lớp da người mà thôi”.

“...”

“Chỉ là lớp da người của anh chất lượng rất tốt, dùng bền lại khá lâu. Hơn nữa anh không muốn dọa em chạy mất”.

“...”

Tạ Tử Tu lại mỉm cười: “Em thật sự muốn biết sức hấp dẫn của bản thân mình à?”.

Nhan Miêu dưới nụ cười không chính không tà kia của anh, còn chưa kịp run rẩy thì đột nhiên bay lên, bị anh vác trên vai.

“!!!!!!”

Ngày 20 tháng 6

08: 50 A.M

Phòng ngủ của quán trọ gia đình Nhan Kí

Có lẽ Darwin cảm thấy đây là khởi đầu ột trò chơi cực vui, thế nên sung sướng theo vào trong phòng ngủ. Tạ Tử Tu thả Nhan Miêu đang quấy đạp lộn xộn trên giường, quay đầu nói: “Darwin, ngoan, hôm nay mày ra ngoài trước đi”.

Darwin vẫy đuôi thất vọng, nhìn hai người rõ ràng đang quần lấy nhau mờ ám trên giường, vẻ mặt “tại sao lại không cho tôi chơi”.

Tạ Tử Tu cười nói: “Nếu mày ngoan, nhanh thôi sẽ có một người bạn nhỏ rất đáng yêu chơi cùng mày, không phải mày thích thế nhất à?”.

Darwin ôm giấc mơ hạnh phúc ấy thật, vui vẻ chạy ra ngoài. Để lại Nhan Miêu ở đó suýt nữa đứt khí bỏ mình. “Đâu ra người bạn nhỏ, anh lại lừa nó, anh...”.

“Hả? Anh không lừa nó”

“...Em giết anh...”

Khi Darwin ở phòng khách ôm giấc mộng “đợi trong nhà có người bạn nhỏ” tuyệt đẹp và một cuộn giấy đề chơi, hai người trong phòng ngủ hầy còn đang giằng co.

“Em nóng không?”.

Nhan Miêu giây giụa đã toát hết mồ hôi, thở hổn hển đáp: “Nóng lắm...”.

“Thế giúp em cởi quần áo ra nhé”.

Nhan Miêu vội vàng túm chặt lấy cổ áo mình: “Không, em không nóng chút nào hết, em rất lạnh!”.

“Lạnh à? Thế anh ôm em nhé”.

“...”

Ngày 20 tháng 6

11:25 A.M

Phòng khách quán trọ gia đình Nhan Kí

Điều khiến Darwin chán nản là khi chủ nhân mở cánh cửa phòng ngủ ra, chẳng có người bạn nhỏ nào cả, trong lòng anh ta chỉ có Nhan Miêu mà thôi.

Bạn nhỏ đã hứa đâu?!

Đáng tiếc tiếng lòng khi nó ai oán quần lấy chân hai người vòng qua vòng lại, không ai hiểu được.

Nhan Miêu cứ lấy tay che mặt, cô thực sự không dám đối mặt với ánh mắt trong sáng của Darwin.

Tại sao chủ nhân của chú Labrador thuần khiết như thế này lại là cảm thú chứ?

“Sao anh muốn cầu hôn với em?”.

Hình như Tạ Tử Tu có chút bất ngờ: “Em muốn biết thật à?”.

“Vâng”.

Tạ Tử Tu cười đáp: “Vì muốn em thành cô Tạ”.

“ — — ”

Hình như không có tính logic trong câu trả lời này.

Tạ Tử Tu nghiêm túc đáp: “Lý do anh cầu hôn với em, cũng giống lý do em nhận lời cầu hôn của anh”.

“...”

“Chính là đơn giản như thế”.

“...”

“Em đã hiểu chưa?”.

Nhan Miêu vẫn che mặt, trừ việc cảm thấy không có mặt mũi gặp người khác, cũng là vì gò má cô quá nóng.

Rồi sau đó cô nghe Tạ Tử Tu nói: “Đúng rồi, chúng ta coi như chính thức sống chung một nhà rồi...”.

“ ... ”

“Ví tiền của anh em cũng cầm rồi, tiền tiêu cũng để trong ngăn kéo”.

“ ... ”

“Cảm giác làm cô Tạ nắm giữ quyền lực kinh tế không tồi chứ nhỉ?”.

“ ... ”

“Thế thì sắp xếp thời gian làm thủ tục kết hôn thôi?”.

“ ... ”

“Hả? Em kinh ngạc quá à? Chúng ta đều là cô nam quả nữ sống cùng một nhà rồi, nếu không nhanh chóng kết hôn, nói ra anh bị mất danh dự thì làm sao đây?”.

“!!!!” Anh có danh dự à?

“Dù sao em cũng phải chịu trách nhiệm, không thì em cứ trả phí thiệt hại tinh thần, thiệt hại danh dự, đương nhiên còn thiệt hại thân thể nữa, tổng cộng là...”

“!!!!”. Cái này còn nhiều hơn tiền thuê phòng cô nhận được!

Nhan Miêu nghĩ trong nỗi căm giận khóc không ra nước mắt, bấy, từ đầu tới cuối chính là một cái bấy, cô không muốn làm ăn với đồ gian thương Tạ Tử Tu nữa!!

Chú thích:

(41) Dưa Hami hay còn gọi là dưa vàng Hami, dưa tuyết, có nguồn gốc từ Tân Cương, Trung Quốc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-minh-phe-that-tinh>